ROSLUND & THUNBERG

CRIME

Made in Sweden

FICTION CONNECTION

TREI

ROSLUND & THUNBE

CRIME

Made in Swede

TREI

Roslund & Thunberg

Made in Sweden

Traducere și note de
Ciprian Șiulea

TREI
2015

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

BJÖRNDANSEN
Roslund & Thunberg

Copyright © Anders Roslund & Stefan Thunberg 2014
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency

© Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-696-2
ISBN PDF: 978-606-719-697-9
ISBN Print: 978-606-719-381-7

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Alexandra Hânsa
Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Roger Viollet
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Florin Paraschiv
Corectură: Mihail Nacu, Ana-Maria Tamaș

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică,

inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Made in Sweden este o lucrare de ficțiune inspirată de o poveste reală.

Detaliile multor evenimente și personaje au fost schimbate, iar altele sunt fictive.

Dacă atunci e acum.

Dacă acum e atunci.

Stă într-o dubiță Volkswagen galbenă, care miroase a transpirație, vopsea și a încă ceva ce nu poate să-și dea seama. Poate paharul de cafea de la benzinărie aflat pe bord. Poate resturile de tutun împrăștiate pe scaunul din dreapta. Poate punga de ipsos și pensulele de pe scaunul din spatele lui, pe care tocmai le-a cumpărat de la un magazin de feronerie din Strada Folkunga. Sau sculele și masa de întins tapetul din spate, pe care le-a scos din spațiul ăla de depozitare nenorocit pe care *ea* îl închiriase — patru ani lângă hainele și patul lui, care fusese cândva jumătate din patul lor.

Ăsta e mirosul.

Subsol. Depozitare. Timp.

Soarele bate în geamul dubiței, pe o peliculă de praf și musculițe uscate. Tipul de căldură misterioasă care apare de nicăieri. Deschide geamul ca să se răcorească, dar înăuntru intră și mai multă căldură. Amintirea unei convorbiri telefonice îi revine strident în minte.

— Eu sunt.

— Știu.

— Ce mai face băiatul meu? Totul e în regulă? Toate bune?

Trei ore de mers cu mașina din Stockholm. Un orășel înconjurat de fabrici

și de o pădure de molid. Dă ture prin el de la începutul acestei după-amiezi. Se îndreaptă spre un cartier cu un magazin Konsum[1], un stand de hotdog și un mic teren de fotbal cu pietriș — spre un bloc de apartamente din centru, trei etaje de cărămidă roșie, unde nu mai fusese înainte.

— Totul e în regulă.
— Ce faci?
— Nu mare lucru… urmează să mâncăm. A gătit mama.

În timp ce lăsa orașul în urmă, drumurile deveneau tot mai mici și mai lente, traversând o parte a Suediei pe care nu o mai văzuse de mult. Se oprea din când în când la o benzinărie de la periferia unui oraș, își rula o țigară, închidea ușa cabinei telefonice și forma numărul pe care îl memorase. Ea răspundea, amuțea și îi dădea telefonul fiului lor cel mare.

— Și frații tăi, Leo? Ce mai fac?
— La fel… ca întotdeauna.
— E toată lumea acasă?
— Toată lumea e aici.

A condus încet ultimii câțiva kilometri, pe lângă o biserică, o școală veche și piața centrală, unde oameni la bustul gol absorbeau soarele care avea să se transforme în curând în nori și tunete — era acel tip de căldură.

— Poți să-i dai telefonul lui Felix?
— Știi că nu vrea să vorbească cu tine.

Stătea în fața blocului, privind fix la ușă, având senzația că aceasta îl privea la

rândul său.

— Păi… atunci Vincent?
— Se joacă.
— Lego?
— Nu, el…
— Soldați de jucărie? Spune-mi ce face.
— Citește — Pappa, soldații au fost demult de tot.

Fereastra de sus, din dreapta, acolo trebuie să fie apartamentul. Fiul lui cel mare i-l descrisese de atâtea ori, încât are impresia că știe cum arată: bucătăria imediat la stânga cum intri, masa rotundă, maro, cu patru scaune, nu cinci; sufrageria drept în față, o ușă cu geam mat; la dreapta e dormitorul *ei* și cealaltă jumătate a patului, pe care ea a păstrat-o, apoi camera copiilor, exact așa cum era când locuiau toți împreună.

— Și tu?
— Eu am…
— Tu ce faci, Pappa?
— Sunt în drum spre casă.

*

Un apartament cu patru camere reprezintă un univers autonom de sunete. Tras. Împins. Când mama deschide robinetul la chiuveta din bucătărie, bubuitul lui surd se combină cu zăngănitul tăvii cu tacâmuri și cu huruitul casant al dulăpiorului pentru veselă. Împreună fac tot posibilul să acopere televizorul din sufragerie, strigătul ascuțit al desenelor animate pe care Felix le urmărește din colțul canapelei, muzica din cele două boxe imense ale lui Leo și ce mai scapă de

sub căștile Walkman-ului care stau strâmb pe capul lui Vincent — o voce gravă istorisind o poveste — sunete care, strânse și presate laolaltă, se împletesc și apoi se amestecă.

Spaghetele sunt gata, iar sosul de carne e fierbinte.

Mama trage ușor de căștile lui Vincent și îi șoptește să vină la masă. El aleargă prin hol strigând *mâncare*, mai face o tură, *mâncare mâncare*.

Televizorul e închis. Muzica se oprește.

Se lasă tăcerea în timp ce se îndreaptă cu toții spre masa din bucătărie, apoi un alt sunet se aude intruziv — soneria.

*

Vincent deja se îndreaptă spre hol.

— Deschid eu.

Felix trece pe lângă televizor și se grăbește spre ușa de la intrare.

— Deschid *eu*.

Se reped, luându-se la întrecere, iar Vincent, care e mai aproape, ajunge primul și pune mâna pe clanță, dar nu poate să deschidă. Felix e cu un pas în urma lui; dă mâna lui Vincent la o parte, se apleacă și se uită prin vizor. Leo îl vede pe Vincent cum din nou întinde mâna spre clanță și nu poate să o apese, în timp ce Felix se trage în spate și se întoarce, cu fața cuprinsă de o teamă pe care nu o mai simțise de mult.

— Ce e?

Felix face semn cu capul spre ușă.

— Acolo.

— Acolo… ce?

Soneria se aude iar. Un sunet prelung, Leo se apropie și mai mult de ușa de la intrare. Vincent sare să deschidă, dar Felix refuză să dea drumul clanței.

— Felix, Vincent — dați-vă la o parte. Deschid *eu*.

*

Mai târziu, ea nu avea să-și amintească nici măcar dacă se întorsese, dacă avusese timp să se mire de ce băieții stăteau nemișcați. Își va aminti doar părul cârlionțat, mai lung acum, și respirația care nu mai mirosea a vin roșu.

Și faptul că el o lovea, dar nu așa cum obișnuia s-o facă.

Pentru că dacă ar fi lovit-o prea tare, ea ar fi căzut, iar el voia ca ea să-l privească în ochi în timp ce o nimicea, o nimicea pentru că îl ignorase, pentru că îi trecea telefonul fiului cel mare. Ea trebuia să-l privească în ochi atunci când se atingeau prima oară după patru ani.

Prima lovitură e cu pumnul drept în obrazul ei stâng, iar apoi mâna lui coboară spre gâtul ei, îl înșfacă și îl întoarce, astfel încât să se poată privi unul pe celălalt. A doua, a treia și a patra lovitură sunt exact invers, cu nodurile degetelor de la mâna stângă pe obrazul drept, *uită-te la mine*, lovituri puternice și rapide, iar ea își ridică brațele deasupra capului pentru a se apăra, coatele ca niște țepi formând un

coif de piele și oase.

Cu o mână pe gâtul ei și cu cealaltă în părul ei, el o obligă să stea în picioare, chiar dacă ea devine tot mai grea, vrea să rămână jos, să se așeze, să se protejeze. El îi împinge capul în timp ce o îngenunchează, *atinge-mă*, o îngenunchează din nou, *atinge-mă*, o îngenunchează încă o dată, *atinge-mă*.

*

Leo nu înțelege acea liniște teribilă. Pumnul tatei izbește fața mamei ca un bici, dar el nu se grăbește și o face în tăcere; pe vremuri putea auzi când tatăl o lovea.

De asta durează atât de mult ca Leo să reacționeze. El e și Pappa, și altcineva. Mama nu țipă. Vincent se ascunde în spatele lui, iar Felix stă nemișcat lângă ușa de la intrare.

Nu au încă aceeași înălțime. Dacă ar avea, Leo n-ar fi trebuit să-i sară în spate. Asta face, atunci când tatăl începe să-și folosească genunchii, când Leo își dă seama că de data asta Pappa nu o să se oprească până când ea nu e moartă. Leo se agață de spatele lui, își încleștează brațele în jurul gâtului tatălui său, până când acesta îl înșfacă, în sfârșit, și îl desprinde de el.

Cel puțin, în momentul ăsta, Pappa trebuie să dea drumul capului ei.

Leo alunecă, se prăbușește pe podea, iar mama lui, derutată, se îndepărtează

câțiva pași, protejându-și cu brațele fața care sângerează abundent, mai ales de la o tăietură, pe unul dintre pomeți, făcută de nodurile degetelor tatălui. Acesta se duce după ea, o înșfacă iar, la fel ca înainte — vrea ca ea să se uite la el în timp ce o lovește.

Încă o lovitură. Un pumn în nas și gură.

Dar mai apucă să dea doar una, apoi Leo se ridică și se bagă între ei, ridicându-și mâinile.

Nu, Pappa.

E într-un vid. Între o mamă care sângerează și un tată care vrea să o lovească din nou, dar nu poate din cauza altei fețe care s-a interpus.

Iar Leo încearcă să-l înhațe.

Nu de gât, tatăl e prea înalt pentru asta, și nici de brațe. Leo nu poate nicicum să le apuce, dar îl prinde de talie și puțin de piept.

Nu, Pappa.

Se străduiește să-și fixeze picioarele pe podeaua bucătăriei. Ciorapii lui alunecă și trebuie să se sprijine de picioarele mesei, încercând din răsputeri să-și îndepărteze tatăl, așa îmbrățișat. Nu reușește, dar cel puțin Pappa dă drumul părului ei.

Mama iese în fugă din bucătărie și din hol pe ușa de la intrare, care e larg deschisă. Alunecă pe podeaua de piatră lustruită de pe scări, iar sângele ei se revarsă, dar ea se ridică, scâncind și

gemând la fiecare treaptă.

Au mai rămas doar ei doi.

Leo îl ține strâns, având brațele în jurul taliei tatălui său. Se apleacă în față, ca și cum l-ar îmbrățișa.

— Acum e rândul tău, Leonard.

Mirosul de mâncare, spaghete cu sos de carne, și sângele mamei. Se privesc unul pe celălalt.

— Înțelegi asta, nu-i așa? Eu nu o să mai fiu în preajmă, nu aici. De acum înainte, tu ești responsabil.

Iar în acest moment ochii tatălui sunt diferiți, nu mai alunecă într-o parte, se opresc și, chiar dacă Pappa nu-i mai spune nimic, ochii lui vorbesc.

---

[1] Federație cooperatistă de producție și distribuție de bunuri, în principal alimente, din Suedia.

Nu că ar conta, dar acest roman se bazează pe o poveste adevărată.

acum
partea întâi

1

Leo își ținu răsuflarea. Lumina intensă și albă a unei lanterne trecu pe deasupra lui, iar el își apăsă fața pe mușchiul umed și pe crenguțele răzlețe de afine, își apăsă întregul corp mai tare pe pământ. Și cum stătea întins acolo — la doar câțiva pași în interiorul pădurii — era ușor să urmărească rutina inspectorului.

Mai întâi, acesta îndreptă lumina spre lacătul ușii de siguranță, căutând semne ale unei spargeri.

Apoi, dădu ocol clădirii cubice, cu lanterna îndreptată spre suprafața pereților de beton.

În sfârșit, se opri cu spatele la cub și fumă o țigară, părând să facă o pauză, până să se convingă că totul arăta ca în noaptea dinainte.

Leo începu să respire iar. Stătuse întins exact așa, la aceeași oră, timp de șapte nopți la rând, în apropiere de o curte cu pietriș, mare și pătrată, înconjurată de pădure și având în mijloc un cub gri de beton — depozitul. Noaptea era liniștită. Doar vântul, o bufniță care țipa neîncetat și, din când în când, o insectă.

Era o senzație ciudată să stea la câțiva metri distanță, privind fiecare mișcare a

unui om convins că era complet singur — un om în uniformă care trăgea fumuri adânci din țigară, responsabil pentru toate unitățile militare de depozitare din așa-numita Zonă de Apărare Stockholm 44.

Leo reglă microfonul de la guler, apoi întinse gâtul, înălță capul deasupra tufișurilor de afine și șopti.

— Cancerosul[2] părăsește zona.

*

Șanțul dintre pădure și curtea cu pietriș era plin cu apă. Tălpile rugoase ale bocancilor lui Leo alunecară pe iarbă, atunci când acesta își luă avânt și sări peste el, cu o geantă grea într-o mână și o placă de PFL în cealaltă.

Jasper se apropia din direcția opusă, cu mușchi și ace de pin în păr și cu o geantă la fel de grea în brațe.

Nu își spuseră nimic. Nu aveau nevoie s-o facă.

Leo puse placa de PFL — 60 de centimetri pe 60 — pe pământ, în fața ușii depozitului.

Meditase la acești pereți mult timp. Dacă îi aruncau în aer, s-ar fi văzut mai târziu în lumina lanternei inspectorului și ar fi făcut prea mult zgomot.

Apoi analizase acoperișul. Ar fi fost ușor să dea jos placa de metal care proteja clădirea de ploaie, să străpungă cei 15 centimetri ai betonului de deasupra și apoi să pună metalul la loc. Un acoperiș aruncat în aer nu s-ar fi văzut la lumina

lanternei. Dar și asta s-ar fi auzit.

Rămânea o singură modalitate: podeaua. Acolo unde exista o contra-presiune, forța exploziei ar fi îndreptată în sus; prin urmare, se putea folosi mai puțin exploziv și ar fi rezultat mai puțin zgomot.

Leo scoase din geantă cam un kilogram de exploziv puternic de plastic maleabil.

Se lăsă în genunchi și îl frământă, modelând 12 mingi la lumina lămpilor de miner.

— Nu e de ajuns, zise Jasper.

Le puse una câte una pe placa de PFL, ca un ceas cu 50 de grame de exploziv de plastic pentru fiecare oră.

— E de ajuns.

— Dar după tabelul…

— Armata folosește întotdeauna prea mult. Încearcă să omoare oameni în luptă. Am înjumătățit cantitatea. Vrem să intrăm — nu să distrugem ce e acolo.

Leo se uită la Jasper cum desface cu o smucitură a mâinii o lopată care fusese pliată în geanta lui și începe să sape. Cu fiecare mișcare, groapa din fața și de sub ușa ca de seif se mărea.

O bucată de aluat care să marcheze fiecare oră. Un cerc al timpului, unit de un șir de pentrită, ca o sfoară maro.

— Gata.

Își dădea seama că era o prostie, dar Leo trăia după ceas — știa întotdeauna cât e ora, chiar și când nu-l avea la el.

Înăuntrul lui ticăia un ceas, pur și simplu se afla acolo dintotdeauna.

Jasper transpira, aplecat și îngenuncheat, cu lopata băgată adânc în gaură, sub ușă — și sub podeaua depozitului. Leo se strecură mai aproape, iar brațele lor se încurcau unele pe altele, în timp ce el trăgea afară, cu mâinile făcute căuș, ceea ce lopata nu putea să ajungă.

— Acum.

Ținând fiecare o margine a plăcii de PFL, o împinseră încet înăuntru, puțin câte puțin, asigurându-se că cele 12 mingi de exploziv de plastic nu se înțepeneau în ceva și că fitilul rămânea în afară, așa cum trebuia. Când se convinseră că pătratul dispăruse sub ușă, sub clădirea mică de o cameră, aruncară pietriș în gaură, până când aceasta a fost astupată complet.

— Mulțumit?

— Mulțumit.

Ore de calcul. Zile petrecute ca să obțină materialele. Săptămâni întregi purtase cizme de cauciuc, hoinărind prin tot felul de păduri cu un coș de cules ciuperci la braț, supraveghind unitățile suedeze militare de depozitare, iar când o găsise pe asta, într-o zonă numită Getryggen, la vreo 15 kilometri la sud de Stockholm, a știut că putea opri căutările.

Mai rămăseseră doar câteva minute.

Leo lipi cu bandă fitilul scurt de un detonator, pe care îl legă apoi de minusul

și plusul unui cablu electric. Pe urmă se îndepărtă cât mai mult posibil, peste zona cu pietriș și șanț, înapoi în pădure, unde legă o sârmă de la celălalt capăt al cablului la borna pozitivă a unei baterii de motocicletă.

— Felix? Vincent? spuse Leo în microfonul lui.

— *Da?* răspunse Felix.

— Se vede bine de la voi?

— *Da, se vede bine.*

— Zece secunde.

*

Felix și Vincent stăteau unul lângă celălalt, sub o prelată acoperită cu frunze, mușchi și iarbă, aproape de o barieră roșu cu galben, care purta un semn de metal pe care scria NU ESTE PERMIS ACCESUL PENTRU TRAFICUL NEAUTORIZAT.

— *…atunci îi dau drumul.*

Vincent ținea strâns o pereche de clești de aproximativ 1,50 metri lungime.

Felix își ridică trunchiul și se uită la ceas, frecând geamul cadranului cu degetul; umezeala se transformase în abur.

— *Nouă.*

Îl frecă până reuși să vadă limba secundelor, apoi îi făcu semn cu capul lui Vincent, care respira scurt, intens și nervos.

— *Opt.*

— Ești în regulă?

— *Șapte.*

Vincent nu răspunse. Nici măcar nu privi spre fratele său.

— Șase.

Până și prelata grea de pe spatele lor vibra.

— *Cinci.*

— Nu vine nimeni, Vincent. Suntem complet singuri aici.

— *Patru.*

Își trecu brațul de la umerii care se cutremurau la mâinile strânse pe clești.

— *Trei.*

— Vincent?

— *Doi.*

— Leo e acolo. A plănuit toate astea. Totul o să fie în regulă. Și așa e mai bine, nu?

— *Unu.*

— Vincent? E mai bine să fii implicat decât să stai acasă pe canapea, fără să știi.

*

Explozia răsună mai tare decât se așteptase Leo. Depozitul funcționase ca o cutie de rezonanță a unei chitare, o carcasă care amplifică sunetul a unei jumătăți de kilogram de exploziv de plastic. Iar când podeaua explodă în unica încăpere a clădirii, cutia de rezonanță amplifică și următorul sunet — așchiile de beton aruncate spre plafon.

Căzuseră de acord să aștepte timp de cinci minute.

Ceea ce nu se întâmplă.

Leo se furișă, târându-se pe pietrișul

ud, cu lopata pliabilă în mână. Râse tare, fără ca măcar să-și dea seama la început, într-un mod în care rareori o făcuse, în timp ce se ghemui pe genunchi, băgă brațul drept sub ușa de siguranță a depozitului și simți… *Nimic*. Gaura chiar exista! Desfăcu lopata, mai scoase niște pietriș, băgă lampa de miner înăuntru și o aprinse.

— Jasper!

Se întoarse spre pădure și strigă mult prea tare.

— Vino-ncoace! Vino să vezi asta!

Lampa inundă o încăpere fără ferestre. Și iată. Când se strecură înăuntru, văzu clar prima literă.

K.

Dumnezeule. Dumnezeule!

Își băgă capul și mai mult prin gaură — încet, apăru litera următoare.

S.

Dumnezeulemare.

Puțin mai departe. Litere albe pe fond verde.

KSP 58

— Felix? Vincent?

— *Da?*

— Lacătul?

— *Lucrăm la el chiar acum.*

— Bine. După ce terminați veniți sus cu mașina.

Umărul lui Jasper îl atingea pe al lui, în timp ce săpau ca să-și croiască drum prin gaura din podea, ca un tunel de evadare în

timp de război. Săpară până când Leo reuși să își bage capul, umerii și brațele înăuntru; cu o pereche de clești mari tăie oțelul armat care alcătuia scheletul în formă de grilă al betonului. Îl tăie și îl îndoi într-o parte, proptindu-și spatele în pământ, apoi se împinse cu mâinile de marginea găurii, pentru a se ridica și a intra înăuntru.

Își potrivi lampa de miner, care alunecase puțin în jos, pe tâmplele transpirate și privi în jur. Era suficient de mică încât să atingă ambii pereți și plafonul, având toate laturile de doi metri. De-a lungul pereților se aflau stive de lăzi verzi de lemn.

— Câte sunt?

Vocea lui Jasper se auzea prin tunel.

— Multe.

— *Câte?*

Leo numără cu voce tare.

— Un pluton. Două plutoane. Trei plutoane. Patru…

În total 24 de lăzi de un verde cazon.

— … două companii întregi, la naiba!

Acum fu rândul lui Jasper să-și strecoare trupul la fel de lung prin tunelul murdar, râzând în tot acest timp. Ca și Leo, nu se putea controla. Stăteau unul lângă celălalt în camera de formă cubică, în timp ce praful de beton zvâcnea în întuneric după fiecare respirație, unduindu-se alene în lumina revărsată de lămpile lor.

— Deschidem acum? Sau mai târziu?

— Acum, bineînțeles.

Atinse cu atenție partea de sus a lăzii de lemn. O suprafață aspră, aproape rugoasă.

A fost ușor să scoată cuiele și să deschidă capacul.

O mitralieră. Leo o luă și i-o întinse lui Jasper, care își aplecă ușor picioarele și trunchiul, ca să se proptească pentru un recul imaginar. Nu gândea, doar executa mecanic mișcările învățate în timpul serviciului lor militar. Se priviră reciproc, ca doi oameni aflați la capătul unei călătorii lungi, care încearcă să înțeleagă faptul că în sfârșit au ajuns.

— Câte crezi că sunt? Așa, ca estimare?

Leo tocmai era pe punctul de a deschide lada următoare, dar se opri. Răspunsul atârna chiar în spatele umărului lui Jasper, parțial acoperit de un praf alb.

— Nu e nevoie de estimare.

O coală de hârtie, într-o folie de plastic, era agățată de un cârlig de pe perete, imediat în stânga ușii încuiate, un pix atârnat de o sfoară, lângă ea.

— Primul rând: 124 de pistoale-mitralieră m/45. Al doilea rând: 92 de puști de asalt AK4. Al treilea rând: 5 KSP 58.

Deschiseră și verificară conținutul lăzilor, una câte una. Trupuri de metal, unul lângă celălalt. Bine unse și împachetate cu grijă.

— La naiba, îți vine să crezi, Jasper?

Sub textul detaliat, bătut la mașină, despre reguli și proceduri, jos de tot.

— Această unitate a fost inspectată…

Se aplecă mai tare, lampa de miner luminând hârtia albă. Era scris de mână, sub semnătura ilizibilă a cuiva.

— … **Vineri, 4 octombrie**.

— Da?

— Acum mai puțin de două săptămâni!

— Și?

Leo flutură hârtia atât de sus, încât aceasta atinse tavanul.

— Paznicii deschid ușa de siguranță să verifice *înăuntru* o dată la fiecare șase luni. Mă urmărești? Asta înseamnă că n-o să-și dea seama ce s-a întâmplat încă… cinci luni!

— *Felix către Leo.*

Vocea lui Felix se auzea cu întreruperi.

— *Repet! Felix către Leo! Recepție!*

— Da?

— *E vorba despre… lacăt. Avem o problemă.*

Leo își împinse trupul prin gaura din podeaua depozitului — ajungând înapoi pe pietriș. Nu se așteptase la asta. Dacă nu-l puteau deschide, atunci toate acestea erau în van. Coborî în fugă drumul forestier accidentat până la cei doi frați mai mici ai lui, care stăteau de fiecare parte a barierei, încuiată cu un lacăt cu brățară de peste un centimetru diametru.

— Îmi pare rău, fir-ar al dracului.

La un anumit moment în timpul verii

calde și pline de lumină, el și cu Vincent ajunseseră să aibă aceeași înălțime. Cu toate acestea, un băiat de 17 ani era foarte diferit de unul de 24 de ani.

— Leo… nu merge. Nu pot.

Vincent dădu din umerii lui înguști și își ridică brațele, care păreau prea lungi pentru restul trupului.

Se priviră unul pe celălalt, până când Vincent se dădu la o parte.

— Felix — atunci o s-o facem tu și cu mine.

Leo se așeză acolo unde stătuse Vincent și deschise cleștii industriali, cu brațe mai lungi decât cele ale unui om. Apucă unul dintre brațe cu ambele mâini, în timp ce Felix, aflat de cealaltă parte a barierei, îl apucă pe celălalt.

— Acum, frate.

Își împinseră amândoi trupurile în partea lor de clești, în timp ce dinții acestuia mușcau din lacăt, ca doi vâslași care își trag vâslele spre piept, trag, trag, trag, și chiar în acel moment — în timp ce degetele, mâinile, brațele și umerii lor se cutremurau, se crispau și urlau — dinții cleștilor industriali tăiară oțelul gros în două.

*

Prima plasă era legată de doi mesteceni singuratici, iar a doua între ramurile dese ale unor molizi tineri. Exersaseră seara, în garajul din Skogås, și o ultimă oară în afara orașului, lângă lacul

Drevviken, într-un întuneric similar cu acesta, iar acum le era ușor să dea la o parte plasele de camuflaj care ascundeau camionetele, să le înfășoare și să le arunce în bena goală. Două Mitsubishi pick-up roșii, tipul de vehicule pe care le-ar folosi cineva care are o firmă de construcții.

În timp ce Leo urca dealul în fugă, ceilalți doi porniră camionetele și merseră, printre mușchi și tufișurile de afine, spre poarta deschisă.

*

Jasper îngenunchease în interiorul depozitului, băgând câte o pușcă în tunel, iar Leo stătea în genunchi afară ca să le primească. Felix se afla în spatele lui și Vincent era sus, în bena camionetei. Un lanț lung, în care fiecare transfer între două seturi de mâini dura o secundă și jumătate.

— Două sute douăzeci și una de arme automate.

Fiecare obiect care ieșea din cubul de beton ajungea pe platformă în șase secunde.

— Opt sute șaizeci și patru de încărcătoare.

Leo se uită la limbile roșii ale ceasului său. Aveau să termine peste 30 de minute.

*

Curățară resturile de exploziv, umplură gaura de afară și de sub ușă cu pietriș, îl bătătoriră bine, săriră pe el, apoi

îl bătătoriră din nou. Se schimbară în salopete albastre, cu cămăși de lucrători, și își luară geci negre, cu logoul companiei de construcții în partea de sus a mânecii. Deschiseră poarta și trecură prin ea; în timp ce motoarele mergeau încet, Felix sări jos cu un lacăt în mână, identic cu cel care tocmai fusese tăiat — era important să intre cheia ușor în el, chiar dacă ea nu putea fi răsucită. Seara următoare, în jurul orei nouă, când inspectorul sosea cu Volvo-ul său murdar ca să asculte bufnița roșcată, să își fumeze țigara și să se plimbe în jurul arsenalului militar din vârful dealului, totul avea să pară complet neatins. Lista de inventar completată meticulos confirmase faptul că avea să mai treacă aproape jumătate de an până când să fie inspectat iar interiorul arsenalului, care nu avea să arate la fel de neatins.

2

Leo începuse să cânte fără să-și dea seama. O luase pe bulevardul Hornsgatan spre podul Liljeholm de pe autostrada E4; îndepărtându-se de centrul orașului spre sud, prin ploaie. Atunci auzise pentru prima oară cum propria lui voce îl învăluie, în camionetă.

Își cumpărase o cafea și un sendviș de la o cafenea, apoi traversase strada până la magazinul de peruci Folkoperan. Fusese primul client al zilei și privise curios degetele agile care împleteau câteva șuvițe de păr pe calapodul unui cap de plastic, în timp ce femeia tânără îi explica faptul că ea folosea păr adevărat, cumpărat angro din Asia, albit și apoi vopsit. Pe urmă, se dusese la Centrul de optică de pe strada Drottninggatan și își luase lentilele de contact comandate, ambele cu dioptrii 0.

O privire în oglinda retrovizoare. Ochi albaștri și păr deschis. El semănase întotdeauna cel mai mult cu mama lor. Tenul deschis, părul blond-rozaliu. Moștenise nasul ei — mai mic, mai ascuțit, cu cartilaj tare ca granitul. Nu avea să fie confundat niciodată cu un străin, nici măcar cu un străin de generația a doua. Un nas suedez mic și tăios însemnase întotdeauna mai puține întrebări și mai puțină atenție — iar dacă peruchiera sau oftalmologul la care se dusese trebuiau să furnizeze o descriere a unui client din

această dimineață care plătise cu bani lichizi, ei aveau să descrie pe cineva cu o înfățișare comună.

Ieși de pe autostradă la Alby, unde cele trei benzi se transformau în două, trecu de benzinăria Shell și de biserica minunată din secolul al XII-lea, unde blocurile turn și asfaltul lăsau locul pajiștilor și pădurilor. Câteva minute pe autostrăzi cu două benzi, puține porțiuni drepte și curbe strânse.

Leo încetini.

Iată.

Bariera căreia Felix îi schimbase lacătul cu doar șapte ore în urmă, bariera unde peste doar zece ore un bărbat de 60 și ceva de ani avea să-și parcheze Volvo-ul, să scoată o țigară și să plece mai departe în plimbare.

Ploaia care începuse noaptea trecută, târziu, se întețea, ștergătoarele lui trebuiau să se opună unor picături care se transformau în pârâiașe. Ploaia cădea, de asemenea, și peste tunelul lor de război pe sub beton. Cancerosul pe acolo avea să treacă. Cu cizmele lui de cauciuc pe pietrișul care acoperea groapa. Îl adunaseră, săriseră pe el cu picioarele și îl neteziseră, dar dacă ploaia asta continua, avea să se scufunde, să se erodeze vizibil în lumina lanternei inspectorului.

Am nevoie de timp.

N-ar trebui să descoperi asta acum doar pentru că noi am lucrat prost, ar

trebui să descoperi asta peste cinci luni, când o să deschizi ușa.

Am nevoie de timp ca să implementez o nouă modalitate de lucru, o modalitate de maximizare a profiturilor fără creșterea riscurilor. Ar trebui să mă dau jos, să merg prin ploaie, să mă asigur că groapa nu se vede.

Asta fiind exact ceea ce nu ar trebui să facă.

Doar un nebun lucrează la un plan luni de zile, obține prada și apoi se întoarce la locul faptei, a doua zi dimineață.

Călcă accelerația.

*

Vecinii și trecătorii numeau acest șantier Casa Albastră. Un cub mare de metal care fusese cândva fabrica de dulgherie Gamla Tumba. Leo parcă la fel ca noaptea trecută, departe de autostrada lată și lângă un container încuiat vopsit în negru.

Descărcaseră armele una după alta, fără să fie deranjați, ascunși, imposibil de văzut dinspre autostradă sau de la oricare dintre ferestrele caselor din apropiere.

Leo coborî geamul și ascultă sunetele familiare care veneau dinspre șantierul mare — muzica tare de la un radio stropit cu vopsea și apoi exploziile scurte ale compresorului de aer al unui pistol cu cuie. Încheie ultimul nasture al cămășii albastre, își trase în sus bretelele albastre,

se întinse și coborî din mașină.

Casa Albastră rămăsese de mult doar o carcasă goală, la care lucraseră mai multe săptămâni doar ca să scoată tot inventarul vechi. Apoi consolidaseră două niveluri cu grinzi, le izolaseră, puseseră podele și montaseră pereți despărțitori. Treptat, clădirea se transformase într-un sediu pentru afaceri independente mici, un loc pe care un antreprenor încerca să îl deschidă sub numele de Centrul Solbo.

— Te-ai ocupat de tot?

Nu se gândise niciodată la felul în care arăta Felix atunci când mergea. Fratele lui, mai mic cu trei ani, se îndrepta spre el prin parcarea improvizată și cu fiecare pas semăna tot mai mult cu tatăl lor. Picioarele lui erau curbate în exterior, avea umeri largi și antebrațe groase, pe care le legăna puțin în afara trupului, ca și cum ar fi făcut încălzire în timp ce mergea; părea indolent, la fel ca *el*.

Eu semăn cu Mama. Tu semeni cu Pappa.

— Ai reușit, Felix? Te-ai ocupat de ce trebuia?

— Cred că Gabbe încearcă să ne dea țeapă cu ultima plată.

Felix îl calma pe Leo într-un mod pe care acesta nu putea să-l explice. Ar fi trebuit să fie invers, cu toate acele asemănări; ar fi trebuit să-l facă să se simtă îngrijorat, hăituit.

— E înăuntru, numără fiecare cui

nenorocit.

— Dar — te-ai ocupat de ce trebuia?

Fratele lui mai mic începu să desfacă prelata de plastic care acoperea bena celei de-a doua camionete a companiei.

— Gabbe și cicăleala lui afurisită. De parcă ar avea dreptul să refuze să plătească doar pentru că nu respectăm planul. De parcă ar scrie asta în contract.

— O să mă ocup eu de asta. Dar tu te-ai ocupat de partea ta?

Felix dădu la o parte prelata de plastic.

— Secția 83. Ortopedie, cred. L-am desfăcut, iar pe Vincent au început să-l doară picioarele ca dracu'.

O cutie mare de lemn, cu un mâner strălucitor de metal, stătea în mijlocul benei. Iar lângă ea, sub câteva pături galbene care aveau pe ele logoul unui spital, se afla un scaun cu rotile pliat.

Traseră cele două camionete puțin mai aproape și descuiară lacătul containerului negru — de tipul celor pe care toate firmele de construcții le aduc pe șantiere ca să țină în ele unelte și echipament. După ce dădură ușile la o parte, vizibilitatea era blocată din toate părțile și putură să ridice cutia goală și să o ducă înăuntru.

La lumina zilei, într-un cartier de locuințe, la doar câțiva metri de o autostradă aglomerată. Iar ei stăteau acolo — în fața grămezilor de arme automate.

— Unde dracu' ai fost, Leo?

Vocea ascuțită a lui Gabbe sfâșia ziua de octombrie. Avea 60 și ceva de ani, purta o salopetă albastră, care cândva îi venise bine, dar care acum stătea întinsă peste burta lui lărgită. Ținea în mâini o cană cu cafea și o pungă cu gogoși cu scorțișoară.

— Cum dracu' o să termini tot ce trebuie astăzi?

Venea dinspre clădire, apropiindu-se de container.

— Ai fost aici măcar o dată săptămâna trecută?

Leo inspiră ca să se calmeze. Apoi îi șopti lui Felix.

— Închide aici, mă ocup eu de el.

Se desprinse de container și se duse să îl întâmpine pe bărbatul roșu la față care pufnea.

— Leo! Ieri n-ai fost aici! Te-am sunat de mai multe ori! Poate că lucrezi la altceva, dar orice dracu' ar fi, sigur nu e clădirea asta!

O privire rapidă peste umăr — Felix închidea ușile grele ale containerului. Apoi se auzi sunetul unui lacăt greu care se închidea.

— Dar suntem aici acum. Nu-i așa? Și o să terminăm azi. Așa cum ne-am înțeles.

Gabbe era atât de aproape, încât ar fi putut să atingă peretele containerului. Leo îl luă pe după umeri, în timp ce îl împingea înapoi spre Casa Albastră, nu atât de dur încât să devină supărător, dar suficient de insistent ca să se îndepărteze

amândoi de ceea ce nimeni altcineva nu trebuia să vadă.

— Nu mă interesează dacă ai luat alte lucrări! Înțelegi ce-ți spun, Leo? Ai contract cu mine!

Gabbe gâfâia puternic în timp ce intrau în clădire. Acolo, la primul etaj, pe toată lățimea, avea să fie un restaurant indian, aproape de o florărie de lângă un salon de bronzare. La parter: o firmă de cauciucuri, un centru de copiere, un salon de manichiură, iar acolo, lângă pereții interiori care aveau să delimiteze Pizzeria Robban, Jasper și Vincent prindeau în șuruburi un perete despărțitor de rigips.

— Vezi! N-ați terminat, la naiba!

Vocea aia nenorocită. Ascuțită, de om gras și bătrân, de șef de echipă impetuos.

— O să terminăm. Sigur.

— Am un chiriaș care se mută mâine dimineață!

— Dacă spun că terminăm, o să terminăm.

— Dacă nu, *chiar* opresc ultima plată!

Leo se gândea că i-ar fi plăcut să-l pocnească în falcă pe acel mic șef de echipă — o singură lovitură. Drept în nas. În schimb, îl luă din nou pe după umeri, așa cum avea obiceiul.

— Dragul meu Gabbe — te-am dezamăgit eu vreodată? Ți-am făcut vreodată o lucrare proastă? Am întârziat eu vreodată?

Gabbe își smulse trupul înfuriat din

strânsoarea prea puternică a lui Leo și începu să alerge spre celălalt colț al clădirii de metal.

— Peretele de aici! Din salonul de coafură! Lipsește un strat de rigips! Oare bătrânele doamne ar trebui să-și facă permanent fără un perete ignifug în jurul lor?

Coborî scările în fugă, apoi ieși în parcare, în ploaia care începuse iar să cadă ușor.

— Și… containerul ăla afurisit! Trebuia să-l fi mutat deja! Peste câteva săptămâni aici o să fie parcarea clienților!

Gabbe bătu de mai multe ori cu palma în containerul care ocupa atât de mult loc în parcarea pentru clienți. Sunetul era înăbușit, deoarece spațiul de depozitare era plin ochi.

— Liniștește-te puțin — cred că nu vrei să faci infarct, nu-i așa? îi spuse Leo.

Fața șefului de echipă era încă și mai congestionată după ce alergase peste tot, dar furia care îl stârnise se scurgea din el și se topea în ploaie.

— *Va fi* gata la miezul nopții. Am nevoie de firma asta, Gabbe — nu cred că tu înțelegi cu adevărat cât de mult am nevoie de ea. Firma mea de construcții, colaborarea noastră îmi sunt absolut necesare ca să pot să mă… extind.

Fața transpirată îl urmărea.

— Să te extinzi?

— Să maximizez profitul. Fără să

sporesc riscul.

— Acum chiar nu te mai înțeleg.

— Respiri destul de greu. Mă îngrijorezi. Ar trebui să te duci acasă și să te odihnești. Terminăm până la miezul nopții. Te poți baza pe mine.

Întinse mâna și rămase cu ea în aer, între ei.

— Bine?

Mâna lui Gabbe era mică, umedă și moale atunci când o atinse pe a lui. Leo încuviință din cap.

— Bun. Lucrarea o să fie gata astăzi, dacă îți spun că va fi. Și apoi îți fac cinste cu niște gogoși cu scorțișoară. În regulă?

Leo rămase între container și mașină, în timp ce Gabbe se pregătea să plece. Stătuse acolo, bătând cu mâna lui unsuroasă într-un container plin cu arme automate, fără să aibă habar. Data viitoare poate că va dori totuși să-l deschidă.

Când fu absolut sigur că șeful de echipă cu gură mare era deja departe, Leo traversă strada și se îndreptă spre cartierul de locuințe, către soluția problemei lui de depozitare — o casă mică, cu două niveluri, cu o curte împrejmuită cu gard și fără gazon, chiar lângă o autostradă mare. Îi văzuse pe proprietari când scoteau mobila. Acum avea în spate un semn DE VÂNZARE. Leo merse spre poartă de-a lungul unui gard înalt de plasă, intră și traversă curtea asfaltată până la casă. Privi înăuntru prin fereastra

din stânga intrării — o bucătărie goală. Prin fereastra din dreapta intrării el văzu un hol gol. După colț, pe fereastra următoare — o anexă și o cameră goală. Din nou după colț și pe fereastra următoare — scările către etaj.

Două niveluri, dar fără pivniță. Întregul cartier era construit pe fundul unui lac vechi. Fiecare casă era construită pe noroi și putea fi extinsă în sus, dar nu în jos.

De mai multe ori, săptămâna trecută, se oprise din bătut cuie și găurit, pentru a se uita la casa mică și urâtă din piatră, care se afla atât de aproape de autostradă. Și de fiecare dată văzuse Peștera Craniilor — ascunzătoarea Fantomei[3]. Știa că era un gând infantil. Dar era și o soluție.

O casă pe care nu prea o remarcai, pentru oameni care nu aveau prea mulți bani.

Pe ușa de la intrare era alt semn DE VÂNZARE. Leo se uită la poza unui agent imobiliar zâmbitor, cu breton într-o parte și îmbrăcat la costum, căută un pix în buzunarul interior și își notă numărul de telefon pe spatele chitanței de la peruchier.

Garajul mare era ideal. Se sui pe un morman de cauciucuri folosite și șterse fereastra prăfuită, ca să vadă în interior — un tavan înalt și o încăpere pentru patru, poate chiar cinci vehicule. Perfect pentru formarea și instruirea unui grup.

O ușă se deschise și se închise.

Se întoarse spre grădina de alături, o casă mult mai mare, cu gazon acoperit de frunze umede și un rând de meri ca niște schelete țepoase. O femeie cu un copil mic stătea pe aleea de pietriș; ea privi spre el, un posibil cumpărător curios, iar el dădu din cap.

Loviturile de ciocan și bâzâitul de vizavi — uniforma pe care ar vedea-o un observator. O casă cu garaj în partea dreaptă — sediu central și loc de instruire. Iar în pădurea aflată la doar câțiva kilometri distanță — cea mai remarcabilă noapte a vieții lui.

Și fusese atât de ușor.

Faptul că trei frați și prietenul lor din copilărie — cu toții având în jur de 20 de ani, cu toții niște copii mucoși lipsiți de educație — puteau decide să realizeze cel mai mare furt de arme din istorie, având la dispoziție doar unele cunoștințe generale despre construcții, niște exploziv de plastic și un frate mai mare care știa ce e puterea încrederii.

3

Un cer înstelat, mai luminos decât în noaptea dinainte. Leo și Felix se înghesuiră în două camionete și merseră spre o suburbie de blocuri turn, departe de Casa Albastră, acum complet terminată și un Gabbe satisfăcut, departe de un container încuiat, pe lângă care aveau să treacă navetiștii în drumul lor spre stația de autobuz.

Cei doi frați se dădură jos, apucând fiecare unul dintre mânerele de alamă ale cutiei din bena camionetei.

— E 11:50, spuse Leo.

Cutia avea aceeași greutate, în ciuda noului ei conținut — noua viață, cealaltă viață care începea acum.

— Mai sunt 18 ore.

Trecură pe lângă niște tufișuri scunde și un strat de flori sărăcăcios, în drumul spre scara blocului de apartamente. Leo deschise ușa. În timp ce așteptau liftul, îi auzeau pe Jasper și Vincent cum râd împreună în subsolul unde se aflau camerele de depozitare.

Etajul patru.

Ușa lui. Ușa lor. DÛVNJAC/ERIKSSON. Lăsară cutia jos, în timp ce Leo căută cheile, apoi scoase teancul de broșuri înghesuite în cutia poștală de la ușă și le aruncă la ghenă.

Înăuntru luminile erau aprinse.

Anneli stătea în bucătărie pe un scaun

simplu de lemn. Zgomotul mașinii de cusut pe care i-o dăduse mama ei intra în coliziune cu muzica de la casetofon, Eurythmics — ea asculta des muzică din anii ’80.

— Salut, spuse Leo.

Era foarte frumoasă, el uita asta uneori. Un sărut și o bătaie ușoară pe obraz. Materialul negru era răsucit, prins și străpuns de acul mașinii de cusut. Apoi Leo se îndreptă spre chiuvetă și dulăpiorul de sub ea. Erau încă acolo. Exact unde le ascunsese, în capătul din spate, după sticlele cu detergent de vase și cu soluție pentru podele. Trei cutii maro. Nu foarte mari, dar compacte.

— Stai.

Era deja pe cale să iasă.

— Leo, nu te-am văzut de zile întregi.

Noaptea trecută el intrase în apartament și, fără să se oprească la baie sau la frigider, se dusese direct în dormitor și se întinsese într-un pat care avea mirosul ei — nu al parfumului ei sau al părului ei proaspăt spălat, ci doar al ei. Stătea întins lângă ea, strângând trupul ei adormit, în timp ce în piept încă mai simțea explozia unui arsenal perforat. Ceasul de la radioul de pe noptiera lui clipise la 4:42. Ea se întorsese, cu trupul gol lipit de al lui, căscase și se lipise și mai tare de el.

— Și azi dimineață când m-am trezit nu mai erai aici. Mi-e dor de tine. …

— Nu acum, Anneli.

— Nu vrei să vezi ce am făcut? Helăncile? Pentru tine le-am…

— Mai târziu, Anneli.

Tocmai era pe cale să parcurgă holul spre sufrageria în care ceilalți începuseră deja să despacheteze și să reîmpacheteze, când văzu sticla goală de vin și dopul umed din chiuvetă.

— Ai băut? O să conduci.

— Doar puțin. Dar a fost noaptea trecută… Leo, tu erai în pădure, eu nu știam absolut nimic, cum mergea, dacă o să te întorci acasă, dacă te-a văzut cineva și… N-am putut dormi! Iar acum… ce ați făcut?

— Construcții. Nu terminasem. Acum am terminat.

Apoi ieși repede din cameră.

Ea opri mașina de cusut.

De ce îi tremurau mâinile? Ea era cea care voia să se implice. Ea dorise să facă vestele și ea era cea care avea să le pună măștile lui Leo și Jasper și să îi ducă acolo cu mașina.

*

Leo coborî jaluzelele de la fereastra care dădea spre centrul comercial din Skogås. Sufrageria arăta exact ca una obișnuită: o canapea, un fotoliu, televizor, bibliotecă. Dar asta avea să se schimbe imediat.

Lucrară cu toții să deschidă lada cu scule, geanta Adidas, pungile de hârtie pe

care Jasper și Vincent le aduseseră de la subsol și cele trei cutii maro care stătuseră sub chiuvetă, apoi puseră fiecare obiect într-un șir lung pe podeaua de lemn, astfel încât să aibă o vedere de ansamblu, ca și cum asta ar fi fost o inspecție militară dinaintea unui atac.

Un scaun cu rotile pliat, luat de pe coridoarele spitalului Huddinge, care putea fi strâns din doar câteva mișcări și două pături galbene cu numele spitalului scris pe ele, găsite într-un salon spitalului, printre pacienții adormiți.

O geantă cu două peruci din păr natural de la Folkoperan și două perechi de lentile de contact de la Centrul de optică de pe strada Drottninggatan.

Două AK4 și două pistoale mitralieră luate din containerul negru de pe șantier. Pantofi, pantaloni, cămăși, geci, căciuli, mănuși. Lanterne — Vincent avea să o poarte pe cea mică în buzunar, iar Felix avea să semnaleze cu cea mare. Două bidoane de cinci litri pline cu benzină. Și patru genți sport, lângă patru crose de hochei.

Leo se așeză pe scaunul cu rotile și alunecă pe podeaua strălucitoare spre peretele băii, se întoarse și se dădu înapoi. Se învârti de mai multe ori, apoi se aplecă încercând să-l răstoarne.

Era stabil.

Leo se ridică, se întoarse în bucătărie și o mângâie pe Anneli pe obraz, ca mai

înainte.

— Cum merge?

— Sunt gata.

Materialul care prelungea gâtul negru al helăncii stătea exact cum trebuia. Anneli trase tare de el, iar cusătura rezistă și rămase invizibilă. Ea era cea care se gândise la asta, era designul ei.

— Fiecare guler are o cagulă pentru față. Toate funcționează.

Apoi Anneli arătă spre două veste verzi.

— Și astea. Exact cum ai vrut. Material de nailon impermeabil. Are buzunare pentru încărcătoare.

Leo probă vesta pe care urma s-o poarte pe sub hanorac. Se potrivea perfect. Anneli îi cunoștea trupul.

Se aplecă și o sărută.

— Orice amator poate să facă rost de chestiile alea de pe podeaua din sufragerie. Dar nu de asta. Sau de astea.

Prinse vesta între degete și luă una dintre helăncile cu gât prelungit.

— Detalii. În asta constă diferența. Ne dă posibilitatea să ne apropiem suficient de mult și să ne transformăm suficient de rapid.

Încă un sărut, apoi din nou în scaunul cu rotile. Desfăcu suportul pentru picioare și puse piciorul drept pe el, încercând să stea așa cum credea că ar sta cineva cu un picior vătămat. Jasper era așezat pe vine în fața lui, purtând mănuși de plastic subțiri

și transparente; deschise prima cutie compactă, maro — calibrul 7,62, miez de plumb și oțel — apoi pe a doua — calibru 9, blindate — și a treia — muniție trasoare cu fosfor care lăsau o dâră luminoasă roșie de câteva sute de metri lungime. Apoi umplu fiecare încărcător cu cartușe, legându-le câte două cu bandă. Patru perechi pentru buzunarele proaspăt cusute de la vesta lui, trei perechi pentru vesta lui Leo și câte o pereche pentru Felix și Vincent, care aveau să le poarte pe burtă, în niște pungi mici.

— Nimeni nu se uită direct la oamenii care sunt diferiți. Iar noi o să profităm de asta. De prejudecata lor, de frica lor.

Leo se învârti cu scaunul cu rotile.

— Iar dacă o să se uite, n-o s-o facă prea mult timp.

Își mișca scaunul cu rotile în același mod în care își amintea că o făceau invalizii cu care lucrase mama lui, care purtase uniformă albă de asistentă și îi lăsase pe cei trei fii să vină uneori la sanatoriu, când nu puteau să rămână acasă singuri. Atunci văzuseră cu toții asta — felul în care adulții își îndreptau ochii în altă parte, ezitant.

— Nu-i așa? Nu te holbezi la ce e diferit.

Jasper îi întinse un AK4, iar Leo încercă să îl țină în mâna dreaptă sub pătura galbenă, lângă piciorul de pe suport.

— Exagerezi foarte mult.

— Nu e adevărat.

— Ba da, asta faci. Nu-i așa?

Jasper privi spre Felix și Vincent, care dădură amândoi din cap.

— Joci prea ostentativ, Leo. Și asta strică.

— Așa erau manevrate scaunele astea. Dar voi nu știți. Erați prea mici.

Leo se ridică din scaun și privi în jurul camerei.

Premiera lor absolută. Niciunul dintre ei nu mai executase până atunci un jaf important. Dar fiecare avea rolul său și știa ce să facă. Iar pe podea, în fața lui, era tot ce aveau nevoie.

Peste mai puțin de 24 de ore aveau să fie transformați.

4

Ora 18:35. Mai rămăseseră 15 minute.

O călătorie tăcută.

Toți erau concentrați.

Anneli potrivi oglinda retrovizoare; era înaltă în comparație cu prietenele ei, dar, cu toate astea, semnificativ mai scundă decât Leo, care stătea lângă ea pe scaunul din mijloc, și decât Jasper, care stătea pe locul din dreapta. Roșu. Un semafor, ultimul înainte de Farsta. Era ca și cum ar fi fost absorbită încet de lumina aceea — cu cât Anneli se holba mai mult, cu atât lumina punea stăpânire pe ea și o purta departe.

Nu-și amintea de acel moment în care ea hotărâse să se implice, momentul în care cineva strecurase asta în viața ei, *Dumnezeule*, pentru că în urmă cu doar câțiva ani nici nu i-ar fi trecut prin cap că ea era capabilă de așa ceva, că se îndrepta spre jefuirea unei mașini blindate… Sau poate că nu exista niciun moment unic. Poate că erau doar mici momente care se contopeau, pe care ea nu le observase niciodată. Poate că într-o zi cineva spune că există un depozit de armament în pădure, altcineva spune că e posibil ca acesta să fie deschis și golit, iar altcineva sugerează că dacă golești un depozit plin de arme, atunci ai putea foarte bine să le folosești ca să jefuiești pe cineva — poate că atunci când te trezești înconjurată de

astfel de momente, începi tu însăți, încet, să faci parte din ele. De fapt, nimeni nu îi pusese vreodată o întrebare, la care ea să se ridice și să spună da. Anormalul devine normal, ideile altora devin ideile ei și, dintr-odată, o femeie pe nume Anneli — o mamă — conduce o mașină spre ceva la care ea nu s-ar fi așteptat niciodată. Și probabil că acesta este motivul pentru care ea a pornit prea repede când s-a făcut verde, conducând agitat, așa cum în mod normal nu ar face.

Tremura. Nu foarte tare, nu suficient încât să observe Leo, care se retrăsese de mult în sinea lui. Tremura deoarece nu mai fusese atât de speriată decât atunci când îl născuse pe fiul ei, Sebastian. Fusese exact la fel, să traversezi o graniță și să știi că vechea ta viață luase sfârșit.

— Uite.

Leo arătă spre un trotuar mărginit de stâlpi de iluminat; Anneli estimă că mai rămăseseră 200 de metri până în centrul cartierului Farsta.

— Oprește între alea două — unde e mai întuneric.

*

Leo închise ochii, simțind o senzație de calm care nu exista decât în interiorul lui.

Doar eu știu. Nimeni altcineva nu știe ce o să se întâmple. Eu sunt singurul care poate intui fiecare pas nou.

Așteptau semnalul lui. Anneli era în stânga lui, aproape sufocându-se, Jasper

era în dreapta lui, respirând încet și constant, ca și când ar fi încercat să se calmeze.

Motorul mașinii era oprit și devenise evident cât de întunecată era această seară de octombrie. Leo stătuse aici de unul singur patru vineri la rând, într-un loc de parcare ce dădea spre spatele Forex Office, lângă stația de autobuz și intrarea la metrou. Înregistrase fiecare moment al mișcărilor întreprinse de cei doi paznici în uniformă aflați într-o mașină blindată, ruta pe care o alegeau, tiparul acțiunilor lor, cum comunicau unul cu celălalt.

— Șaizeci de secunde.

Mâinile lui Anneli începură din nou să tremure, iar Leo le prinse, o privi și o ținu de mâini până când tremurul ei slăbi. Ea mai făcu o ultimă verificare foarte rapidă.

Mai întâi perucile, din păr natural. Dacă mai târziu vor fi găsite fire de păr, acestea vor aparține unei persoane cu păr des și brunet. Anneli se liniști singură, spunându-și că erau puse drept și acopereau tot părul lor blond; apoi se asigură că nu erau *prea* perfecte, ciufulind bretoanele lui Leo și Jasper.

Apoi machiajul. Rimel rezistent la apă pe gene și sprâncene; Anneli le perie în sus, făcându-le mai stufoase. Frunțile, obrajii, nasurile, bărbiile și gâturile lor fuseseră curățate bine de murdărie și celule moarte în baia din apartament, unse cu cremă și date cu loțiune

autobronzantă.

— Treizeci de secunde.

Anneli le spuse să clipească, să vadă dacă lentilele de contact le stăteau bine.

Le examină blugii, gecile și ghetele, hanoracul lui Leo și pelerina lui Jasper; studiaseră împreună moda bărbătească și fuseseră de acord că asta ar fi putut să poarte doi arabi tineri, emigrați recent.

În sfârșit, helăncile.

— Aplecați-vă în față.

Ideea ei, designul ei.

— Amândoi.

Ea îi împinse în jos, îi trase la loc, îi împinse în jos iar.

— Le purtați prea sus. Ca să funcționeze, trebuie să puteți să le prindeți și să vi le trageți peste față fără ca ele să alunece iar în jos.

— Cincisprezece secunde.

Leo își potrivi vesta, încărcătoarele suplimentare se frecau puțin de pieptul lui.

— Zece secunde.

Mănușile subțiri de piele.

— Cinci secunde.

Leo se aplecă să o sărute și ea tresări puțin când mustața lui, tot din păr uman, se frecă de buza ei de sus; era puțin strâmbă și Anneli zâmbi în timp ce o potrivea cu două degete, până când o îndreptă.

— Acum.

Anneli deschise portiera și păși pe

trotuar, desfăcu prelata de pe bena camionetei albe și scoase scaunul cu rotile și două pături. Un suport pentru picioare ridicat, cel din dreapta — cu un pat nou, mai scurt, AK4-ul putea fi ascuns sub pătură complet. Jasper îl sprijini pe bărbatul invalid în timp ce acesta se așeza pe șezutul căptușit cu plastic și făcu semn cu capul spre mașina care pornea.

De-a lungul trotuarului întunecat. Pe dealul cu pantă lină, care avea să devină mult mai abruptă imediat — rampa de încărcare a unuia din cele mai mari Forex Office din Stockholm.

Leo trasase cu grijă fiecare secțiune a rutei lor.

— Leo?

Jasper opri scaunul cu rotile, aplecându-se să își dezlege șireturile și apoi să le lege din nou, ca să îi poată șopti fără să vadă nimeni.

— Iar joci prea ostentativ. Am văzut-o pe mama ta când lucra cu oameni care sunt… *altfel*. Și ei nu se mișcă așa. Nu le curg balele așa.

Jasper se ridică și continuă să împingă încet scaunul cu rotile pe o stradă comercială de suburbie unde toată lumea încerca să ajungă undeva. Și în acel moment Leo îl văzu pe băiat. Avea cinci, poate șase ani. La doar câțiva metri distanță, într-un grup de oameni care așteptau autobuzul.

Nimeni nu se uită la lucruri care sunt

altfel.

Băiatul arătă cu degetul și o trase de mână pe mama lui.

Nimeni nu ține minte de fapt cum arată un om, atunci când încearcă să se decidă dacă se uită sau întorc privirea.

Un băiat care acum striga.

Copilul este fascinat, este deschis, el nu a avut timp să ajungă atât de al naibii de speriat.

Arma de sub pătură. Încărcătoarele lipite cu bandă din vesta lui. Nu spre asta arăta băiatul și nu despre asta țipa, dar Leo așa avea impresia.

Un singur strigăt și adultul de lângă el, care nu îndrăznea să privească, ar fi putut să se uite spre ei, poate chiar să și-i amintească mai târziu. Jasper smuci scaunul cu rotile într-o parte și se grăbi să-l scoată din stația de autobuz, spre o zonă mai puțin luminată.

17:48.

Așteptau, privind spre intrare. Mașini, biciclete, pietoni. Unii veneau, alții plecau.

17:49.

Doar câteva minute rămase.

17:50.

Poate alte câteva.

17:51.

Imediat.

17:52.

— Unde dracu’ e?

— O să vină.

— E deja…

— *O să vină.*

17:53.

Începură să se apropie încet — rămăseseră mai puțin de zece metri până la peretele care adăpostea intrarea în casa de schimb valutar. Mașina blindată albă avea nevoie de timp ca să se apropie, fără să observe doi indivizi din mulțime, un bărbat invalid și îngrijitorul lui.

17:54.

Jasper se lăsă pe vine, nu mai putea să stea nemișcat. Își dezlegă șireturile și începu să le lege iar.

— Salut! Cum te cheamă? strigă băiatul. De ce stai în asta? Ești lovit?

Băiatul se smulsese din strânsoarea mamei lui și alergase spre oamenii cu scaunul cu rotile, care păreau interesanți.

— Du-te.

Jasper spuse asta într-o engleză cu accent puternic.

— Salut? Cum te cheamă? Și ce-ai pățit la picioare? răspunse băiatul în suedeză.

Jasper băgă mâna prin gaura din buzunarul de la haină, prinzând pistolul mitralieră cu suport de umăr rabatabil care îi atârna la gât.

— *Du-te.*

— Dutten?

— *Du-te!*

— Așa te cheamă? Dutten? E un nume frumos.

Jasper deschidea și închidea piedica, iar și iar. Un clinchet enervant, până când

Leo îl înghionti cu brațul îndoit.

Sosise. Mașina pe care aveau s-o jefuiască sosise.

— *La mama ta! Du-te.*

Băiatul nu era speriat. Dar când Jasper se aplecă și îi șuieră la ureche, păru să considere asta ceva neplăcut. Așa că încetă să se mai holbeze și să pună întrebări și făcu ce i se spusese, furișându-se înapoi în stația de autobuz, la mama lui.

17:54:30.

*

Vineri seara. Mai rămâneau două ore. Pe bancheta din față a mașinii blindate Samuelson privi spre Lindén, lângă care stătuse timp de aproape șapte ani, dar pe care nu îl cunoștea deloc. Nu băuseră niciodată o cafea în afara serviciului, nu ieșiseră la o bere. Uneori așa se întâmpla — doi colegi care rămân doar colegi. Nu discutau nici măcar despre copiii lor. Știa că el și cu Lindén aveau amândoi tot atâția copii, dar mai nou copiii lui Lindén locuiau doar una din două săptămâni acasă la el, iar să vorbești cu oamenii despre ceva ce avuseseră și pierduseră, de obicei nu ieșea prea bine.

Farurile mașinii urmară stâlpii de iluminat, în timp ce ocoleau parcarea. Trecură pe lângă oamenii care așteptau autobuzul în cozi lungi și șerpuitoare sau care intrau pe scările rulante spre stația de metrou. Agenții de pază priviră în jur, examinând zona așa cum făceau

întotdeauna: chioșcul de hotdog de lângă suportul pentru biciclete, trei femei care stăteau pe o bancă, având pungi cu cumpărături pline ochi, un bărbat în scaun cu rotile și ajutorul său, care discutau cu un băiețel cam de aceeași vârstă cu fiul său, pe care acum mama lui îl trăgea de acolo, un grup mare de adolescenți puțin mai încolo, care se tot îmbulzeau, încercând să se hotărască unde să meargă — o mulțime de oameni ca în oricare altă seară.

Luară o curbă strânsă în zona de întoarcere pentru autobuze, apoi un viraj scurt și apoi se auzi bipul monoton al mașinii blindate, care dădea cu spatele pe rampa de încărcare înclinată spre ușa încuiată din spate.

Lindén opri motorul; se uitară unul la celălalt, dând din cap: ambii evaluaseră acest loc în același mod — liniștit, în ciuda orei de vârf a capitalei. Samuelson deschise portiera lui și făcu un singur pas spre ușa din spate. Banii erau depozitați întotdeauna la două coridoare distanță, în biroul șefului pazei: cu doi saci de pânză pe un birou gol — bancnote și monede și o chitanță scrisă de mână, cu cerneală roșie: 1.324.573 coroane.

*

Vineri era cea mai profitabilă zi a săptămânii pentru casele de schimb valutar suedeze — iar Farsta era ultima ridicare a acestei mașini blindate, de pe

această rută. Punctul unde se aflau cei mai mulți bani.

17:56.

Leo alesese ținta, ora și locul atacului. Conștient că scaunul cu rotile avea să-i ducă doar până la panta rampei de încărcare. Conștient că nu exista niciun loc în care ei să se ascundă, că trebuiau să-l imobilizeze pe paznic în timpul celor doi pași ai lui de la ușa din spate a clădirii la portiera din dreapta a mașinii. Și trebuiau să facă asta fără să alerteze pe nimeni.

17:57.

Așteptară. Își mijeau ochii spre ușa de metal de jos.

Acum.

Semnalul scurt, bâzâitor al unei încuietori care se deschide.

Acum. *Acum.*

Leo și Jasper apucară gulerele prelungite ale helăncilor și le traseră peste gât, bărbie și nas, dându-le drumul exact sub ochi.

Scoaseră la lumină un AK4 care stătuse sub pătura galbenă și un pistol mitralieră atârnat sub haina lungă a lui Jasper.

Urcară energic și simultan pe zid și săriră spre mașina de la rampa de încărcare.

*

Samuelson stătea sprijinit de ușa de metal. În mână ținea un sac verde de siguranță. Apoi el auzi — două bipuri din stație. Semnalul de cale liberă.

Deschise ușa, ieși pe rampa de încărcare și auzi un clinchet dinăuntrul mașinii, ca întotdeauna, în timp ce Lindén deschidea ușa din spate a zonei de siguranță.

*

Lindén stătea pe locul șoferului atunci când îl văzu pe Samuelson ieșind cu sacul de siguranță. Apăsă butonul care declanșa încuietoarea interioară și era pe punctul de a se întoarce spre colegul lui, când văzu altceva. Nimic foarte clar, mai mult ceva fragmentar, ceva ce percepi, înregistrezi și încerci să pui cap la cap, fără să înțelegi foarte bine ce e. Mai întâi, văzu prin parbriz că scaunul cu rotile pe care îl observase mai devreme în mulțime era răsturnat pe pavajul de deasupra, gol. Iar apoi, în una dintre oglinzile retrovizoare laterale, zări o mișcare, ca și cum cineva se prăvălea spre el de pe zid, cineva a cărui față era complet neagră, aproape inuman de neagră. Și în cele din urmă, Samuelson deschise ușa laterală, strigă *Fugi!* și se aruncă înăuntru. *Fir-ar al dracu', fugi!* mai strigă o dată și se rostogoli pe podeaua mașinii, încercând să se adăpostească.

— *Deschide ușă!*

Acea singură secundă de care avea nevoie ca să înțeleagă.

Asta îi oferi timpul de care avea nevoie să tasteze primul cod — și ușa de oțel a seifului coborî din nou, blocând accesul la bani. Iar după ce făcu asta, cele două

secunde de care avea nevoie ca să formeze al doilea cod — patru caractere pe bord, ca să pornească motorul.

— *Jalla jalla, deschide ușă!*

Era deja prea târziu. Cineva aterizase pe capotă. O cagulă neagră, niște ochi holbați și o armă automată îndreptată spre el.

Lindén nu ridică brațele, nu se întoarse spre portieră.

Nu făcu nimic.

Iar acea țeavă mare de metal deveni mai mare, mai apropiată.

Își imaginase asta în fiecare zi timp de șapte ani, de fiecare dată când examina o mulțime se pregătea pentru asta, dar atunci când se întâmplă, nu a fost deloc așa cum își imaginase. Pornise din piept, chiar în mijloc, apoi urcă până în gât. Și el nu putea scăpa, în ciuda țipetelor lui.

— *Deschide dracului ușă!*

Apoi Lindén înțelese. Nu putea să scape pentru că nu el era cel care țipa. Altcineva țipa. Lângă el. Și mai era unul — la geam. Încă o față cu aceeași cagulă, material negru peste bărbie, nas, obraji, până la ochi. Dar cu un alt tip de voce. Disperată. Nu mai rea, nu mai tare, ci mai disperată.

Cineva avea să moară. Asta simțea în piept. Moarte.

Geamul se sfărâmă, cu un zgomot strident, iar singurul gând al lui Lindén era cât de strident se auzea când cineva

trăgea spre tine de atât de aproape. Percepu două împușcături și se aruncă înapoi, cu spatele și capul lipite de scaun. Al treilea glonț îl lovi în bărbie și laringe, al patrulea lovi bordul și al cincilea portiera din dreapta, în timp ce Lindén apăsă din reflex alarma pentru centrul de control.

*

— Deschide ușă!

Durează trei secunde să golești 30 de gloanțe din încărcătorul unui pistol mitralieră. Cele cinci gloanțe pe care Jasper tocmai le trăsese prin geamul mașinii duraseră jumătate de secundă, dar păruse mult mai mult.

— Deschide sau mori!

Leo stătea în continuare pe capota mașinii, cu arma ațintită asupra agentului de pază de pe locul șoferului, în timp ce Jasper lovea cu botul pistolului mitralieră în geamul securizat, parțial spart. Până când al doilea agent de pază, care stătea întins pe podea, ridică brațele deasupra capului.

*

Samuelson privi spre Lindén, spre gâtul lui, spre sângele care curgea din el. Nu se mai gândise niciodată la cât de roșu e sângele când e proaspăt. Se ridicase în picioare, cu brațele deasupra capului, deschise portiera din dreapta, lăsându-l să intre pe bărbatul mascat de pe capota

mașinii, care acum stătea înăuntrul ei, cu arma ațintită spre tâmpla lui, cerându-i într-o engleză stricată să deschidă seiful. Samuelson încercă să-i explice, dar nu-și găsea cuvintele. Cel puțin nu în engleză. Voia să-i explice că de acum încolo ușa seifului era încuiată și putea fi deschisă doar cu un cod, de la sediul companiei. Căuta niște cuvinte care pur și simplu nu existau, în timp ce bărbatul mascat asculta și aștepta, foarte liniștit și reținut, spre deosebire de celălalt cu voce disperată, care trăsese prin parbriz. Asta era fața care lua decizii, era evident, gândi el chiar în timp ce botul armei era apăsat și mai tare pe tâmpla lui.

*

Lindén era prăbușit pe scaunul șoferului. Din gât îi curgea sânge.

Mâna, mâna care aparținea acelei fețe pline de stăpânire de sine, controlând buzunarele de la pantalonii lui Samuelson, prin haina și cămașa lui, căutând și apoi găsind cheile.

Cel disperat țipă și îi împinse arma în piept.

— *Pornește motor!*

Botul armei trecu de la fruntea la gura lui Samuelson. În ea.

— *Pornește! Sau eu trag!*

Arma se afla între buze, lipită de limbă, iar Samuelson se aplecă spre tastatură, spre cele patru caractere necesare pentru pornirea motorului.

— Eu omor! Omor! Omor!

Nu mai simțea deloc cu mâna, iar degetele lui erau greu de manevrat; tastă codul, răsuci cheia și porni iar mașina.

*

Jasper conduse încet, urcând rampa de încărcare abruptă, traversând trotuarul spre zona de întoarcere și ieșirea din parcare. Nimeni nu observase cele cinci împușcături înăbușite de pereții care înconjurau rampa de încărcare și care se dezintegraseră apoi în peisajul sonor al orașului.

La câțiva metri distanță, viața continua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

*

Dacă ar conduce cu o viteză normală. Dacă nu ar atrage deloc atenția asupra lor, atunci aveau suficient timp să golească seiful și să dispară.

— Deschide ușă interioară, spuse Leo ridicând un mănunchi de chei, pe care i-l întinse unuia dintre paznici. Pe lanț se afla cheia de la seiful de siguranță, care ascundea alte șapte chei de la șapte cutii ce adăposteau cei șapte saci cu bani colectați anterior, fiecare conținând peste un milion.

— … Vă rog, ușa e încuiată. Cu un cod. Un cod special! Nu poate fi deschisă decât de la sediu… vă rog, vă rog…

— Deschide. Sau trag.

Leo privi rapid pe geam. Afară era o

suburbie activă a Stockholm-ului. Înăuntru, un paznic stătea întins pe jos, retras într-o lume a lui, iar altul încă vorbea, cu sânge pe bărbie și gât.

— Înțelegeți? Vă rog! Doar… doar de la sediu se deschide.

Mai rămăseseră doar câteva minute, nu mai mult.

Strada Nynäsvägen, Autostrada Örby, Strada Sköndal. Alte blocuri de apartamente, un teren de fotbal, o școală și creasta unui deal abrupt — dacă îi urmărea cineva, ar fi ajuns până aici, dar nu mai departe.

*

Felix respira încet.

Înăuntru. Afară.

În ultimele 24 de minute stătuse întins în iarba înaltă și udă de pe vârful unui deal, pe care fugiseră în sus și în jos când erau copii, chiar la intrarea în Sköndal, nu foarte departe de locul în care bunicii lor avuseseră cândva o casă mică și albă.

Pistolul lui tremura, *înăuntru, afară*, după fiecare respirație Felix pierdea ritmul și trebuia să înceapă din nou, *înăuntru, afară*, cu o mână pe mâner și cu arătătorul pe trăgaci, iar cu cealaltă pe țeavă și un ochi privind fix prin lunetă.

Nynäsvägen era acolo, jos. Aproape avea impresia că o poate atinge, chiar dacă era departe, o dâră neclară de faruri care se contopeau, mașini pe drumul spre casă, pe una dintre cele mai aglomerate

autostrăzi din Stockholm. Iar dincolo de asta era Farsta, clădiri care străluceau în lumina neoanelor; aceea era direcția în care el își ațintea neliniștit arma, din direcția aceea avea să vină Leo.

Nu era asta. Era albă și mare, dar nu era o mașină blindată.

18:06. Două minute întârziere. Două minute și jumătate.

Arma aia nenorocită aluneca și vibra.

Trei minute. Trei minute și jumătate.

Uite. Uite!

Felix întrezări acoperișul unei camionete albe care trecu peste pod și luă curba strânsă la stânga. Se uită prin luneta telescopică și văzu pe locul șoferului o față acoperită cu o helancă neagră exact ca a lui, apoi spațiul dintre cele două scaune ale mașinii, Leo stând pe vine în fața a doi oameni întinși pe podea, unul cu brațele deasupra capului.

Apoi o văzu. În spatele mașinii blindate. O mașină de pasageri, cu doi oameni pe locurile din față.

O să ne urmărească fie cu o mașină de poliție, fie cu o mașină civilă. Neapărat neagră, neapărat un Saab 9-5 sau un Volvo V70. Asta era neagră. Felix observă acest amănunt când mișcă țeava armei. Dar nu putea distinge producătorul. *Uită-te în partea dreaptă, ar trebui să aibă o oglindă laterală în plus, așa îți dai seama dacă sunt polițai în haine civile. Și nu apăsa prea tare, doar strânge încet de trăgaci.*

Felix privi prin lunetă.

Uite. Camioneta albă.

Nu.

Nu era sigur, o oglindă retrovizoare în plus, pur și simplu nu era sigur dacă exista.

Strânse puțin mai tare, cu botul armei ațintit asupra capotei mașinii negre.

*

Leo se uită la paznici, la Jasper care conducea, apoi pe geam, în timp ce treceau dealul. O împușcătură precisă de sus, de acolo, până jos, pe pod. Mai ales cu un AK4 cu lunetă telescopică pe care el o comandase special, pentru că era atât de bună, încât oricine putea să nimerească orice de la 300 de metri dacă o folosea.

Dacă îi urmărea cineva. O împușcătură ar fi trebuit să fie de ajuns.

*

Felix tremura. Mașina neagră era în continuare aproape. Prea aproape.

Apoi aștepți, nu pleca și nu da drumul armei până când noi nu am trecut mai departe și nu te-ai asigurat că nu ne urmărește nimeni.

Mașina blindată albă o luă la stânga la intersecția de după pasaj, așa cum și trebuia. La 30 de metri în spatele ei, aceeași mașină îi urmărea.

Înăuntru, afară.

Felix lăsă luneta să se sprijine în față, pe încheieturile degetelor lui, și strânse de

trăgaci. Strânse încet.

Mașina neagră viră brusc la dreapta, în direcția opusă. Acceleră și dispăru.

Felix nu mai tremura, ci dârdâia, respirând rapid.

Doi oameni stătuseră pe bancheta din față. În drum spre casă. La o singură apăsare distanță de moarte, deoarece mergeau pe drumul greșit, la ora greșită.

Felix se ridică din iarba udă, băgă arma în geantă și rulă materialul care îi acoperea fața, transformându-l din nou în guler. Apoi fugi. Pe deal în jos, prin pădure și prin grădina publică. Era întuneric și Felix căzu peste un gard scund cu țepi, scăpă geanta, se ridică și alergă până când ajunse la mașina parcată la poalele dealului.

*

Trecuseră dealul. Felix nu trăsese.

Nu erau urmăriți.

Leo privi spre ușa încuiată. Înăuntru se aflau șapte saci cu bani lichizi — opt, nouă, poate zece milioane de coroane.

Avuseseră câteva secunde să reacționeze. Ar fi avut nevoie de încă una.

Agentul de pază reușise să tasteze codul, iar peretele de oțel alunecase în jos, ca să protejeze seiful. Ar fi trebuit să-l deschidă și să-l golească de tot înainte să ajungă la locul de întâlnire. Asta nu mai era posibil. Dar încă mai aveau timp ca să se abată de la plan.

— Unde… vă rog, vă rog… ne duceți?

Ar fi putut să deschidă ușa trăgând în ea, la locul de întâlnire — dar ar fi făcut prea mult zgomot.

— Ce… vă rog, vă rog… vreți să faceți cu noi?

Ar putea să forțeze pe cineva de la sediu să îl deschidă de la distanță — dar ar fi luat prea mult timp.

— Am… vă rog, vă rog… am copii!

Agentul de pază întins pe podea, care sângera puțin, băgă mâna sub uniformă și Leo îl lovi tare în umăr cu arma.

— *Stai liniștit!*

Mișcarea fu întreruptă, dar paznicul continuă, băgă mâna sub haină și scoase ceva.

— Copiii mei! Uitați! Poze. Vă rog. Vă rog!

Din portofelul lui apărură două poze.

— Cel mare. Are 11 ani. Uitați!

Un băiat pe un teren de fotbal cu pietriș. Slab și palid. Cu o minge sub braț. Avea părul transpirat și zâmbea timid, cu ciorapii albaștri cu alb rulați în jos.

— Și asta… vă rog, vă rog uitați-vă… are șapte ani. Șapte!

O masă într-o sufragerie și ceea ce părea a fi o petrecere aniversară; un grup, toate locurile ocupate, toți îmbrăcați frumos, stând în jurul unei fețe de masă albe și a unui tort mare. Băiatului aplecat în față, pe punctul de a stinge jumătate din lumânări, îi lipsesc doi dinți.

— Băieții mei, vă rog, doi fii, uitați,

uitați, frați…

— *Întoarce-te.*

Leo smulse fotografiile șterse și le aruncă pe podea.

— Doi băieți, băieții mei… vă rog!

— *Întoarce-te! Pe burtă! Și nu mișca!*

*

Vincent manevra barca de cauciuc peste apa liniștită. Drevviken. Încă un viraj larg, cu mâna pe cârma motorului cu doi cilindri. La stânga văzu lumina de dincolo de marginea pădurii — Farsta — și întunericul din față — Plaja Sköndal. Opri motorul, plutind spre debarcader și spre plajă. Coborî din barcă și o trase în stuf. Pe ultimul kilometru crezuse că întârziase.

Și înțelese de ce alesese Leo acest loc. Golful era ascuns, iar lângă plajă se afla o piscină care fusese închisă de mult pe perioada iernii. Mama lor lucrase cândva acolo, cu copii de vârsta lui, unii în scaune cu rotile, alții nu.

Rămase pe debarcaderul lung de lemn, legănându-se încet. Nu foarte departe mai era un debarcader, mai scurt și mult mai vechi, iar Vincent își aminti de vara în care Leo îl învățase să înoate. Făcuse chiar și o insignă pe care o numise Debarcaderul, iar Vincent avea să câștige insigna de înot inventată, care exista într-un singur exemplar, atunci când reușea să înoate cei zece metri care despărțeau vechiul debarcader de cel nou. Vincent dădea haotic din brațe și forfeca din picioare, iar

într-o seară, după ce toți ceilalți se duseseră acasă, reușise să parcurgă întreaga distanță, iar Leo îl felicitase și îi dăduse insigna — o bucată mare de lemn pe care erau cioplite niște cuvinte.

Vincent era legănat în sus și în jos de o scândură care se lăsa puțin prea mult, sus, jos — până și debarcaderul nou îmbătrânea. Chiar scândura de care se ținuse după ultima bătaie a brațului, așa cum înainte se ținuse de mâna lui Leo ca să nu se afunde în apa rece. Vocea lui Leo era întotdeauna acolo, spunându-i să se concentreze doar la următoarea bătaie, nu la ce simțea sau vedea, drept înainte, spre următoarea bătaie.

Ei ar trebui să fie deja aici. *El* ar fi trebuit să fie *acolo*. Orice, dar nu asta — să nu știi.

Vincent mirosea urât. Simțea cum emană prin porii lui, un miros pe care nu-l mai percepuse înainte, puternic, înțepător, înăbușitor — mai multă îngrijorare și teamă decât putea el să țină înăuntru.

Se lăsă în genunchi, spre suprafața sticloasă a apei reci ca gheața, și își clăti fața.

Simți cum pistolul îl apasă la spate și îl potrivi. Leo i-l dăduse în hol, înainte de a se despărți, *ține-o întotdeauna cu țeava în jos până când ești gata să o folosești*, accentuase Leo în timp ce îi arăta, *piedica trasă, piedica pusă, piedica trasă*, apoi îl apucase strâns de umeri, *nu uita, Vincent,*

că tu hotărăști, nu arma.

18:11.

Ei ar fi trebuit să fie aici deja.

*

Felix coborî dealul în fugă, prin pădure și grădina publică, spre mașină. O luă pe drumul îngust de pietriș și apoi pe cel de asfalt, puțin mai lat, până când se văzu pe podul spre care tocmai țintise. Inima lui tocmai începea să bată puțin mai regulat, respirația lui începea să se uniformizeze — când auzi sirenele.

Când văzu luminile albastre giratorii.

— Vincent, unde ești?

— Sunt încă aici. La debarcader. Aștept.

Telefonul mobil pe care ar fi trebuit să-l folosească doar pentru urgențe.

— Încă n-au ajuns, spuse Vincent cu o voce slabă.

Dar asta era o urgență.

Vocea lui Vincent era slabă.

— La dracu'… *La dracu'*.

— Felix?

— *La dracu'!*

— Felix, ce…

— Tocmai a trecut poliția pe aici *acum*, fir-ar al dracului! Peste câteva minute o să ajungă acolo unde ești tu!

*

Vincent ținea în mână telefonul mobil, vocea lui Felix. Frica emana din el mai puternic decât înainte.

Și în acel moment o văzu și o auzi.

Mașina opri și farurile ei se revărsară asupra ferestrelor cabinelor de schimbat de pe plajă.

Iar apoi — vocile.

Vorbind tare. Țipând.

*

Leo se uită la ceas.

18:12.

La punctul de control nu fusese nimeni în spatele lor. Mai aveau încă timp să forțeze ușa încuiată care îi despărțea de alte nouă milioane de coroane. Leo tocmai se dădea jos, când Jasper îl trase afară pe paznic. Amândoi extrem de tensionați.

— *Deschide! Sau trag!*

— Nu… pot. Nu pot!

Jasper se ridică și băgă arma automată în gura paznicului.

— *Trag!*

Paznicul îngenunche, plângând și încercând să vorbească.

— Vă rog! Vă rog, vă rog, vă rog!

Jasper armă pistolul, făcu doi pași în spate și îl ridică. Gheata lui neagră se afundă în iarbă, în timp ce el se apleca în față, apăsând cu putere patul armei în umăr. Ținea degetul pe trăgaci, iar ochii lui erau de nepătruns.

*

Vincent auzi împușcături.

Nu una. Nu cinci. Douăzeci, poate treizeci.

Știa că nu ar trebui să fie văzut. Trebuiau să fie doar doi hoți. Singurii pe care agenții de pază i-ar fi văzut și raportat mai târziu.

Dar sunase Felix. Polițaii erau aproape. Nu avea de ales.

*

Durerea îl împunse în umărul drept pe Jasper: era o senzație plăcută. Respirația lui deveni agitată.

Dar deși își golise încărcătorul în ușa încuiată, aceasta nu se zgâriase deloc. Luă un nou încărcător din vestă.

Apoi auzi niște pași care se apropiau în întuneric.

Se întoarse în direcția lor, cu arma în față, pregătit să tragă.

*

Vincent trebuia să-i avertizeze. Alergă peste nisipul fin și peste iarba unde cândva își întinseseră prosoapele, alergă până văzu conturul mașinii, iar lângă ea, pe Leo și Jasper.

*

Jasper își îndreptă arma în direcția pașilor care se apropiau.

O față. Era sigur de asta. Acolo, în întuneric.

Trase prima oară.

*

Leo auzise și el acei pași. Îl văzuse pe Jasper îndreptându-și arma în acea

direcție. Îl văzuse cum apasă pe trăgaci și apoi recunoscu ceva familiar, modul în care o persoană împinge piciorul în pământ și își mișcă trunchiul. Și pur și simplu își dădu seama. Se aruncă înainte, prinzând țeava armei și trăgând de ea în sus.

— A sunat Felix, a spus…

Cineva pe care Leo îl recunoștea, care n-ar fi trebuit să fie acolo, care ar fi putut să fie deja mort, îi șoptea ceva, cu gura la urechea lui.

— … polițaii sunt deja pe drum — au trecut de punctul de control!

Leo îl prinse cu putere pe fratele lui cel mai mic.

Ar fi trebuit să rămâi la debarcader.

— Întoarce-te.

Puteam să te pierd.

— Și pornește barca.

Leo se uită la Jasper și la ușa de oțel încă intactă. Vincent nu ar fi nesocotit niciodată ordinele lui dacă n-ar fi fost o urgență.

— *Pleacă, acum*, îi ordonă Leo.

Își consumaseră cele nouă minute de la Farsta la malul lacului Drevviken. Leo mai adăugase încă patru. Nu mai era timp deloc.

— *Acum.*

Jasper văzu lumina albăstruie de deasupra copacilor, care se apropia. Avea un încărcător aproape plin, 35 de gloanțe. Leo trebuia să aștepte. Voia să le țină piept,

să îi înfrunte pe nemernicii ăia.

— *Acum!* țipă Leo.

Jasper începu să alerge, dar nu spre barcă, ci mai întâi spre agenții de pază.

— Știm cum vă cheamă, *sharmuta*[4].

Se uită la ei, apoi le smulse ecusoanele de identitate, care le atârnau din buzunarele de la haină. Nume, coduri personale.

— Dacă o să vorbiți vreodată…

*

Barca de cauciuc de trei metri lungime alunecă printre stufăriș. Leo în față, Jasper la mijloc și Vincent în spate, cu o mână pe sfoara motorului.

Vincent trase de ea. Nimic. Mai trase o dată. Tot nimic.

— Hai odată, fir-ar al dracu'!

Îi alunecau degetele, patinau și nu putea să o prindă bine — iar când reuși să o prindă, mai trase de sfoară de câteva ori, dar nu se întâmplă nimic.

— La naiba, Vincent, șocul! se răsti Leo.

Vincent trase complet butonul pătrat, apoi smuci puternic sfoara motorului.

Și acesta porni.

Leo se uită spre fratele lui mai mic. Întotdeauna fusese atât de mic, însă doar acum luase singur o decizie, nesocotise un ordin și își părăsise postul ca să-i avertizeze. Și privi luminile albastre care fulgerau în spatele lui, aproape frumoase în întuneric, cum dispar treptat după

cealaltă margine a stâncii, în timp ce ei ajungeau în larg și se pierdeau în întuneric.

5

John Broncks își sprijini capul de interiorul unei ferestre mari. Era rece, aproape rece ca gheața la contactul cu fruntea lui. Frunzele copacilor țepoși, proaspăt plantați în șir drept în curtea secției de poliție din Kronoberg, deveniseră de puțin timp galbene și roșii, iar acum erau maro și cădeau pe pământ, pentru a fi călcate.

Șapte fără zece, vineri seara.

Nu era prea multă viață afară. Nu era prea multă viață nici înăuntru.

Ar trebui să se ducă acasă.

Poate că asta o să facă.

Se duse la chicineta din mijlocul biroului, puse o crăticioară pe aragaz, apoi turnă apă clocotită într-o ceașcă adâncă de porțelan, cumpărată de altcineva și uitată acolo, făcându-și un ceai slab ca de obicei. Doar câteva birouri mai aveau lumina aprinsă. La patru uși distanță de el, în capătul holului, era biroul lui Karlström, un inspector-șef care se apropia de pensie, asculta muzică din anii ’60 și dormea pe o canapea de catifea maro. Broncks nu voia să ajungă așa, să își petreacă serile la secție ca să scape de o singurătate ca o gaură neagră în care te prăbușeai cu capul înainte. El se afla aici din motivul opus. El *nu* avea nevoie să se ascundă. Îi plăcea să meargă acasă atunci când simțea că merită asta, când își îngăduia el asta.

Apa din cana caldă pe care o ținea în mână nu avea un gust prea grozav, dar mergea. Biroul lui Broncks arăta ca unul obișnuit. Teancuri de dosare, anchete paralele. Alții păreau să se înece în ele, dar lui biroul îi lăsa mai mult o impresie de toamnă, ceva care te face să respiri mai ușor.

Anchetator John Broncks (JB): Ea s-a întins pe jos?
Ola Erixon (OE): Da.
JB: Și atunci… ai lovit-o?
OE: Da.
JB: Cum?
OE: M-am așezat pe ea, pe sânii ei, am încălecat-o. Cu mâna dreaptă. Apoi din nou.
JB: Din nou? Adică de mai multe ori?
OE: De obicei se preface.
JB: Se preface?
OB: Da, uneori… de obicei, ea se preface că leșină.

În fiecare seară, în jurul momentului în care el ar trebui s-o ia spre casă, începeau să preseze mai tare — anchete care nu îi îngăduiau să plece, nu îi îngăduiau să ia parte la ce era dincolo de fereastra lui.

Thomas Sörensen (TS): L-am dus în camera lui și l-am întrebat dacă vede ceva diferit.
Anchetator John Broncks (JB): Diferit?
TS: Afurisita de veioză era aprinsă. Fusese aprinsă toată ziua. Așa că a trebuit să-i dau o lecție.
JB: Ce înțelegi prin asta?
TS: Cu cartea. La ceafă. Trebuie să înțeleagă că asta costă bani! Nu era prima oară.
JB: L-ai mai lovit?
TS: Când lăsa veioza aprinsă.
JB: Fiul dumitale are opt ani.
(Tăcere.)
JB: Opt.
(Tăcere.)

JB: Ai continuat? Să îl lovești? Cu cartea… o carte groasă, cartonată?
TS: Îhî.
JB: Și apoi… Uită-te la poze ceva mai în jos — spatele, trupul, gâtul?
TS: Dar trebuie să înțelegi că merita asta.

Seri la rând trecea prin anchete, majoritatea de felul acesta. Dar nu făcea asta din cauza atacatorului sau a victimei. Nu era de dragul lor. Nu se mai întâlnise cu ei niciodată, nu îi cunoștea. Nu ăsta era motivul pentru care rămânea aici mult timp după ce coridorul se golea. Era atacul însuși. Dosar după dosar, document după document.

Erik Linder (EL): N-a făcut ce i-am spus.
Anchetator John Broncks (JB): Ce vrei să spui mai exact?
EL: Vreau să spun exact asta.
JB: Și atunci… ce ai făcut *dumneata*?
(Tăcere.)
JB: Imaginea asta — potrivit doctorului, mai întâi ai fracturat falca vânzătoarei.
(Tăcere.)
JB: Iar aici — i-ai fracturat unul dintre pomeți.
(Tăcere.)
JB: Asta e o fotografie cu pieptul ei, unde ai lovit-o de mai multe ori.
(Tăcere.)
JB: Și n-ai nimic de spus despre asta?
EL: Hei!
JB: Da?
EL: Dacă aș fi vrut s-o omor… o omoram.

Și totuși. Chiar dacă nu-i păsa de necunoscuții ăștia, de fiecare dată când ancheta în caz de agresiune parcă devenea mai vioi, mai interesat — era atras de o forță care nu-i mai dădea drumul. Până când făptașul ajungea într-o celulă aflată

cu patru etaje mai sus.

— John?

Se auzi un ciocănit. Cineva stătea în ușă. Cineva pășea înăuntru.

— Ești încă aici, John.

Karlström. Șeful de birou. Șeful *lui*. Cu haina de iarnă pe el și cu două pungi pline ochi în mâini.

— Știai că eu ajung să am pe biroul meu o medie de 50 de cazuri de violență gravă pe an, Karlström?

— Ești încă aici, cum ești mereu, în fiecare seară.

Două pagini cu fotografii ale trupului unei femei. Broncks le ridică.

— Ascultă puțin: „Dacă aș fi vrut s-o omor, o omoram.“

— Și în weekendul ăsta, John? O să fii tot aici?

Alte fotografii, din alt dosar. Le ridică și pe acestea.

— Sau asta, Karlström: „Dar trebuie să înțelegi că merita asta.“

— Pentru că dacă o să fii aici, aș vrea să le dai toate deoparte.

Alte fotografii, nu neapărat clare, probabil făcute de același tehnician criminalist în aceeași lumină de spital.

— Stai, asta, asta e cea mai bună: „De obicei se preface că leșină.“

Karlström luă documentele și le puse teanc pe birou, fără să se uite la ele.

— John, ai auzit ce-am spus?

Arătă spre ceasul din spatele lui

Broncks.

— Acum o oră și șapte minute a fost atacată o mașină blindată în Farsta. Peste un milion de coroane furate. Arme automate, s-au tras gloanțe. Mașina a fost deturnată și dusă pe o plajă din Sköndal. Acolo s-a tras din nou, când cei doi hoți mascați au încercat să spargă seiful.

Karlström luă fotografiile și le flutură.

— Uită de astea. Anchetele au luat sfârșit. Vreau să te duci acolo și să preiei conducerea. Acum.

Apoi zâmbi.

— Vineri seara, John. Toată sâmbăta. Poate și duminica — dacă ai noroc.

Karlström tocmai era pe punctul de a-și lua pungile și de a pleca, dar se răzgândi și scoase din ele un homar viu cu pete negre, cu elastice în jurul cleștilor.

— Seara mea, John. Ravioli de casă. O frunză de busuioc pe fiecare cerc de aluat. O acoperi cu homar proaspăt, trufe rase, sare și ulei de măsline. Îndoi cercul și strângi bine marginile, ca să se închidă. Copiilor le plac la nebunie.

John zâmbi spre șeful lui, care în fiecare vineri după-amiază fugea în Piața Östermalm ca să încerce antricotul crud, apoi stătea într-o cafenea și deplângea faptul că găinile crescute în aer liber și hrănite cu porumb fuseseră interzise în UE.

Un bărbat cu homari prinși cu elastice. Un altul cu un jaf de anchetat.

Tu ai weekendul pe care ți-l doreai. Și eu am weekendul pe care mi-l doream.

*

Felix nu înghețase, chiar dacă era gol. Din același motiv pentru care nu trăsese asupra acelei mașini negre, înainte ca ea să cotească.

Un calm cum nu mai avea nimeni.

Dacă Leo, care era cu trei ani mai mare decât el și care dusese greul, ar fi fost în locul lui pe acel deal, ar fi tras — doar ca să fie sigur. Dacă Vincent, cu patru ani mai mic decât el, care era protejat și căruia i se îngăduia să fie copilăros, ar fi fost acolo, ar fi tras — de panică. Și dacă Jasper, care își dorea atât de mult să fie al patrulea frate, ar fi fost acolo, ar fi tras — doar pentru că putea.

Felix privi în jur, prin pădurea întunecată, spre apa întunecată.

Cu picioarele goale pe piatra umedă, își puse costumul de cauciuc strâmt și subțire, cu mâneci și picioare scurte, ca să reducă flotabilitatea; în curând trebuia să plonjeze.

În mână avea lanterna, încă neaprinsă. Cercetă apa și văzu doar valuri lungi, bine conturate, cu creastă înspumată din cauza brizei.

Tăcut. Prea tăcut.

Oare vântul acoperea zgomotul unei bărci de cauciuc cu motor Mercury?

Aprinse lanterna scurt — de trei ori, cu lumina verde.

Semnalul.

*

La început, se văzu doar golful curbat ușor, apoi promontoriul și rețelele electrice care conectau două plaje ca niște sfori de rufe deasupra capului lor, apoi stâncile abrupte și acolo, în față…

Iată.

Era încă departe și copacii de pe plajă se interpuneau, dar Leo deslușI slab lumina verde, trei sclipiri.

— Vincent?

— Da?

— Facem schimb de locuri.

Leo exersase navigarea în acest tip de întuneric. Pe ultima porțiune aveau să fie aproape de pământ, manevrând în jurul unor stânci ascuțite care nu se vedeau. Cu mâna pe cârmă, Leo încetini, viră o dată, apoi încă o dată.

— Fir-ar al dracului, am reușit! spuse Jasper, luându-l pe după gât pe Vincent. Nimeni n-a mai deturnat atât de bine o mașină blindată! Ce naiba ai, Vincent? Ești bine?

— Ce am *eu*? Tocmai era să mă împușți.

— Aveai ordin să rămâi la barcă. De unde să știu eu că o să apari în fugă aici?

— Și dacă nu te-aș fi avertizat, dacă nu…

— Tăceți acum. Amândoi. Și tu, Jasper, scoate-ți peruca, bag-o în geantă și spală-te pe față.

Leo încetini puțin. Elicea se învârtea alene în apa neagră, în timp ce înconjură o stâncă, apoi un mic deal. Trei sclipiri. Lumina verde devenea mai strălucitoare. Leo viră spre ea.

O stâncă pe care se aflau doi pini sfrijiți era ținta lor. Iar pe ea stătea Felix, într-un costum de cauciuc și picioarele goale.

Ajunseseră.

Săriră pe mal cu trei puști automate și un sac bancar, în timp ce Felix lua din iarba înaltă patru genți Adidas identice, în care erau blugii, cămășile, gecile și crosele de hochei. Își puse înotătoarele și masca, apoi începură să umple cu toții barca de cauciuc cu pietrele mari rostogolite acolo de Felix, le legară pe toate cu o funie lungă și apoi de motor.

Leo, Vincent și Jasper împinseră barca în apa rece, spre Felix, care înota pe lângă ea. Când ajunse aproape de mijlocul lacului, se săltă pe marginea bărcii de cauciuc și începu să dea găuri în ea cu un cuțit mare. Aerul ieși cu un șuierat, iar barca începu să se scufunde.

Plutea ușor sub apă.

Felix nu putea vedea în depărtare, abia la o lungime de braț în fața lui, dar știa că, potrivit hărții nautice, lacul avea zece metri adâncime aici; urmări barca pe o distanță de trei, poate patru metri, apoi ieși iar la suprafață. Înotaseră aici atât de des în copilărie, înotau, se scufundau și

căutau comori inexistente, fără să se apropie vreodată de fundul de lut albastru al lacului, unul perfect în care să se înnămolească o barcă de cauciuc.

*

John Broncks preluase raportul despre jefuirea dubei blindate, grăbindu-se apoi spre mașina lui din garajul secției de poliție Kronoberg. Mersese peste Podul Västerbron, oprise să ia un hotdog de la un magazin non-stop — 400 de calorii care puteau fi mâncate în același interval de timp de care aveai nevoie ca să citești o rețetă de ravioli cu homar. În vreme ce se îndrepta spre sud, pe lângă Skanstull, oamenii ieșeau în oraș vineri seară, trecând de la o viață la alta, sistemul nostru colectiv de recompensare.

Trecuse o oră și șapte minute de când primise raportul. Și conducea deja de 22 de minute. Știa că cei doi hoți mascați care jefuiseră mașina blindată și agenții de pază se aflau deja în altă parte.

Acceleră, dar gândurile lui erau tot asupra dosarelor de pe birou. Soțul care își ucisese soția, apoi rămăsese acolo, așteptând sosirea poliției. Acesta nu putea să facă față fricii de singurătate și se simțea și mai singur în timp ce o bătea. Tatăl care își dusese fiul la doctor și îl obligase să mintă, să explice că rănile provocate de o carte cu copertă cartonată fuseseră făcute de un skateboard care nu alunecase pe balustradă așa cum sperase

el. Și bărbatul care amuțise în fața fotografiilor cu o vânzătoare bătută, convins că se controla și că ar fi putut să se oprească oricând ar fi vrut. Broncks îi interogase pe toți săptămâna asta. Iar ei mărturisiseră.

Ieși de pe autostrada care trecuse treptat de la ora de vârf de vineri la traficul de weekend, parcurse în grabă un drum mai mic spre o suburbie a Stockholm-ului numită Sköndal, trecu pe lângă blocuri de apartamente, apoi case, iar în cele din urmă ajunse la o plajă pustie dintr-un golf. Sau *ar fi trebuit* să fie o plajă pustie. În schimb, acolo erau trei mașini de poliție, o ambulanță și o mașină blindată deschisă.

Tu ai weekendul pe care ți-l doreai. Și eu am weekendul pe care mi-l doream.

Un elicopter zumzăia deasupra lor, iar în depărtare lătrau câinii. Se întâlnea cu ei mai târziu. Pentru început, mașina albă. Se apropie de ea; cinci găuri de glonț într-un geam lateral, sânge închegat, care se întindea de la bărbia la gâtul agentului de pază întins, cu un paramedic alături de el. Nu era grav; adevărata rană, cea care nu avea să se vindece, era în interior.

— Nu încă.

O femeie tânără, într-o uniformă verde, având un ecuson roșu cu numele ei pe piept, dădu din cap mai întâi spre Broncks, apoi spre agentul de pază de la pământ, care privea în jur fără să vadă și

al cărui creier nu mai procesa; se oprise, ca să nu se defecteze.

— Bine. Când?

— E în șoc.

— *Când?*

— Nu poți să-l interoghezi încă. Ai înțeles?

Broncks merse mai departe la celălalt paznic, care se învârtea în jurul mașinii blindate.

— Salut, sunt John Broncks și aș vrea să…

— Eu am făcut asta. Înțelegi? Eu le-am dat drumul înăuntru.

Mergea puțin mai repede, puțin mai larg în fața mașinii.

— Altfel ne-ar fi omorât. Înțelegi? Trăseseră deja prin geam. Dar apoi, ușa de oțel, Lindén o blocase deja, iar ei voiau, voiau… apoi au tras iar.

— Ușa de oțel?

— Unde era seiful. Restul banilor.

Broncks privi înăuntrul mașinii. Sânge, sticlă și cartușe goale erau împrăștiate pe scaune și pe podea. Pe bord, o chitanță: *Forex, Gara Centrală, 3001*, sub un strat subțire de cioburi de sticlă.

— Știau că mai sunt și alții. Și el a început să tragă. Cel disperat, care țipa la noi… și voia să intre.

Paznicul stătea în spatele lui, pe punctul de a-și relua ocolurile.

— Unul dintre arabi.

— Arabi?

— Da. *Jalla jalla. Sharmuta*. Lucruri de-astea. Iar restul în engleză. Cu accent.

O geantă mare din plastic. Între scaunul șoferului și cel al pasagerului. John mai văzuse tipul acela de geantă, la alte jafuri.

— Cât?

Agentul de pază începuse deja să se îndepărteze.

— Scuză-mă… dar cât a mai rămas înăuntru?

Acesta răspunse cu o voce aspră, dar limpede, aflându-se deja cu spatele la Broncks.

— Opt ridicări de la opt case de schimb. Aproximativ un milion fiecare. Ei au luat unul.

Agentul de pază, pe care îl chema Samuelson, continuă să meargă în jurul mașinii. Broncks îl urmărea din priviri — un bărbat care nu știa încotro se îndreaptă — atunci când paramedicul în salopetă verde îl strigă.

— Acum e în ordine. Cinci minute.

John Broncks se întoarse la celălalt paznic, care era întins pe o targă. Dădură mâna — cea a paznicului era rece, umedă și inertă.

— John Broncks, Poliția Capitalei.

— Jan Lindén.

Lindén încercă să se ridice în picioare, dar se împletici și își pierdu echilibrul. Broncks îl prinse și îl ajută să se întindă iar.

— Cum te simți? Preferi să…

— Hoțul… stătea… aplecat în față.

— Aplecat în față?

— Cel care mi-a băgat… care mi-a băgat chestia aia în gură.

— Se apleca în față — cum?

— Avea… avea centrul de greutate jos, înțelegi ce vreau să spun? Când a țintit. Spre mine.

Paznicul își întinse picioarele, apoi le îndoi, ca demonstrație.

— Așa… ca și cum ținea arma *deasupra* lui. Cu picioarele îndoite. Cu o gheată afundată.

— Gheată?

Paznicul se ridică iar de pe targă. De data asta era mai bine.

— Ai spus „cu o gheată afundată“.

Paznicul începu să și meargă.

— Acum trebuie să mă duc acasă.

Paramedicul și Broncks se luară după el și îl prinseră fiecare de un braț.

— Mi-au luat ecusonul de identitate. Știu unde stau.

Încercă să se elibereze, dar nu avea putere.

— Nu înțelegeți, copiii mei, trebuie să merg acasă, la ei!

Începu să plângă. Paramedicul îl conduse cu bândețe la targă.

Apoi Broncks rămase singur. Interogatoriul a trebuit amânat pe a doua zi.

Mașina din fața lui era luminată ca o

scenă în aer liber, iar un tehnician criminalist intra și ieșea din ea aplecat. De pe plaja din spatele lui străluceau lumini slabe, în timp ce tehnicienii criminaliști mergeau de la un debarcader la altul.

Broncks mai întâlnise spaima. Știa cum arăta, cum suna. Și învățase să nu mai evite niciodată acest tip anume.

Forță excesivă.

Cine teroriza într-un mod atât de conștient? Cine folosea forța în modul acela?

Cineva care o mai resimțise.

Cineva care știa cum funcționa — că funcționa.

Broncks se îndreptă spre apă și spre luminile rătăcitoare. Avuseseră un plan bine pus la punct — loc, timp. Fuseseră foarte bine înarmați. Folosiseră un nivel de violență extrem. Rămăseseră calmi în timpul răpirii. Aleseseră o destinație izolată. Nu erau la primul jaf, nu erau începători — era un grup care mai executase jafuri similare.

Se apropie de un debarcader lung, înconjurat de stufăriș des.

Iar acolo — alt tehnician criminalist cu o lanternă.

Uneori pur și simplu îți dai seama.

Era întuneric, cu excepția acelei lanterne, dar o singură persoană din lumea întreagă se mișca așa. John se mai apropie puțin. Ea deveni mai clară.

— Benzină.

Arăta încă tânără. El știa că asta nu era valabil și pentru el.

— Iar aici, pe primele câteva scânduri, iarbă și pământ.

Ea se lăsă în jos, cu lanterna îndreptată spre suprafața apei, spre picăturile care sclipeau și se contopeau.

— Au ales calea asta.

Asta era tot. Ea nu mai spuse nimic, se întoarse și îl părăsi. După ce ajunse iar la mașina blindată, începu să o cerceteze cu lumină infraroșie.

Ea îl privise ca și cum nu s-ar fi cunoscut.

În acei primi ani, el se gândise la ea în fiecare zi. Să o reîntâlnească. Își făcuse griji, sperase și visase. Apoi, mai rar. Iar acum… asta. Nici măcar un salut sau un zâmbet.

O senzație ciudată. Că nu exiști.

John Broncks sui pe debarcaderul alunecos de la rouă. Farsta era imediat peste apă, dincolo de copaci. Iar în cealaltă direcție, un șir de suburbii sudice. Mii de locuri de acostare pentru o barcă mică.

Ea avusese dreptate.

Fugiseră pe aici. Un grup de infractori care folosiseră asaltul ca instrument, profesioniști care mai făcuseră asta.

Și care aveau s-o facă din nou.

6

Anneli simțea că îngheață. Dar nu voia să plece de pe balcon. Pasajul subteran prost luminat se vedea de aici — și pe acolo avea să iasă Leo. În plus, țigările — Mindens, cu gust de mentă și confort, din pachete verzi — o încălzeau puțin, cum fuma țigară de la țigară.

Anneli parcă, urcă scările în fugă și deschise ușa apartamentului. Fără măcar să-și scoată haina, merse mai departe prin hol și sufragerie și ieși pe blacon, unde auzi sirene.

Habar n-avea ce se întâmpla. Poliția putea să vină chiar acum, putea să tragă în ei chiar în acel moment, Leo putea să fie împușcat și pe moarte, fără ea, chiar acum.

Luni de zile îi auzise vorbind despre cum arunci în aer un depozit de armament, cum golești o mașină blindată, dar nu luase parte la discuție, iar în cele câteva dăți când spusese ceva, ei nu o ascultaseră. Leo nu o ascultase. Cei patru erau un grup unit, din care nu ar fi putut să facă parte niciodată. Leo părea absent când era cu ea și prezent când era cu cei doi frați ai lui și cu Jasper. Nici măcar nu mai mâncau împreună. Anneli slăbise trei kilograme, ceea ce era prea mult pentru o persoană care era deja prea slabă. El nici măcar nu observase.

Încă o țigară. Anneli inhală adânc, umplând spațiul gol dinăuntru.

Sirenele se înmulțeau. Deveneau mai puternice. Bâzâiau în jurul capului ei, chiar și când își acoperea urechile. Intră, închise ușa de la balcon, ca să lase sirenele afară, bău cealaltă jumătate a unei sticle de vin și dădu drumul la televizor. Șapte și jumătate. Știrile. Nu îi plăcuseră niciodată știrile. Nu era ceva relevant pentru ea, cel puțin nu aici, nu într-un apartament din Skogäs. Iar muzica genericului, poveștile care ar fi trebuit să pară atât de importante, ei i se păreau ca sirenele de afară. Imagini cu oameni întinși pe pământul crăpat și pârjolit, cu burțile umflate, oameni în costume care stăteau în fața prețurilor acțiunilor și oameni care săreau în fața camerei, în mijlocul unui război, și trăgeau în alți oameni.

O prezentatoare de știri zâmbitoare, pe care o recunoștea.

> Doi bărbați înarmați până-n dinți au fugit cu peste un milion de coroane după jefuirea unei mașini blindate în sudul Stockholm-ului, cu doar o oră și jumătate în urmă.

O gură. Singurul lucru pe care îl vedea Anneli. Buze care se mișcau încet.

> Agenții de pază au fost răpiți sub amenințarea armei, iar unul dintre ei a fost împușcat.

Împușcat.

Cine?

Anneli se apropie mai mult de televizor și de femeia cu buze mișcătoare. *N-am auzit, nu înțelegi! Cine? Încă o dată! Mai spune o dată! Cine a fost împușcat?*

Anneli înșfăcă telecomanda de pe măsuță.

> O zonă amplă a fost izolată, dar poliția nu are deocamdată niciun indiciu despre cei doi hoți sau posibilii lor complici.

Apoi ea auzi. *Peste un milion.* Pentru prima oară în viața ei, știrile erau de fapt despre ea. *Deocamdată niciun indiciu.* Singurul lucru pe care îl arătară la televizor a fost o mașină abandonată. În spatele benzii de împrejmuire de plastic, albastru cu alb, care se legăna în vânt. Iar lângă ea erau câțiva oameni în uniformă de poliție, greu de distins, care cercetau zona.

Apoi se termină.

Cadrele din Parlamentul suedez se transformară în imagini de la sediul din New York al ONU.

Anneli nu avea idee cât durase. Treizeci, poate patruzeci și cinci de secunde. Dar fusese *acea* mașină, fusese vorba despre ei, despre ea.

Ieși din nou pe balcon să fumeze și se aplecă peste balustradă, ca să vadă mai bine viaductul și pasajul subteran, cu picioarele aproape desprinse de podeaua rece.

Sirenele dispăruseră. Acum rămăsese doar vântul și o muzică venind dinspre o fereastră deschisă de la etajul inferior.

Anneli se simțea atât de ușoară — se aplecă și mai mult în afară. Și dacă ar fi căzut? Ar fi atât de dureros.

Ea fusese cea care îi spusese lui Leo

unde să găsească peruchiera. Ea fusese, cel puțin așa își amintea, cea care spusese că îi putea transforma în emigranți. Ea îi pieptănase și îi machiase, iar primele câteva dăți ei râseseră în hohote. Și ea fusese cea care concepuse și cususe gulerele helăncilor care se derulau și le acopereau fețele, iar Leo spusese că erau atât de bune, că ar fi trebuit să le vândă altor hoți.

Și iată-i acolo.

Anneli stătea pe blacon, privindu-i de sus, în timp ce ieșeau de pe viaduct, sub lumina care se revărsa din stâlpii de iluminat scunzi. Fiecare purta câte o geantă pe umăr, cu crose ieșind din ele, unde erau ascunse pistoalele mitralieră și peste un milion de coroane.

Și iată-i acolo.

Anneli era inundată de acel tip de căldură pe care o simțea doar când făceau dragoste, sau când îl văzuse prima oară pe Sebastian, lipicios și nou-născut, pe burta ei.

Jasper intră primul. Și era pe punctul de a exploda, ca și cum ar fi avut nevoie cu disperare să îi spună ceva, iar și iar, în diferite versiuni. Își duse geanta sport în sufragerie, dădu drumul la televizor, *grăbește-te, Leo, ce dracu', hai să vezi,* apoi râse sau cântă, încă străbătut de urme de adrenalină *Am!* după ce băgase o armă în gura *Ajuns!* altei ființe umane, își smulse *Pe!* geaca, bluza și tricoul, mirosind *Prima!*

puternic a transpirație *Pagină!* și desfăcându-și șireturile și scoțându-și pantalonii, astfel că erecția i se vedea prin chiloți.

Apoi intrară Felix și Vincent. Cu brațele deasupra capului, triumfători, cu zâmbete largi și strigăte înăbușite de bucurie, în timp ce o îmbrățișau pe rând, mirosind puternic a transpirație, ca Jasper, apoi aruncându-se într-un fotoliu, pe cât de ușurați, pe atât de mândri. În cele din urmă, ea auzi pașii lui. Leo.

Îl sărută și îi șopti:

— Nu au nici un indiciu despre noi, am auzit chiar acum la știri.

— Au avut timp să închidă ușa de siguranță.

Leo trecu pe lângă ea, în drum spre bucătărie, cu o pungă de plasic plină de telefoane mobile, pe care le deschise unul câte unul.

— Ușa?

Leo scoase cartelele SIM și le tăie cu cleștii.

— De la bani.

Umplu o oală mică pe jumătate cu acetonă, apoi băgă înăuntru bucățile de cartele SIM, ca să se dizolve.

— Dar tocmai au spus la televizor… au spus că ați luat un milion.

— Și am ratat nouă.

— Ratat?

— Nouă milioane de coroane nenorocite, în spatele unei uși de oțel

încuiate. Din vina mea. Eu am fost cel care… nu se va mai repeta.

Puse telefoanele mobile fără cartele într-un sac de pânză.

— Dar restul?

— Care „rest“?

Leo strânse gura sacului de pânză cu o sfoară.

— Gulerele pe care le-am cusut eu?

— Au fost perfecte.

— Și machiajul, cum…?

— A funcționat.

Luă un ciocan din sertarul de sub chiuveta din bucătărie, puse sacul de pânză pe un blat de lemn și îl lovi de mai multe ori, până când cele patru telefoane mobile deveniră imposibil de refăcut.

— Te-ai descurcat foarte bine. Iubito — parcă ai fi fost cu noi tot timpul. Nu-i așa?

Mâna lui pe obrazul ei. Și ea văzu asta pe fața lui. El crezuse că avea să se simtă altfel. Ar fi trebuit să se simtă mândru, bucuros. Dar era golit și o abandonase deja, iar ea știa asta. Chiar dacă tocmai ajunsese acasă, el era cu gândul la următoarea lovitură.

Avea aceeași privire, prefăcându-se că e fericit, când stătea pe canapea între ea și Jasper, iar Felix și Vincent erau așezați în fotolii. Aceeași privire, în timp ce Felix răsturnă un scaun cu rotile imaginar și sări peste un zid, și toată lumea râdea, când Vincent luă un acvariu mare și rotund și îl umplu cu bancnote de toate

valorile, sau când Jasper îl îmbrățișă, solicitându-i atenția, *Leo, ai văzut, când tu erai pe capotă, cum ăla s-a uitat mai întâi la tine și apoi la mine, i-ai văzut ochii*, ridică vocea și se prefăcu din nou că e arab, *știm cum vă cheamă, sharmuta*, apoi simulă că le smulge ecusoanele de identitate, *o să vin să vă caut*.

Acela a fost momentul în care ea și-a dat seama de ce îi amintea asta. Era ca și cum ei ar fi discutat despre un film. Ca și cum ei s-ar fi întors cu spatele, ar fi plecat în cealaltă direcție, în oraș, ar fi văzut împreună vreun film nou, iar acum stăteau și beau o bere la bar, comparându-și scenele favorite, reluându-le, fiecare încercând să-i întreacă pe ceilalți în recrearea anumitor voci și gesturi. Anneli nu văzuse acel film. De asta rămase tăcută, strângând mâna lui Leo, până când el observă că ea se simțea dată la o parte, se ridică, se duse la acvariu și așteptă ca toată lumea să amuțească. După ce ei terminară, Leo începu să scoată pumni de bancnote, de 20, 100 și 500, pe care le numără; apoi dădu fiecăruia câte 10 000 de coroane.

— Sper că glumești.

Felix nu mai era într-o crâșmă, povestind scene dintr-un film. Se ridică din fotoliul lui dintr-un apartament mizer, dintr-o suburbie mizeră de beton, și începu să scoată și alte bancnote din acvariu.

— Hei! Felix, ce naiba faci? 10 000 de

fiecare.

— Iar eu îți spun — sper că glumești.

— 10 000.

— Ce dracu', sunt peste un milion aici. Iar eu ies în oraș în seara asta. Vreau să sparg 5 000, că merit asta. Și mâine trebuie să plătească chiria. Și…

— O să discutăm despre asta atunci. Mâine.

— Fir-ar al naibii, 10 000 de coroane, atâta câștigă un adolescent la McDonald's!

— *Mâine.*

Felix ridică teancul de bani în aer, privi în jur, încercând să amâne luarea unei decizii, apoi începu să pună teatral bancnotele înapoi în acvariul rotund, una câte una.

— Termină odată.

Una câte una.

— Termină tu.

Până când ajunseră iar la locul lor, toate.

Leo luă o foaie de hârtie din bucătărie și scrise pe ea, pe când ceilalți stăteau și se uitau.

— Da, sunt un milion de coroane acolo. Dar noi mizam pe zece. E cât se poate de clar că trebuie să petreceți și să sărbătoriți, am reușit, am făcut-o! Dar trebuie și să supraviețuim până data viitoare. Asta e responsabilitatea mea. Și trebuie să fim în stare să *realizăm* următoarea lovitură. Asta e tot responsabilitatea mea.

Foaia era în centrul măsuței de cafea,

lângă acvariu, iar Leo arătă cu un pix spre niște coloane de numere.

— Acolo, în parcare, sunt două mașini care aparțin firmei de construcții. Trebuie să arătăm ca și cum am merge la lucru în fiecare zi. Mașini, haine, scule. Există cheltuieli permanente care trebuie acoperite, ca să putem să ne ocupăm în schimb cu asta: haine care vor fi toate arse, închirierea unui container pentru arme, o barcă și un motor care trebuie scufundate. Și asta a fost doar acum. Data viitoare va costa și mai mult. Știți cum funcționează o afacere? Ca să facem bani, trebuie să investim bani, până când o să avem atâția bani că vor fi de ajuns.

Se uitară unul la altul. Apoi redeveniră copii — unul care contesta și cerea, celălalt care accepta provocarea, câștiga și continua să câștige, cum trebuia să faci când erai la conducere.

Dar nu mai făcuseră niciodată asta în jurul unui acvariu rotund plin cu bancnote.

— Ne-am înțeles?

Niciun răspuns.

— Da?

Felix își țuguie buzele.

— Îhî.

Leo îl trase mai aproape de el și îl îmbrățișă.

— Măgar viclean ce ești.

Anneli era atât de aproape de ei, și totuși atât de departe. Ea nu înțelesese

niciodată apropierea de felul acesta dintre frați. Avea o soră mai mare și un frate mai mic, dar nu fuseseră niciodată așa — iar acum abia dacă își vorbeau din când în când. Pe când Leo și frații lui aveau încredere unii în ceilalți. Aveau nevoie unii de ceilalți. Iar lui Anneli nu-i plăcea asta; când oamenii erau atât de apropiați, era dificil ca alții să pătrundă, să fie necesari.

7

Leo stătea pe marginea patului.

Cu transpirație pe față și pe spate. 3:05 noaptea. Ploaia persistentă bătea în pervaz. Când se dusese la culcare era înghețat, iar acum se sufoca de căldură.

Anneli dormea adânc pe cealaltă parte a patului, sforăind și scâncind ușor. Fusese atât de tensionată când el ajunsese acasă. Până în momentul în care o atinsese — și trupul ei se prăbuși, ca și cum ar fi vrut să evite să-i arate ce simțea cu adevărat.

Nu era nevoie să-i explice.

El știa că timpul petrecut cu noul proiect al firmei crease o ruptură între ei. Dar avea să se revanșeze. Atunci când iubești pe cineva, dai înapoi ce ai luat.

Leo o sărută ușor pe vârful nasului. Își ținu fața aproape de a ei. Respirația calmă era caldă, iar acum, când se liniștise și, în sfârșit adormise, el putea să vadă ce nu fusese în stare să înțeleagă noaptea trecută sau cea dinainte.

Chiar dacă te iubesc, Leo, pot să te părăsesc.

Iar situația nu se îmbunătățea când încerca să inverseze cuvintele.

Chiar dacă te iubesc, Anneli, pot să fiu părăsit de tine.

Suna atât de simplu. Și îl înspăimânta.

Un alt sărut pe obraz, de data aceasta mai apăsat, de parcă ar fi vrut să o trezească, să-i șoptească la ureche.

Când jefuiești o bancă împreună cu altcineva, ești legat pentru totdeauna de cealaltă persoană.

Se ridică repede pe marginea patului. *Ce naiba fac?* Ura nu ar trebui să lase loc de îndoieli, nu ar trebui să fie îndreptată împotriva familiei.

Nouă milioane de coroane în spatele unei uși de oțel — din cauza asta nu putea el să doarmă. Nu avea nimic de-a face cu Anneli. Aparțineau unul altuia și nu aveau să se trădeze niciodată. El, dintre toți, cunoștea consecințele îndepărtării persoanei iubite.

Leo se duse la fereastră și rămase acolo o clipă, privind spre suburbia în care crescuse.

Aceleași blocuri de apartamente. Același asfalt.

Dar el alesese acum o viață diferită. Spărgător de bănci. Și avea s-o facă mai bine decât oricine altcineva. Deoarece *trebuia* să o facă mai bine decât oricine altcineva. Nu putea să rateze, nu era o opțiune să fie prins — frații lui făceau și ei parte din asta și aveau să devină independenți financiar cu toții, împreună.

A fost greșeala mea.

De asta nu putea dormi — ar fi trebuit să se descurce mai bine în seara asta.

Nu se va mai repeta.

Scoase un dosar din biroul aflat între canapea și dulapul din colț, îl puse pe măsuță și îl deschise.

Schița unei bănci.

Patru căi de fugă ce duceau la patru sensuri giratorii, fiecare cu patru ieșiri, și o zonă de căutare ce avea un total de 64 de căi posibile.

Se auzi soneria.

Aruncă o pătură deasupra acvariului rotund și un capac peste lada cu scule și peste cele patru arme.

Soneria se auzi din nou.

Leo se ridică și privi afară, spre parcare și spre drumul dinspre centrul Skogäs-ului. Pustiu. Aleea până la intrare, pustie. Păși cu grijă pe podea, închise ușa dormitorului în care se auzea respirația ei zgomotoasă, se apropie de ușa de la intrare și se aplecă să se uite prin vizor.

Felix. Leo nu-și dăduse seama cât de tensionat fusese — cât de pregătit.

— Nu ziceai că te duci în oraș? Să „spargi cinci mii“ pentru că „meriți“?

— Nici n-am mai ajuns la Crazy Horse. Jasper s-a dus în nu știu ce club underground, apoi Vincent a plecat cu o gagică. Pot să dorm aici?

Leo arătă cu capul spre ușa dormitorului, ducându-și degetul la buze, luă pătura de pe acvariul rotund și o aruncă pe Felix, care se așezase pe canapea, complet îmbrăcat.

— Ce dracu’ e asta?

Felix luă de pe masă desenul.

— Următorul.

— Unde?

— Banca Handels. Svedmyra. Acum încearcă să dormi.

— Să dorm? Noroc, frate! În cinstea independenței financiare!

— Nu e vorba de bani.

— Păi și acvariul ăla nenorocit? E plin ochi, ce dracu'!

— E vorba de a... face în așa fel încât niciun nemernic să nu ne mai spună vreodată ce să facem. După asta, tu, eu și cu Vincent nu va mai trebui să depindem de nimeni, niciodată.

Felix se uită la fratele lui mai mare, care încercând să evite alte întrebări, se duse la fereastră, ridică puțin jaluzelele și privi afară.

— Leo?

— Da.

— Nu înțeleg cum dracu' poți să trăiești așa.

Leo își dădea seama după vocea lui că era beat. Dar vorbea serios.

— Uneori cunoști fiecare tufiș, fiecare scară de bloc.

— Asta voiam să spun!

— Aici am crescut noi.

— Aici am crescut — și tu te-ai mutat înapoi de bunăvoie!

O mașină dădu cu spatele și întoarse în parcare. Un biciclist trecu prin pasajul subteran. Altfel, totul era liniștit, într-un mod care exista doar între ora ultimului buletin de știri și sosirea ziarului de dimineață.

— O să ne mutăm în curând.

— Ce nu înțeleg e de ce te-ai mutat aici de la bun început.

— Uneori așa trebuie.

— Dar aici!

— Apoi ne vom putea muta. Din nou. Pe bune. Anneli vrea o casă. Iar eu… am ales deja una.

— O casă?

— Da.

— Cu gazon? Pe care să-l tunzi? Tu?

— Nu are gazon. Și nici subsol. Asta e ideea.

Fusese primul jaf al celor patru începători. Un cod al unei uși de oțel pe care Leo nu îl anticipase. Zece milioane care ajunseseră să fie doar un milion.

Dar data viitoare, totul avea să fie perfect.

Leo rămase în fața ferestrei de la sufragerie, care era acoperită cu picături de ploaie răzlețe — afară se vedea Skogäs, o suburbie sudică a Stockholmului, cu blocuri de apartamente aproape identice cu toate celelalte blocuri construite în anii ’60 și ’70 în Suedia.

Asfaltul care fusese toată lumea lui.

---

[2] „Cancerman“, în original, aluzie la personajul negativ principal cu același nume din serialul *Dosarele X*.

[3] Personajul principal al benzilor desenate omonime create de Lee Falk.

[4] „Târfă“, în limba arabă.

atunci
partea întâi

8

Seara târziu, întuneric de iarnă, pete mari de zăpadă albe, maro și ușor cenușii pe asfalt, aburul care îi iese din gură, în timp ce își numără respirațiile adânci.

Nu are haină. Cu toate acestea, nu-i e frig. Face asta de ceva vreme, sus jos, sus jos, iar pielea de pe fruntea și obrajii lui e acoperită cu straturi strălucitoare de transpirație. Își trece mâinile peste față și acestea rămân ude, așa că le șterge de pantaloni.

O clădire de trei etaje care arată ca toate celelalte. Strada Loft 15. Cinci trepte până la ușă. Leo întoarce puțin capul, nu e foarte departe de cealaltă intrare, Strada Loft 17; se uită la adversarul lui, care stă acolo, privindu-l.

Felix. Fratele lui mai mic, care e deja în clasa întâi.

Leo ridică brațul ușor, îndepărtându-l de stâlpul de iluminat strălucitor. O curea de ceas subțire și maro, de piele, și un cadran cu limbi roșii, scurte și urâte. În ziua în care va avea suficienți bani o să-și cumpere unul nou, acel tip de ceas la care se uită alții.

Așteaptă. Limba a doua trece de nouă. Zece. Unsprezece. Leo ține mâna sus de tot.

— Acum!

Exact la doisprezece.

Și o ia la fugă. Deschide ușa de la 15, iar Felix pe cea de la 17.

Face doi pași deodată, la fiecare scară, cu un teanc de hârtii în mână, Leo livrează șapte broșuri diferite de la șapte companii diferite, pe care le-au legat laolaltă pe podeaua sufrageriei lor.

Leo deschide prima fantă poștală și se uită la limba roșie a ceasului său. Arată 24 de secunde, în care să urce scările în fugă și să livreze primul teanc de reclame. La fiecare etaj există patru fante poștale pe care trebuie să le apese cu palma, ca să se asigure că deschizătura e suficient de mare. Una câte una și cât de repede poate. După ce termină, ele se trântesc cu zgomot, iar ghetele lui cu șireturi negre încep să bufnească, în timp ce el aleargă la următoarea fantă.

A trăit aici toată viața lui. Zece ani. O zonă din sudul Stockholmului numită Skogäs, mii de blocuri turn identice, toate în șir.

Ușile sunt aproape identice. Numele, mirosurile, sunetele sunt diferite. Adesea, cineva se uită la televizor. Uneori cineva ascultă muzică, basul și înaltele se aud prin fanta deschisă. Din când în când, cineva găurește pereții și destul de des oamenii țipă unii la alții. Câinii sunt cei mai răi. Pe scara asta e unul care așteaptă la etajul al doilea. Unul sare la fanta

poștală în timp ce Leo bagă broșurile, care n-ar trebui să se poată vedea de afară, în cazul în care cei care îl plătesc fac inspecții aleatorii.

Câinele începe să latre imediat ce Leo se apropie; trupul lui greu e lipit de ușă, pe interior. Leo deschide fanta poștală, doar o mică deshizătură, vede o limbă lungă și dinți ascuțiți și pierde șase secunde, deoarece fălcile alea băloase îl obligă să îi bage hârtiile una câte una.

Apoi mai e fanta poștală cea mai de jos, cea care necesită întotdeauna 12 secunde suplimentare — blocul 17 nu are un astfel de apartament.

Leo se întreabă până unde a ajuns Felix.

Urcă trei trepte deodată, dar știe că din cauza afurisitului de câine și apoi a acestei uși va avea nevoie de aproape un minut și jumătate pentru întreaga scară. Felix va fi afară, zâmbitor și puțin înfumurat, cu 15 secunde înaintea lui.

Și așa e. Fratele lui mai mic a câștigat — dar nu zâmbește.

Felix nu e singur. O haină urâtă și bufantă, albastră. Hasse. E într-a șaptea, genul de piști care rămâne în zona de fumat a curții școlii și după ce se sună. Nu e niciodată singur, de obicei mai e cineva cu el, un tip mai scund care poartă geacă de blugi chiar și iarna: Kekkonen, finlandezul căruia nu-i e niciodată frig.

Dar acum chiar e singur. Și ține

mâinile ridicate. Deasupra și în jurul lui Felix, împiedicându-l să se miște.

— Ce dracu' faci?

Leo țipă, e fratele lui mai mic.

— Dă-i drumul!

Hasse zâmbește victorios, un zâmbet care ar trebui să fie al lui Felix.

— Ia uite, a mai venit un mic poponar.

— Dă-i drumul, fir-ar al naibii!

— Micul poponar țipă! Micul poponar nenorocit nu înțelege! Ți-am spus data trecută. Nu? Ți-am spus „încă o dată". Dacă te mai văd din nou pe tine și pe poponaru' de frate-tău mai mic aici, *vă omor*.

Leo respiră greu, dar nu din cauză că a urcat trei trepte deodată. E înspăimântat. E furios. Și ambele senzații îi bubuie în piept, din interior.

— Nu noi hotărâm unde trebuie livrate broșurile astea nenorocite!

Furia și frica îl fac să se îndrepte rapid spre Hasse, care tot nu-i dă drumul lui Felix. Cu cât se apropie mai mult, cu atât zâmbetul de pe fața nemernicului devine mai larg. Continuă să meargă, puțin mai încet. Nu are niciun sens. Hasse nu ar trebui să zâmbească, e înalt, dar nu puternic, ar trebui să fie înspăimântat și furios, ca Leo. Ar trebui să se pregătească.

Dar Hasse zâmbește și se uită la ceva care pare să fie… în spatele lui Leo.

Prea târziu.

Leo simte adierea unui miros stătut, uitat. Al unei geci murdare de blugi care e

dată jos doar atunci când un profesor cere asta. Recunoaște mirosul, dar nu vede pumnul care se îndreaptă spre gâtul și spre obrazul lui. În mod sigur o să cadă. Asfaltul acoperit de zăpadă se apropie de celălalt obraz și de fruntea lui. E la pământ, cu vederea începțoșată. Cineva stă lângă fața lui, cineva mai scund și mai lat în umeri decât Hasse. Kekkonen, finlandezul căruia nu-i e frig niciodată, stătuse ascuns în spatele unui tufiș înalt și îl atacase pe Leo din spate, în timp ce Hasse stătea acolo zâmbitor.

Pământul e rece. Are timp să se gândească la asta. Dar nu să se ridice.

Prima lovitură de picior îl izbește în obraz. A doua mai jos, în bărbie. Ultimul lucru pe care și-l amintește este cât de ciudat arată atunci când întunericul serii dispare în lumina stâlpului de pe stradă, cum e absorbit el, devenind alb și apoi negru.

9

Durerea e mai intensă pe partea stângă, lângă coaste. Când își ridică puloverul și își palpează pielea cu degetele, umflătura e încă acolo.

Leo stă în patul lui îngust, prea scurt, cu picioarele lipite de capăt. Nu se făcuse încă dimineață, dar este mai luminat decât atunci când s-a dus la culcare.

Durerea pulsează într-un punct mare din mijlocul capului său; Leo înșfacă pătura și salteaua și se ridică în picioare. Deasupra biroului atârnă o oglindă. Jumătatea încordată a feței e mai puțin roșie acum, mai mult albastră și galbenă și umflată, asemenea coastelor. Leo o atinge. Doare mai rău.

Traversează camera desculț, în vârful picioarelor. Felix nu mișcă deloc, stă întins pe burtă în pat, cu amândouă mâinile sub pernă, murmurând ceva în somn. Leo iese pe hol, spre deosebire de ieri, când se furișase înăuntru. Iar când tatăl lui băgase în sfârșit capul în cameră, Leo se asigurase că stătea întins cu fața la perete, prefăcându-se că doarme.

Închide ușa de la camera lui Vincent, înăuntru e patul mic în care a dormit și el cândva, iar fratele lui, în vârstă de trei ani stă invers, cu picioarele pe pernă. Trece pe lângă dormitorul Mamei și Tatei, închide și ușa lor. Rămâne acolo, ca de obicei, pentru o clipă, în mijlocul acelor mirosuri. Vinul

roșu din respirația tatălui, bomboanele de mentă din cea a mamei și, mai ales, pantalonii de lucru imenși ai tatălui său, care sunt agățați într-un cârlig de fier pe hol, având într-unul dintre buzunarele dreptunghiulare un cuțit bun la toate și un metru pliant. Mirosul fusese întotdeauna acolo, ca o vopsea uscată, sau ca mirosul soarelui pe piele — acum își aduce aminte de geaca de blugi a lui Kekkonen. Întinde mâna încet spre ei. Pantalonii tâmplarului atârnau acolo de aproape două săptămâni, neatinși. Așa e iarna, de obicei, perioade lungi fără muncă.

Aude un sunet.

Prin ușa închisă.

Leo așteaptă în tăcere, cu ochii închiși, sperând să dispară. Pune o ureche pe suprafața zugrăvită. Din nou liniște. Sigur a fost mama lui. De obicei, ea scoate unele zgomote imediat ce se întoarce acasă și reușește să doarmă puțin, după ce a lucrat mai multe nopți la rând în sanatoriul pentru oameni cu handicap. A învățat sunetele de dimineață. E bine atunci când respirația tatălui său e profundă și audibilă — dacă nu o mai auzi, păzea. Leo mai așteaptă puțin, apoi se duce în bucătărie, scoate un tip nou de pâine, care are gust de sirop, brânză cu găuri mari în ea și marmeladă de portocale. Nu folosește prăjitorul de pâine, zăngăne prea tare. Amestecă suc de portocale în trei pahare, un centimetru de galben și restul apă rece

de la robinet. De fiecare dată când e aproape de chiuvetă are grijă să nu atingă crăticioara de vin închegat, un strat întunecat și tare dificil de spălat. Pe bufet sunt teancuri de bilete de loterie, acoperite cu diverse forme de cruci, parte din sistemul pe care tatăl lui îl folosește de atât de mult timp. Numără mucurile din scrumieră. Tatăl lui a stat până noaptea târziu și nu o să se trezească prea curând. Leo se întoarce la dormitoare, îl scutură pe Felix de braț, apoi pe Vincent, cu un deget la buze — frații lui încuviințează din cap, așa cum fac de obicei.

Nu spun nimic în timp ce mănâncă. Pâine cu gust de sirop, marmeladă de portocale peste brânză, un pahar plin cu suc. Leo își mută scaunul puțin, ca să fie sigur că rămâne cu urechea îndreptată spre hol și spre dormitorul lor. Nu mai aude respirația greoaie. Poate Tata s-a întors pe cealaltă parte? Sau poate mestecatul lor a fost cumva prea zgomotos și i-a trezit? Leo scoate ultima felie de pâine din pungă, o unge cu unt și i-o întinde lui Vincent, care are marmeladă pe degete, pe obraji și în păr.

Ușa. E sigur de asta. Ușa aia nenorocită și împuțită.

Și pașii tatălui său, avansând încet de la dormitor spre baie — Leo îl aude cum face pipi, chiar dacă ușa e închisă.

Mai are doar jumătate de sendviș. Două guri de suc de portocale.

Și iată-l. Trunchiul lui lung și albicios, antebrațele groase, blugii descheiați la talie, picioarele fără ciorapi, care par să nu se mai termine. Stă în prag, privind înăuntru și umplând tot cadrul ușii, devenind o parte a lui.

Își piaptănă părul cu mâna, dându-l pe spate; așa a arătat întotdeauna Tata.

— Bună dimineața.

Leo mestecă. Iar atunci când mesteci nu poți să răspunzi. De vreme ce mesteci și nu poți să răspunzi, ai timp să-ți întorci fața spre Felix, lăsându-ți doar obrazul drept expus acelei voci.

— Am spus *bună dimineața*, băieți.

— Bună dimineața.

Leo îi aude cum răspund într-un cor repezit, ca și cum ar vrea să treacă peste asta cât mai rapid. Tata trece prin spatele lui, deschide un dulăpior, scoate un pahar și îl umple cu apă. După sunet pare că bea jumătate din el, apoi se întoarce spre masă.

— S-a întâmplat ceva?

Leo nu privește spre el, se ițește doar cu ochiul sănătos.

— Leo. Văd că nu te uiți la mine.

Acum Leo întoarce capul puțin mai mult, cât mai mult posibil fără să lase să se vadă *prea* mult.

— Arată-mi fața.

Nu e suficient de rapid. Vincent i-o ia înainte. Sendvișul de pe masă și o voce zgomotoasă.

— Au fost doi la unu, Tata. Erau…

Tata nu mai e lângă chiuvetă. Leo vede piele goală lângă umărul lui.

— Ce e asta?

Leo se întoarce și mai mult într-o parte, cât mai departe.

— Nimic.

Tata îl prinde de față. Nu tare, dar suficient de puternic, și i-o ridică. Obrazul rănit al lui Leo e albastru și galben și umflat în jurul ochiului.

— Ce dracu' e asta?

— Leo… a dat și el. Da, Tata! A…

Felix vorbi din nou înainte ca Leo să apuce măcar să formuleze un singur cuvânt. Cât de ciudat. De obicei, avea atât de multe răspunsuri. Acum nu mai existau. Când îi veniră, Leo le înghiți.

— Așa a fost?

Tatăl lui stătea lângă el, privindu-l. Apoi se uită spre Felix și din nou spre Leo, încercând să le întâlnească ochii, privind, privind.

— Leo?

— Tata, așa a făcut, l-am văzut, de o grămadă de ori, a…

— L-am întrebat pe Leo.

Ochii care privesc neîncetat. Și o gură care întreabă neîncetat.

— Nu. Nu am dat și eu.

— Ei erau doi, Tata… și erau mari, de 13 sau 14 ani, și…

— Bun. Ajunge.

Mâinile alea mari îi ridicară fața lovită

puțin și mai în sus, pipăind-o cu atenție.

— Acum știu. Du-te la școală, Leo. Și după ce te întorci acasă... o să ne ocupăm de asta.

10

De la depărtare nu par cine știe ce. E cel înalt, cu păr deschis și rucsac, și cel scund, cu păr brunet și o geantă de sport pe umăr.

Probabil că nu i-a urmărit niciodată cum merg la școală împreună. În prima săptămână l-a dus pe Leo la școală, a mers alături de el, explicându-i tot felul de lucruri, avertizându-l, îndrumându-l — *e o junglă, vânezi sau ești vânat, nimeni n-o să-ți dea ce meriți, trebuie să iei tu cu mâna ta, ești un Dûvnjak și niciun nemernic n-o să stea pe locul pe care vrei tu să stai* — până în săptămâna a doua, când Leo îl rugase să meargă la câțiva metri în spatele lui, apoi săptămâna următoare îl rugase să nu mai vină cu el la școală deloc. Cu Felix nici măcar nu-și pusese problema. Felix îl avea pe Leo și asta era de ajuns.

Dar *nu* era de ajuns.

Fiul lui cel mare nu se poate apăra nici măcar pe el.

Ivan mută două ghivece cu plante și se sprijină de pervaz cu ambele mâini. Bucătăria nu e cine știe ce. Un coridor îngust, apoi zona de luat masa și o fereastră de la etajul șapte, de unde atât Skogäs, cât și două capete par mici. Dar e a lui. Un apartament cu patru camere și două intrări, dintr-o suburbie a Stockholmului care nu existase până în urmă cu câțiva ani, când niște oameni la

costum au scris câteva rânduri pe o foaie de hârtie, încercând să rezolve o criză locativă acută prin construirea unui milion de apartamente identice.

Sparge primul ou, al doilea, al treilea, al patrulea, întotdeauna prăjite crocant și sărate bine. Stă lângă sobă, amestecând ouăle în tigaie cu o furculiță, dar ceea ce vede este o față. Umflată. Albastră. Galbenă. O față care nu vrea să dispară.

Încearcă să se concentreze asupra scaunului pentru copii, asupra lui Vincent care stă în el și îi face semn tatălui său în timp ce acesta gătește. Își toarnă apă într-un pahar mare și bea. Fierbe apă într-un ceainic care pufnește și amestecă în ea mai multe linguriițe cu vârf de cafea instant.

Nu e de ajuns. Nu maschează ceea ce e în fața lui.

Un obraz umflat, un ochi închis, o față lovită.

— Uaaaa!

Farfuria e pe masă și cana cu cafea în mâna lui, când Vincent se apleacă și înșfacă pixul și un teanc de bilete de loterie, începând să deseneze pe unul deja completat.

— Nu astea, astea… sunt ale lui tata. Nu le mâzgălim.

— Ai atât de multe.

— Nu face asta. Încetează!

Se uită la fiul lui de trei ani, care refuză să le dea drumul. Mâinile lui mici sunt mult mai puternice decât ți-ai putea

imagina. Un băiat de trei ani, dar fața lui este cea a fratelui său de zece ani, și nu vrea să-l lase în pace. Tata se răsucește și închide ochii, apoi se întoarce la loc, dar umflătura continuă să crească. Leo în timp ce ia bătaie, cade la pământ și se târăște, luând lovituri fără să dea vreuna.

Al cincilea ou, încă o cană de cafea instant neagră. Ivan continuă să rămână acolo, chiar dacă a terminat de mult, privește pe fereastra de la bucătărie, urmărește trotuarul spre școala albă de cărămidă, unde își petrec zilele doi dintre fiii lui. Clădirea de un etaj care adăpostește școala primară și gimnaziul și unde o față umflată stă într-o bancă, răspunzând la întrebări și privind nerăbdătoare pe fereastră, căutându-l pe acela care l-a bătut. Și care poate că așteaptă afară să-l bată iar.

Dintr-odată devine grăbit.

Îl pune pe Vincent pe podea și îi spune să se ducă în camera lui și să aștepte acolo, să n-o trezească pe Mama. Se încalță cu cea mai apropiată pereche de pantofi, pantofi maro de lac, cândva frumoși, dar acum roși și fără șireturi, și ia liftul șapte etaje, până la subsol, trece printr-un hol fără becuri, pe lângă spațiile de depozitare.

Vede deja salteaua cu căptușeală albastră la exterior și păr de cal tors și dărăcit în interior, acel tip de păr de cal tare de care e aproape imposibil să mai

faci rost acum, când toată lumea vrea să doarmă pe saltele sau pe jos. Salteaua pe care dormiseră ei împreună în primii câțiva ani cât stătuseră în acel oraș.

Salteaua e grea și umple întregul lift. Tata răstoarnă ornamentele din hol și hainele de la cuier, în drum spre bucătărie. Salteaua veche de 20 de ani, din păr de cal acoperă întreaga podea dintre frigider și masă. O presează cu genunchiul stâng și o rulează, împachetând-o strâns, o leagă la fiecare capăt cu o frânghie, o duce din bucătărie în camera lui de lucru și o sprijină de perete, apoi pune un scaun în centru. Dă jos un abajur mare din hârtie de orez, apasă salteaua pe cârligul din plafon până se agață și atârnă exact cum și-a imaginat el că e bine.

— Ce e aia? se aude vocea slabă a lui Vincent.

Nu și-a observat spectatorul.

Ivan zâmbește, oftează și îl ia în brațe pe fiul lui cel mic.

— O lustră nouă.

Ochii curioși îl privesc îndelung.

— Nu, nu e adevărat, Pappa.

— Nu, nu e.

— Ce e, Pappa?

— Un secret.

— Secret?

— Secretul meu și al lui Leo.

Ivan se duce în bucătărie, urmat de Vincent. Tata ia de pe masă resturile de frânghie și pune trupul micuț în scaunul

pentru copii, la capătul scund al mesei. Scoate o nouă sticlă de vin roșu din raftul de sub chiuvetă, care mai are locuri goale pentru încă nouă. Vranac, marca atât de îndrăgită de el, armăsarul negru care nu poate fi dresat, ridicat pe picioarele din spate. Toarnă jumătate de sticlă în crăticioară, adaugă câteva linguriță de zahăr, apoi îl încălzește, mestecând până când se topește zahărul, și îl toarnă într-un pahar de bere.

— Lăptic bun, Vincent.

Ridică paharul către Vincent, care zâmbește și întinde un deget spre el, lăsând acolo o amprentă mică și clară.

— Lăptic bun, Pappa.

Ivan duce paharul la gură și închide ochii. În timp ce bea vede o față umflată, albastră și galbenă.

11

O zi lungă. Dar nu suficient de lungă. Leo îl așteptase pe una dintre băncile scunde de pe terenul de joacă al școlii elementare pe fratele lui mai mic, care astăzi stătea la școală mai mult decât el. Au rămas acolo împreună, discutând, așteptând, apoi mai discutând puțin. Despre nimic. Știau amândoi că așteptau ca timpul să treacă. Dacă stăteau acolo suficient de mult, era posibil ca tata să fi adormit din cauza vinului atunci când ajungeau ei acasă.

Pas cu pas, toate cele șapte etaje.

Încet, ultimul pas.

Încet.

Ușa lor arată ca toate celelalte uși. O fantă poștală se deschide pe balamale, aproape că sare în sus după o atingere ușoară cu vârful degetelor. O sonerie neagră scoate un țârâit prelung și înăbușit. Iar o plăcuță de metal de deasupra ei spune *Nu sunați neinvitați*, spre care tata arată întotdeauna, iritat, când cineva necunoscut sună la ușă.

Leo și Felix schimbă o privire.

Leo nu vrea să intre, dar se dă mai aproape, încercând să audă pașii tatălui, dar fără să îndrăznească să pună urechea la ușă.

Se uită amândoi la plăcuța cu numele de pe ușă. DÛVNJAC. Trei respirații adânci. Apoi deschid ușa și intră.

— Leo!

Un singur pas și vocea deja s-a auzit. Picioarele lui nu vor să avanseze mai departe pe holul îngust, așa că se opresc pur și simplu acolo.

— Leo, vino aici!

Tata e în bucătărie. E încă în blugi și fără cămașă. Un pahar gol stă lângă un teanc de bilete de loterie, crăticioara de pe sobă e goală. E mai ușor să privești în jos, să te concentrezi asupra podelei cu linoleum galben, departe de acei ochi insistenți.

— Vino aici.

Leo pășește în față. Felix stă lângă el până când Leo îl oprește, *du-te la Vincent*, îl împinge pentru că acesta nu se mișcă suficient de repede, *du-te în camera lui Vincent și închide ușa*, încă un pas. Privirea lui nu se ridică deloc din podea.

— Da?

— Arată-mi fața.

Leo privește mai puțin spre podea și mai mult spre picioarele tatălui său.

— Vreau să-ți văd *toată* fața.

Își ridică privirea spre tatăl său. E greu să-ți dai seama ce gândește.

— Te doare?

— Nu.

O mână îi împunge pielea întinsă și dureroasă.

— Nu minți.

— Puțin.

— Puțin?

— Puțin mai mult.

— Ăia merg la aceeași școală cu voi?

— Da.

— Și știi cum îi cheamă?

— Da.

— Și n-ai dat și tu?

— Am…

— Mergeți la *aceeași* școală? Și le *știi* numele? Dar… n-ai de gând să faci *nimic*?

Tata stă lângă el, mai dominator ca oricând.

— Te temi. Fiul meu… se teme? Un Dûvnjac? Ei bine, toată lumea se teme! Chiar și eu. Dar nu toți fug. Rămâi pe poziție. Îți controlezi teama. Și crești.

Trupul lui mare tremură. Apoi arată spre hol, înspre camera de lucru.

— Mergem acolo.

— Acolo?

— Acum.

Se întâmplă iar. Exact ca în hol, picioarele lui refuză să se clintească.

— *Acum.*

Leo începe să se miște încet, când ușa de la dormitor se deschide. Mama. Are părul despletit și poartă o cămașă de noapte galbenă, care nu i se mai potrivește prea bine.

— Ce e cu toate strigătele astea…

Tata șoptește, dar și așa se aude tare.

— Du-te înapoi la culcare.

— Ce se întâmplă? Ivan? Ce pui la cale?

— Nu te amesteca în treaba asta.

— Ce vrei… *o, Doamne,* Leo, ce s-a

întâmplat cu fața…

— Asta e între mine și Leo. E responsabilitatea mea.

Îl ia pe Leo pe după umeri, îl trage puțin mai aproape, nu tare, dar în mod evident înspre cameră.

— Acum să intrăm.

12

Felix e în spatele ușii, ascultă. O împinge puțin și aude vocea mamei care îl întreabă pe tata ce pune la cale și vocea tatălui spunându-i că nu e treaba ei.

Nu aude deloc vocea lui Leo, indiferent cât de atent ar asculta, și asta nu-i place. Știe că asta nu e bine. Are impresia că e ca atunci când nemernicul ăla de Hasse și-a întins brațele în față, de o parte și de alta a lui, împiedicându-l să se miște înainte sau înapoi. Sau mai rău. Ca ieri, când nu a avut timp să-l avertizeze pe Leo că pumnul lui Kekkonen se îndrepta spre gâtul lui.

Deschide ușa și iese pe hol. Trebuie. Nu mai suportă.

Și se ciocnește de mama.

Ea îl aude, dar nu îl vede. Ochii ei sfredelesc ușa închisă a camerei de lucru. El stă lângă ea și amândoi ascultă.

Un… a părut că e aproape un… bufnet. Și încă unul. Sau poate mai degrabă o… lovitură. Ca și cum cineva dă pumni. Din nou. Din nou. Din nou.

Exact ca ieri. Când nu a putut să facă nimic. A plâns și a țipat în brațele lui Hasse.

Felix deschide ușa, înainte ca mama să apuce să-l oprească. Vede ceva ciudat.

Tata stă în genunchi, pe podea, așa cum nu l-a mai văzut niciodată. Cu trunchiul sprijinit de o saltea mare și albastră, legată, pe care o ține ca și acum

ar îmbrățișa-o. El nu îmbrățișează niciodată pe nimeni. Leo e cu pieptul gol și în blugi. Seamănă cu tata.

— Lasă-ți greutatea pe ea, uite așa, spune Pappa. Toată greutatea.

Abia atunci Felix își dă seama că salteaua albastră atârnă de tavan, acolo unde înainte atârna abajurul din hârtie de orez.

— Lovești cu trupul, nu cu mâinile, trebuie să-ți pui *întreaga* greutate în lovitură.

Și *Leo* e cel care lovește. În salteaua pe care tatăl o îmbrățișează. Din nou. Din nou. Din nou.

— Când cineva vrea să-ți facă rău. Ții nești nasul. O singură lovitură. Prima oară ia-te de cel mai mare. Dacă îl lovești în nas, o să i se umple ochii de lacrimi.

Acum tatăl se ridică în picioare, sare puțin pe loc, sărituri mici și rapide, și lovește tare, foarte tare, în salteaua atârnată.

Se oprește din lovit și îi face semn cu capul lui Leo, care își freacă nodurile degetelor de la mâna dreaptă, deja jupuite și roșii.

— Când îl lovești în nas, el o să se aplece în față. Proștii se apleacă întotdeauna în față când canalele lor lacrimale încep să împroaște. Asta se întâmplă dacă lovești în nas imediat, se descoperă, și după aia o să stea pur și simplu așa, uită-te la mine, Leo, cu fruntea

lângă a ta.

Tata se apleacă în față, foarte aproape de pieptul lui Leo, ca un țap pe cale să izbească un alt țap cu coarnele. Atunci îi vede. Se uită la mama, care vrea niște răspunsuri, dar n-o să le primească, așa că atunci preferă să se uite la Felix.

— Du-te și adu niște apă. Un pahar mare. Lui frate-tău i-e sete.

Acum înghiontește, împinge puțin cu capul în pieptul lui Leo.

— Acum lovește din nou. Dar *niciodată* drept în față. Dacă faci asta, lovești de fapt în frunte, în craniu, cel mai tare os din corp, și trebuie să-ți protejezi mâinile. Ațintește-ți următoarea lovitură aici.

Tata arată spre bărbia lui, puțin spre obraz.

— Osul fălcii. Îți îndoi brațul, ca și cum ai lovi pe diagonală, din lateral, dar și de jos.

Încleștează pumnul și lovește în falca și obrazul lui.

— Țintește acolo, pometele e fragil. Cu tot trupul lansat, un croșeu scurt de dreapta, puțin de jos.

Leo lovește. Lovește și iar lovește. Încearcă să îndoaie brațul, să lovească împrejur, așa cum voia tatăl său.

— Apă? Trebuia să aduci niște apă, Felix. Nu așa am spus? Fugi!

Felix așa face, fuge la bucătărie, la robinetul la care curge întotdeauna apă caldă și durează atât de mult ca să se

răcească, umple un pahar mare cu care se întoarce încet, ținându-l cu amândouă mâinile.

— Bun. De acum înainte asta e sarcina ta. Ne aduci niște apă la fiecare jumătate de oră. Aduci un pahar cu apă de mărimea asta și-l dai fratelui tău. Acum… închide ușa.

Tata se întoarce cu spatele gol la ei. Și își pune brațele pe umerii lui Leo.

— L-ai lovit în nas. El se apleacă în față. Acum tu continui să lovești. Până când cade la pământ. Și dacă sunt mai mulți, o să renunțe. Unu, doi sau trei. Nu contează. E ca și cum… ai dansa cu un urs, Leo. Începi cu ursul cel mai mare și îl lovești în nas — apoi ceilalți fug. Dansezi și lovești, dansezi și lovești! Îl obosești, iar când o să fie dezorientat și speriat îl lovești iar. Poți să câștigi în fața unui urs, atâta timp cât dansezi și lovești bine!

Felix așteaptă ca mama să închidă ușa, dar în loc să facă asta, ea intră în camera încălzită și stătută.

— Ivan — ce ai impresia că faci?

— Ți-am spus să pleci.

— I-am văzut fața. Am văzut-o. Dar asta…

— Trebuie să învețe să se bată.

Mama are un alt fel de voce decât tata. Atunci când țipă parcă te taie.

— Nu poți să faci asta! Leo nu e ca tine. Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine la ce o să ducă asta!

— Fir-ar al naibii! Trebuie să învețe să se protejeze!

— Trebuie să mergem în dormitor! Tu și cu mine! Acum, Ivan! Să vorbim despre asta!

Tata amuțește pentru o clipă. Chiar dacă pare că o să înceapă să țipe și el.

Se apropie de mama și o împinge afară din cameră.

— Despre ce să vorbim, Britt-Marie? Cum să stea pe jos data viitoare când ia bătaie? Ce parte a corpului să expună, ca să-l poată lovi și mai tare? Sau ce, ar trebui să fie și el un nenorocit de… Axelsson?

Mama nu răspunde.

Iar după ce tata închide ușa, Felix o strânge de mână.

13

Piciorul lui Felix tremură puțin în timp ce el se întinde spre dulăpior și spre cutia verde de deasupra lui — trusa medicală a mamei. Se așază pe capacul toaletei și o deschide, scoate niște bandaje și leucoplast. Cu ele în mână, Felix traversează în fugă mocheta maro din hol, apoi podeaua de lemn din sufragerie, care e întotdeauna rece și care scârțâie atunci când merge tata pe ea.

Finlandezul ăla afurisit, cu geaca lui de blugi stupidă.

Auzise ce le făceau Hasse și Kekkonen prizonierilor lor, cum îi frecau la subsuoară cu pietre ascuțite până sângerau, apoi le puneau sare pe rană. Și ce îi făcuseră lui Buddha de la etajul trei, care se temea de moarte de păianjeni și care fusese luat prizonier în timpul războiului din fața blocului. L-au legat și apoi au strâns insecte de peste tot din subsol și le-au pus într-o cutie de carton. Apoi au deschis fundul cutiei și Hasse a pus-o peste capul lui Buddha, iar Kekkonen a lipit cu bandă marginile în jurul gâtului lui Buddha. Păianjenii sau mușțele au început să se târască pe fața și prin părul lui, iar picioarele lor mari se prindeau în urechile, nasul sau gura lui. Felix l-a văzut pe Buddha după aceea, cum se întorcea încet spre strada lui, un prizonier de război care nu știa unde e sau

cine e.

El și Leo fuseseră norocoși.

Felix iese pe balcon, cu aerul rece în față. Îi întinde bandajele elastice și leucoplastul Tatălui, apoi se aplecă peste balustradă, privind spre asflatul care e Skogäs. Leo este așezat într-unul dintre șezlongurile cu dungi, încă puțin roșu în obraji.

— O să ți se întărească încheieturile degetelor, dar deocamdată o să facem în schimb asta ca să le protejăm. Trebuie să poți să exersezi mai des și mai mult timp.

Tata îl ia de mâini, le întinde și înfășoară bandaj în jurul degetelor lui.

— Când nodurile degetelor tale fac contact, mergi mai departe, continui mișcarea cu *întregul* corp — *atunci*, în momentul ăla, treci prin el.

Tifonul trece peste nodurile degetelor și printre degetul mare și arătător, apoi în diagonală peste încheietura mâinii, de jur împrejur.

— Strânge pumnul.

Leo încleștează mâna dreaptă bandajată, apoi așteaptă până când tatăl lui o lovește cu palma.

— Cum e?

— Bine.

Apoi la fel cu mâna stângă, iar Leo lovește în aer de mai multe ori, în fața lui Felix, sărind și alergând prin sufragerie și hol, lovind neîncetat în aer. Tata îl urmează, revine în cameră și

îngenunchează din nou, lovește iar salteaua care bufnește și se clatină.

— Cum îi cheamă?

— Hasse.

— Și?

— Kekkonen.

Tata lovește salteaua care se leagănă, apoi în propriul lui umăr.

— Așa fac Hasse și Kekkonen, fir-ar al dracu'. Loviturile lor ajung direct… aici. În umăr! Toate mișcările lor se opresc aici.

Ridică brațul drept spre saltea, își sprijină partea dreaptă a trunchiului în ea și continuă mișcarea dincolo de țintă.

— Iar *tu* ar trebui să lovești uite așa. *Tu* lovești prin ei. *Tu* continui mișcarea, treci dincolo.

Tata face câte un pas mic, până când ajunge drept în spatele lui Leo. Felix nu vede altceva decât două spinări, dar nu îndrăznește să avanseze mai mult în cameră. Se întinde, stă pe vârfuri în mijlocul pragului. Pare că Pappa a prins brațul lui Leo.

— Ții nasul. Și explodează! Ca un balon de apă imens! Iar creierii lor sunt acolo, plutesc în lichid. Ca un peștișor într-un acvariu! Iar când lovești prima oară în nas și apoi în bărbie… creierul saltă. Creierii mici și nenorociți ai lui Hasse și Kekkonen se izbesc de pereții acvariului.

Leo lovește iar.

— Nas! Bărbie!

Încă o dată.

— Nas! Bărbie!

Încă o dată.

— *Nas!* Pune-ți trupul în lovitură! *Bărbie!* Continuă mișcarea! *Nas!* Creierii lor nenorociți! *Bărbie!* Să se izbească și să se verse!

După un timp, degetele lui Felix de la picioare încep să doară, așa că se așază și privește cum brațul lui Leo lovește salteaua de dedesubt, și pare chiar amuzant, ca și cum s-ar întâmpla cu adevărat.

Felix e încă acolo atunci când tatăl pășește pe lângă el și se duce la bucătărie, la crăticioara de pe sobă, pentru încă un pahar de lăptic bun, înainte să trebuiască să își ia hainele de lucru care au stat atârnate în hol puțin prea mult — are o lucrare la care trebuie făcută o estimare și ofertă, așa că peste câteva zile ar putea să o primească. Felix urmărește picioarele care se îndreaptă spre ușa de la intrare și aude cele două bubuituri rapide ale liftului care se deschide și se închide, apoi calmul care se revarsă asupra întregului apartament de fiecare dată când tata a plecat, ca și cum dintr-odată înăuntru e mai mult spațiu.

14

Leo lovește iar și iar salteaua albastră. Și-a bandajat singur mâinile, așa cum o făcuse tata înainte să plece să zugrăvească toată ziua o bucătărie din cine știe ce casă de mahala. Leo știe că poate lovi mai tare și mai des fără durerea aia enervantă. Își începe fiecare dimineață cu un antrenament înainte de micul dejun și de școală, fuge acasă la prânz și lovește fără să mănânce, apoi toată după-amiaza și seara, și din nou dacă se trezește noaptea și nu poate să doarmă.

Leo aude aspiratorul pentru a doua oară în după-amiaza asta.

Se oprește din lovit.

S-a trezit Mama. A trecut de multe ori pe acolo, trăgând cu coada ochiului, iar Leo recunoaște expresia de pe fața ei — nu-i place că el exersează.

Leo lovește din nou. Nas și bărbie. Hasse și nemernicul ăla de finlandez. Ar putea să-l aștepte oricând și oriunde, așa că Leo i-a evitat în ultima vreme, poate chiar s-a ascuns de ei, până când va fi pregătit. Nas și bărbie, Hasse și jigodia aia de finlandez. Acum merge aproape automat. Umerii se rotesc, se reped înainte, continuă mișcarea și lovesc prin ei.

— E timpul s-o dăm jos.

Mama a închis aspiratorul.

— Ăsta e un cârlig de lustră. Acolo ar

trebui să fie o lustră.

Mama aduce un taburet cu trei picioare, se urcă pe el și se întinde spre plafon și spre cârlig, în timp ce fiul ei continuă să lovească fără să se uite la ea.

— Vrei să te oprești odată?

Lovituri puternice, mult mai puternice decât și-a imaginat ea, care ridică salteaua în sus.

— Ai auzit ce-am spus? Oprește-te din lovit.

Și mai puternice.

— Leo?

— Nas și bărbie, mamă.

Leo se întoarce și vorbește în același timp, o lovitură pentru fiecare silabă. Ea prinde salteaua și o strânge în brațe.

— Ascultă-mă, Leo! Cine te-a lovit la față? Cum îi cheamă?

Mama îmbrățișează salteaua, se pune în calea lui, astfel că el trebuie să se oprească din lovit.

— Hasse și Kekkonen.

— Spune-mi numele lor complete.

— De ce?

— Pentru că o să le sun părinții.

— Nu poți să faci asta! Dacă îi suni… nu știi ce o să se întâmple?

Leo se așază pe taburet, lângă papucii mamei lui, care au în centru câte un ghem mic pufos.

— Leo — o să mă ocup eu de asta.

— Așa o să fie și mai rău! Nu înțelegi asta?

Acum mama nu mai îmbrățișează salteaua, îl îmbrățișează pe el.

— Numele lor *complete*.

Leo scutură din cap, în timp ce fruntea lui se freacă de pieptul ei.

— Bine, atunci.

Mama se urcă iar pe taburet, ridică salteaua și o aruncă pe podea.

— Mă ocup eu de asta mai bine decât tine! Nu te băga!

— Ai putea începe prin a-ți da jos bandajele alea ridicole.

— Trebuie să exersez!

— Imediat, Leo.

— Așa a spus Pappa, că trebuie să exersez!

— Și eu îți spun să încetezi.

Leo nu mai zice nimic. Niciun cuvânt. Rămâne tăcut, în timp ce ea termină de aspirat, atunci când Felix se întoarce acasă și când își mănâncă împreună gustarea la masa din bucătărie, iar ea le zice să se îmbrace, pentru că se duc toți să-l ia pe tata, cum fac în mod obișnuit, și apoi se duc la magazin, ca de obicei.

Leo continuă să tacă și în mașină.

Stă pe locul din dreapta, Felix și Vincent pe bancheta lungă din mijloc, iar uneltele de zugrăvit ale tatălui în spate, în capăt. Mama conduce, îi duce pe unii, îi aduce pe alții — ea face asta des. Merg undeva, iar lui îi place foarte mult asta, este probabil cel mai frumos lucru.

E o călătorie de doar câteva minute cu

mașina din cartierul lor de blocuri turn până într-un cartier de case unifamiliale. Se opresc în fața uneia din ele și încarcă ceea ce Tata a lăsat în fața porții — pensule, curățate bine și mirosind puternic a diluant, trafaleturi în pungi de plastic și cutii cu vopsea și adeziv pentru tapet — în timp ce tatăl termină de vorbit cu o doamnă bătrână și primește de la ea un plic.

Leo se mută în liniște pe bancheta din spate, când tata se așază lângă mama și o sărută pe obraz. Acesta e atât de fericit, râde așa cum tocmai râsese cu clienta lui, când ea a spus că în mai o să mai fie ceva de lucru, trebuia revopsită toată casa. Tata se uitase la Leo când ea spusese asta, iar Leo știuse de ce: era o lucrare mare, avea nevoie de mai multe brațe și picioare.

— Și mâinile tale, fiule? Cum sunt?

Leo își pipăie nodurile dezvelite ale degetelor cu palma.

— Leo? Ți-am pus o întrebare.

— Sunt…

Mama îl întrerupe, răspunzând ea.

— Azi am dat jos chestia aia.

Tata se întoarce spre ea, cu fața încă neschimbată.

— Ce?

— Am dat-o jos. Salteaua veche pe care dormeam când ne-am cunoscut prima oară.

Acum. Acum se schimbă. Obrajii se încordează, buzele devin mai înguste. Dar

mai ales ochii. Ochi de animal de pradă.

— Ce spui c-ai făcut?

— Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta în mașină, Ivan.

— Ce anume *nu* o să discutăm în mașină? Că fața fiului nostru e vânătă și că el trebuie să se poată proteja?

— Te rog, Ivan, nu putem să discutăm despre asta mai târziu? Nu putem să mergem pur și simplu la cumpărături, apoi acasă, să ne petrecem vineri seara? Și să vorbim despre asta dimineață.

Tăcerea tatălui îi face să se strângă mai aproape unii de ceilalți pe bancheta din spate. Iar tata miroase deja ca vinul negru pe care a început să-l bea în ultima oră a lucrării.

— Am exersat suficient. Tata, știi că…

— Arată-mi mâna.

Leo întinde mâna dreaptă.

— Moale.

Tata trage de ea, o împinge.

— Mult prea moale.

Leo nu-și privește tatăl, se uită la mama în oglindă, la ochii ei ațintiți asupra mașinilor care ies din parcarea în care intră ei, în fața centrului comercial din Skogäs.

— Dar acum sunt pregătit. Pappa? Nas și bărbie, apoi cu tot trupul și…

— Ești pregătit când o să *spun* eu că ești pregătit.

Se dau toți jos. Leo are o senzație neplăcută. Aude voci zgomotoase în fața

intrării în centrul comercial, se uită pe furiș la tata. Știe că el detestă acele voci. Așa că mai întârzie puțin. Nu merge alături de tata, nu acum, în timp ce trec pe lângă ei.

Stau exact acolo unde stătuseră ultima oară. Cei mai zgomotoși stau pe bănci, iar cei care sunt puțin mai liniștiți stau pe o balustradă joasă de fier. Stau în șir, având cutii verzi de bere în mână; sunt adulți, dar nu la fel de bătrâni ca mama și tata. Acesta se oprește adesea când ajunge chiar în fața lor și îi întreabă de ce stau acolo, de ce nu-și iau o slujbă ca toată lumea, iar apoi, după o vreme, de obicei îi face paraziți și îi privește insistent, mai ales pe un tip cu păr blond și cârlionțat și geacă neagră matlasată cu glugă și pe un alt tip de lângă el, cu păr lung și castaniu și încălțat cu apreschiuri strălucitoare. Dar de data asta nu spune absolut nimic. Și Leo are o senzație atât de plăcută. În interior. Tipul cu păr cârlionțat țipă ceva după ei, în timp ce tatăl o ia la stânga spre magazinul de băutură, iar Leo, Felix și Vincent intră în magazinul alimentar în urma mamei. Aceasta iese cu șapte pungi de cumpărături, plătite în parte cu bani din plicul tatălui, iar ei o ajută să le care la mașină, până și Vincent ține în brațe o pungă mare de plastic cu hârtie igienică.

Așază cumpărăturile lângă și peste uneltele de zugrăvit ale tatălui, care e deja înăuntru, cu o sticlă cu calul negru pe

etichetă, pe jumătate goală, privind pe geamul lateral la cei șapte tipi care stau pe bănci și pe gard, paraziții.

Mama tocmai e pe cale să iasă cu spatele din locul lor de parcare, când tata apucă cheia de contact și oprește motorul.

— Leo. Dă-te jos. Vii cu mine.

Mama întoarce cheia la loc.

— Mergem acasă.

— Nu te certa cu mine!

Tata se întoarce în cealaltă direcție.

— *Tu* du-te acasă cu mașina. Ia-i și pe Felix și Vincent cu tine.

Deschide ușa și se dă jos, așteaptă acolo până coboară și Leo, apoi bagă capul prin geamul lateral, cu coatele pe cadrul metalic.

— Fă ce ți-am spus. Du-te acasă. Și ia-i pe băieții cei mici cu tine.

Amândoi încep să meargă. Înapoi spre magazine. Leo aruncă o ultimă privire spre mama, dar ea nu se uită la el. Pornește mașina și iese cu spatele din locul de parcare îngust.

— Ăla din față, cel din mijloc. Îl vezi? Ăla e liderul. Liderul paraziților.

Tata arată spre bărbatul cu păr blond și cârlionțat și geacă neagră matlasată, care e cel mai zgomotos dintre toți și care, evident, nu trebuie să stea pe balustrada tare.

— Cred că… o să am o mică discuție cu el. Ce zici de asta, Leo?

Se opresc drept în fața lui. În fața lor, a

tuturor.

— Băieți. Aș vrea să mă ascultați puțin.

Dacă ar putea să meargă mai departe spre magazin. Sau dacă băncile alea aglomerate s-ar prăbuși dintr-odată. Sau dacă ar cădea o bombă atomică. Atunci n-ar mai trebui să stea acolo. Leo se strânge lângă tatăl lui, închide ochii. Nicio bombă nucleară nu cade.

— Vedeți pizzeria de acolo? Eu o să intru acolo și o să mănânc ceva. Cu fiul meu. Ar putea să dureze… 45 de minute. Iar când o să ieșim afară, voi ați dispărut deja.

— Glumești?

— Nu mai vreau să aud vocile voastre nenorocite. Și nu mai vreau să vă văd.

Blondul cu păr cârlionțat flutură berea pe care o ține în mână.

— Faci pe nebunu'? Ați auzit ce-a zis? Cred că broscarul ăsta glumește. Și ce facem noi când cineva e amuzant? Râdem.

Blondul face gesturi largi în timp ce vorbește, își flutură brațele, ca un dirijor care dirijează un râs zgomotos al întregului ansamblu.

— Chiar crezi asta? Că *glumesc*? Un parazit mic și nenorocit care nu lucrează, ăsta e omul care conduce aici? N-aș prea crede. Hai să-ți spun ceva, băiete. Dacă tu și nenorociții tăi de prieteni paraziți n-ați plecat cu berile voastre cu tot când o să mă întorc, vă iau de gâturile voastre pletoase și vă arunc în tufișurile alea.

Leo avansează puțin ca să stea alături de tatăl lui, cu tot trupul îndreptat spre pizzerie; dacă stă aici, nu poate fi văzut deloc. Sunt șapte în total. Cu haine matlasate și geci de blugi. Ar putea fi frații mai mari ai lui Hasse și Kekkonen. Acum au început să țipe, mai ales cel cu păr cârlionțat, *turc nenorocit ce ești,* iar tipul de lângă el, cel încălțat cu apreschiuri le arată degetele mijlocii de la amândouă mâinile și scuipă, *deci vrei să iei bătaie în fața fiului tău, grec nenorocit, nu-i așa,* apoi ia un bulgăre de pământ din stratul de flori și îl aruncă spre ei.

— Tata nu e turc.

Leo face un pas în față; e mai vizibil decât înainte. I se pare important să spună ceva.

— Și nici grec. E jumătate sârb și jumătate croat. Și Mama e suedeză. Așa că eu… sunt o treime suedez.

Cel care a scuipat și a aruncat cu pământ pune cutia de bere pe bancă și începe să râdă, de data asta sincer.

— Grec nenorocit ce ești, *o treime*? Ia-l pe retardatul de fiu-tu și întindeți-o!

Nu e un restaurant foarte mare. Nouă mese. Deasupra fețelor de masă cu pătrățele roșii și albe atârnă lustre întunecate, mici și rotunde, care seamănă cu niște felinare de zăpadă. La trei dintre mese stă câte un bărbat singur, bând un pahar cu bere, iar la două, cupluri tinere care mănâncă pizze mai mari decât

farfuriile. Tata se duce la bar, unde e barmanul Mahmoud, comandă o bere, o cinzeacă de votcă finlandeză și un pahar mare cu Fanta de portocale, apoi se așază la masa de la fereastră.

Au mai fost aici de câteva ori. De obicei, lui Leo îi place să bea o Fanta în semiîntuneric, cu tata. Dar nu acum. Are gâtul uscat tot și nu poate să înghită sucul, ca și cum undeva între pieptul și stomacul lui ar exista un blocaj.

— Nu bei deloc? Nu ți-e sete? Ia o gură.

Leo scutură din cap.

— Nu e bun?

O gură. Care se împotmolește acolo unde s-au împotmolit și celelalte. Lângă inimă.

— Știi cât e aici, Leo?

Plicul tatălui, cu teancul gros de bani dinăuntru.

— Opt mii de coroane. Trebuie să lucrez. Și mama trebuie să lucreze. Toată lumea are nevoie de bani. Și când lucrez, Leo… nu te pot proteja, trebuie să fii în stare să te protejezi singur. Trebuie să fii în stare să-ți protejezi frații.

Tata a băut jumătate de bere și toată votca.

— Mama ta nu înțelege asta — că *trebuie* să te protejezi. Paraziții ăia de afară nu înțeleg — că *trebuie* să lucrezi.

Tatăl lui arată spre fereastră; bărbații de afară par supărați, unul dintre ei stă în picioare, cel cu păr lung, care l-a făcut pe

Pappa grec nenorocit.

— Se adună laolaltă pe un gard amărât și țipă, deoarece în viața lor nu există nimic altceva. Ei cred că sunt amici pentru că beau din aceeași bere. Frații, Leo! Familia. Asta e mult mai mult! Mult mai important! Asta înseamnă... să ai nevoie unul de celălalt. Să vă protejați unul pe celălalt. Orice s-ar întâmpla, rămâneți împreună. Băieții ăia? La naiba! Dacă îl lovești pe unul singur în nas, restul cad toți grămadă.

De cealaltă parte a ferestrei. Tipul cu păr lung a terminat de țipat, iar acum se îndreaptă spre ușa restaurantului cu pași hotărâți. Și *ceilalți* sunt acolo, observă Leo, alergând printre clădirile de vizavi: Jasper și turcii din Kullstigen. Ca de fiecare dată. Cumva, Jasper știe mereu când are loc vreo bătaie și întotdeauna se grăbește, astfel încât să fie primul care privește. De parcă nu s-ar sătura. Dar el nu are un tată care a agățat o saltea de tavan.

Dar tata nu-i vede pe ceilalți puști. Îl vede doar pe tipul cu păr lung. Își scoate în afară bărbia și buza de jos, își apleacă fruntea și privește fix printre sprâncene, cum face întotdeauna când și-a pus ceva în minte, iar atunci se poate întâmpla orice.

— Uită-te la mine, Leo. Tata o să se ocupe de asta. Noi suntem o familie. Ne protejăm unii pe ceilalți.

Ușa se deschide.

Tipul cu apreschiuri. Iar acum e mult

mai mare — când *el* era cel care stătea jos, era greu să-ți dai seama că e mai înalt decât Pappa, mai puternic.

Părul lui lung se mișcă în timp ce se îndreaptă spre ei. Fâlfâie înainte și înapoi, între umerii lui. Până când se oprește și se uită la tata, care a pus jos berea.

— Ai un foc?

Stă lângă masa lor, cu o țigară în gură. Tata nu face nimic, e complet nemișcat.

— Hei, broscare, ai un foc?

Părul lui lung ajunge până la paharul cu bere, iar când se apleacă, tipul îl înmoaie în bere, îl agită în pahar, mișcând din cap. Apoi totul se întâmplă rapid. După aceea, când se va gândi la asta, Leo va încerca să reia totul secundă cu secundă, fără măcar să fie sigur că asta avusese loc.

Părul din pahar.

Pappa scoate din pantalonii de lucru cuțitul lui bun la toate cu mâner roșu, apucă strâns părul tipului și, în același timp, i-l taie.

— *Nenorocitule…*

Bărbatul cu păr lung se dă înapoi împleticit, cu o mână acolo unde cândva fusese părul lui.

— *Împuțitule…*

Ușa aia afurisită se aude din nou. Mai vin încă trei, blondul cârlionțat și cei doi care stătuseră lângă el. Tata lasă părul să cadă pe podea, ca niște petale dintr-un trandafir. Părul aterizează lângă picioarele scaunului. Apoi se ridică și face

acel lucru. Ceea ce Leo l-a văzut făcând altora care îi vorbiseră așa — dar ceea ce până atunci nu înțelesese. Acum înțelege. Pumnul lui drept lovește nasul și stângul lovește bărbia, umerii se rotesc și trupul lovește cu ajutorul nodurilor degetelor. Osul nasului se rupe, iar Leo își dă seama din nou cât de tare se aude când un om matur se prăbușește.

A doua oară se întâmplă la fel de rapid. Cel care stătuse pe gard — o singură lovitură în nas și cade pe masa de lângă baie, care de obicei e goală.

Al treilea bărbat, blondul cârlionțat, încă e în picioare. Ca și cum ar aștepta. Iar când Tata face următorul pas, el își întoarce fața și ridică brațele.

— Nu!

Stă pur și simplu acolo.

— Nu o să… nu o să mai stăm acolo niciodată, o să…

— Așază-te. *Aici.*

Tata trage scaunul pe care tocmai stătuse. Iar bărbații care erau afară și se îndreptau spre ușă pleacă acum, o iau la fugă.

— Chiar aici. Dar pe podea. Lângă fiul meu. În genunchi.

Blondul trage de timp.

— Jos!

Apoi se lasă în genunchi. Chiar în spatele lui, barmanul Mahmoud pare grăbit.

— Ivan?

— Termin imediat.

Mahmoud pune mâna pe umărul tatălui.

— Ivan, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să…

— O să plătesc pagubele. Liniștește-te. Am cu ce să plătesc. Bine?

Pappa îi arată plicul, se uită unul la celălalt o clipă, apoi Mahmoud încuviințează, dă drumul umărului, iar tatăl se întoarce spre bărbatul îngenuncheat.

— Tu nu ești un lider.

Tata ține cuțitul bun la toate sub ochii liderului.

— Un lider *adevărat* nu își trimite ratatul preferat să-și bage părul în berea mea.

Apropie cuțitul și mai mult.

— Un lider *adevărat* nu își trimite lacheii. Se duce el primul. Conduce.

Cuțitul atinge gura și nasul blondului, care începe să plângă. Nu foarte tare, dar evident.

— Ai auzit asta, Leo?

Tata ține cuțitul lipit de fața blondului, dar privește spre fiul lui.

— Ce?

— Trebuie să asculți!

— Ce, Pappa?

— Un lider adevărat *conduce*.

Blondul își îndepărtează puțin capul de cuțit, care mai are pe el stropi de vopsea albă.

— Rămâi în genunchi! Lângă fiul meu!

Mâna tatălui înșfacă părul cârlionțat, dezgolind un gât transpirat.

— Leo?

— Da?

— Vezi asta? Întotdeauna, prima lovitură la nas. Întotdeauna, pui tot trupul în ea.

— Am văzut.

Tata trage de părul cârlionțat până i se albesc încheieturile degetelor.

— Un lider bun lovește tare. Așa e corect. Nu permite niciodată ca frații lui să fie loviți. Își asumă responsabilitatea și îi conduce. Acest parazit ratat a trimis pe altcineva! Nu înțelege că un lider se duce el primul întotdeauna.

Paharul cu bere e încă acolo, pe jumătate plin. Tata face semn spre celălalt pahar, care e portocaliu și cam la fel de plin.

— Bea-ți sucul. Plecăm.

Leo scutură din cap. Locul dintre pieptul și stomacul lui e ca un nod încurcat, ca și cum cineva i-ar fi desprins gâtul și apoi încercase să-l repare.

— Tu stai aici!

Când se ridicaseră de la masă, blondul încercase să se ridice și el.

— Tu stai unde ți-am spus eu! Până la sfârșit! Până când eu și cu fiul meu ieșim pe ușa aia și nu ne mai poți vedea!

Afară e mai cald. Sau cel puțin așa pare.

Intrarea în centrul comercial din Skogäs e tot acolo. Dar băncile și balustrada sunt goale, iar vântul rostogolește pe pământ cutiile verzi de bere. Câteva țigări încă mai ard.

Leo inspiră, expiră, acum e mai ușor.

15

Merg pe aleea de asfalt care traversează zona de blocuri turn, pe lângă o școală închisă și o parcare pustie. A mai rămas doar un deal până acasă, când Tata se oprește și se întoarce.

— Ai auzit, Leo?

Vântul. Doar vântul.

— Ce?

— Nu auzi?

— Nu.

— Tăcerea.

Tata face semn din cap spre centrul comercial.

— Băncile, Leo. Balustrada. Acum doar o jumătate de oră, paraziții stăteau acolo și căscau gura. Acum au dispărut. Pentru că eu am hotărât că ei trebuie să dispară.

Se află într-un loc asemănător celui în care Leo a stat pe jos cu câteva zile în urmă. Tufișuri, stâlpi de iluminat, alee de asfalt spre scară. Se întreabă dacă Tata știe asta. Sau dacă pur și simplu așa s-a întâmplat.

— Puterea voinței, Leo, înțelegi? Asta e ceea ce contează. Dacă ești suficient de hotărât, poți schimba orice vrei. Tu ești cel care decide. Nimeni altcineva! Tu decizi, apoi mergi mai departe.

Leo urcă în fugă cele șapte etaje la întrecere cu tata, care ia liftul. Dacă urcă două trepte odată, va deschide ușa maro de la intrare exact înainte ca tata să

deschidă ușa liftului. Trece prin bucătărie, unde mama lui stă la tejgheaua din aluminiu, cu spatele la el și mâinile băgate adânc într-un castron din oțel: chiftele sau friptură. Trece prin camera lui Vincent, unde frații lui mai mici stau pe covor, într-un oraș-cort, cu exact 77 de soldați, așezând minuțios comandourile britanice împotriva pușcașilor marini americani. Leo șoptește că e complet greșit, că nu au luptat unii împotriva celorlalți, iar Felix îi răspunde că știe asta, dar așa vrea Vincent.

Apoi simte că tatăl lui trece repede prin spatele lui, drept spre camera de lucru, unde salteaua stă sprijinită de perete. Sare pe taburet cu salteaua într-o mână, apoi o ridică, în timp ce cu mâna cealaltă dă jos lustra.

— Ivan?

Mama stă în ușă.

— Ți-am explicat deja. Nu vreau ca acolo să atârne o saltea.

— Nu e o saltea, fir-ar al dracu' — e un sac de box. Și acum e atârnat aici. Și va continua să atârne până când fiul tău va fi pregătit.

Mama se șterge cu o mână pe frunte, nu observă dâra de carne.

— Hans Åkerberg. Jari Kekkonen. Așa îi cheamă. Sunt în clasa a șaptea la gimnaziul din Skogås. O să vorbim cu părinții lor. Să vorbim, Ivan. Ca să rezolvăm asta.

— Să vorbim? N-o să *vorbim* cu afurisiții lor de părinți.

— De ce nu?

— Pentru că n-o să înceteze cu mizeriile astea! Genul ăla de copii nu se opresc până nu îi faci tu să se oprească. Așa funcționează lucrurile, dar tu nu înțelegi asta, Britt-Marie.

Mama se freacă iar pe frunte. Alte dungi. Ea știe, Leo își dă seama, dar în clipa asta nu-i pasă.

— Habar n-ai ce știu eu despre modul în care un copil îl înfruntă pe alt copil. Nu te-a interesat niciodată, Ivan. N-ai vrut niciodată să ajungi să cunoști pe cineva din jurul meu. Pe mama și pe tata. Erik și Anita. Prietenii mei. Te interesează doar să creezi conflicte! Vrei să ne izolezi, ca familie. Doar familia asta!

— Mi-au atacat fiul.

— Doar noi. Împotriva lumii întregi.

— L-au doborât pe la spate și l-au lovit cu picioarele și tu vrei să vorbesc cu tatăl lui! Să-l invităm și la cină oare?

Tata lovește salteaua, care începe să se miște între ei.

— E mai bine să oprească asta chiar ei. Fără să ne amestecăm noi.

Leo așteaptă să intre. Aruncă o privire spre camera lui Vincent, unde cei 77 de soldați, care de fapt sunt din aceeași tabără, se împușcă și cad, până când sunt toți dărâmați și pot fi puși iar în picioare.

Tata stă în continuare acolo. Mama e

în bucătărie.

Leo se apropie de sacul de box, își scoate cămașa și ia poziție cu greutatea pe piciorul stâng, apoi dă prima lovitură.

— Mâna dreaptă protejează obrazul drept.

Nu ține mâna dreaptă suficient de sus și tata face un pas de panteră înainte și îl lovește ușor peste față cu palma.

— Mâna dreaptă protejează obrazul drept, Leo.

Leo se uită, strânge pumnul drept și lovește cu stângul. Tata întinde iar palma și de data asta pe Leo îl ustură puțin bărbia — în continuare ține mâna dreaptă prea jos.

Leo ia poziție din nou.

16

Leo stă pe marginea patului, cu picioarele desculțe pe podeaua rece, în chiloții lui subțiri, și cască. În spatele său este raftul cu lucrurile lui prețioase: mașinuța Volkswagen Beetle a lui Felix, încă în ambalajul original, un trofeu argintiu câștigat la un campionat școlar și ceasul deșteptător zgomotos New York Rangers cu niște limbi care seamănă cu crosele de hochei și care arată cinci fără un sfert. E încă întuneric, dincolo de jaluzelele subțiri.

În fiecare zi din săptămâna asta a exersat de mai multe ori singur, apoi o dată seara, cu tata, iar dimineața următoare s-a trezit devreme.

Asta e chiar ultima oară.

Se duce în camera de lucru, lovește la nas și bărbie. *Astăzi.* Simte asta din braț, prin piept și stomac, și până în sculă.

După aceea se odihnește o vreme pe balcon, privind dincolo de acoperișul îndepărtat al școlii, se spală deasupra chiuvetei și pregătește mâncarea pentru micul dejun. Felix se scoală și îl trezește și pe Vincent.

— Leo — ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— *Ba da*, s-a întâmplat ceva.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Pari ciudat. Nu așa cum ești în mod obișnuit. Nici măcar nu mai vorbești ca de

obicei.

Felix își înfige lingura în iaurt.

— E ca și cum… ai fi aici, dar nu împreună cu mine. Ești aici cu tine.

— Azi îi termin.

— Îi termini?

— Pe Hasse și Kekkonen.

Felix amestecă și tot amestecă în iaurtul lui afurisit. Nu-i pasă de asta, nu vrea asta.

— Leo?

Se duce în hol după Leo, care ia poziție în fața oglinzii, își lasă greutatea pe piciorul stâng și lovește cu mâna dreaptă.

— Leo?

Apoi Leo se întoarce spre cuier și ia cu atenție hainele de lucru ale tatălui. Cele pe care Tata le poartă de obicei — aproape că nu l-au văzut vreodată cu altceva, mai puțin atunci când îl vizitaseră la închisoare, după ce lovise prea tare pe cineva.

— Leo?

Amândoi știu unde e cuțitul. Într-un buzunar alungit al pantalonilor, pe care Leo îl descheie.

— Ce faci?

Fratele lui mai mare s-a retras prea mult în sine însuși. Într-un loc imposibil de ajuns.

— Ți-am spus. Astăzi. Îi termin.

Merg unul lângă celălalt pe aceeași alee pe care unul dintre ei o urmează de aproape patru ani, iar celălalt de aproape

unul. Nu sunt nici măcar câteva sute de metri, dacă o iau prin parcare și prin tufișuri și apoi traversează strada spre școală.

Nu-și vorbesc deloc. Stau doar în curtea școlii și așteaptă. Chiar și după ce s-a sunat. Până când Felix nu mai rezistă.

— Leo, cuțitul. Nu…

— Se sună.

— … cred…

— Și peste exact 40 de minute o să sune iar. Atunci tu alergi acasă. Îl chemi pe tata și stai pe balcon cu el.

— Nu înțeleg.

— Acasă. Tata. Balcon. După ce sună iar. Bine?

Leo se uită la fratele lui, care nu vrea să plece.

— Bine?

Felix dă din cap, fără tragere de inimă.

Un țârâit prelung, neplăcut și enervant. Leo privește în jur. Terenul de joacă al școlii primare și al gimnaziului, până atunci atât de însuflețit, e pustiu acum. Copiii care alergau, săreau, țipau, se împingeau, râdeau și alergau încă și mai tare nu mai sunt acolo. Șase intrări către șase ani diferiți i-au absorbit înăuntru, ca un aspirator, care i-a înghițit doar ca să-i verse înapoi peste 40 de minute.

Leo ia poziție lângă un zid de cărămidă și urmărește terenul de joacă al școlii de la poalele dealului. Nu s-a golit, nu încă. Acolo e nevoie de mai mult timp ca elevii

să intre în clase. Ultimii doi se îndreaptă spre clasa a șaptea, unul într-o geacă de blugi, celălalt într-o geacă bufantă albastră: Hasse și Kekkonen. Leo începe să tremure atât de tare, încât zidul de cărămidă se freacă de spatele lui — de teamă și nerăbdare. Hasse și Kekkonen stau în mijlocul curții, în interiorul liniilor albe trasate lângă catarg. Fumează și țipă la alții care sunt pe cale să intre în școală, îi lovesc pe cei care merg la urmă. Sunt mari, chiar și de la distanță. Dar de data asta Leo știe. Știe exact ce să facă. De data asta el e cel care-i așteaptă.

Rămâne aproape de gimnaziu, lipit de clădire, până când ei o iau spre intrare. Își calculează timpul. Cei doi ar trebui să fie în clasă deja. Leo nu are nevoie de ceas, știe când au trecut cinci minute. Apoi coboară repede dealul, traversează terenul de joacă și intră în clădirea gimnaziului, unde a mai fost de câteva ori.

Merge de-a lungul unui șir de dulapuri ale elevilor, cu mâna pe cuțitul din buzunarul interior al gecii. I se potrivește perfect în palmă, iar mânerul de lemn e atât de neted, ca și cum ar fi fost lustruit de mâna tatălui, zi de zi.

Merge pe primul coridor, pe lângă ușile închise și hainele atârnate, pe lângă cineva care cântă la un instrument în prima sală de clasă, altcineva care șuieră printre degete în a doua. Următorul coridor, alte uși. Merge pe al cincilea

coridor, când vede ceea ce căuta. Iată. Ușa de la cabinetul de fizică. Lângă ușă sunt hainele atârnate în cuiere. Se oprește în fața gecii bufante, care are o pată de ulei pe piept și o arsură de țigară pe o mânecă, și a celei de blugi, cu un petic cu o limbă care iese dintr-o gură.

Leo nu mai tremură. E complet calm.

Cuțitul e atât de neted în mâna lui, în timp ce taie cele două haine pe spate, de mai multe ori, în linii aproape drepte.

Apoi se depărtează 20 de pași. E suficient. Se așază acolo și așteaptă.

O oră ține 40 de minute. Iar Leo estimează că au mai rămas 25 de minute. Începe să numere, câte o secundă. Până la 60. Apoi o ia de la capăt. A reușit să repete de aproape 25 de ori când țârâitul prelung, neplăcut și enervant invadează întregul coridor. Leo se ridică, stă cu picioarele depărtate și cu fața spre gecile tăiate.

Curând. Curând.

Ușa se deschide.

Ies primii elevi. Genunchii lui tremură. Trec pe lângă el, unul câte unul. Trunchiul lui Leo e aplecat ușor în față.

Cei doi ies ultimii. În același timp, pe ușa îngustă. Hasse și Kekkonen.

Își văd hainele.

Și văd tăieturile de pe spatele lor.

Și îl văd pe el.

Leo ridică mâna și le face semn. Ei încep să alerge. El începe să alerge. Coridorul, dulapurile elevilor, intrarea,

curtea școlii.

Se uită în spatele lui. Cei doi se apropie.

Pe deal în sus. Terenul de joacă al gimnaziului. Terenul de joacă al școlii primare. Peste drum și peste pietre, prin tufișuri și prin parcare.

Îi aude cum strigă în spatele lui.

*

Picioarele lui Felix se mișcă mai repede decât ar fi crezut el că e posibil. Urcă scările, până la etajul al șaptelea, în loc să ia liftul care nu vine niciodată.

Când o să sune iar.

În apartament, prin hol spre bucătărie, și iată-l pe tata stând la masă.

Peste exact 40 de minute.

Tata pare obosit, ține în mână un ibric cu cafea, din care umple o ceașcă de porțelan.

Atunci tu alergi acasă. Îl iei pe tata și stai pe balcon cu el.

— Ce… faci aici, băiete? Acum?

Felix nu răspunde. Nu aude întrebarea. Aleargă la ușa balconului, care nu vrea să se deschidă, învârte-te, învârte-te, la naiba… apoi ușa se rotește încet și Felix se ridică pe vârfuri, ca să vadă peste balustradă.

*

Cei doi strigă în spatele lui.

Dar sunetul alergării îi acoperă.

Respirația lui Leo începe din stomac și

îi umple plămânii, îi mărește. Nu știuse niciodată că asta însemna să zbori. Prin parcare, pe aleea de asfalt spre intrarea în clădire.

Leo se oprește și se uită în sus.

Acolo se vede capul lui Felix ieșind peste balustradă, e sigur de asta.

Atunci se întoarce și își așteaptă urmăritorii. Genunchii lui șovăie, se lasă puțin.

Își ridică brațele, cu mâna dreaptă protejând obrazul drept.

*

Felix îl vede pe Leo apropiindu-se. Îl vede cum se oprește în fața intrării. Îl vede cum se întoarce.

Și apoi.

Îi vede pe cei doi băieți care îl urmăresc. Care de data asta nu au hainele pe ei. Dar el știe. *Știe* cine sunt.

— Pappa!

Felix aleargă înapoi în bucătărie la tata, care stă la masă cu o ceașcă de porțelan în mână.

— Vino aici! Vino, Pappa! Aici! Pe balcon!

O gură mare de cafea caldă.

— Repede, Pappa!

Dar tata continuă să stea acolo, cu ceașca în mână, iar Hasse și Kekkonen, acel nenorocit de Hasse și acel nenorocit de Kekkonen, sunt jos, acolo, cu Leo.

— Pappa!

Îl înșfacă aprig pe tata de braț și trage

de el, iar și iar.

— Pappa! Pappa!

În cele din urmă, acesta se ridică, iese afară în picioarele goale și se apleacă peste balustradă, cum face întotdeauna.

Și vede. Ceea ce vede și Felix.

— Tată! Leo e acolo!

— Da. Leo e acolo.

— Și ei la fel! *Ei*, Pappa! Trebuie să…

— Nu trebuie să facem nimic.

— Nu! Hasse! Și…

— Leo trebuie să se ocupe de asta. Și o s-o facă, de unul singur.

*

Leo a ales un loc care se poate vedea bine de pe balcon, lângă tufișuri și stâlpii de iluminat. Hasse ajunge primul acolo, gâfâind la fel de rău ca și Leo. Se privesc fix unul pe celălalt. Hasse fără geacă, Hasse care e înalt și trebuie să se uite în jos ca să-i prindă privirea.

Picioarele depărtate. Mâinile sus.

O ultimă privire spre balconul de la etajul al șaptelea. Felix sare, se agață și se ridică până când jumătate din trupul lui atârnă peste balustradă, iar lângă el Pappa.

O singură lovitură. Mâna dreaptă. Direct în nas.

Hasse nici nu și-a dat seama ce s-a întâmplat. Se prăbușește în genunchi, cu lacrimi țâșnindu-i din canalele lacrimale și sânge curgându-i peste gură, bărbie și gât.

Apoi rămâne acolo, în locul unde

zăcuse Leo mai înainte.

Apoi sosește Kekkonen; gâfâie tare și iute.

E mult mai scund decât Hasse, dar mai solid, mai puternic. Dă prima lovitură chiar pe lângă obrazul lui Leo, iar genunchii lui Leo sunt atât de moi și picioarele atât de rapide, încât atunci când Kekkonen aruncă o a doua și o a treia lovitură, nu e nici măcar aproape.

Prima lovitură a lui Leo își atinge ținta. Nu chiar în nas, mai mult în obraz, în bărbie. Acel trup îndesat e încă în picioare.

Și lovește înapoi.

Picioarele și tălpile lui Leo plutesc ca mai înainte, delicat și rapid, iar acesta lovește tâmpla, apoi umărul, apoi celălalt obraz, până când Kekkonen se clatină și ochii lui se schimbă — ochii furioși și prezenți ai nemernicului finlandez devin absenți și speriați.

Leo e pe punctul de a se întoarce spre balcon, spre Pappa și Felix, când totul ia o altă turnură. Nu înțelege cum sau de ce, dar tata începe dintr-odată să strige și să arate cu mâna, ca și cum ar încerca să-l avertizeze.

Cineva îl prinde din spate. Leo se zbate. Trage. Trebuie să se elibereze! Și aproape că scapă din strânsoare.

Când îi cade din buzunar cuțitul.

Cuțitul bun la toate al tatei.

Nu e suficient de rapid. Se apleacă la pământ să-l ridice, dar cuțitul nu mai e

acolo. Kekkonen a fost mai iute, și acum flutură cuțitul în fața lui.

Când un cuțit sclipește în fața ta, mai ales lama e cea vizibilă. Mai ales când lovește.

— Taie-l pe nenorocit!

Hasse stă întins pe asfaltul murdar țipând la Kekkonen, cu amândouă mâinile la nas, ca și cum ar vrea să-l prindă, să-l țină pe loc.

— Taie-l, fir-ar al dracu'!

Prima lovitură se afundă adânc în umărul stâng al lui Leo. Sau, de fapt, în umărul stâng al gecii lui groase, matlasate. Cuțitul face o gaură mare, din care se revarsă căptușeala albă și pufoasă.

Când vine a doua lovitură, el își înclină puțin trunchiul, îndreptându-l în lateral, iar cuțitul trece prin aer, pe lângă el. A treia vine mai rapid și mai direct, lovește iar haina, la mânecă, dar sfâșietura e mai mică.

Hasse strigă *Taie-l! Taie-l!*, iar Kekkonen se holbează la Leo cu ochii aceia demonici, care râd batjocoritor de fiecare dată când avântă lama înainte. Țintește fața lui Leo și reușește încă două spintecături înainte ca ușa să se deschidă în spatele lor.

Leo nu se întoarce, lama e prea aproape. Dacă s-ar întoarce, nu ar scăpa de următorul avânt.

Apoi aude. Și își dă seama.

Pași pe asfalt, pași desculți.

Pașii tatălui.

Și vocea tatălui.

— Lasă cuțitul, nemernic mic ce ești!

Kekkonen face întocmai. Cuțitul cade pe pământ, ricoșează. Și fug amândoi. Hasse cu mâinile la nas și Kekkonen cu trupul lui lat aplecat în față, fug prin parcare și printre tufișuri. Când ajung de cealaltă parte a drumului, sună deja pentru ora următoare.

17

Stau aproape unul de celălalt, se holbează la o oglindă acoperită de graffiti.

Unul are 1,95 metri și păr negru pieptănat pe spate, celălalt 1,50 metri și păr deschis și ciufulit.

— Un cuțit.

Tata întinde mâna întoarsă în sus. În palmă se află un mâner roșu de lemn și o lamă de oțel cu stropi de vopsea pe o parte.

— Un cuțit, Leonard!

Liftul trece de etajul al doilea, al treilea, iar Leo încearcă să interpreteze imaginea tremurătoare din oglindă a tatălui său. De obicei, tata face asta înainte să înceapă să bea vin cu zahăr topit sau când este enervat de vagabonzi și paraziți. Însă doar pe dinafară. Nu așa. Pe dinăuntru.

— Te-am învățat cum să te lupți. Cu mâinile! Și tu… tu îmi iei *mie* cuțitul!

— Nu ca să mă lupt cu el.

— N-ai nevoie de cuțit, fir-ar al dracu'!

— Ca să-i *fac* să lupte. Ca să-i aduc aici. Ca să poți vedea tu.

Tata strânge cuțitul. E atât de furios încât e speriat, e atât de speriat încât e furios.

— Nu înțelegi, ce naiba, că… că…

— Dar tu l-ai folosit. Ca să-i tai…

— Dar mai întâi am învățat să lupt cu mâinile!

Etajul al șaselea. Al șaptelea. Au ajuns. Dar rămân împreună, în liftul neîncăpător. Atâta timp cât nu deschid ușa, atâta timp cât nu încetează să se privească unul pe celălalt în oglinda mâzgălită — atâta timp cât rămân în această lume mică.

— Băiatul meu afurisit.

Vocea tatălui tremură și ea, iar Leo se uită la el în partea de sus a oglinzii, unde stratul de vopsea este mai subțire.

— Dar l-am lovit, Pappa. În nas. Nu-i așa?

Iar acesta zâmbește. El râde când primește plicuri pline cu bani și, uneori, când bea vin negru, dar rareori zâmbește. Acum zâmbește.

acum
partea a doua

18

Plouase în fiecare zi, timp de mai multe săptămâni, iar picăturile se revărsau dintr-o groapă reumplută din fața unui cub cenușiu de beton. Leo hotărâse să nu se gândească la asta, dar neliniștea continua să existe.

Aștepta în fața centrului comercial din Skogås, pe bancheta din față a mașinii, în timp ce parbrizul se transforma într-o membrană udă și devenea dificil să mai vezi afară. Centrul comercial în aer liber fusese transformat într-un mall închis. Aceleași magazine, pe aceleași locuri. Un supermarket lângă un magazin de băutură și Pizzeria lui Mahmoud lângă intrarea din partea stângă — probabil că fețele de masă cu alb și roșu aveau pete mai mari, iar pe raftul din spatele barului erau mai multe feluri de bere decât își amintea Leo, dar era același proprietar, care întotdeauna îl saluta cu un semn din cap. Cerul devenise un plafon de sticlă, lespezile aspre de piatră fuseseră înlocuite de plăci ceramice, iar băncile și balustrada derbedeilor se transformaseră în uși care se deschideau automat când cineva se apropia de ele, așa cum făcea acum Anneli.

Anneli se opri după doar câțiva pași,

rupse învelișul de plastic al unui pachet de țigări și își aprinse una sub acoperișul de la intrare, inspirând adânc, așa cum făcea întotdeauna când era surescitată. Era atât de frumoasă. Era mai mare decât el, însă, dintre ei doi, ea era cea care ajungea întotdeauna să scormonească prin poșetă în căutarea actului de identitate, ca să-l arate bodyguarzilor. Se apropia nu mergând, ci hoinărind. Arătau bine când se plimbau împreună, Leo se gândea adesea la asta.

— Spre sud? îl întrebă ea, urcându-se în mașină.

— Vei vedea — există case de vânzare peste tot.

Leo conduse mai întâi spre Farsta, în nord, în timp ce Anneli privea optimistă pe geamul lateral, apoi spre Huddinge, la vest, iar ea îi arăta din când în când, anumite case mari, apoi spre Tumba, în sud. Anneli era la fel de răbdătoare, cu mâna peste mâna lui, pe schimbătorul de viteze. Trecură încet printr-o zonă foarte familiară de case mici, blocuri turn și fabrici, apoi din nou case mai mari. Orașul meșteșugarilor. Clasa muncitoare și proprietari de mici afaceri. Lumea din afara Stockholmului.

Leo se simțea acasă aici, alături de oameni care nu s-ar fi potrivit cu planurile pe care și le făcea Anneli în timp ce mergea cu barca pe lângă coasta lacului Drevikken, privind la acoperișurile care se

înălțau dintre copacii de pe mal — tipul de casă spre care, în mod atât de evident, ea spera că se îndreptau acum.

Anneli cercetă cu privirea o casă minunată de la începutul secolului, cu o peluză mare, meri și peri. Strânse mâna lui Leo, dar acesta nu opri. Merse mai departe, spre proprietatea de alături: un drum de acces cu porți de fier înalte, un garaj suficient de mare pentru cinci vehicule și o casă micuță, cu o fațadă obosită din piatră cenușie.

— Aici?

Ochii ei rătăceau, încercând să evite bălțile din curtea pavată neuniform, prinsă între două autostrăzi cu trafic intens.

Dăduseră un apartament la etajul al treilea al unui bloc pe un adăpost antiaerian la parter.

— Nu există gard, șopti ea dezamăgită.

— Ba există!

Leo deschise portiera și începu să străbată curtea de beton. Anneli îl urmă în timp ce el făcea slalom printre bălțile adânci, înspre un gard de mare siguranță, înalt de trei metri și cu sârmă ghimpată în vârf.

— Aici era înainte o reprezentanță auto. Nimeni nu putea pătrunde.

— Vrei să spui că… aici, aici… o să ne mutăm noi? Să ne facem o viață împreună?

— Anneli…

— Un garaj mare și nenorocit? O curte de beton oribilă? Un gard împuțit de sârmă ghimpată? Eu nu vreau să trăiesc așa! Vreau un gard alb de lemn, vreau copaci adevărați, straturi de flori și rubarbă și… Leo? Cum e… casa aia! Aia de acolo! O casă de lemn cu alei de pietriș și lespezi frumoase.

Anneli arătă spre casa mare și frumoasă de alături, în timp ce ușa de la casa cea mică se deschidea în spatele lor. Apăru un bărbat într-un costum gri cu dungi, cămașă albă și cravată cu picățele.

— Ai fixat o întâlnire cu… un agent imobiliar?

— Haide.

Anneli rămase complet nemișcată, cu părul picurând și haina, pantalonii și pantofii ude leoarcă.

— Săptămâni întregi m-ai lăsat să-mi imaginez că o să mă mut într-o casă adevărată? Și apoi mă târăști… aici?

Leo o luă de mână.

— Dacă tot am venit.

— Nu vreau să trăiesc așa. Nu înțelegi asta?

Și de cealaltă mână.

— Anneli, casa asta o să ne prindă bine. Pe moment.

— Nu vreau să trăiesc așa. Vreau…

— Am vorbit la telefon, nu-i așa? spuse agentul imobiliar.

Un costum, o cravată și un zâmbet exersat. Genul care strânge prea tare când

dă mâna și crede că asta înseamnă să creezi încredere. Leo zâmbi, iar Anneli se uită la el, *ai hotărât să te întâlnești cu un agent imobiliar fără să vorbești cu mine*, iar el se uită la ea, *acum dacă tot am venit, hai să aruncăm o privire*. Leo luă broșura lucioasă, color, de la agentul imobiliar, care părea să își dea seama unde se află opoziția și se întoarse înspre Anneli.

— Poate că nu e o casă de vacanță de la țară. Sau o vilă de la începutul secolului.

Agentul arătă spre mașina lor și apoi spre logoul firmei de construcții de pe geaca lui Leo.

— Dar e ideală dacă vreți să aveți afacerea aproape de casă — și la prețul corect.

Leo arătă cu capul spre clădirea albastră de pe cealaltă parte a drumului.

— Noi am renovat Centrul Solbo — Casa Albastră.

Firma de cauciucuri din colț, restaurantul indian, florăria, salonul de bronzare și Pizzeria Robban. Iar lângă ele, un container încuiat, ce conținea suficient echipament militar pentru dotarea a două companii de infanterie. Agentul îl vedea. Toată lumea care trecea pe acolo îl vedea.

Fără să știe.

— Deci, prieteni, sunteți bineveniți aici.

Agentul udat de ploaie își roti brațul în jurul curții de asfalt.

— În această proprietate de 1 100

metri pătrați, cu zone secundare de 300 de metri și suprafață locuibilă de 90 de metri pătrați.

Părăsiră bălțile și gardul cu sârmă ghimpată și intrară în bucătăria de la nivelul de jos. Îl auzeau pe agentul imobiliar vorbind despre aparate electrocasnice aproape noi, oportunități, potențial, un plan deschis mare și încălzire eficientă. Îl auzeau, dar nu îl ascultau. Anneli nu voia să asculte, deoarece nu voia să fie aici. Leo nu asculta, deoarece se decisese deja.

Din bucătăria goală, spre holul gol — de unde scările duceau spre un nivel de sus, gol și el, unde la stânga era o cameră goală, cu ușa închisă.

Agentul o deschise larg.

— O anexă. O cameră suplimentară.

Le arătă pereții și podeaua neîngrijite, poate zece metri pătrați.

— Era folosită ca birou.

Leo bătu în mai multe locuri în pereții de ghips și lovi cu piciorul în mai multe locuri de pe mocheta de plastic care acoperea podeaua, dar nu auzi decât călcâiele lui Anneli, care nu mai hoinăreau, ci se îndreptau spre ieșire. Se scuză și porni grăbit după ea. Anneli, în ceea ce acum era o ploaie ușoară, trăgând fumuri scurte și înverșunate din țigară. Așa fuma ea când era dezamăgită.

— Anneli?

Aceasta nu se uită la el.

— Ascultă, Anneli, mă gândeam la ceva. Fiul tău... Sebastian nu va mai trebui să doarmă pe canapea când va veni aici, așa cum o face în apartament.

— Dar nu este spațiu.

— Ba este. Îți voi arăta. Și acolo, porțiunea asfaltată, poate fi un teren de fotbal excelent. Și o să montez un coș de baschet pe ușa garajului. Când aveam cinci ani, mi-ar fi plăcut să am așa ceva.

— Șase. Sebastian are șase ani.

— Voiai să vină mai des pe la noi — acum poate face asta.

Leo o luă în brațe.

— Peste un an vei putea avea orice casă vrei tu, Anneli. Oriunde. La orice preț.

El o luă în brațe.

Îi puse mâna pe obraz.

— Dar acum avem nevoie de asta. Înțelegi? Pentru a ajunge acolo, la cealaltă casă. Asta e perfectă pentru firma de construcții. Un birou, un loc de antrenament și un depozit. Într-o zonă de locuit, construită pe fundul unui fost lac, case fără subsol. Peștera Craniilor.

Șuvițele, fruntea și obrajii lui Anneli erau ude. Leo le șterse cu grijă cu mâneca cămășii.

Încă o țigară.

— Un centru de recreere, fir-ar al dracu'.

Fumurile erau acum puțin mai lungi și mai lente.

— Chiar și față de apartamentul nostru

de acum, seamănă mai mult a centru de recreere. Frații tăi vor fi aici tot timpul.

Leo o prinse de umeri. Puteau privi amândoi în cele câteva camere ale casei. O întoarse cu blândețe spre el.

— Înțeleg că nu e tocmai ce te așteptai tu. Dă-mi un an, Anneli.

— Un an?

— Un an.

— Oriunde? Absolut oriunde?

— La orice preț.

O luă de mână și se întoarseră prin hol spre camera suplimentară.

— Această cameră va fi a lui Sebastian atunci când va veni aici.

— Așadar, va sta cu noi mai des?

— Camera lui Sebastian sus. Și a mea jos.

Agentul aștepta pe scările către etaj. Trecură pe lângă el, în drum spre ceea ce avea să fie dormitorul, apoi se duseră la fereastra care dădea spre casa de alături.

— Peste un an?

El o privi, luând-o în brațe.

— Peste un an. Promit. Apoi am terminat.

19

Leo o lăsă pe Anneli la gara Tumba, apoi merse spre sud timp de jumătate de oră, pe drumuri lăturalnice, printre păduri și câmpuri agricole. O minți*se*. De obicei nu mințea. Nici pe ea, nici pe altcineva. De atâtea ori, în copilăria lui, nu avusese nicio altă variantă decât să mintă, deoarece a spune adevărul ar fi fost mult mai rău. Dar acum o minți*se*. Stătuse în fața casei pe care tocmai căzuseră de acord să o cumpere, o ținuse în brațe și îi spusese că nu putea să meargă în oraș, trebuia să se vadă cu Gabbe pentru ultima inspecție. Minți*se* deoarece nu înțelegea adevărul — că se ducea să plătească o datorie cuiva căruia nu-i datora nimic.

În urmă cu patru ani și jumătate, când tatăl și fiul încă mai lucrau la aceeași firmă de construcții, își aruncase centura cu scule și plecase. *Leo, ai primit avans 35 000, fir-ar al dracu'. Trebuie să muncești pentru ei —, înainte să pleci.* Nu fusese vorba doar de bani. *Mi-ești dator, Leo, nu poți să pleci!* Nu pentru el. Pentru niciunul din ei. Era vorba de a ieși, de a pleca, de a se elibera.

Conducea încet, era un peisaj mohorât. Lacul din stânga se numea Malmsjön și peste suprafața lui nemișcată atârna un voal subțire de ceață, urmară pajiștile cu vaci alb cu negru, apoi patru cai ce se fugăreau, pe urmă un al doilea lac, numit

Axaren, la fel de nemișcat.

O să te întorci înapoi în genunchi când o să ai nevoie de bani. Fără mine ești mort, Leo, n-o să reușești niciodată!

Mai erau doar câțiva kilometri când Leo opri mașina. O benzinărie abandonată și o firmă Caltex de culoarea ruginii care se legăna în vânt, în mijlocul unei curți, o pompă cu cifre mecanice care înainte se învârteau, dar acum se opriseră la 76,40 coroane.

Leo coborî geamul și inspiră aerul umed.

Mai plecase și până atunci, dar se întorsese de fiecare dată. Chiar dacă ajunsese să disprețuiască senzația că e o unealtă, o resursă, în imaginea de familie pe care o avea tatăl lui. În ziua aceea plecase cu adevărat. Anul următor, Felix începuse să lucreze cu el. Iar anul celălalt, Vincent se lăsase de liceu, iar cei trei frați lucraseră de atunci împreună.

Familie. Împreună. *Tu ai încercat. Eu am reușit.*

Ultima porțiune, tot printre câmpuri și ape, drumuri înguste. Câteva hambare, case, o școală, câteva magazine. Piața Ösmo. La doar jumătate de oră de centrul Stockholmului, dar cu toate acestea o altă lume.

Leo se apropie încet.

O casă mare de cărămidă, o grădină bine îngrijită, cu frunzele căzute, strânse în grămăjoare regulate. Parcă în fața cutiei

poștale și văzu că ferestrele de la parter erau luminate; de obicei, la ora asta tatăl lui era acasă.

*

Cu ultima bucățică de ceapă într-o mână și ultima bucățică de șuncă afumată în cealaltă, Ivan înghiți și apoi bău. Măsuța pentru cafea era acoperită de teancuri de bilete de loterie completate. O tragere în fiecare zi, la 18:55.

Ivan se aplecă în față, luă telecomanda și dădu televizorul mai tare.

Prima minge galbenă: 30. A doua minge: 40. A treia minge: 39. Un mănunchi. Arăta bine. A patra minge: 61, în colțul din stânga jos. A cincea minge: 51 în cutia de deasupra. În partea greșită. Mănunchiul greșit.

Dădu mai încet și se lăsă pe spătarul fotoliului. Nu mai așteptă și restul mingilor galbene. Meciul se terminase deja — 61 nu intra niciodată în sistemul lui, era cifra care, potrivit calculelor lui, apărea cel mai rar. Majoritatea oamenilor nu înțelegea că tocmai despre asta era vorba, să sesizezi tipare. Nu existau coincidențe. Tiparele reapăreau întotdeauna. Totul făcea parte dintr-un ciclu și toate depindeau unele de altele.

Ivan ținea 40 de bilete de loterie care tocmai deveniseră inutile. Harta lui pentru viitor. Iar 11 cruci erau instrucțiunile lui pentru a ajunge acolo. Le mototoli și le lăsă să cadă pe podea.

Mâine, la 18:55 era următoarea tragere.

Închise sonorul televizorului și era pe cale să se ridice, când auzi un sunet diferit. Dincolo de fereastră. O mașină se oprise și o portieră se deschidea. Dădu la o parte perdeaua. O camionetă pick-up mare, cu un logo de firmă de construcții pe lateral, tocmai oprise în fața curții lui. Un tânăr se apropia. Destul de înalt.

Abia când acei pași energici parcurseseră jumătate din drumul spre scara și ușa lui de la intrare, Ivan văzu cine era. Păr mai scurt. Falca ascuțită. Umerii largi pe care ajunsese să-i aibă. Cineva care lăsase în urmă copilăria.

Leo.

Ivan privi prin bucătăria care dădea în hol. Mai întâi mută sticla goală de vin de pe masă în sacul de gunoi de sub chiuvetă, apoi aruncă și biletele mototolite de loterie.

Câteva secunde mai târziu se auzi soneria.

Își luă în grabă o pereche de pantofi maro în picioarele goale și o geacă gri peste cămașa de lucru. N-ar fi avut timp să facă să dispară un stil de viață care nu se schimbase.

Deschise ușa, așa că amândoi rămaseră în prag, Ivan privind în jos, iar Leo în sus, la șapte trepte și patru ani și jumătate distanță.

— Camionetă nouă, așa-i?

— Da.

— Foarte strălucitoare — ți-e greu să găsești de lucru, Leo?

— Spre deosebire de tine, eu mă ocup de problemele mele.

— Camioneta unui constructor trebuie să fie prăfuită, Leo. Multă muncă înseamnă și mult praf. Nu e cine știe ce mașină, de fapt… n-are destul spațiu, dacă ai nevoie să aduci mână de lucru suplimentară. Doi oameni care lucrează împreună. Poate de asta ai venit aici? Sau poate că o să angajezi pitici. Asta o să faci, Leo?

— Mai am două vehicule identice. Sau — noi avem încă două. Aparțin firmei noastre.

Nu fusese cine știe ce. O clipire, un zvâcnet ușor al obrazului, o buză de jos care ieșise ușor în față. Dar Leo văzuse.

— Așa, deci, băiete… ai niște… angajați?

— Trei.

— Trei? Ei bine… fii atent la sindicat. Sindicatul constructorilor. O să se bage în tot ce faci. Ca Gestapo-ul. Și știi, Leo, angajații nu îți aduc decât necazuri.

— Nu cred asta. Tocmai am terminat un proiect de construcții important în Tumba, Centrul Solbo. Șapte sute de metri pătrați. Proprietate comercială, bani buni. Sau… noi tocmai l-am terminat.

— Noi?

— Și nu am venit aici ca să angajez…

cum ai zis tu… mână de lucru suplimentară. Am venit să-ți dau asta.

Leo scoase plicul din buzunarul de la piept, cel pe care îl verificase de atâtea ori. I-l întinse.

— Patruzeci și trei de mii.

Ivan luă plicul alb și puțin mototolit și îl deschise. Bancnote de 500 de coroane. Folosite. Tipul de bancnote depozitate în saci de siguranță, în mașini blindate.

— Acele 35 000 pe care tu aveai impresia că ți-i datorez. Și 5 000 dobândă.

Ivan le scoase una câte una și le numără, cu degetele mirosind a ceapă.

— Și încă 3 000.

— Pentru ce?

— O mie pentru fiecare coastă.

În urmă cu patru ani, Leo aruncase cureaua cu scule și începuse să se îndepărteze, în timp ce bătrânul stătea acolo, țipând. Leo nu-și mai amintea restul, ce strigaseră unul la celălalt, când tata îl prinsese cu mâinile, el se întorsese și îl lovise așa cum fusese învățat, dar nu în nas, ci la trup.

— Îmi permit acum, Pappa.

Îl privise pe tatăl lui în ochi și continuase mișcarea, cu umărul, brațul și pumnul.

— Ia-i odată. Ai nevoie de ei.

Și simțise, imediat ce făcuse contact, că se rupsese ceva înăuntru.

După aceea rămăseseră tăcuți. Tatăl se ghemuise în față, cu brațul drept ridicat,

fără să-și dea seama că fiul lui fusese cel care lovise primul.

— Am destul de lucru, la naiba. Mi-ai distrus trei coaste, dar nu m-ai distrus pe mine.

Ivan ținea plicul plin cu bani într-o mână, iar cu cealaltă se sprijinea de ușa închisă, echilibrând trupul înghețat — cu o geacă subțire peste o cămașă de vară cu mânecă scurtă, la un grad Celsius.

— Dacă eu înțeleg bine ce spui tu acum… Ție ți se pare că a fost în regulă să dispari așa, să pleci pur și simplu? Banii ăștia, Leo, banii mei, erau un avans pentru care nu ai lucrat niciodată.

— Am lucrat pentru tine timp de patru ani și am primit în fiecare săptămână un salariu mizerabil.

— Ai primit ce meritai. Nici mai mult, nici mai puțin.

— N-am venit aici ca să mă cert cu tine. Am venit aici să-ți dau banii tăi nenorociți. Acum suntem chit.

Leo începuse să se îndrepte spre mașină.

— Și… ce mai fac frații tăi?

Leo se opri și se întoarse.

— Bine.

Iată că apăreau, întrebările.

— Deci… vă vedeți?

— Da.

— Ei locuiesc în continuare acolo, cu ea, în acel… Falun?

— Locuiesc aici. În Stockholm.

— Aici?

— Da.

— Cum… ce… școală fac?

— Lucrează.

— Ce?

— Lucrează cu mine.

— Lucrează cu tine?

— Cu mine.

— Și Vincent?

Acest bărbat de 51 de ani, fără ciorapi în pantofi, păru dintr-odată mult mai bătrân. Bărbia și buza de jos îi ieșiră și mai mult în afară; avea fața lividă, era foarte înghețat.

— Da. Și Vincent.

Se agăță strâns de balustrada udă de fier a scărilor, ca și cum oasele nu l-ar mai fi susținut.

— Dar el are doar 16, 17 ani, nu-i așa?

— Cât aveam și eu când am început să lucrez pentru tine.

— Credeam că… locuiește acolo, cu… *ea*.

Plicul din mâna lui îl incomoda, așa că îl îndesă în buzunarul de la piept.

— E înalt?

— Cam cât tine. Și mine.

— Gene bune.

— Iar peste câțiva ani o să fie și mai înalt.

— Gene foarte bune.

Trupului înghețat nu-i mai era frig. Ivan găsi puterea de a da drumul balustradei și de a se apropia de Leo.

— Și Felix?

— Mai bine ca niciodată.

— A trecut atât de mult timp.

Leo știa ce avea să urmeze.

— Leo? Fiule? La naiba, de ce nu vrei să vorbești cu ei!

— Nu cred că Felix…

— Ca să ne putem întâlni! Împreună. Toți patru!

— … vrea să te vadă. Deloc.

Acum era aproape, cam la un metru distanță. Leo simți un iz al rămășițelor Vranacului de ieri.

— Dar tu cu siguranță…

— Și tu știi cum e el. Când Felix a luat o decizie, atunci e bună luată.

— Ce naiba, asta a fost acum paisprezece ani!

— Și tu încă nu ți-ai cerut iertare?

— Cum poate fi atât de neiertător! Nu poate să lase și el?

— E ca un scuipat în față. Nu-i așa, tată?

— Tu ai putea în mod sigur să vorbești cu el. Ca să ne putem întâlni. Vrei?

Ochii aceia. Convingerea.

— Oricum, sunt în mijlocul unei lucrări. Una mare. Hotel, 55 de camere care trebuie tapetate, lemnărie care trebuie vopsită și apoi toate ferestrele, știi, cel puțin 13 000 pe cameră, al dracului de mare. Și mă tot gândeam la tine. Că ar trebui s-o facem împreună. Tu și cu mine. Iar acum — și cu frații tăi.

Acei ochi negri afurisiți care îl intimidau, cu care crescuse și de care fugise.

— Ascultă… Tată?

— Da?

— Nu mai sunt la dispoziția ta.

De data asta ochii aceia nu îl mai puteau influența.

— Nu te interesează decât de tine! Știai asta, Leo?

Leo se uită la un bărbat care se micșorase cu vârsta. Sprâncene care ieșeau violent în relief, ca niște antene, și haine care nu erau curate — de la depărtarea asta, Leo simțise deja izul unei transpirații noi care readucea la viață transpirația veche.

— Asta ai făcut întotdeauna. Te pui pe tine pe primul loc.

Leo nu răspunse.

— Ca un turnător.

— Ce ai spus?

— Vino aici. Ce arogant afurisit. Niciun cuvânt, ani de zile. Eu n-ar fi trebuit să primesc nimic de la tine. Așa că de ce vii aici cu 43 000? 43 000! I-ai scos din cur? Asta ai vrea să cred eu? Nu, nu. Cum dracu' ai câștigat atâția bani? Fără mine? Ce dracu' de lucrare îți aduce atâția bani?

Ivan scoase din celălalt buzunar de la piept o țigară rulată și o aprinse.

— Vii aici să-mi povestești despre frații tăi care nu vor să îl vadă pe tatăl lor. Să mi-i bagi pe gât de parcă aș fi gâscă? Să

stai aici și să te prefaci că ești mai bun decât mine? Exact cum ar face un turnător! Un *potkazivanje*!

— N-am scos un cuvânt, fir-ar al naibii! Și tu știi asta!

— M-ai turnat.

De fiecare dată. Și nu conta dacă ar fi continuat să strige sau dacă i-ar mai fi rupt încă trei coaste. Avea să o țină tot așa, să rămână același. Leo respiră încet, întinse mâna și bătu cu vârful degetelor în buzunarul de la piept al cămășii ieftine a tatălui său.

— Suntem chit.

*

Gonea cu mașina prin cartierul de locuințe. *Turnător*. Gonea pe lângă școală, piscina publică și bibliotecă. *Turnător*. Apoi încetini dintr-odată. Vocea tatălui, *turnător*, nu se mai risipea așa cum o făcea mai demult.

Locuri de parcare goale în fața clădirilor scunde și roșii din Piața Ösmo. Leo rămase acolo pentru o clipă, cu motorul oprit, privind fix spre magazine, bănci, o cafenea, o cizmărie, o curățătorie, o florărie.

N-am spus nimic. Aveam zece ani, stăteam în fața polițailor nenorociți și mi-am ținut gura, exact așa cum mi-ai spus să fac.

Dacă se uita puțin mai în depărtare, dincolo de colțul cu un chioșc mic, putea să vadă coșul de cărămidă al casei în care

tatăl stătea acum, unde locuiseră împreună în vremea în care era încă posibil ca ei să lucreze împreună. Unde, la zece ani după ce un băiețel și-a ținut gura, așa cum i se spusese, Leo aruncase centura cu scule, cunoscuse o mamă singură care era cu cinci ani mai mare decât el și se hotărâse să se mute cu ea într-un apartament cu două camere din Hagsätra.

Niciun turnător n-ar fi fost în stare să jefuiască o mașină blindată.

Trei luni mai târziu, el și cu Anneli semnau un contract de închiriere comun pentru un apartament cu trei camere din Skogås, care fusese toată lumea lui. Până acum.

Ai făcut asta vreodată, bătrâne, să jefuiești o mașină blindată?

Leo deschise portiera mașinii și o luă spre micul magazin din colț. Leo puse un pachet de Camel pe tejghea și încercă să evite contactul vizual cu Jönsson, care încă se mai agăța de o tunsoare cenușie și de rămășițele părului pe care nu-l avusese nici pe vremuri.

— Altceva?

— Nu, asta e tot.

— Ceva pentru tatăl tău? O pungă de tutun de rulat și hârtie Rizla, nu?

— Azi nu.

Leo extrase niște bani din buzunarul lateral al pantalonilor lui de lucru, câteva bancnote uzate de 50 de coroane de la jaf, care îi umplură mâinile de praf. I le întinse

lui Jönsson, iar acesta le băgă în casa de marcat care era întotdeauna ușor deschisă — clinchetul mecanismului cu arc, în timp ce sertarul ieșea afară, ceea ce însemna că nu avea să primească vreo chitanță.

— A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut, băiete.

Ajunsese până la ziarele de lângă ușă.

Nu. Nu au. Nicio urmă.

— Da. A trecut ceva timp.

Jönsson zâmbi.

— Ascultă. Salută-l pe tatăl tău din partea mea.

Ei au întotdeauna indicii despre tine. Dar are poliția vreun indiciu despre mine?

Leo nu răspunse. Cu un pachet de țigări și ceva mărunțiș în mână, dădu din cap și plecă.

*

Leo fuma repezit, în timp ce se plimba dintr-o parte în alta prin piață. Nenorocitul încă îl mai putea afecta.

Se opri brusc.

Mai fusese în acest loc, dar era ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

Două bănci. Una lângă alta. Ca un cuplu iubitor.

Erau zid în zid, între un magazin alimentar și o florărie, și puteai ajunge cu mașina până lângă ele, dar să continui să vezi întreaga piață.

Două ținte. Același loc. Același timp. Același nivel de risc.

Acum nu mai fuma repezit — simți

acea senzație de calm care se revărsa uneori asupra lui, acel calm pe care nici măcar faptul că tatăl îl numise *turnător* nu îl putea tulbura.

20

John Broncks încercase să numere picăturile de ploaie. La început funcționase. Până când picăturile se scurseseră toate și lumea de afară devenise neclară. Colegii lui care alergau prin curtea secției de poliție păreau tulburi și stângaci, iar mișcările lor dificil de interpretat. În spatele lui, pe birou, se aflau 18 anchete paralele, în dosare de culori diferite. Iar el nu-și putea aminti nici măcar o zi în care să nu fi plouat de când cazul de deasupra devenise prioritar, umbrind orice altceva — asemenea picăturilor de ploaie de pe fereastră.

Max Vakkila (MV): Vorbea ca tipul din magazinul ăla mic.

Anchetator John Broncks (JB): Ce vrei să spui?

MV: Ca Ali. Nu era el. Dar vorbea ca Ali.

Singura mărturie a cuiva — în afara celor doi agenți de pază — care se aflase în apropiere. Un băiat, în vârstă de șase ani.

JB: Și cum arăta omul care stătea jos?

MV: Îi curgeau balele.

JB: Adică…

MV: Cel pe nume Dutten, avea bărbia udă toată.

JB: Dutten?

MV: Așa îl chema.

Un copil văzuse ceea ce adulții nu reușiseră să vadă.

JB: Și restul feței lui?

MV: Era arsă de soare.

JB: Era puțin… roșie?

MV: Maro. Ca și cum ar fi vară.

JB: Bun. Te descurci de minune. Îți mai amintești

și altceva?

MV: Piciorul lui.

JB: Da?

MV: Era depărtat. Sau… drept. Sub pătură.

JB: Ai văzut asta?

MV: Îhî. Și un pantof jos de tot.

Un copil vede uneori ceea ce nu e real, ci doar basm.

JB: Iar cel care stătea în picioare?

MV: Nu l-am văzut prea bine.

JB: Măcar puțin?

MV: Era furios.

JB: Furios?

MV: Și vorbea repede.

JB: Și ce altceva?

MV: Ochii lui. Păreau periculoși.

JB: În ce fel?

MV: Întunecați. Foarte întunecați. Ca Jafar din *Aladdin*.

Doi hoți înarmați până-n dinți care arătau a arabi și vorbeau engleza ca arabii. Pentru că asta erau? Sau pentru că asta trebuia să vezi și să auzi? Accentele lor puternice. Alegerea unor interjecții arabe — *jalla jalla*, *sharmuta*, *Allahu Akbar* — cuvintele pe care le-ar fi folosit și el ca să pară arab.

Se așeză în fața teancurilor lui de documente, căscă, se ridică și se îndreptă spre cafetiera din hol și spre un ceai slab. Apoi spre automatul de la care lua întotdeauna numărul 17: o chiflă rotundă și ușoară cu margarină, o felie de brânză și o roșie în mijloc. Felia de roșie înmuia pâinea până o făcea spongioasă, iar el începu să o desprindă imediat.

Folosești violența pentru a forța pe

cineva să ți se supună.

Amenințî că vei ucide.

Această forță excesivă calculată era doar un mijloc, și dacă exista cineva care să o recunoască, acesta era el — asemenea mâinii unui bărbat matur care lovește repetat un trup care refuză să se supună. Violență care funcționa, care îți oferea ceea ce doreai.

John Broncks plecă de lângă automat, abandonând chifla pe care o aruncă, împreună cu felia de roșie, în coșul de gunoi, merse cale de patru uși spre biroul șefului secției de detectivi și bătu în tocul ușii, ca de obicei.

— Ai o clipă?

Karlström închise cartea, sau cel puțin părea a fi o carte, și o dădu la o parte. John intră, se așeză pe fotoliul gol și încercă să citească titlul, dar nu reuși să distingă decât cotorul, un scriitor francez, Bocuse.

— Da?

— Jaful mașinii blindate.

Broncks puse investigația tehnică pe biroul lui Karlström.

— Vreau să aibă prioritate.

— Prioritate… cum?

— Vreau să mă ocup de caz cel puțin câteva săptămâni.

Karlström luă un dosar de pe un raft, îl răsfoi și îl întoarse spre Broncks.

— Mai ai. 18 anchete paralele. Alte anchete. Alți suspecți.

— Da.

— AGRESIUNE CALIFICATĂ și COERCIȚIE în toaleta de la Café Opera. JAF CALIFICAT la un magazin de bijuterii din Odengatan. INCENDIU în Parcul Ming din Piața Medborgar.

— Da?

— TENTATIVĂ DE VIOL în Parcul Vitabergs. TRAFIC DE DROGURI, Strada Regerings. PROXENETISM CALIFICAT, Piața Karla. INTENȚIE DE A COMITE O CRIMĂ, Strada Lilla Ny. INTENȚIE…

Karlström închise dosarul.

— … vrei să continui? Pe cine crezi că ar trebui să pun să preia celelalte investigații ale tale?

— Făptașii sunt experimentați. Au mai făcut asta.

— Pe care dintre colegii tăi, John, dacă toți au și ei pe cap 18 anchete paralele?

— Și o vor face iar.

— Eu…

— O vor face iar și vor fi chiar și mai violenți decât au fost în Farsta. Apoi din nou, încă și mai agresivi.

Instituția nu domnea în acest birou așa cum domnea în al lui John: aici se afla un bărbat cu o viață de care era mândru, care îi oferea siguranță. Pe peretele din spatele lui Karlström era atârnată un fel de hartă a evoluției lui profesionale — o diplomă a Facultății de Drept în stânga, apoi atestatul de la clubul de tir al poliției în mijloc și, în sfârșit, o notificare înrămată a numirii lui ca șef al secției de detectivi a Poliției

Capitalei, în dreapta. Pe birou se afla o a doua hartă a evoluției lui personale: spatele a trei fotografii, în care John știa că erau cele două fiice ale lui, două surori adoptate din Columbia, de cinci sau șase ani, și soția lui, despre care John nu îl auzise niciodată pe șeful lui să spună ceva negativ. Lângă ramele fotografiilor se afla un delfin de plastic ergonomic cu care șeful lui își masa umerii la fiecare aproximativ 20 de minute, un coupe-papier de la sindicatul poliției și cartea de Paul Bocuse, al cărei titlu John văzu acum că era *Bucătăria franceză*.

— Hoții aveau un AK4 și un pistol mitralieră. Arme de tip militar. Am cercetat fiecare caz referitor la furturi de la Garda Națională, poligoane de tragere, instalații militare. I-am cercetat pe toți cei cu antecedente similare, fie liberi sau în probațiune. Am reușit să exclud posibilitatea unei lovituri din interior, atât cât este posibil.

Nu era sigur că șeful lui îl ascultă cu adevărat. Karlström nu văzuse niciodată violență altundeva decât la serviciu, dar John crescuse cu ea, trăise cu ea și apoi decisese să se facă polițist ca să se confrunte din nou cu ea.

— Avem doi hoți care acționează ferm și fără să se abată de la plan. Mașina blindată e deturnată, condusă cu viteză normală din Farsta pe plaja Drevviken și, de vreme ce restul banilor se află în

spatele unei uși încuiate, trag în ea fără ezitare, un încărcător întreg. Au fost disciplinați, extrem de concentrați și nu au ieșit din rol nici măcar o dată în timpul unui jaf armat care a durat 20 de minute.

— Rol?

— Nu m-au convins. Nu sunt la fel de sigur ca paznicii că hoții ăștia erau arabi. Așa cum unul dintre ei nu era un handicapat în scaun cu rotile. Este posibil să fi fost oameni născuți aici, care au creat o scenă convingătoare sub o presiune extremă — care și-au mânuit armele ca pe unelte, ca și cum violența ar fi meșteșugul lor, ca și cum ar fi fost școliți în forța excesivă.

Fotografiile cu soția și fiicele care stăteau aliniate între ei îi dădeau lui John senzația că le cunoaște. Karlström era genul care vorbea despre familia lui. John nu vorbea niciodată despre familia lui. Cu nimeni.

— Și mai cred că nu au fost implicați doar doi oameni. Trebuie să fi fost mai mulți. Iar în cazul ăsta e vorba de o bandă care va continua să evolueze. În spatele ușii de oțel au rămas nouă milioane. Ei vor privi asta ca pe un eșec afurisit. Nu au obținut ce urmăriseră. De data asta.

— Ai spus… școliți în violență.

— Nu, nu asta am spus. Școliți în forță excesivă.

— Ce vrei să zici prin asta?

— Că au crescut cu ea.

*

John Broncks trebuia să se grăbească pe coridor. Cazul tocmai devenise o prioritate. Acum se putea dedica unui singur dosar timp de o lună. Coborî pe scări trei etaje, merse mai departe pe holurile înguste spre laboratorul criminalistic — mai întâi se uită în camera întunecoasă, apoi în camera pentru fibre de pe hainele făptașilor, iar în cele din urmă în camera pentru fibre de pe hainele victimelor. Sanna nu era acolo. Sanna, care plecase de la locul faptei ca și cum nu l-ar fi recunoscut. Sanna, care se întorsese la Poliția Capitalei la fel de brusc pe cât plecase cândva. Sanna, pe care el o evitase cu câțiva ani în urmă, când se intersectaseră pe Strada Regelui — el o văzuse de la distanță, dar așteptase prea mult ca să traverseze strada, așa că a fost obligat să meargă mai departe, prefăcându-se că-și întoarce privirea atunci când drumurile lor se încrucișaseră.

Trusa ei neagră era pe una dintre mesele din laboratorul mare, lângă o rolă de hârtie sensibilă, o cutie cu tampoane de bumbac, niște cutii de plastic, eprubete, pensete și un microscop. Ea stătea lângă un dulap metalic plin cu vapori de cianoacrilat, developând amprente.

— Bună.

Ea se întoarse și îl privi. Nu lăsă să se vadă nimic.

— Bună.

— Ți-am citit raportul, Sanna. De mai multe ori.

Asta voise el să evite. Să stea aici, în fața expresiei ei indiferente.

— Nu ajung nicăieri. Dar tocmai am vorbit cu Karlström. Și mi-a dat mai mult timp.

Ea continuă să scrie, apoi băgă carnețelul în buzunarul halatului și deschise ușa dulapului cu cianoacrilat, eliberând ce vapori mai rămăseseră.

— John — după cum vezi, nu mai e nimic de adăugat.

— Aș vrea să-l mai parcurg o dată. Cu tine.

*

Coborâră scările spre garajul aflat sub întregul bloc al clădirilor poliției.

El se întrebă dacă și ea îl văzuse. Strada Regelui. Dacă îl văzuse cum se uită în altă parte. Ar fi putut să-l recunoască fără să îi vadă fața — lucraseră amândoi la protecția martorilor și știau că primul lucru pe care trebuia să-l schimbi ca să creezi o nouă identitate era modul de mișcare al individului. E ceea ce o persoană de care te ascunzi recunoaște mai întâi într-o mulțime — mișcarea e cea care leagă totul.

Într-un colț al garajului se afla o clădire mică și pătrată de mărimea a patru locuri de parcare, un garaj în garaj, unde erau ținute vehiculele confiscate ale

departamentului criminalistic. Ea deschise poarta și iat-o, în mijlocul platformei. O mașină albă. Broncks se duse și se urcă în ea. Scaunele erau învelite în plastic. Cioburile de sticlă, documentele și sacii de siguranță dispăruseră. Broncks examinase și eliminase toate rapoartele despre toate mașinile și bărcile furate de lângă Farsta și Sköndal în perioada de dinaintea jafului — și ajunsese la convingerea că hoții fuseseră aduși la primul loc al faptei de cineva care își folosise mașina proprie și fuseseră recuperați de la al doilea loc al faptei cu propria lor barcă.

Se târî în compartimentul din spate, unde era seiful deschis. Raportul tehnic arătase urme de sânge, fibre și amprente de nivel 4 — de la cei doi agenți de pază care fuseseră imobilizați și de la ceilalți agenți de pază care folosiseră vehiculul. Nimic altceva. Nicio urmă a celor pe care îi căutau ei.

— Unghi de intrare, 90 de grade.

Sanna îi arătă găurile din geamul de pe partea șoferului și traiectoriile spre portiera de pe partea pasagerului.

— Iar aici, lângă ei, cinci gloanțe deformate — gloanțe blindate de 9 mm, s-au oprit în portiera mașinii. Proveneau din aceeași armă. Un pistol mitralieră suedez m/45.

Mecanic. Ăsta era cuvântul pe care îl căutase John. Ăsta era modul în care ea vorbea despre munca ei, iar el se întrebă

dacă așa sunau de obicei informările ei sau dacă făcea doar un efort să îi pară lui indiferentă.

Scaunul cu rotile se afla în spatele mașinii. Unul dintre suspecți stătuse în el, cu o pătură pe picioare. Era furat de la Spitalul Huddinge și, potrivit tehnicianului criminalist, purta amprenetele a șapte persoane care fuseseră comparate cu cele 120 000 de amprente pe care poliția le ținea într-un dosar. Nicio potrivire.

Cămașa uniformei agenților de pază era verde. Asta nu apăruse clar în fotografii. Sanna cercetă o gaură de pe partea dreaptă a gulerului.

— A avut noroc. Dacă s-ar fi aplecat în față doar puțin mai mult, glonțul i-ar fi intrat direct în pomete.

— Nu au obținut ceea ce căutau, spuse Broncks.

— Cine?

— Jafar din Aladdin. Și cineva pe nume Dutten.

— Jafar? Dutten?

— Cel mai bun martor al nostru, în vârstă de șase ani. Căutăm niște persoane care nu există. Pe care un băiețel și alți câțiva i-au văzut deoarece asta au vrut făptașii ca ei să vadă. Nu sunt convins. Nu mă conving Jafar și Dutten.

El îi știa mersul, ce parfum anume căuta el într-o cameră, fără ca măcar să-și dea seama de asta, și cum se simțea când ea îi zâmbea, chiar și când era atât de

departe ca acum.

— John — eu lucrez cu fibre, pete de sânge, amprente. Cu fapte. Ceea ce există și poate fi dovedit. Și, cum spui tu, Jafar și Dutten nu există. Nu cu adevărat. Așa cum nici tu și cu mine nu mai existăm. Înțelegi?

John Broncks rămase în urma ei, după ce ea părăsi garajul care era rece și al cărui aer mirosea a ulei și praf. Merse în jurul mașinii blindate goale de mai multe ori, în mintea lui se gândea la ce spuseseră agenții de pază despre un hoț care asculta și aștepta, calm și stăpân pe sine, cu fața mascată, care fusese precis atunci când apăsase botul unei arme pe capul lor.

Arme ca unelte. Violența ca meșteșug.

Jafar nu exista. Dutten nu exista.

Școliți în forța excesivă.

Dar tu exiști.

21

Leo rămase pe spate o vreme, cum făcea adesea când se trezea, aproape de respirația ei greoaie. Anneli era tipul care dormea cu brațele larg deschise. El, pe de altă parte, avea un somn ușor și se trezea imediat, așa cum făcuse întotdeauna.

Încă se trezea înaintea ei și pregătea micul dejun.

Turnător.

Un cuvânt care străpungea mecanismele lui de apărare, așa cum poate face uneori un cuvânt, tăios și ascuțit. Dar nu mai pătrunsese la fel de adânc.

Lângă pat se aflau cutiile pentru mutare. Leo numără șapte, iar în sufragerie și hol erau încă pe atât, gata de drumul lor spre o casă mică și urâtă de lângă un garaj imens — Peștera Fantomei, soluția pentru problemele lor de depozitare. Să nu te încurce faptul că închiriezi parterul plin de bilete mototolite de loterie al cuiva.

Plouase toată noaptea și spre dimineață. Oră după oră, în groapa reumplută din fața unei uși de siguranță de ultimă generație — pietriș umed care putea începe să se scufunde și care putea fi depistat de inspectorul care ieșise să fumeze.

Anneli se întinse și murmură ceva ce Leo nu reuși să distingă, apoi se întoarse

pe spate și începu iar să sforăie. Trebuia să vorbească cu ea. Să o instruiască. Anneli trebuia să meargă acolo, era singura care putea să facă asta.

Leo era în hol când auzi voci în fața ușii apartamentului — apoi acea scurtă pauză dinainte să sune soneria. Fratele său mai mic nu acționa niciodată înainte să gândească.

— Ce dracu' aveți pe voi? întrebă Leo în timp ce deschise ușa.

Felix purta o cămașă cadrilată din flanel roșu, blugi uzați, puțin prea largi, și ghete Timberland bej. Jasper se afla în spatele lui, într-o geacă scumpă de piele, blugi noi și pantofi sport Reebok.

— Trebuia să veniți aici în fiecare dimineață din timpul săptămânii în pantaloni de lucru albaștri, cămașă albastră și ghete vechi de lucru!

Leo închise ușa de la dormitor, în timp ce Felix și Jasper intrau în bucătărie după cafea proaspăt făcută.

— E paravanul nostru, la naiba! Ceea ce ar trebui să vadă ceilalți. Jasper, arăți ca un spion deghizat în bodyguard! Iar tu, Felix, o să poți călători mai târziu, îți promit — să cumperi un Mustang folosit în Sydney, să faci windsurf și să bei bere rece.

Zilele se transformaseră în săptămâni și, treptat, începuseră să facă singurul lucru pe care nu ar fi trebuit să îl facă — să se simtă în siguranță.

Scoase pâine, unt, brânză, suc, iaurt, farfurii, cești de cafea.

— Suntem muncitori în construcții și așa ar trebui să arătăm. Niciun tâmpit nu ar trebui să poată vreodată să-și spună *cum câștigă ăștia mălaiul, că nu lucrează*. De acum înainte nu mai trebuie să batem niciun cui, dar totuși o s-o facem! Renovăm o bucătărie aici, un acoperiș nou dincolo. Avem nevoie de firmă, ca un paravan.

Soneria se auzi iar. Un țârâit scurt și precaut. Apoi se deschise ușa.

— Eu sunt, zise Vincent.

— Suntem în bucătărie. Am pregătit micul dejun.

Vincent se opri în ușă. Pantaloni albaștri de lucru, cămașă albastră și ghete uzate de construcții. Îl priviră toți insistent, în tăcere.

— Ce e?

— Cineva a înțeles, spuse Leo.

— A înțeles ce?

Leo luă cafetiera și umplu patru cești cu cafea neagră, apoi se întoarse spre Jasper și Felix.

— După ce terminăm de mâncat, voi doi o să luați o camionetă și vă duceți acasă. Și vă schimbați în *exact* aceleași haine pe care cea mai tânără persoană de aici le poartă deja. Și după ce ați făcut asta, vă duceți la depozitul de cherestea al lui Kenta și luați 150 de metri pătrați de scândură de stejar de opt milimetri și o

livrați la Grönlandsgången nr. 32, în Kista. E un birou de informatică pe care îl renovează Gabbe. Și apoi așteptați acolo până când apărem eu și Vincent.

Jasper puse jos ceașca pe care o ridicase.

— Vorbești serios, ne apucăm… de lucru?

— De acum încolo o să luăm câteva lucrări de genul ăsta. Bine? O sută cincizeci de metri de podea de lemn — putem face asta în două zile. Și întotdeauna…

— Dar, la naiba, noi…

— … întotdeauna contra unui tarif fix. Ca să o putem lungi cel puțin o săptămână. Lucrări mari, dar simple, pe care patru tâmplari le pot termina rapid, însă le pot și prelungi multă vreme și să le factureze la un tarif fix. O să venim și o să plecăm, ca să fim siguri că uneori suntem văzuți acolo.

*

Leo și Vincent străbătură Skogås, trecând de școală și de casa copilăriei lor, apartamentul care era mare, dar prea sufocant.

Leo parcă mașina și coborâră panta prin iarba înaltă dintre un teren de fotbal și sala de sport a școlii pe lângă care merseseră după jaf, cu genți de sport identice, din care se vedeau clar crosele lor de hochei de sală.

În pădure, o luară pe o potecă, pe

lângă un deal abrupt, aceeași potecă pe care Leo o străbătuse de mai multe ori în ultimele săptămâni, ca să se asigure că o barcă de cauciuc scufundată nu își croise drum spre suprafață. Ieșiră pe o peninsulă care fusese mult mai mare când era el copil, de pe care înotase spre malul opus. Pe lângă două stânci mari, un șir de tufișuri scunde și țepoase, câteva ferigi ofilite și cocârjite. Acolo, exact în spatele pinilor — câțiva metri de plajă cu nisip fin, locul în care debarcaseră. Priviră pe deasupra apei, căutând.

— Da. E încă acolo, jos, pe fund.

Leo puse mâna pe umărul lui Vincent.

— Ar fi trebuit s-o păzești.

Trupul lui Vincent se răsuci, încercând să scape de mâna lui Leo.

— La naiba, am… polițaii erau pe drum, trebuia să vă avertizez, am…

Leo zâmbi.

— Te-ai descurcat foarte bine, frățioare. Erai de unul singur, în întuneric, și ai luat o decizie. Pentru noi. Eu am avut încredere în tine — și tu mi-ai demonstrat că am avut dreptate. Dar data viitoare nu o să fie deloc la fel. Ținta numărul doi nu e o mașină blindată — e o bancă, și vor fi oameni în jur.

— Știu.

— Și… Trebuie să fiu absolut sigur că înțelegi, că înțelegi cu adevărat că dacă nu vrei să faci asta, poți să te retragi. Acum. Eu n-o să-ți spun nimic. Și nici Felix și

Jasper. E dreptul tău, la naiba. Și e datoria mea să-ți explic asta.

Vincent îi zâmbi pieziș.

— *Vreau* să fac asta.

— Eu sunt fratele tău mai mare. Sunt responsabil pentru tine. Eu sunt conducătorul și mai târziu nu va mai exista o cale de întoarcere. Dar acum există.

— *Știu*. Și nu vreau să mă retrag.

Pale ușoare de vânt, gâște albe pe valurile mici, ca și cum ar fi fost grăbite.

Leo îl îmbrățișă pe fratele lui mai mic. Erau pe drumul lor. Împreună.

— Bine atunci.

Porniră înapoi, unul lângă celălalt, pe cărarea șerpuitoare de pădure, în aceeași direcție în care se deplasaseră în întuneric.

— O să porți o vestă antiglonț. Kevlar. Mai bune decât alea pe care le poartă polițiștii. Și o armă încărcată. Ghete negre, salopetă albastră, cagulă pe față — o să pari mai mare, iar picioarele slăbănoage de adolescent ale tale vor dispărea. Dar nu și modul în care mergi.

Leo rămase pe loc și așteptă până când se opri și Vincent.

— Tu mergi ca unul de 17 ani. Știi asta? Iar când ai alergat spre agenții de pază și spre mașină, când ai apărut în spatele nostru din întuneric, iar Jasper s-a întors și a ridicat pușca spre tine… eu l-am oprit. Ți-am recunoscut mișcările.

Leo începu să meargă încet cu pași

vizibil mai mari, încet, pe poteca de pădure care se lărgise.

— Ca să funcționeze treaba asta — trebuie să pari un bărbat matur. Casierii trebuie să fie absolut siguri că aceia care au deschis ușile erau trei bărbați maturi. Și gaborii trebuie să vadă trei bărbați maturi când vor examina acele câteva secunde amărâte de înregistrare cu care or să se aleagă. O mișcare poate fi recunoscută și rememorată. Trebuie să vadă o bandă, niște profesioniști care jefuiesc bănci ca și cum asta au făcut toată viața. Trebuie să se gândească *de unde naiba vin ăștia, cine sunt, de ce sunt capabili*, și să fie… îngrijorați. Și nu vor fi dacă tu o să continui să mergi ca un adolescent.

Poteca nu mai era suficient de largă pentru amândoi.

— Urmează-mă.

Leo o luă prin iarbă, drept peste pajiște.

— Fă pași apăsați. Pune jos *toată* talpa. Picioarele ațintite drept în față, nu fluturate ca să ocupe tot trotuarul.

Leo se întoarse și îl văzu pe fratele lui cum încearcă să meargă ca un bărbat.

— Bine. Bine, Vincent! Și imaginează-ți că ești greu, cântărești mai mult, și știi unde mergi. Adolescenții habar n-au.

Se opri, iar fratele lui mai mic se opri și el. În mijlocul unui pas, cu picioarele depărtate.

— E o diferență între a ști unde mergi și a încerca să ocupi spațiu în drumul tău într-acolo.

— Înțeleg.

— Și centrul de greutate mai jos. Uite așa.

Leo se lăsă puțin, îndoindu-și genunchii. Vincent privi și îl imită. Până când Leo îl luă pe după umeri și îl împinse puțin în jos.

— Nu aici, sus. Fără gât de vultur. Ar trebui să-ți lași mai jos… scula, *aici*, puțin mai aproape de pământ. Scula ta e centrul de greutate de acum înainte, Vincent. Lasă-ți mai jos trunchiul. Simți asta?

Stăteau unul lângă celălalt pe câmpul gol și săreau ușor în sus și în jos.

— Simt.

— Ești sigur?

— Da.

Leo împinse tare cu palma în pieptul lui Vincent. Iar fratele lui mai mic nu căzu, abia dacă se clătină.

— Simți asta? Erai stabil. Nu-i așa?

— Da.

— Bine. Încă un lucru. Vocea.

— Vocea mea?

— Nu poți vorbi ca și cum ai fi la pubertate. Trebuie să-ți faci vocea mai gravă. Cheile. Spune.

— Ce naiba… vrei să zici?

— Spune, Vincent. Cheile.

— Cheile.

— Nu așa. Cu vocea *mai gravă*.

Vorbește din piept, până jos, în burtă. Ca și cum… mi-ai da un ordin. Mai spune o dată. Dă-mi cheile.

— Dă-mi cheile.

— Încă o dată vocea mai gravă. Și mai tare.

— Dă-mi cheile!

— Iar!

— Dă-mi cheile. *Dă-mi cheile! Dă-mi…*

— Trebuie să pari hotărât, ce naiba. Ai un spectru vocal bun — de acum înainte, folosește-l! Bine?

O luară spre mașină, peste pajiște și pe deal în sus, iar Vincent se legăna ușor, cu genunchii moi, repetând *dă-mi cheile* de fiecare dată când punea jos călcâiul drept.

*

Un birou de informatică din Kista. Leo parcă lângă o camionetă identică, cu un logo identic pe ambele laturi, CONSTRUCȚII SRL. Deschise ușa și coborî. Apoi așteptă după Vincent, care stătuse tăcut, tot drumul, pe locul din dreapta.

— Haide.

— Asta o să facem de-acum?

— Să facem?

— Să jefuim bănci.

Leo ținu portiera deschisă, privind spre Vincent, care încă nu era pregătit să se dea jos. Așa că se sui și el la loc.

— Vincent?

— Da?

— Ținta de lângă sensul giratoriu — e doar *o* bancă. E doar un exercițiu. Data

viitoare… o să atacăm două. În același timp.

— Două? Este imposibil, vom fi prinși!

— Trebuie să dansezi cu ursul, Vincent. Dacă vrei să câștigi. Trebuie să te apropii cât mai mult posibil. Altfel n-o să supraviețuiești. El e mult mai mare decât tine. Te poate rupe în bucăți. Dar poți să dansezi în jurul lui. Și să aștepți. Dai o lovitură. Dacă ai lovit bine, poți să continui să dansezi și să te pregătești să o dai pe următoarea. E exact ca… jefuirea băncilor. Un grup mic, doar câțiva spărgători de bănci, poate înfrânge întreaga forță de poliție. Înțepi ursul de fiecare dată, ceea ce îl irită și îl derutează. Nu îi lăsa niciodată ursului timp să-și revină, înțeapă-l mereu, până când își iese din minți. Dansul Ursului, Vincent. Lovitură, confuzie, dispariție. Apoi o faci iar, bancă după bancă.

Leo băgă mâna sub scaun și scoase o pungă de plastic deteriorată, plină ochi.

— Uite. Lecturi obligatorii.

Vincent luă punga și o exploră, scoțând câte o carte, pe rând.

Minele — Manualul de teren al Departamentului Armatei. Nu citise până atunci niciuna dintre ele. *Explozivii A — Detonatori improvizați în bucătărie*. Nici măcar nu auzise de ele. *Cartea de bucate a anarhistului*. Majoritatea erau cărți subțiri. *C-4 făcut în casă — „O rețetă de supraviețuire“*. Uneori broșuri puțin mai

groase. *Cum să faci un amortizor — Manual ilustrat*. Toate în engleză. *Explozivii B — Explozivi din fertilizatori improvizați în bucătărie*.

Vincent răsfoi la întâmplare — textul era plin de termeni pe care nu îi înțelegea și ilustrații pentru construirea de mici bombe — în timp ce Leo deschidea portiera.

— Este tema ta pentru săptămâna asta.

Vincent privi cum Leo se apropie de stivele de parchet și se uită ca și cum era pe cale să taie unul dintre pachete — în schimb, îl prinse strâns de gât pe Jasper, prefăcându-se că se luptă cu el, cum făcea uneori când încerca să pună lucrurile în ordine. Felix lăsă parchetul să cadă și se năpusti spre amândoi. Era greu să-ți dai seama dacă Felix se prefăcea sau nu că se luptă cu Leo sau Jasper, poate că nici măcar el nu știa.

Cei doi frați mai mari și prietenul lor din copilărie.

Vincent băgă cărțile la loc, în punga cu un singur mâner. Și zâmbi.

Nu voia să se retragă. Voia să fie înăuntru. Alături de ei.

22

John Broncks stătea pe ultima scândură a debarcaderului — încă un pas și ar fi ajuns în lac. Se gândea la alt debarcader al verilor de demult pe o mică insulă de pe Lacul Mälaren — aproape că auzea sunetul picioarelor pe lemn și pe mama lui țipând la ei să se întoarcă. Cu Sam la jumătate de pas în fața lui, alergau prin ploaia torențială, de la casa de vacanță spre lac, apoi stătea pe spate în apă sărată și se uita cum îi cad stropi pe față.

Se lăsă pe vine și tăie cu mâna suprafața întunecoasă, de noiembrie, a lacului, cu mult mai rece decât în amintirile lui, probabil doar puțin peste 0 grade. Într-o lună sau două avea să se formeze o gheață sfărâmicioasă.

— John? Ești acolo? strigă Sanna.

Auzi pași în spatele lui, pe debarcaderul de lemn. Nu grei, dar suficient ca să-l facă să se legene.

— Da.

— Și ar trebui să facem… ce, mai exact?

Sanna dădu din cap spre barca simplă din aluminiu, cu motor de opt cai putere, legată de debarcader.

— O să ne dăm seama unde s-au dus. Unde au acostat. La ce masă stau acum, plănuind următorul lor jaf. Genul ăsta de lucruri.

Din nou acea expresie neutră. Iar vocea ei era la fel de mecanică.

— Și trebuie să stăm în ploaie, într-o barcă instabilă de pe lacul Drevviken, ca să ne dăm seama de asta? Chiar dacă am făcut deja drumul ăsta de mai multe ori?

— Am nevoie de ajutorul tău ca să înțeleg cum gândesc ei.

Cu un picior pe debarcader și cu celălalt în mijlocul bărcii, o ajuta pe Sanna să se urce, cu două pelerine impermeabile în brațe. Îi întinse lui Broncks una dintre ele.

— O să ai nevoie de asta — au spus că o să se întețească.

Broncks trase de două ori de sfoara motorului, până când elicea începu să se învârtă. Se îndepărtară de debarcader cu o smucitură, prin stuful obosit, care știa că nu mai era vară și care se aplecă fără să protesteze, ieșind în larg.

Cu harta plastificată desfăcută pe coapsele lui, trecură încet pe lângă niște insule mici cu nume precum Kaninholmen și Myrholmen, potrivit scrisului aproape ilizibil. Broncks ținea cârma lejer, trecând pe lângă maluri împădurite cu brazi și pini, uneori întrerupți de etajele superioare ale unor blocuri turn cenușii și, din loc în loc, de acoperișul de țiglă al unei vile care fusese construită lângă plajă pe vremea când asta era încă permis. Apoi lacul se îngustă, Drevviken devenind un golf cu pământ luxuriant și nelocuit —

rezervația naturală Flaten, plină de conifere, păduri de foioase și grădini publice — iar pe partea cealaltă se aflau cartiere aglomerate — un mănunchi agitat de drumuri, case și complexuri de beton. Suficient de îngust pentru ca o barcă pe fugă, ascunsă de întuneric, să poată acosta la oricare din maluri, cu foarte puține schimbări de traseu.

— Tu ce parte ai fi ales?

Sanna examină mai întâi harta, apoi zona, și arătă spre malul cu clădiri.

— Aceea.

— Și eu.

John viră spre marginea asupra căreia aveau să se concentreze — un infractor care fugea voia să poată schimba direcția de cât mai multe ori posibil și ar fi ales pe undeva pe aici locul în care să dispară.

— Am verificat — nu a existat niciun raport despre vreo barcă furată în zona asta.

— Și dacă era barca lor?

Sanna se uită din nou la hartă.

— Sunt… cinci, opt, unsprezece… cincisprezece debarcadere. Cel puțin. Dacă au barcă, ar fi putut să meargă oriunde.

— Tipii ăștia nu ar fi legat o barcă la mal și ar fi lăsat-o acolo — nu sunt genul ăla, sunt genul care strâng în urma lor.

Pescărușii se apropiară, curioși, și întrerupseră pentru o clipă tăcerea cu lamentațiile lor ascuțite.

Trecură de prima dintre insulele

Skrubba, pe lângă altele care erau puțin mai mari, dar la fel de pustii, și examinară plajele mici dar superbe din apropierea blocurilor turn.

— Hoții de tipul ăsta se descotorosesc întotdeauna de vehiculul de fugă. Iar dacă e o barcă, o scufundă.

— Golfuri mari și mici, debarcadere, zone pentru înot. Fiecare metru de țărm e un loc pentru acostare. Cineva îi aștepta — cu o altă mașină ca să fugă.

— Sau nu.

John zâmbi. Încă mai gândeau la fel. Cel puțin ca polițiști.

— Sau nu. Dacă nu trebuiau să fugă mai departe. Dacă asta era ultima lor oprire. Dacă zona asta, de aici, e casa lor.

Făcu semn din cap spre o fâșie mică de plajă din spatele unui copac noduros și mare, care își înmuia crengile în apă.

— Era ora șapte, poate opt. Malul se contopise și forma un fundal negru — pe oriunde au pătruns, cineva trebuie să îi fi ghidat cu un semnal luminos.

Doi iepuri fugiră frenetic peste stâncă, îngroziți de apropierea bărcii.

— Deci… ce crezi că s-a întâmplat?

— Ce cred?

— Da.

— Tu *știi*, John, că eu nu cred niciodată una sau alta — sunt atât de plictisitoare încât îmi notez doar ceea ce pot confirma cu certitudine din investigația tehnică.

— Dar ce vezi? La ce te gândești? Dacă

ar fi să… presupui?

— *Tu* poți să presupui. Sau trebuie să presupui, asta e meseria ta. Eu nu interpretez. Eu stabilesc probele și faptele, ceea ce există cu adevărat, asta e meseria mea.

— Și dacă aș vrea să aflu ceea ce crede Sanna, nu ceea ce a stabilit tehnicianul criminalist?

— Nu-mi place asta. Să speculez, spuse ea după o clipă, scuturând din cap.

— Suntem în mijlocul unui lac, sunt singurul care o să te audă.

— Sanna *crede* că acei doi bărbați — deocamdată știm doar despre doi făptași — care au atacat și jefuit mașina blindată au mai făcut ceva de felul ăsta înainte și au fost pedepsiți. Absolut totul în acțiunile lor sugerează asta: împușcăturile, brutalitatea, hotărârea, disponibilitatea de a-și asuma riscuri.

Pluteau spre mal, unde barca era înconjurată de pietre. Broncks vină ca să le evite.

— Și… Sanna *știe* că despre genul ăsta de lucruri se vorbește întotdeauna. *Acolo*. Între ziduri.

Ea îl privi cu adevărat pentru prima oară. Știa că el își dă seama la ce se referă ea.

— Oameni închiși, care nu prea au ce face altceva. Nu-i așa, John?

Ea era una dintre puținele persoane de care Broncks se apropiase atât de mult

încât să-i spună.

— Nu cu mine ar trebui să vorbești. Știi asta. Ar trebui să te duci acolo. Să vorbești cu el.

— Nu.

— De ce nu?

— Asta nu o să-mi aducă nimic.

— Păi, trebuie să…

— *Nu.*

Trecură pe lângă o potecă de pădure care mergea de-a lungul malului din Skogås, cu blocurile lui turn, iar contrastul era atât de evident — nemișcare, frumusețe și fragilitate, atât de aproape de ceva agitat, urât și aspru.

— Nu te-ai schimbat, John.

— Nici tu.

În fiecare zi trăise în capul și pieptul lui, rezistând acolo indiferent cât de mult încercase el să scape de ea. Nu putuse să o facă să dispară. Timp de zece ani. Fuseseră împreună doar doi ani, locuiseră împreună doar unul, dar pe vremea aceea el era tânăr și un an dura mai mult.

— M-am simțit fericit. Când am plecat de lângă acel agent de pază șocat, m-am dus la debarcader și te-am văzut.

El încercase să construiască alte relații, mai ales în acei câțiva ani de după, dar ea îi stătuse în cale, iar femeile cu care fusese împreună observau asta, că trebuiau să concureze cu cineva care nu era acolo, cu o umbră afurisită.

— *Chiar* nu te-ai schimbat, John. *La*

naiba... de asta m-ai târât până aici, în ploaie, în barca asta nenorocită?

— Mă gândesc la tine — în fiecare zi.

— Eu nu mă gândesc la tine niciodată.

El era cel care plecase. Și ea era cea care suferise. Iar când și-a revenit s-a debarasat de el.

— Asta a fost tot, John?

El tăcea, ca un băiețel care nu avea habar cum își vorbesc oamenii, diferit de acel detectiv abil în comunicare și analiză.

— Putem să ne purtăm iar ca niște polițiști? Poate chiar să ne prefacem că tu ai sugerat excursia asta cu barca pentru că încerci să rezolvi o anchetă criminalistică?

Broncks aprobă încet din cap.

— În acest caz...

Ea ridică din nou harta.

— ... știm că nici măcar un martor nu a văzut când au debarcat. Mai știm și că, în ciuda câinilor, elicopterelor, barajelor rutiere și tehnicienilor criminaliști, nu ați găsit niciun fel de urme ale lor. *Trebuie* să fi cunoscut acest loc — familiaritatea era unicul avantaj de care erau siguri.

Canalul se lărgise și reveniseră în larg. Mai erau 45 de minute până la debarcader. Privi pe lângă ea, în direcția de unde veniseră, pentru prima dată în această călătorie.

— Trebuie să te întorci acolo, John — și să cauți în continuare.

23

Anneli parcase mașina închiriată drept în fața barierei cu lacăt mare, la scurtă distanță de autostradă. Un Volvo 240. Roșu. Cea mai răspândită mașină din Suedia.

Împachetase tot ce era în dulăpioarele din bucătărie și trecuse dintr-o cameră în alta, printre cutiile de carton stivuite. Se mutau, dar nu tocmai în modul în care sperase ea. Dar el îi promisese. Doar un an. Fără ca el să știe, Anneli se dusese de câteva ori în zona exclusivistă Saltsjöbaden și se plimbase singură pe lângă casele mari cu grădini imense și cu camere la fel de multe câte cutii de carton aveau ei, iar Anneli știa că în ziua în care ei aveau să trăiască așa, Sebastian urma să aleagă să stea cu ea. Își scoase telefonul și formă un număr.

— Bună, scumpule. Ce-ai făcut azi?

— M-am dat cu bicicleta.

— Prin ploaie?

— Nu mai plouă așa tare. Cel puțin aici.

Anneli îl suna pe Sebastian când se simțea așa. De fiecare dată se calma după aceea.

— Aici plouă puțin.

— Îhhâmm.

— Sunt în pădure… culeg ciuperci. Și mă gândesc la scumpul meu. Știi ceva? Data viitoare când vei veni la noi, o să ai propria ta cameră.

— Bine.

— Iar Leo va monta un coș de baschet în grădină.

— Bine. Acum trebuie să închid.

— Dar…

— Tata și-a luat deja pantofii. Pa.

— Multe sărutări, ne vedem…

Închisese. Tăcere electronică. Asta era cea mai rea.

— … curând.

Anneli era la fel de singură și pădurea la fel de mohorâtă ca înainte, un coșciug nesfârșit de lemn care putea a fructe stricate și pământ.

Își strânse pelerina de ploaie, îndesă pantalonii în cizmele de cauciuc și începu să meargă pe mușchiul și frunzele ude, cu un coș de ciuperci în mâna dreaptă. Nu mai fusese niciodată la cules de ciuperci. Ochise una maro, un Karl-Johan, se gândi ea pe când o culegea. Ce nume tâmpit. Încă o ciupercă, una galbenă, un gălbior — pe asta o recunoscuse.

Când, dintr-odată, auzi un lătrat.

Un câine. Poate mai mulți. Și aproape. Nu era singură.

Mai culese câteva, unele albe, altele aproape negre — fundul coșului trebuia să fie plin, dacă voia să arate ca o culegătoare de ciuperci, îi explicase Leo de mai multe ori. O instruise la fel cum făcea de obicei cu frații lui, iar ei îi plăcuse asta, să asculte cu atenție, dornică să facă exact ce voia el.

Se auzeau mai multe lătraturi. Mai

aproape de data asta. Un câine mare, poate un ciobănesc german. Lătraturi care avertizau pe cineva.

Fără măcar să-și dea seama, Anneli se apropiase de curtea deschisă și imensă cu pietriș. Pădurea era mai împuținată, mai mult aer și mai multă lumină. Depozitul de armament. Dar ceva se mișca acolo. Anneli întrezări oameni în haine verzi printre copaci și tufișurile înalte, auzi voci purtate de vânt.

Descoperiseră.

Teama care-l ținuse treaz pe Leo, transpirat și conștient în nopțile în care credea că ea doarme.

Se întâmplase.

Anneli făcu câțiva pași rapizi în direcția din care tocmai venise. Trebuia să-i spună, Leo trebuia să știe. Apoi se opri la fel de brusc — nu știa nimic. Știa că cineva se afla acolo, că erau mai mulți oameni cu câini, dar asta era tot ce știa. Avea o misiune, era implicată.

Anneli se întoarse și porni încet spre depozit.

Câini cu dinți ascuțiți lătrau și salivau. Își amintea de mușcătura de pe obrazul stâng, un boxer care sărise pe o fetiță de cinci ani, al cărui proprietar spusese că doar se juca. Acum, Anneli trecea pe cealaltă parte a străzii când vedea un câine mare apropiindu-se. Simțeau cât de speriată era ea.

Acum îi văzu.

Prin pădurea ce devenea tot mai rară cu fiecare pas… doi, poate trei câini. Și cinci… șase… șapte oameni în haine verzi. Dacă mergea mai departe și pășea pe pietriș, câinii ar fi putut să îi miroasă frica. Dar nu avea de ales. Dacă descoperiseră groapa, tunelul, depozitul gol, Leo trebuia să știe.

Anneli se strecură printre ramurile copacului stufos de la marginea pietrișului și de acolo putea să vadă clar clădirea de beton.

Iar ușa, cu siguranță, era închisă.

Ușa era tot închisă!

Era pe punctul de a pleca, la fel de prudent cum se apropiase, când începu să alunece. Încet. Pe marginea noroioasă, spre șanțul care separa mușchiul de pietriș, pădurea de clădirea militară. Iar sunetul ascuțit care sfâșie aerul venea de la tălpile cizmelor ei de cauciuc, care se frecau de fragmente de piatră.

Câinii nerăbdători începură să tragă de lese.

O auziseră.

Anneli aproape că ieșise din șanț, aproape până sus, când alunecă iar.

— Aveți nevoie de ajutor?

Nu erau șapte — erau opt bărbați, toți în uniforme verzi. Câinii care îi urmăreau fiecare mișcare erau ciobănești germani, ghicise corect.

— Îi… țineți bine?

— Aceasta este o zonă militară.

— Mi-e puțin frică de câini.

Soldatul înalt cu mustață răsucită și grizonantă, care părea să fie șeful, se întoarse spre câinele din față, ale cărui urechi ascuțite erau îndreptate spre ea.

— *Aici*, Caliber. *Șezi*.

Avea arma pusă pe umăr și arăta prietenos.

— Mă gândeam că ați putea… să-l salutați.

Anneli — trebuie să ajungi la depozit.

— Dacă vreți să vă apropiați mâna de nasul lui. Lăsați-l puțin să vă adulmece.

Vreau să știu dacă a început să se scufunde gaura.

— Vedeți… e drăguț cu cei care sunt amabili.

Acum soldatul zâmbi, pentru prima oară. Anneli se uită la casca lui. PM. Poliția militară. Apoi spre câinele de lângă ghetele lui negre. Se întrebă dacă putea să distingă între diferite tipuri de frică; frica instinctivă care era inconștientă și frica ei conștientă, când se gândea la viitor.

— E… e în regulă dacă trec pe aici? De cealaltă parte a curții cu pietriș?

— Nu prea e în regulă. Cum am spus, aceasta este o zonă militară.

— Ah. Bine.

— Noi suntem de la poliția militară. Ne antrenăm aici. Vă rog să plecați.

— Nu am știut…

— Acolo jos e un semn pe care scrie: Nu intrați.

— Nu… l-am văzut. Am venit prin pădure, am parcat mașina la…

— Dar ce faceți aici?

— Am…

Văzuse. Toți cei opt bărbați în uniformă văzuseră că ea ezitase.

Pusese coșul jos, acum îl ridică în fața lui.

— Ciuperci.

— Nu aveți prea multe.

— Nu, am…

— Dar aceea… e trâmbița piticului. E rară. Unde ați găsit-o?

Anneli râse nervos și artificial, dar sperând că sunase măcar vag relaxat.

— Nu trebuie să-ți dezvălui sursele. Nu-i așa? Dar nu sunt prea multe, știți, din cauza ploii ăsteia neîntrerupte.

— Nu puteți rămâne aici.

Acum ea era cea care zâmbea. Își înclină ușor capul într-o parte.

— Dar dacă aș traversa doar, domnule? Ca să ies mai repede de aici?

El o privi. Ea continuă să zâmbească, exact atât cât credea că e necesar.

— Sigur. Traversați pe aici.

Se uitară la ea, păzind-o, chiar și atunci când ea se opri lângă depozit și se întoarse.

— Ce e asta? Clădirea asta mică? Căsuța câinelui?

Se apropie de ea, ca și cum ar fi vrut să vadă.

— Nu.

— Nu? Ar putea fi…

— Un depozit pentru mobilizare.

La un metru de ușă. Chiar acolo. Cel puțin așa i se părea. Stătea pe locul în care, nu cu mult timp în urmă, fusese o groapă. Aproape că putea atinge zidurile gri, cele care erau goale pe dinăuntru, o carcasă, așa îi spusese Leo, o carcasă goală de beton.

— Depozit pentru mobilizare?

Piciorul drept. Îl apăsă mai tare pe pietriș.

— În caz de război. Dacă trebuie să dotăm o unitate.

Nu era poros sau moale. Groapa pe care ei o săpaseră și o umpluseră la loc nu putea fi nici văzută, nici simțită.

Anneli porni din nou, în timp ce ei o priveau.

Ochi ascuțiți, înțepători, în spatele ei.

Reușise. În ciuda fălcilor băloase ale câinilor, în ciuda pieptului care o durea și a transpirației care îi curgea pe spate, pe sub pelerină.

— Nu vă supărați.

Fusese atât de aproape. Acum vocea lui o urmărea, mai puternică decât înainte.

— Nu vă supărați!

Ea ezită și se opri. Închise ochii.

— Da?

— Spuneați că sunteți culegătoare de ciuperci?

— Da. Sau… căutătoare, mai degrabă.

Capul înclinat, înspre o față care părea

serioasă.

Știe.

— Și… sunteți sigură că asta nu e otrăvitoare?

Toți știu.

— Otrăvitoare?

Au știut de la bun început.

— Cea maro-gălbuie și subțire din mijloc. Ar trebui să o verificați.

— Să… adică, vreți să spuneți…

— Gălbiorul iernatic. Ar putea fi buretele morții. Mulți oameni le confundă.

Soldatul zâmbi.

— Trebuie să fiți atentă.

Soldatul zâmbi cu adevărat. Nu îi ceruse să se întoarcă. Nu îi pusese nicio întrebare despre gaură sau despre arsenalul prădat.

Anneli dădu din cap după o clipă și făcu cu mâna. În tot timpul cât traversă curtea cu pietriș îi venea să se întoarcă, să îi vadă cum rămân tot mai departe, dar nu o făcu.

Alergă prin pădure, sărind peste rădăcini și bolovani, și conduse mașina închiriată spre Tumba mai repede decât își imaginase că poate.

24

Anneli râse tare de una singură. Era atât de plăcut. Fusese măcinată de frica de a nu ști ce urma să se întâmple cu omul pe care îl iubea, tipul de frică pe care nu îl poate neutraliza decât faptul de a fi acolo. Acum era implicată. Avea o misiune pe care nimeni altcineva nu o putuse îndeplini și o făcuse mai bine decât oricine și-ar fi putut imagina.

În fața noii lor case era o camionetă cu portierele deschise în spate, complet goală. Toate cutiile fuseseră cărate înăuntru. Ea sperase ca Felix, Vincent și Jasper să fie încă acolo, ca de obicei, să o audă cum îi povestește lui Leo.

Apăsă mânerul ușii neîncuiate de la intrare, când îl văzu cum iese din imensul garaj și aproape că alergă spre el.

— Leo, m-am întors!

Ar fi trebuit să o audă, Felix, Vincent, Jasper.

— Iar de acum înainte sunt regina hoților!

Îl luă în brațe și îl sărută pe obraz, pe buze.

— Erau niște oameni acolo.

— Oameni?

— Poliția militară. Opt soldați. Cu câini. Dar era doar un exercițiu. Iar eu am făcut exact cum ai spus.

Fața lui se schimbă.

— Ce… ai făcut?

— Am verificat pietrișul din fața ușii. L-am pipăit cu piciorul. Iar ei nu au bănuit nimic.

Chipul lui se schimbase, așa cum se schimba când el se închidea în sine, gândindu-se la lucruri pe care ea nu le putea distinge.

— Deci stăteai acolo, la jumătate de metru de depozit, și râcâiai cu piciorul în timp ce opt polițiști militari cu câini antrenați te priveau?

Ea îl sărută iar, cu mândrie.

— Da, și ei…

Leo privi spre casa de alături, spre drum și spre o mașină oprită pe una dintre benzi, care blocase traficul.

— Să intrăm.

O apucă mai tare decât de obicei, suficient ca ea să-l urmeze. Apoi închise ușa de la intrare. În hol nu era prea multă lumină. Doar un cablu lung cu un bec fără abajur, care atârna și care se legănă înainte și înapoi după ce Leo se ciocni de el.

— Poliția militară. Care sunt antrenați să observe lucruri pe care tu nu le observi. Și tu stai în fața lor și… râcâi cu piciorul, ca pisica atunci când își acoperă pișatul!

O lumină inconfortabilă și strălucitoare.

— Leo, eu am făcut doar ce…

— Ți-au luat numele? Le-ai spus cum te cheamă?

— Nu, am…

— Ți-au văzut mașina?

— Am…

— Dacă au văzut-o pot s-o găsească!

De obicei, era foarte atent să nu se înfurie, nu își pierdea niciodată cumpătul, se controla întotdeauna. Ea îl mai văzuse astfel doar când el interacționa cu alți bărbați — când era provocat. Chiar îi plăcuse, o făcuse să se simtă în siguranță. Dar ea nu văzuse niciodată furia asta îndreptată împotriva ei, a fraților lui sau a altcuiva apropiat.

— Nu, n-au bănuit nimic.

— Nimic?

— Jur, Leo.

— Dacă află că depozitul e complet gol și te găsesc, o să te interogheze. Știi asta, nu-i așa? Iar la interogatoriu, un polițai gras și nenorocit o să stea vizavi de tine, o să întoarcă tot ce-i spui împotriva ta, și o să-ți tot ceară până o să obțină ce vrea. Poți să suporți asta? Poți… *regina hoților*?

— Ce-i cu tine? Oprește-te!

— Pentru că dacă nu mă poți suporta pe mine acum — niciodată n-o să poți face față unui interogatoriu.

— Nu te-aș turna niciodată, spuse Anneli, luându-l de mână. Leo, uită-te la mine… știi asta, nu-i așa? Că nu te-aș trăda *niciodată*.

— Ei bine, n-o să ajungi la niciun interogatoriu dacă îți joci rolul bine.

Leo mută două cutii și o cafetieră, făcând o cărare îngustă spre frigider, pe

care îl deschise și luă tava cu gheață.

— Acum trăiești două vieți, Anneli. Una în exterior, alta în interior. În urmă cu șase săptămâni eram proprietarul unei companii de construcții. Felix, Vincent și Jasper erau angajații mei. Iar tu, femeia pe care o iubesc, logodnica mea, prietena mea.

Din cutia de pe aragaz, apăru o frapieră, iar din cea de sub ea, un șervet.

— Apoi am furat armele.

Leo zdrobi cuburile de gheață, pe care le răsturnă în frapieră.

— Apoi o mașină blindată.

Deschise ușa frigiderului și scoase singurul obiect dinăuntru, o sticlă de pe raftul de sus.

— Suntem vânați. Anneli, înțelegi asta ? Poliția ne caută peste tot.

Înfășură un șervet alb plușat în jurul sticlei și o puse în frapieră.

— Nu trebuie să lași nicio urmă, *niciodată*. Nu risca niciodată să fii văzută. Ei nu știu nimic, nu au nimic. Singurele urme sunt și trebuie să fie doar cele pe care *decid* eu să le las. Suntem cinci infractori care lucrează împreună, fără niciun cazier — e o chestie pe care ei nu au mai văzut-o până acum. Infractori înrăiți care comit infracțiuni serioase, dar care nu pot fi găsiți nicăieri în arhivele poliției. Suntem cel mai rău coșmar al lor — nu existăm!

Leo o apucă iar, dar nu ca înainte, ci

mai încet, și o trase aproape.

— Două vieți, Anneli. Una pe care să o vadă vecinii noștri și una adevărată — spărgători de bănci despre care vor scrie ziarele.

Într-unul dintre dulăpioarele aproape goale din bucătărie se aflau două pahare, pahare nou-nouțe de șampanie, pe care nu le mai folosiseră niciodată. Leo le puse unul lângă altul pe chiuvetă și scoase dopul sticlei. Se auzi ca în filme, iar în timp ce el umplea paharele fragile se vărsă puțină spumă.

— Noroc, Anneli, în cinstea casei noastre.

I-a trimis acasă pe frații lui pentru că știe că eu nu-i vreau aici.

A pus o sticlă scumpă de Dom Pérignon în frigider deoarece are impresia că mi se pare romantic.

— Noroc.

Anneli ridică paharul, privi spre el și bău. Își dăduse seama ce purtase cu ea — frica de a nu avea un loc al ei. Asta adusese cu ea din pădure, faptul de a fi implicată, și tocmai asta îi luase el. Acum asta dispăruse, indiferent cât de mult zâmbea ea.

25

Sannei îi plăcea să se plimbe goală pe podeaua de lemn strălucitoare. Ea fusese cea care îl învățase să doarmă gol, să se spele pe dinți gol, că trupul lui osos avea permisiunea de a fi gol. Broncks stătea la masa din bucătărie, iar ea era în fața lui, în acea primă dimineață în care sfiala se transformase în tăcere. Nu vorbiseră despre nimic, pentru a evita să se privească, apoi picioarele ei i le atinseseră brusc pe ale lui. Asta fusese suficient, iar apropierea și încrederea nopții dinainte revenise. Chiar dacă el crezuse foarte mult timp că nu va putea sta dezbrăcat în fața nimănui.

Știi că nu vreau să vorbesc despre asta. Că am... trecut mai departe. John? Tu știi asta.

Broncks se îmbrăcă și ieși din micul apartament în curtea blocului din partea vestică a cartierului Södermalm, din Stockholm. Era noiembrie deja, dar dimineața era atât de caldă, încât părea că toamna și iarna uitaseră să se trezească, iar vara târzie se furișase din nou în oraș pentru o vreme. Traversă curtea spre casa veche de pe Strada Högalid și spre biserica imensă, cu turnurile ei duble care îi păzeau intrarea. Un clopot de biserică scotea un gong înăbușit de patru ori la fiecare oră, sunet căruia lui i se păruse enervant în primii câțiva ani în care

locuise aici, însă acum nici măcar nu era sigur că se mai auzea. Trecu pe lângă o fereastră mereu deschisă, de la care urlau Radio Stockholm și relatări despre traficul local, apoi intră într-o cafenea cu două mese mici și cu miros de pâine proaspătă. Brutarul servea pâine italiană în timp ce cânta arii de operă și știa ce tip îi plăcea lui John: integrală și fără roșii.

Într-o zi, la doi ani după ce se mutaseră împreună, el îi împachetase obiectele din baie, gelul de duș și pasta de dinți, *Al doilea sex* și *Purple Rain* — genul de lucruri pe care oamenii le iau cu ei când se mută, bucată cu bucată, înăuntrul altcuiva. Pusese o sacoșă Ikea, mare și galbenă, pe mocheta din hol și îi ceruse să plece, iar ea se străduise să înțeleagă. Când îl părăsise, el stătuse chiar în acea cafenea, la o stradă distanță, pierzând vremea, bând suficient ceai de plante ca să fie absolut sigur că ea plecase.

Broncks luă un pahar cu suc de portocale și unul dintre fursecurile mici și mai uscate, care stăteau încă pe o foaie mare de copt.

Mă gândesc la tine în fiecare zi.

El îi ceruse să plece. Decisese că ea se apropiase prea mult, iar în acel moment el deținea toată puterea. Dar nu înțelesese că, după zece ani, îi fusese luată într-o barcă de aluminiu — iar ea avea acum toată puterea, în timp ce el nu simțea decât pustiire.

Iar eu nu mă gândesc niciodată la tine.

*

Cele trei schițe zăceau îngrămădite în vârful următoarei stive de cutii pentru mutat. Leo o luă pe cea de sus și o examină. *Bandă transportoare. Pompă de drenaj. Conductă de ciment.* Concepuse și desenase el însuși fiecare pas, pentru a-și crea propria Peșteră a Craniilor.

Ținea același desen în mână atunci când trecu din bucătărie în hol și în singura cameră fără cutii, în stânga intrării, anexa pe care unul din proprietarii anteriori o folosise ca birou.

În copilărie, își petrecea pauza desenând noile aparate de pontat din parcarea pe lângă care trecea în drum spre școală, învățând cum să scoată, cu o daltă și un ciocan, vârfurile a două nituri de pe spatele aparatului, să tragă capacul desprins și să scoată toate micile monede. Sau se prefăcea că își ascute creionul în timpul ultimei ore, în timp ce deschidea încet geamul, după care se grăbea spre casă și punea ceasul să sune — apoi se întorcea în mijlocul nopții cu somnorosul Felix, care stătea afară cu un sac de gunoi negru, în timp ce Leo se strecura înăuntru prin geamul deschis și arunca afară toate modelele de construit cerute de profesor — avioane Airfix adevărate din al Doilea Război Mondial și mașini Revell precum cele din *American Graffiti*.

De abia mai târziu își dăduse seama că

dacă făcea lucruri la care alți oameni nu se așteptau, dacă își stabilea propriile reguli, atunci își putea controla lumea lui.

Se hotărâse să nu procedeze ca tatăl său, să facă zgomot și să se lase prins. Își făcea propriile sale reguli, la fel ca părintele lui, dar le ținea înăuntru, unde nimeni altcineva nu le putea vedea sau cunoaște.

*

John Broncks avusese același birou încă din ziua în care abandonase uniforma pentru hainele civile și încetase să mai fie tipul de polițist care ajungea primul la locul faptei, cu pistolul pregătit. Devenise un detectiv care sosea mai târziu și care asambla ceea ce se întâmplase din fragmentele lăsate în urmă — ecoul vocilor amenințătoare, căldura unui trup pe punctul de a fugi — cartografiind încet geografia violenței.

Deschise dosarul și trecu prin interogatoriile martorilor, rapoartele de căutare, opiniile experților, fotografiile mărite ale sticlei sparte de pe scaunul mașinii, ale găurilor de glonț din portieră. Broncks le răsuci, le privi de aproape, apoi de la distanță, până când renunță, le dădu la o parte de pe tastatura calculatorului și deschise un registru numit Rutina Notificării Raționale, RNR. Se întorcea, așa cum sugerase Sanna, la locul în care fuseseră văzuți ultima oară Jafar și Dutten, căutând pe cineva care să aibă legătură cu

zona pentru înot abandonată din Sköndal, pe cineva care avusese grijă să ascundă toate urmele fizice, dar care lăsase urme comportamentale evidente: utilizarea forței excesive.

Broncks luă o hartă mare din sertarul al doilea. O despături și începu să urmeze cu o cariocă roșie o linie de pe malul lacului Drevviken. Coti pe lângă linia neagră a unei străzi, apoi încă o dată, până când ajunse înapoi pe plaja de unde plecase, unde se oprea urma. O zonă care cuprindea opt kilometri pătrați.

Cu un deget în interiorul pătratului, Broncks se opri la fiecare stradă nouă, scrise fiecare adresă în calculator pentru prima căutare — oameni care locuiau în interiorul pătratului și care fuseseră condamnați la închisoare pentru infracțiuni violente.

— Salut.

A doua căutare — oameni care nu locuiau acolo, dar fuseseră condamnați pentru infracțiuni violente comise în interiorul zonei.

— John? Bună!

Broncks ridică privirea din ecran. Nici măcar nu o auzise intrând.

— Te-am trezit?

Sanna se sprijini ușor de tocul ușii, cu un teanc de hârtii în mână.

— Toate cartușele sunt inscripționate pe spate cu numerele 80 700, confirmând ceea ce știam deja — producție suedeză,

pentru uz militar.

Privi cu interes prin încăpere și îi înmână hârtiile. O cameră instituțională. Cutii de carton de-a lungul pereților și pe podea. Ca și cum el nu s-ar fi mutat acolo cu adevărat niciodată.

— De cât timp ești în biroul ăsta?

— De când am venit aici.

— Asta înseamnă aproape zece ani. Și nu e niciun semn al prezenței tale. Niciun singur obiect personal. Nicio fotografie… nimic.

— Nu.

— John… nici măcar nu miroase ca tine.

— Așa vreau eu să fie.

Răsfoi teancul de hârtii, fără să ridice privirea.

— Deci asta e tot, Sanna?

Nu văzu când ea se întoarse să plece.

— Da, asta e tot, John.

Dar auzi cum pașii ei, pe care îi cunoștea atât de bine, se stingeau pe culoar.

Privi spre ecranul calculatorului, la sistemul RNR și la rezultatele primelor lui două căutări.

Primise 17 intrări în total.

*

Încă avea în mână primul desen, cel cu Peștera Craniilor și soluția la problemele lor de depozitare, când Leo privi pe singura fereastră a încăperii, spre intrare, și îi văzu cum sosesc, toți trei stând pe

bancheta din față a camionetei.

Parcară la ușa de la intrare, lângă scara scundă și veranda improvizată. Sosiseră la timp și erau îmbrăcați cum trebuie. Felix dădu la o parte prelata, iar Jasper și Vincent descărcară ciocanul pneumatic de 30 de kilograme, patru cazmale, patru lopeți, o ladă din lemn pentru scule, o pungă cu măști și mănuși chirurgicale și o navetă de Coca-Cola.

Cei trei umplură camera cu unelte, în timp ce Leo vorbea.

— Noi suntem cei care am modificat limitele, care am schimbat regulile. Acele reguli se aplică doar până în ziua în care vor deschide depozitul de armament.

Îi întinse ranga mai lungă din lada cu scule lui Felix și o ținu pe cea scurtă pentru el. Mai întâi podeaua subțire de scândură, apoi mocheta galbenă de plastic și, în sfârșit, stratul de rigips și plăci aglomerate. Jasper și Vincent le cărau afară bucată cu bucată și le puneau morman lângă camion.

— Acum o să mutăm limita puțin mai departe. Să refacem regula, astfel că atunci când o să-l deschidă și o să descopere furtul, să avem propriul nostru armament.

Cu ajutorul unui metru pliant și al unui creion gros și stând în genunchi, Leo măsură un dreptunghi în mijlocul podelei — doi metri lungime pe 1,6 metri lățime.

— Avem un avantaj. Și o să ne folosim de el — o să lovim rapid. Vom da

spargerea la banca din sensul giratoriu peste 13 zile.

Apoi veni rândul ciocanului pneumatic, în timp ce Leo se uita în sus spre ei.

— Iar dacă vreun polițai se află prin apropiere, în mașina lui de patrulare, trebuie să înțeleagă faptul că nu vom ezita să folosim mai multă violență dacă este necesar.

26

John Broncks nu era sigur dacă mai fusese vreodată acolo. O biserică, o gară de navetiști, o piscină închisă, o bibliotecă. Tipul de suburbie pe lângă care cei mai mulți oameni trec repede. Coborî geamul lateral al mașinii. Se încălzise, iar ploaia se transformase în ceață și era dificil să vezi afară.

Clădiri scunde, înconjurate de parcări, Piața Ösmo și, chiar în spatele lor, o casă de cărămidă cu două nivele. Asta era destinația lui.

Șaptesprezece intrări pe ecranul calculatorului său, pentru șaptesprezece cazuri din arhivele din Krononberg aflate la subsol, toate de mult închise și instrumentate. John le dusese sus, le sortase și le așezase în teancuri pe podeaua biroului.

Doi făptași muriseră. Trei nu locuiau în Stockholm, ci în Gothenburg, Berlin și pe Costa del Sol, în Spania, și aveau alibiuri care fuseseră confirmate de poliția locală. Patru erau la închisoare, în spatele gratiilor, atunci când fusese comis jaful. Cinci fuseseră condamnați pentru viol, viol calificat și agresiune sexuală calificată a unor copii — acte care de fapt nu se potriveau cu profilul acestei violențe.

Încetini în dreptul unei cutii poștale vopsite chiar de proprietar și își parcă mașina în fața ei. Cineva de la fereastră îl

urmărea.

Mai rămăseseră trei anchete preliminare. Acestea necesitau o întâlnire față în față, iar el luase dosarele în mașină, pe drumul spre întâlnirea cu foști pușcăriași din zona Sköndal, care ar fi putut comite o asemenea infracțiune.

Prima întâlnire era la doar două străzi distanță de secția de poliție, pe Strada St. Erik, o condamnare pentru delicte grave referitoare la droguri. Un bărbat de 40 de ani, cu trup de octogenar, cocoșat, cu păr rar, obraji supți și ochi acoperiți de o peliculă încețoșată — Broncks aruncase o singură privire bărbatului din apartamentul murdar și îl eliminase ca suspect al unui jaf care durase aproape 20 de minute. Părăsi imediat apartamentul din centrul orașului, cu vedere spre canalul Karlberg, și abia după aceea își dădu seama că erau cam de aceeași vârstă, și că, dacă fiecare ar fi ales calea celuilalt, ar fi putut să facă schimb de locuri. Timpul nu consta doar din ore și secunde.

O casă din cărămidă cu grădină mare. Broncks presupuse, pe baza verandei și a ferestrelor, că trebuia să fi fost construită în anii ’20. Iar acum era sigur de asta — sub una dintre ferestre stătea un bărbat.

Venise cu mașina dinspre Strada St. Erik și mersese spre Jakobsberg și spre următoarea intrare din interiorul zonei de căutare. Doar o întâlnire scurtă, John Broncks îl elimină și pe acesta. Un bărbat

de 47 de ani condamnat pentru ucidere din culpă — într-un moment în care picioarele lui funcționau. Un pensionar anticipat, obez și fără păr, care vorbea încet, aproape șoptit, și bea cafea într-o casă tipizată. Avea proteze prinse de ambii genunchi, în urma unui atac ordonat raportat ca răzbunare; ancheta fusese abandonată, după ce toți martorii își retrăseseră mărturia.

Mai rămăsese unul. Cel care stătea în spatele unor perdele care atârnau acolo de prea mult timp.

Broncks deschise un dosar care se găsea în arhivele secției de poliție de 15 ani. Paginile scrise la mașină descriau un bărbat de 51 de ani care emigrase din Yugoslavia în anii ’60 și care făcuse închisoare de mai multe ori. Ultima oară pentru agresiune calificată, 18 luni în Instituția Norrtälje. Mai erau fotografii cu o femeie pe un fundal albastru, ca și cum ar fi făcut o poză la școală, cu părul blond prins la spate în coadă, pentru a se vedea rănile. În jurul ochiului avea umflături grave și o fractură pronunțată a osului frontal al craniului, fruntea, pe care un tehnician criminalist o spălase de sânge ca să se poată vedea crestătura adâncă. Cu toate acestea, restul feței arăta încă și mai rău — pielea transformată într-un imens hematom, capilarele sparte care străluceau albastru și galben. Ultimele fotografii erau făcute mai jos, pe partea

dreaptă, cu pielea palidă din jurul unui sutien alb, care se intersecta cu un traumatism sângeriu, acoperind întreaga zonă dintre subraț și șold. Bărbatul fusese metodic.

Broncks întoarse teancul de fotografii. Nu voia să se uite la ele. Dar era prea târziu. Dintr-odată, cum se întâmpla atât de des, îl invadară imaginile cu mama sa, iar el se întrebă dacă și ea ar fi stat la fel în fața lentilei iscoditoare a tehnicianului criminalist — cu părul întunecat prins în coadă și umflături și vânătăi diferite — în cazul în care ar fi depus vreodată plângere.

Ploaia reîncepuse, doar o burniță, însă de ajuns ca să estompeze casa din fața lui. Se gândi să pună ștergătoarele, dar se abținu — dacă el nu putea să vadă afară, nici bărbatul de la parterul casei nu putea.

Alte anchete, alte condamnări. Întotdeauna pentru agresiune sau agresiune calificată. Făcuse închisoare la centrul de detenție Österåker și la penitenciarele Asptuna și Gävle. Agresarea unui constructor-șef al unui proiect de renovare din Huddinge, agresiune calificată la adresa unui controlor de bilete de pe feribotul dintre Slussen și Djurgården, agresiune calificată la adresa a doi bărbați dintr-un club de pe Strada Regering, care dusese la atacarea a doi agenți de poliție sosiți la fața locului să îl aresteze. În ciuda imaginilor cumplite cu

trupul zdrobit al unei femei, acesta nu era doar un soț violent — era un bărbat care ataca și alți oameni, în mod arbitrar.

În dosar rămăsese un document. Ancheta față de care calculatorul semnalase o potrivire.

DOSAR PENAL NR. 301-1, DISTRICTUL HANDEN

ACUZAT: Dûvnjac, Ivan
ACUZAȚII PENALE: Incendiu calificat
LEGEA 8 Cap. 6 și urm.
SENTINȚĂ: patru (4) ani de închisoare

John Broncks răsfoi paginile cu scris mărunt care descriau un tip de infracțiune complet diferit. Incendiu calificat. Incendierea unei căsuțe din Sköndal, la doar câteva sute de metri distanță de zona pentru înot, de debarcader și de capătul potecii, iar condamnarea executată la centrul de detenție din Österåker.

Era posibil ca un condamnat care de obicei folosea agresiunea ca metodă și putea fi pus în legătură cu zona de căutare să fie Jafar sau Dutten.

Broncks coborî din mașină și deschise poarta.

Bărbatul pe care îl întrezărise în spatele perdelelor era încă acolo.

*

Consolidaseră și puseseră o nouă podea cu gresie în jurul gurii puțului. Stivuiseră blocuri de zgură pe lângă pereții de noroi, de la podea la plafon, și îi tencuiseră cu ciment. Instalaseră o pompă

de colectare pe fundul puțului, pe care o conectaseră la un comutator cu flotor programat să semnaleze atunci când nivelul apei ajungea prea sus.

Prima schiță, construirea podelei și pereților Peșterii Craniilor, era gata.

Leo o împături, o puse în cutia cu scule și o scoase pe următoarea. *Balamale. Catifea neagră. Construcția.* Planul lui pentru intrarea într-un seif din podea pe care nimeni altcineva nu avea s-o poată descoperi niciodată. Ieși din camera care acum avea o excavație de doi metri adâncime în mijlocul ei și traversă curtea spre garaj.

Auzi scâncetul dinților unei lame metalice, iar când deschise ușa îl întâmpină un jet de scântei. Felix stătea aplecat asupra unui seif masiv de pe un banc de lucru lung, cu fața transpirată acoperită de o cagulă neagră de poliamidă rezistentă la căldură.

— Felix — am stabilit o zi, o oră și un loc.

Ultimele scântei și placa din spate a seifului se desprinse complet.

— O bancă din Svedmyra, pe 11 decembrie, într-o miercuri.

Leo formă combinația și deschise seiful — apoi privi prin el spre Felix.

— Și apoi două bănci, simultan — pe 2 ianuarie, într-o joi.

Leo desfășură o bucată de catifea neagră pe cealaltă jumătate a bancului de

lucru, o măsură și o însemnă cu cretă albă pe spate. Tăie pânza în bucăți cu niște foarfeci ascuțite recent.

— Am găsit locul. Două bănci care au un perete comun. Un orășel cu o piață mică în mijloc, poți să mergi cu mașina până la ușa de la intrare.

— Căi de fugă?

— Alege ce vrei tu. O autostradă mare — Autostrada 73. Sau nenumărate drumuri lăturalnice — care duc toate aici.

Tubul se uscase puțin. Leo apăsă ca să scoată substanța vâscoasă. Apoi, cu ajutorul unui mic trafalet, întinse lipiciul lăptos pentru stofă pe pereții interiori ai seifului.

— Unde?

— În Ösmo.

— Ösmo?

— Da.

— În cazul ăsta… eu zic să mergem pe drumurile nenumărate. Prin Väggarö și Sunnerby. Sau Sorunda. Drumurile lăturalnice spre Tumba.

Pătratele de catifea fură așezate pe pereții mânjiți cu lipici.

— Ösmo, Leo? Și… ce naiba căutai tu acolo?

Stăteau fiecare de câte o parte a seifului mare fără spate, așa că era dificil să își evite unul altuia privirea.

— Am fost în recunoaștere.

— Te-ai dus *acolo*.

Felix căută ochii pe care îi cunoștea

atât de bine.

— Leo?

Ochii care nu se puteau hotărî să-l privească.

— Te-ai dus acolo… acasă la el. La nemernicul ăla bătrân!

— Da. Am fost acolo.

— De ce?

— Bani. Îi eram dator. Știi asta, nu-i așa? I-am plătit. Așa că nu mai trebuie să aud despre asta niciodată.

— Nu-i datorăm absolut nimic, Leo, când o să înțelegi asta! Și ai fi putut să-i dai înapoi oricând, dacă voiai!

Ultima bucată de catifea. Leo o lipi pe spatele seifului.

— Așa s-a întâmplat.

— Pe naiba *așa s-a întâmplat*! Ai vrut să-i spui!

— De ce-aș face asta?

— De ce? *De ce?* Te cunosc, Leo. Știu cum funcționați voi doi. El îți bagă în cap o grămadă de rahaturi și merge așa la nesfârșit.

— Ce naiba te enervezi așa? Las-o baltă, Felix.

— Bine. O să las baltă totul. Și tu las-o baltă cu Svedmyra, frățioare. Și cu Ösmo. Eu ies din joc. *Acum*.

Felix ajunsese la jumătatea drumului către ușa garajului, când Leo îl prinse de umăr.

— Fir-ar al naibii, Felix, calmează-te.

— Leo, chiar nu înțelegi de ce văd

astfel lucrurile? Nu știi că… asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă eu nu deschideam ușa aia.

— Ce ușă?

— Eu am deschis-o. Atunci. Când nenorocitul ăla a încercat s-o omoare pe mama. Eu am deschis-o. L-am lăsat să intre.

— Nu tu ai deschis-o.

— Am deschis ușa și…

— *Eu* am deschis ușa.

— Leo, n-am chef de glume.

— Nici *eu*. De ce dracu' să-i fi deschis *tu* ușa… *lui*?

— Poate că nu știam că era e*l*.

— Tu n-ai fi deschis niciodată ușa. Erai tot timpul atât de îngrijorat de ce s-ar fi putut întâmpla. Îți amintești greșit. *Eu* am fost cel care a deschis ușa.

— Tu? *Tu* te-ai cățărat în spatele lui ca o maimuță. Te-ai băgat între ei. Dar eu… eu am deschis ușa și l-am lăsat să intre!

— Am hotărât chiar atunci, Leo! Niciodată! Auzi ce-ți spun? Așa că promite-mi…

— Ce să-ți promit?

— Promite-mi că nu o să te mai vezi cu el atâta timp cât eu conduc mașina de fugă!

— Eu…

— Promite-mi. Promite-mi!

Rămaseră pe loc, privindu-se insistent unul pe celălalt un timp îndelungat. Leo puse și a doua mână pe celălalt umăr al lui

Felix.

— Bine. Îți promit. Mulțumit? Promit să nu mai iau niciodată legătura cu bătrânul.

Leo zâmbi ușor, trăgând încet de cei doi umeri care erau puțin mai largi decât ai lui.

— Bine, Felix? Mulțumit? *Niciodată.*

— Dacă îl primim înapoi, Leo, va distruge toate acestea — tot ce am construit noi.

*

Broncks sună la ușă. O sonerie mică și ciudată, care arăta ca o floare. Avea să procedeze la fel cum făcuse cu bărbatul gras din Jakobsberg și cu drogatul din Sankt Eriksgatan: să îi pună întrebări care nu aveau mare legătură cu scopul lui, dar care să îi ofere răspunsurile pe care le căuta: *Ce fel de persoană ești acum? Ce ești capabil să faci? Unde ai fost pe 19 octombrie între 17:54 și 18:14?*

Pași apăsați. O umbră peste sticla cu nervuri a geamurilor din ușă. Și o broască învârtindu-se.

— Bună, sunt…

— Steve nu e acasă.

Bărbatul era mult mai mare decât se așteptase John. Nu mai înalt, nici mai puternic, ci doar mai mare, așa cum sunt unii oameni când te apropii de ei. Păr negru slinos, pieptănat pe spate, perciuni stufoși, ca un Elvis Presley cu păr lung.

— A lui e casa. Eu am închiriat doar un

etaj. Așa că vino mai încolo.

Mâna aspră a bărbatului apucă mânerul ușii, gata să o închidă, cu două noduri ale degetelor în mod evident înfundate și aplatizate, ceva obișnuit în rândul celor care lovesc des.

— Nu îl caut pe Steve. Am venit aici ca să vorbesc cu Ivan Dûvnjac.

Broncks își arătă insigna de poliție din piele, pe care bărbatul voinic o privi în treacăt.

— John Broncks, Poliția Capitalei.

Îl privi pe celălalt, apoi se întoarse spre casele învecinate din stânga și dreapta care și ele aveau grădini mari.

— Am primit mai multe reclamații referitoare la spargeri în zona asta în ultimele câteva săptămâni. Ați observat ceva neobișnuit?

— Deci gaborii au plecat să bată pe la uși?

Același ton ca al Drogatului și al Grasului. Oameni care erau obișnuiți cu asta: să deschidă ușa polițiștilor, să aibă de-a face cu sistemul judiciar la tribunal, să meargă la închisoare. Întotdeauna suspicioși, întotdeauna cu senzația că sunt acuzați, chiar înainte ca asta să se întâmple. Broncks nu se așteptase la altă reacție.

— Da, cred că se poate spune așa.

— Și ce naiba vrei de la mine?

— Eu ți-am arătat actul de identitate. Aș vrea să-l văd pe al tău.

— Nu am act de identitate, ce dracu'.

— Nici măcar pașaport? Nimic?

— De ce să am nevoie de act de identitate? Așa spune legea? Că trebuie să stau aici și să-mi arăt documentele de fiecare dată când un polițai nenorocit bate la ușă?

Stăteau aproape unul de celălalt, pe veranda îngustă. Cam la acest moment din întâlnirile lui Broncks cu Drogatul și Grasul, aceștia începuseră să răspundă la întrebările lui, să găsească niște acte. Chiar dacă și ei se simțeau acuzați, voiau să fie șterși de pe listă.

— Ca să faci parte din societate, eventual.

— Poate că închiriez aici un etaj. Dar nu fac parte din nicio societate nenorocită.

— Și mașina aia de acolo?

Broncks făcu semn cu capul spre alee, către un Saab vechi și ruginit, pe al cărui geam din spate ieșeau un trafalet și o scară pliată.

— E a ta? Dacă da, atunci trebuie să ai permis.

Bărbatul își trecu o mână prin părul de Elvis.

— Crezi că sunt un hoț nenorocit? Serios?

— Aș vrea să știu unde erai pe 19 octombrie între orele 17:30 și 18:30.

Un râs scurt se auzi între ei.

— Dar ce fel de hoț dă spargeri între cinci și șapte?

Bărbatul voinic, care ocupa atât de mult spațiu, făcu acum jumătate de pas în față.

— Am făcut ce am făcut. Mi-am pierdut controlul. Dar hoț… ce naiba, tu asta crezi, că mă furișez în casele oamenilor ca să le iau lucrurile? Eu nu mă furișez. Eu lupt. Poți vedea asta în hârtiile tale nenorocite.

John Broncks nu se mișcă. Nu înainte de a vedea un act de identitate.

— Ți-ai agresat soția. Ai folosit violența pentru a controla. Nu am nevoie de niciun fel de *hârtii nenorocite*, știu totul despre asta.

— Bine. Ce naiba. Doar dacă te duci înapoi la mașina ta de poliție.

Bărbatul lăsă ușa deschisă și dispăru pe hol înspre ceea ce părea a fi bucătăria, cu o masă pe care se aflau două sticle de vin și un teanc de bilete de loterie. O geacă gri pe spătarul unui scaun de bucătărie, iar în buzunarul ei un portofel uzat.

— Mulțumesc.

Broncks luă cardul de plastic. Un permis de conducere. IVAN ZORAN DÛVNJAC. Emis în urmă cu șapte ani, valabil încă trei.

— Ai fi putut să mi-l arăți imediat.

— De ce să fac asta? Vii aici, în casa mea, cu prejudecățile tale. Chiar dacă știi că n-am făcut absolut nimic de zece ani. Și că eu nu mă furișez niciodată în casele altora, ca un șobolan afurisit.

— Poate cineva să confirme asta?

Erau aproape unul de celălalt. Dar nu suficient. Ivan Dûvnjac se dădu puțin mai aproape, își bălăbăni capul și scoase bărbia în față, privind insistent. Trecuse mult timp de când John Broncks mai fusese angajat în tipul ăsta de joc de putere în timpul serviciului.

— Vii aici și încerci să mă faci să-mi pierd cumpătul. Poate că o să reușești. Dacă mai continui.

— Mă amenințI?

— Poți să crezi ce vrei tu.

— Poate cineva să confirme unde erai în după-amiaza și seara zilei de 19 octombrie?

— Steve.

— Steve?

— Proprietarul. Locuiește la etaj. El poate să confirme. Sună-l. Lucrează la… sună la feribotul de Gotland.

În jos pe scări, pe aleea cu lespezi de piatră și la mașină. Broncks nu avea nevoie să se întoarcă. Simțea prin perdele ochii ațintiți asupra spatelui său.

Avusese 17 intrări, condamnați și eliberați, infractori și foști infractori. Îi verificase și îi șterse de pe listă unul câte unul. Acesta fusese ultimul. Și Broncks îl credea. O persoană care lovea, dar nu fura.

Jafar și Dutten erau altundeva.

*

Din cine știe ce motiv, scările scârțâiau întotdeauna când urca, dar niciodată când

cobora. Pe un taburet de lângă sobă erau ziare vechi de câteva zile. Ivan le luă cu el, dar deschise și dulăpiorul de sub chiuvetă, de obicei acolo era un teanc pregătit pentru reciclare.

Nemernicul stătuse în fața ușii lui. Cu blugi și geacă neagră de piele. Un polițist idiot care vorbea de infractori mărunți ce se furișează în casele altora ca niște șobolani.

Coborî iar la parter și dădu la o parte biletele de loterie și sticlele, în timp ce răsfoia ziarele locale și naționale din ultimele două săptămâni. Nici măcar o însemnare despre vreo spargere în zona asta.

L-ar fi lovit pe dobitocul ăla de polițist în falcă dacă nu ar fi hotărât să nu mai facă asta niciodată. Descoperise altceva: existau alte modalități de a îngrozi oamenii fără să ajungi la pușcărie. Dacă ridica vocea și privea fix în ochii lor, oamenii din țara asta afurisită dădeau înapoi. Era ca și cum ai fi pocnit pe cineva în față fără să faci nimic. Își lăsau garda și ochii jos și renunțau.

Nicio singură lovitură în zece ani.

Dar e tratat în continuare așa de un polițist afurisit, acuzat ca și cum timpul n-ar fi trecut, ca și cum omul nu se poate schimba.

Drumul care cobora dealul spre Piața Ösmo era noroios și alunecos, iar tălpile lui uzate nu mai făceau priză. Trecu pe

lângă magazinele alimentare, bănci și restaurante. Clopotul de deasupra ușii tutungeriei lui Jönsson suna arțăgos — cum dracu' îl putea suporta, clinchetul ăla ascuțit de fiecare dată când un client avea nevoie de o țigară?

Ivan privi în jur, la rafturile cu tutun de lângă cele cu dulciuri care se aflau lângă standul cu ziare. Nimeni în spatele tejghelei. Apoi se auzi un sunet de tras apa din spatele magazinului, o mică toaletă care vara trecută cursese și pe care îl ajutase pe proprietar să o înlocuiască, în schimbul unei cantități mari de tutun.

— Ivan.

Jönsson trase perdeaua la o parte și își trecu mâna prin părul rar, ca și cum ar fi folosit un prosop.

— Ziarele de seară. Amândouă.

— Azi nu e pagină de jocuri, Ivan. Știi că apare abia marți.

— Ziarele de seară.

Scoase un plic împăturit și mototolit din unicul buzunar de la piept al cămășii. Răsfoi teancul de bancnote de 500 de coroane și puse una pe tejghea.

— N-am mai mici.

Negustorul își șterse ochelarii pe care îi purta rar și apoi luă bancnota, îndreptând-o spre lustra din plafon.

— Ei, să fiu al naibii.

— Am mult de lucru zilele astea.

— Ai câștigat atât din zugrăvit și tâmplărie? Mi-am ales greșit meseria. Ai

un plic întreg, iar eu abia dacă am suficient ca să schimb una din asta. Cine-și permite să plătească atât?

— Uneori mă întreb și eu același lucru. Nu poți să știi niciodată.

Jönsson puse restul pe tejgheaua uzată, bancnote de 100, 50 și 20 de coroane. Ivan le numără și apoi răsfoi ziarele, lângă masa de joc.

— Niciun cuvânt.

— Despre ce?

— Spargeri.

— Spargeri?

— În zona asta. Mai multe. Spargeri de case.

— N-am auzit nimic. Și toată lumea vine aici ca să vorbească. Aș fi aflat.

Ivan rulă ziarele și le puse în buzunarul de la geacă. Nemernicul ăla nu fusese și la vecini înainte să sune la ușă și venise singur. Chiar dacă ar fi bătut la ușile din cartierul ăsta, și-ar fi lăsat mașina în piață și ar fi mers pe jos, nu ar fi parcat în fața ferestrei lui. Și ar fi fost cel puțin doi polițai care să vină să discute cu un fost pușcăriaș cu antecedente de lovire a unor polițiști — ei mergeau întotdeauna în perechi, ca hienele. Nemernicul ăla venise acolo să-l acuze din alt motiv.

— Ai terminat de citit?

— Nu era nimic de citit.

— Pune-le la loc. Nu trebuie să plătești. Ia un pachet de tutun pentru rulat în schimb.

Ivan împături la loc ziarele, netezindu-le cât de bine putea, și luă pachetul de tutun de pe raftul de sus. Dădea deja să iasă.

— A fost pe aici fiul tău. Are umeri mari, lați. Seamănă cu tine, Ivan, în afara părului blond. Lucrați iar împreună?

Jönsson voia un răspuns. Dar nu avea să primească unul. Pentru că fiul lui cel mare își făcuse propria afacere, împreună cu frații săi.

Ivan zâmbi vag.

Măcar un lucru îi învățase pe fiii lui: să fie uniți împotriva tuturor — chiar și a lui.

*

Anneli dormea îmbrăcată, întinsă pe burtă pe patul dublu. În ultimul timp dormea mult. El o mângâie ușor pe obraz cu dosul palmei, până când ea se trezi.

— Cât… e ceasul?

Ochii ei îngustați evitau lumina.

— Șase și jumătate.

— Așa de devreme? Atunci vreau să mă culc la loc.

— Seara.

Leo o luă de mână și trase încet de ea.

— Haide.

Ea îl privi, dar nu se mișcă.

— Acum. Ne ducem să ne întâlnim cu Fantoma.

Anneli se dădu jos din pat, cu brațele încă prea moi și picioarele inerte, și îl urmă, fără să înțeleagă, în jos pe scări, spre camera care se afla vizavi de

bucătărie și unde ei petreceau atât de mult timp.

— Imaginează-ți asta, Anneli. Cineva e căutat de poliție și se ascunde aici, în această casă, iar polițiștii vin să se uite.

O cameră obișnuită. Podea, pereți, plafon. Mirosul de vopsea proaspătă era prea puternic pentru Anneli. Stăteau cu toții acolo, împreună, Leo, Felix, Vincent și Jasper, privind-o și părând încântați de ei înșiși.

— Nu înțeleg nimic. Despre ce vorbești?

Pătratele negre și albe, care păreau noi și strălucitoare — stratul exterior al podelei de sub covorul gros. Leo dădu drumul mâinii ei și se lăsă pe vine.

— Asta e camera ta, Anneli, și a lui Sebastian.

Ea zâmbi slab. El o privi, în continuare încântat de el, în timp ce rula covorul și apoi arătă spre patru pătrate, două albe și două negre, iar apoi dădu la iveală două inele de prindere.

— Polițaii sunt aici, caută. Și, din cine știe ce motiv afurisit, descoperă câteva dale din podea care nu sunt prinse bine. Apoi astea, inelele de fier, pe care le pot apuca și trage.

Leo prinse belciugele circulare, le trase în sus și un bloc de ciment se ridică odată cu ele.

— Și-au dat și ei seama de asta, au descoperit această piesă care nu a fost

bine prinsă. Apoi văd asta. Un seif. Fixat solid în podea. O, ce bucurie enormă pe polițai. Acum ne-au prins!

Leo prinse ușor zăvorul cu cifru de pe seif.

— Apoi, printr-un noroc enorm, găsesc combinația. Să ne imaginăm asta, că au găsit combinația.

Învârti și răsuci mânerul și deschise ușa de oțel. Înăuntru se afla un seif cu margini de catifea neagră și fără îmbinări, izolat ermetic. Conținea o pungă mică de plastic, plină cu bancnote de 500 de coroane. Un aparat de fotografiat. Niște cartușe răzlețe. Un teanc de hârtii care păreau să fie certificate și contracte. Leo le luă și le puse pe podea, lângă deschizătură.

Și apoi văd — asta. Absolut nimic. Punct terminus. Așa că trec mai departe la altă cameră, bucuroși că au găsit o ascunzătoare cu niște bani și documente care par importante și niște cartușe de pușcă pe care să facă niște teste inutile.

Leo se duse la singura fereastră a camerei, la cutia de racord de deasupra ei, unde deșurubă capacul și îl scoase. Două cabluri electrice. Unul roșu și altul albastru. Se uită la Anneli și zâmbi ca mai înainte, apoi legă capetele celor două cabluri, închizând circuitul.

— Du-te la seif. Și uită-te în jos.

Un sunet monoton. Iar apoi… spatele seifului dispăru încet, în timp ce ei priveau… *în jos*.

— Polițiștii au plecat. Și au ratat asta. Totul era sub seif.

Un sărut rapid pe obrazul ei, în timp ce el se apropia de groapă și se ghemuia, punea piciorul pe scara de aluminiu, cobora și aprindea lumina. Dintr-odată, o cameră care nu mai fusese înainte. Două rânduri de rafturi din lemn pe lângă pereți. Pistoale mitralieră pe raftul de sus, AK4-urile pe cel de jos.

— Fantoma și Peștera Craniilor.

Și cinci pușți mitralieră direct pe podea, în spatele scării.

— Nu înțelegi? Seiful Fantomei. Locul în care el lasă mesaje pentru Patrula Junglei.

Cu picioarele goale pe treptele înguste ale scării, Anneli coborî pe podeaua rece, clătinându-se și recâștigându-și echilibrul.

— Știi, Fantoma avea un tunel secret către seiful din biroul poliției, putea să deschidă fundul seifului și să bage înăuntru mesaje pentru sediul central al Patrulei Junglei. Și de fiecare dată când Fantoma sau Șeful se duceau acolo, un mesaj nou îl aștepta pe unul dintre ei, așa comunicau.

O cameră cu arme automate, aproape la fel de mare ca depozitul de armament din care proveneau. Anneli se uită la scara pe care tocmai coborâse.

— Pipăie.

Leo îi luă mâna și i-o puse pe peretele de beton.

— E uscat, nu? Nici umezeală, nici apă.

Apoi se lăsă în genunchi și deschise o trapă din podea: o conductă lată de ciment și o pompă de colectare instalată înăuntrul ei.

— Casa e construită pe fundul unui lac. Așa că nu poate avea un subsol. Dar cu asta vom controla nivelul apei. Când apa ajunge aici, la limita maximă, pompa va începe să funcționeze.

Leo și Anneli stăteau unul lângă celălalt, ținându-se în brațe, într-o cameră subterană secretă cu podea rece și o deschizătură în plafon. Și 221 de arme automate pe două șiruri. Tot ce le trebuia pentru următorul jaf, apoi pentru următorul și tot așa.

27

Când încercă să vadă prin cagula neagră, era de parcă ar fi privit printr-un binoclu într-un film vechi — margini întunecate care înconjurau o realitate mai concentrată; culorile erau mai strălucitoare.

— Mai sunt 60 de secunde.

Primul lucru pe care îl vedea erau niște mâneci de salopetă albastră și mâini care țineau un pistol mitralieră lung, cenușiu și greu.

— Mai sunt 50 de secunde.

La fel ca și ceilalți, Albatru stătea ghemuit pe podeaua unei camionete Dodge, pe care ei o cumpăraseră folosită și o dezmembraseră, și căreia acum îi lipseau scaunele. Toți aveau arme automate, rucsaci goi, toți erau îmbrăcați cu salopete albastre, cizme și măști pe față. Aproape că putea să vadă tăcerea.

— Mai sunt 40 de secunde.

Albastru Doi conducea mașina — era complet calm și știa ce să facă indiferent de situație.

— Mai sunt 30 de secunde.

Albastru Trei, care stătea vizavi de el, urma să împuște camera de supraveghere din spate — nu a putut dormi timp de mai multe zile, din cauza zelului și a nerăbdării.

— Mai sunt 20 de secunde.

Albastru Patru de lângă el, sărea pe

tejghea, se strecura prin geamul casierului și lua cheile — tremura și încerca să ascundă asta, nu era sigur că va reuși să meargă ca un bărbat.

— Mai sunt 10 secunde.

Se uita la ei prin găurile rotunde din stofă, în timp ce ținea în brațe o armă, la fel ca ei, întrebându-se dacă cineva din interiorul băncii urma să moară — dacă cineva îi va obliga să tragă, era atunci doar o problemă de consecințe. Aveau să-și decidă singuri soarta.

— Mai sunt cinci secunde. Patru, trei, doi, unu… *Acum.*

Ușa laterală se deschise. Opt pași până la bancă. La intrare, diagonal deasupra lui, se afla camera de supraveghere. Își roti corpul și trase. Nu se auzi niciun sunet. Așa că strigă *bum! bum! bum!* de multe ori. Albastru Trei merse mai departe înăuntru și ridică arma, cu greutatea corpului în spatele patului armei, în timp ce se aplecă și ținti a doua cameră. Nici împușcăturile lui nu se auziră, iar vocea lui era intensă în timp ce țipa BANG! BANG! BANG!

Iar Albastru Patru, care era imediat în spatele lui, păși peste două femei întinse pe pardoseală și alergă spre ghișeu, așa cum și trebuia să facă.

— *Casierul a încuiat geamul.*

Albastru Patru se opri dintr-odată. Albastru Unu continua să strige în cască.

— *Albastru Patru, acum! Reacționează! Geamul e închis!*

Albastru Patru se uită spre geamul casierilor, ezitând.

— Dacă geamul e încuiat, trage în el!

Albastru Patru transpira abundent în timp ce, în sfârșit, își aținti arma asupra geamului coborât și a casierului din spatele lui, strigând *bum, bum, bum* mai încet decât ceilalți și fără prea multă tragere de inimă.

— Bun. Atunci facem pauză. Câteva minute.

Albastru unu — Leo — își rulă cagula pe frunte. Intraseră și ieșiseră în fugă din clădirea fictivă a unei bănci dintr-un garaj mare timp de patru ore și făceau din ce în ce mai puține greșeli. Își puse arma automată și mănușile pe bancul de lucru, își scoase microfonul de la guler și îl băgă în buzunar.

— Vincent — ce am spus eu că trebuie să faci dacă ei închid geamul?

Albastru Patru își scoase cagula.

— Să trag până se deschide.

— Și apoi?

— Să sar prin el.

— Nu trebuie să ne oprim deloc din mișcare, bine? Pierdem timp. Și totul se duce naibii. Trebuie ca noi să avem controlul asupra timpului — nu ei.

Pe podeaua murdară erau trasate dreptunghiuri imense cu bandă adezivă, o copie 1:1 a filialei Băncii Handels din Svedmyra — banda desemna pereții exteriori, iar o scândură din lemn indica

ușa de la intrare. Ghișeul fusese făcut din placaje. Cinci manechine — clienții — uneori erau puse în picioare, alteori întinse pe jos de cealaltă parte a tejghelei, și trei manechine — casierii — erau așezate pe trei scaune de cealaltă parte.

Cowboy și indieni pe podeaua camerei unui băiețel. Sau manechine pe podeaua unui garaj, care erau recuzita unei spargeri de bănci.

Când trecutul devenise prezent, când devenise jocul ceva serios.

Era modelul unei încăperi unde niciunul dintre ei nu mai intrase. Deși Leo parcursese agale mica piață, intrase în magazinul alimentar sau stătuse de câteva ori să mănânce o pizza alături, nu deschisese niciodată ușa de la intrare a băncii. Era exclus ca vreunul dintre ei să pășească înăuntru. Înălțimea, greutatea și modul lor de a se mișca nu trebuiau surprinse pe vreo filmare de supraveghere. Anneli era singura care fusese de cealaltă parte a vitrinelor băncii, în fața camerelor de supraveghere reale și a casierilor, înconjurată de clienți adevărați. În timpul fiecărei scurte vizite, ea desenase încă o parte a incintei pe spatele unui formular de depunere nefolosit, apoi Leo le îmbinase pe toate pe masa din bucătărie, transformându-le într-un plan de nivel.

Felix coborî de pe scaunul din dreapta al unei mașini parcate în fața băncii

construite din bandă și resturi de cherestea.

— Vincent, te-ai mai oprit și înainte, ce s-a întâmplat?

— Ți-am spus deja! zise Jasper, care încă purta cagula. Nu poate s-o facă! Ar fi trebuit să tragă în plexiglas!

Felix mută unul dintre clienții care stăteau întinși, punându-l lângă bucățile de placaj nevopsit care reprezentau ghișeul casierului.

— Se poate ca geamul să fie deschis, nu?

— Leo i-a spus că geamul a fost închis de casier! strigă Jasper.

Felix doar zâmbea. Nu îi plăcea să țipe, așa că în schimb lovi o bucată de lemn, pe care scria **Casieria 3**.

— Dar ce-i asta? Bineînțeles — geamul e deschis, nu vedeți?

— Facem un exercițiu, ce naiba!

— Iar tu ești un măgar care vede lucruri ce nu există. Așa că nu te mai lua de Vincent.

— Nu e vorba că mă iau de cineva! Trebuie să reacționeze cu tupeu. Nicio ezitare, niciodată! Eziți dacă nu ai încredere în arma ta. Nu, Leo?

Jasper era gata să dea peste cele două plăci care atârnau prin frânghii de plafon, având scris pe ele — **Camera de Supraveghere 1** și **Camera de Supraveghere 2** — și le împunse cu arma.

— Acolo — și acolo — sunt camere care

au fost împușcate. Știi de ce?

— Nu văd decât niște bucăți de plăci pe care ai mâzgălit ceva.

Jasper lovi cu botul armei în cele două plăci, care vibrară, în timp ce scutura din cap.

— Când tragi afară, oamenii se pot speria, o pușcă mitralieră face zgomot. Dar înăuntru sună altfel. Ascuțit. Ca niște cuțite care lovesc pereții și ricoșează din ei până când îți sparg timpanele. Iar țiuitul din urechi îi dezorientează pe oameni. Înăuntru, sunt înspăimântați. Se aruncă la podea, nu doar ca să se protejeze — orientarea e absolut crucială pentru supraviețuire.

Jasper privi spre Felix și Vincent, care tăceau. Leo dădu ușor din cap.

— Și asta e partea cea mai importantă, continuă el. Nenorociții de polițai trebuie să știe că e periculos să se apropie de locul în care lucrăm noi. Și dacă totuși decid să ne înconjoare, ei sunt cei care au decis ce urmează să se întâmple.

— Jasper are dreptate, spuse Leo. Dacă țintesc spre noi, țintim și noi spre ei. Dacă trag în plin, tragem și noi în plin. Dacă se pune problema viața lor sau… ați înțeles?

Privi în ochii lor și își dădu seama că ei aveau încredere în el. Acum trebuia să hotărască dacă el avea încredere în ei.

Un băiat de 17 ani care nici măcar nu-și satisfăcuse stagiul militar, unul de 21 de ani, care fusese înrolat, dar scăpase cu o

scutire, și unul de 22 de ani, care se purta de parcă ar fi antrenat pușcași marini. Era treaba lui să-i facă să lucreze împreună, ca grup.

— În mașină. Toată lumea. Încă o dată. Haideți! Fac eu numărătoarea inversă, trei minute începând de… acum.

În 46 de ore aveau să facă asta pe bune.

28

Stăteau în aceeași camionetă Dodge, de data aceasta refăcută, care mergea spre nord, pe autostrada E4, în lumina zorilor. Exersaseră atacul asupra băncii imaginare de 28 de ori, trecând de la camionetă la casele de la ghișee, apoi la trezorerie și înapoi. Un tipar fusese imprimat în conștiința lor. Dar mai urmau alte pregătiri.

Drumul de asfalt se îngustă și se transformă în unul de pământ, nu mai era mult.

Un sunet. Telefonul mobil din buzunarul exterior al gecii lui.

— Alo?

— Leo… plicul.

Vocea aceea.

— N-am timp acum pentru asta.

— Datoria ta afurisită, Leo. Banii din plic. Ai spus că nu mi-i datorai, nu?

— Nu pot vorbi acum.

— Așa că, dacă vii după atât de mulți ani cu niște mălai ca ăsta și nici măcar nu consideri că mi-ești dator… atunci trebuie că ai mult mai mult. Nu mi-ai da niciodată ultimul tău cent. Așa că de unde dracu' vin banii ăștia?

Leo închise.

— Cine era? întrebă Felix.

— Nu e important.

— Părea important.

— Fii atent la drum.

Felix era pe scaunul șoferului, ca întotdeauna; cunoștea mașina asta, cum accelera, distanța de frânare, volanul. O camionetă Dodge. Era tipul de vehicul pe care îl foloseau în timpul jafului, dar și după ce fugeau de la locul faptei. Felix exersase cum să o conducă, dar învățase și modul exact în care era alcătuită. I se dăduse misiunea de a fura două astfel de mașini în noaptea dinaintea spargerii și petrecuse ore întregi strecurând o bucată plată de metal în locul dintre geam și garnitura de cauciuc, până când fusese sigur că putea să deschidă o portieră de Dodge în mai puțin de 20 de secunde.

Poligonul de tragere cel vechi se afla la capătul drumului de pietriș. Parcară și auziră focuri trase în depărtare.

— Mai e cineva aici.

Porniră, cu sacul lor de muniție, patru foi de izopren și patru arme automate, pe o alee de pietriș care se transforma în potecă. Doi bărbați stăteau întinși pe un platou la 300 de metri distanță de ținte și de malul de nisip.

Leo se opri, ascultând.

— MP5-uri. Trebuie să fie din unitatea SWAT.

— Leo, hai să plecăm, ăștia ne caută pe noi, fir-ar al naibii!

Vincent trase de brațul fratelui mai mare.

— Trebuie să plecăm de-aici.

— Nu. Trebuie să înveți și tu asta.

— Leo, la naiba, noi…

— Ascultă, polițaii caută doi arabi.

Vincent mergea mai încet și mai în spate. Îl mai văzuse pe Leo așa, când nu puteai vorbi cu el, când simțea nevoia să te provoace, să câștige chiar dacă nu era necesar, doar ca să demonstreze că poate. Și exact în acea clipă cei doi bărbați în uniformă se ridicară, își împachetară lucrurile și începură să meargă.

Spre ei.

Pe măsură ce se apropiau dinspre celălalt capăt al potecii înguste păreau mai mari, cu umeri lați, cefe late. Arătau ca niște adulți, nici măcar Leo nu arăta așa când mergea.

— Ați venit să trageți puțin, băieți?

Pietrișul foșni în timp ce se apropiau să le examineze armele.

— Aș zice… Garda Națională?

Dintr-odată, Jasper alergă prin iarbă, pe lângă Leo, ca să se laude, mândru, cu armele lor.

— Exact. Batalionul Gărzii Naționale din Järva.

Își ridică AK4-ul ca pe o statuie de marmură, cu un zâmbet încrezător întipărit între nasul lui ascuțit și bărbia subțire, care lăsa să se vadă strungăreața dintre dinții din față. Vincent mai făcu un pas în spate, cocoșându-se. Dacă Leo voia un concurs al orgoliilor, voia să câștige, Jasper voia să fie acceptat.

— MP5?

Acum se opriră pentru a se uita mai bine la armă. Și tocmai când erau pe punctul de a pleca mai departe.

— Sunteți din unitatea SWAT, nu-i așa? întrebă Jasper.

Vincent închise ochii. Nu era destul. Etalarea armelor furate, periclitarea tuturor șanselor. Jasper mai trebuia să le vadă și pe ale lor. Stătea acolo, aruncând priviri admirative, îi plăcea totul la nebunie. Frăție.

— Da. Suntem din unitatea SWAT. Noroc la tragere, nu e vânt, e o zi bună pentru antrenament.

Dădură din cap, cum fac oamenii când se pregătesc să plece. Vincent își privea picioarele, respirând cât mai precaut în timp ce ei treceau.

— Tu, cel de acolo.

Bărbatul care vorbise cel mai mult și își etalase arma se opri drept în fața lui Vincent.

— Nu ești cumva prea tânăr pentru asta?

— Eu…

Vincent încercă să-și ridice privirea din pământ, dar nu reuși.

— TGN.

Răspunsese Leo.

— Tineretul Gărzii Naționale.

Polițistul continua să-l privească pe Vincent.

— Când eram de vârsta ta îmi petreceam timpul alergând după fete, nu

antrenându-mă pentru luptă.

Vincent zâmbi stingher, deși în continuare nu respira. Nu se opri până când aceștia nu-și luară MP5-urile și porniră mai departe. Jasper derulase deja foile de izopren pe pietriș, Leo scosese un teanc de ținte din garnizoană și le pusese în fața unei bariere de nisip, iar Felix deschisese cutiile cu muniție și împărțise cartușe, dar Vincent nu reuși să se relaxeze decât atunci când cei doi agenți de poliție porniră mașina și plecară.

— Nici măcar n-au verificat seriile alea nenorocite.

Zâmbetul lui Leo era adevărat: fericit și mândru. Îi înfruntase, sigur că putea să câștige, și câștigase. Acum umplu încărcătorul cu 20 de cartușe, își înfășură cureaua în jurul antebrațului, în poziție dreaptă, setă arma pe foc automat, alese una dintre siluetele de carton din cătarea lui și apăsă pe trăgaci. Fața din hârtie a fost sfâșiată în bucăți.

— Ca să înveți cum să folosești un AK4, trebuie să înveți și cum să stai.

Reîncărcă și îi întinse arma lui Vincent — dar nu îi dădu drumul.

— Dacă nu te proptești pentru recul cu greutatea ta corporală, dacă nu împingi în armă și cu umărul, și cu mâna stângă, o să sară în sus și al treilea tău foc o să ajungă la jumătate de metru deasupra țintei.

I-o întinse din nou lui Vincent și de data asta îi dădu drumul de tot.

Era dificil să respiri normal, să faci ca mâinile să nu-ți transpire. Vincent se împinse în patul armei, așa cum îi arătase Leo, lăsându-și greutatea pe piciorul stâng, la fel ca el, cu mâna deasupra țevii. Și trase. Iar patul ricoșă în umărul lui. Și țeava sări în sus, ca și cum ar fi fost trasă de o frânghie invizibilă.

Douăzeci de focuri trase în bariera de nisip. Iar silueta de carton se holba la el cu ochi indiferenți.

Jasper aproape că alergă spre el, așa cum făcuse când se întâlniseră cu tipii din unitatea SWAT, și lovi încet piciorul stâng al lui Vincent.

— Vincent! Concentrează-te! Picioarele depărtate! Apoi împinge cu mâna stângă, așa cum a zis Leo. Apasă pe ea, ce naiba!

— Ține-ți gura.

Felix își părăsise locul la fel de repede și se băgase între Vincent și Jasper.

— Când vorbești cu fratele meu, nu țipi și nu dai cu piciorul. Ai înțeles?

— Dați-vă de-aici. Amândoi.

Leo așteptă până când cei doi încetară să se mai holbeze unul la celălalt.

— Respirația ta, Vincent.

Întoarse ușor fața fratelui său până ce privirile li se întâlniră.

— Inspiri, expiri. Inspiri, expiri. Și apoi… tragi.

Patul apăsat bine pe umăr. Și… lovit! Capul, gâtul, pieptul siluetei de carton.

Un încărcător nou. Alte focuri. Până

când inamicii cedară, unul după altul, și căzură la pământ sfârtecați. Uneori, ca ieri în garaj, Leo zăbovea prin apropiere, observându-și fratele pe care îl ridicase din leagăn, căruia îi construise orașe roșii și albastre din Lego și îi făcuse sendvișuri cu dulceață. *Nu ești suficient de mare ca să votezi. Nici ca să cumperi alcool.* Și Leo zâmbi, mândru. *Dar poți să tragi cu o armă automată, iar peste 33 de ore o să jefuiești o bancă.*

29

Era seara târziu când intrară cu mașina în curte. Leo duse înăuntru, la Anneli, niște pungi cu cumpărături, în timp ce Felix, Vincent și Jasper cărau echipamentul și armele în garaj. Vincent puse sacul cu încărcătoare și muniția rămasă pe podea și simți cum umărul drept i se smucește involuntar, o memorie musculară de la recul.

— Curățarea armelor.

Vincent știa despre ce e vorba de fapt. Așa fusese întotdeauna. Era modalitatea lui Jasper de a se integra. Nu conta cine sau unde, atâta timp cât el își avea locul lui.

— Felix, Vincent, haideți aici, ce naiba!

Jasper își puse arma pe bancul de lucru și își demontă rapid arma piesă cu piesă.

— Acum voi. Demontați-vă și curățați-vă arma. Și eu mă uit.

Felix puse jos AK4-ul cu care trăsese în oamenii de carton, dar apoi se aplecă și îi șopti ceva lui Jasper.

— Jasper?

— Da.

— De ce te porți ca și cum ai avea un pistol mitralieră băgat în fund?

— Poftim?

— Te agiți pe-aici de parcă ai fi dintr-un comando, fir-ar al dracu'. Mie și lui Vincent nu prea… ne place asta.

— Ăsta e un antrenament!

— Și?

— Fiecare antrenament de luptă are nevoie de un comandant de luptă. Dar voi nu aveți așa ceva! Pentru că nu v-ați făcut stagiul militar.

— O să-ți spun doar o dată. Termină.

— Ce să termin?

— Pur și simplu termină.

— Dacă ajungem la ananghie o să-mi mulțumiți.

— La ananghie?

— Dacă eziți în luptă, mori. E foarte simplu, la dracu'.

— Ascultă… dacă o să ajungem în toiul unei lupte, o să fie vina ta.

Jasper se apropie, încercând să-l intimideze cu privirea. Vincent mai văzuse privirea asta — ca atunci când Jasper își cumpărase un baston de polițist și începuse să se plimbe, așteptând să se uite cineva la el mai ciudat. Până când hotărâse că Steffe Solidul făcuse asta și îl pocnise de două ori peste încheietura mâinii. Avusese aceeași privire atunci când osul cedase, *atât de ușor, ai văzut, ca o crenguță uscată*. În seara aia îi păruse rău și fusese îngrijorat ca naiba, nu pentru Steffe, ci să nu aibă probleme, să nu poată să-și facă stagiul militar. Iar acum stătea acolo, holbându-se la Felix cu aceiași ochi. Chiar atunci Leo deschise ușa și intră cu o cutie mare de carton în brațe.

— Ce se întâmplă aici?

Nici Felix, nici Jasper nu spuseră nimic, făcând fiecare un pas în spate.

— Nimic, spuse Vincent.

— Îmi dau seama că e ceva.

Jasper își puse pentru a doua oară arma pe bancul de lucru.

— Îmi pun la îndoială priceperea, și m-am săturat de asta!

— Nu priceperea — atitudinea!

— Atitudinea? Eu nu ți-am pus niciodată la îndoială abilitățile pe un șantier, când mi-ai spus că țin ciocanul prea aproape de vârf sau că l-am pus în cutia greșită — te-am ascultat și te-am respectat! Așa că și tu trebuie să mă asculți când te învăț ceva la care mă pricep, fir-ar al dracu'!

Leo se duse și se băgă între ei, împingându-i pe amândoi cu blândețe în direcții opuse.

— Jasper? Acum ține-ți gura.

— Ai spus să-i învăț tot ce știu.

— Ține-ți gura și curăță-ți arma. Iar tu, Felix? Tu ascultă de Jasper când vine vorba de lucruri de-astea — știe ce vorbește. Știe cum ar trebui să te protejezi. Așa cum te-a protejat și el pe tine! Atunci când idioții ăia nemernici de la depou te-au bătut, iar el a rămas pe loc, chiar dacă primise o bâtă de baseball în cap, a rămas pe loc și a bătut la ei până am reușit eu să ajung acolo. Nu-ți amintești asta?

Erau obosiți, Leo știa asta. Și încordați, nu mai era mult.

— Bine?

Așteptă ca vreunul dintre ei să continue să protesteze, cum făceau de obicei. Dar de data aceasta nu se auzi decât tăcere, tăcerea peste care dăduse când intrase.

— Bun. Haideți s-o mai facem o dată, ultima oară. *Cu* veste. Tot echipamentul.

Leo deschise cutia și întinse tuturor câte o vestă antiglonț. Nu trebuia comandat niciodată echipament de la o companie suedeză. Dacă polițaii începeau să investigheze firmele de securitate, cerându-le să le furnizeze informații, exact ăsta era indiciul pe care l-ar fi putut descoperi. Acest furnizor al armatei americane, *American Body Armor*, era opțiunea mai sigură.

— Dacă toată lumea arată la fel.

A doua cutie stătuse sub bancul lor de lucru o vreme. Patru salopete noi, albastre ca mai înainte, toate identice.

— Dacă nu iese nimeni în evidență, o să le fie mult mai greu să ofere descrieri precise.

Ultima dată.

Repetiție cu echipament complet. Cucerirea obiectivului.

Dintr-un Dodge într-o bancă improvizată și înapoi.

Exact 180 de secunde.

Apoi ghișeele de control redeveneau scânduri de lemn și placaj, în timp ce pereții, ferestrele și trezoreria băncii se

transformau într-o minge lipicioasă de bandă adezivă înfășurată.

— Ia canistra cu benzină și sacul de gunoi și vino după mine, spuse Leo și îi făcu semn din cap lui Jasper.

Merseră în spatele garajului, unde un zid stătea între ei și casa vecinului, iar spre autostradă era un gard viu. La doar un metru distanță era un butoi ruginit cu ulei. Leo goli sacul de gunoi plin de tot felul de lucruri, pe care Jasper le stropi cu benzină.

— 17:50. Zece minute până la ora închiderii. Toată lumea încearcă să-și facă treburile la timp.

Două chibrituri. Schițele, desenele, planurile începură toate să ardă.

— Și, Jasper — trebuie să-ți păstrezi controlul.

— Știu foarte bine ce fac.

Planurile și căile lor de fugă erau devorate de flăcări.

— Ca atunci când ai băgat țeava armei în gura agentului ăla de pază?

Să nu pierzi controlul. Să nu devii niciodată parte a violenței, ci să o dirijezi. Văzuse asta în ochii tatălui său, cu mult timp în urmă, iar acum o vedea și în ochii lui Jasper — ochi care mai degrabă erau controlați, decât să exercite control.

— Sau când ai tras în mașina blindată, chiar dacă se vedeau luminile mașinilor de poliție în depărtare?

Diferența dintre strivirea unui nas cu

un pumn și incendierea unei case.

— Uită-te la mine, Jasper. Trebuie să pot să mă bazez pe tine. Pot?

Nouăsprezece ore și douăsprezece minute.

— Da. Poți să te bazezi pe mine.

30

Leo se uita cum fratele lui mai mic își descheie vesta antiglonț la talie și mai strânge cureaua puțin. Stăteau pe vine în spatele uneia din cele două camionete pe care Felix le furase cu o noapte în urmă. Nu puteau vedea afară, dar Leo știa exact unde erau, exact cât mai aveau de mers.

— Și dacă mă blochez? întrebă Vincent.

— Cum așa? replică Leo.

— Dacă mă blochez în geam?

— Care geam?

— De la casierie. Când intru?

Avea să spargă prima lui bancă peste patru minute și douăsprezece secunde.

— N-o să te blochezi.

— Dar totuși?

— Vincent, uită-te la mine. N-o să te blochezi.

Căutaseră o camionetă cu logo-ul unui meseriaș pe părțile laterale și găsiseră una perfectă. Un abțibild imens pe care scria SOLUȚII DE ÎNCĂLZIRE, un vehicul care se putea apropia de o bancă fără să declanșeze vreo alarmă imediată — și toți cei care o vedeau puteau ulterior să ofere o descrie exactă.

Leo apucă mânerul ușii din spate ca să-și țină echilibrul, atunci când mașina se înclină — ultimul sens giratoriu. Mai erau 20 de metri — o hurducătură perceptibilă în timp ce ieșeau de pe Handelsvägen,

traversau trotuarul și intrau în Piața Svedmyra. Ultima porțiune, cauciucurile care frânau pe asfaltul ud, un sunet de aspirație plutind pe deasupra podelei.

Leo își îndreptă apărătoarele de urechi și verifică dacă microfonul era prins bine de gâtul salopetei lui, apoi așteptă în timp ce Vincent, Jasper și Felix își potriveau și ei apărătoarele de urechi. Acum traseră peste față măștile negre — de la depărtare părea că cineva decupase trei bucăți dintr-o revistă și le lipise direct pe stofă, ochi de hârtie, guri de hârtie.

— Mickey Mouse!

Jasper zâmbi în timp ce își punea mâinile pe apărătoarele de urechi, care ieșeau în relief ca niște mingi mari și rotunde, pe sub stofa neagră.

— Mickey Mouse, ce naiba!

— Jasper, ajunge.

— Mickey Mouse, Mickey Mouse, Mickey…

— Ajunge.

Leo tocmai îl calmase pe Vincent în privința blocării în geam — nervozitatea lui Jasper era mai greu de privit, era un bărbat care se pregătea pentru violența adultă comportându-se ca un copil. Prima lor spargere adevărată a unei bănci. Fiecare avea felul lui de a se manifesta.

— Test.

Emițătorul era în buzunarul drept al salopetei, apăsă cu arătătorul pe butonul mic și ascuțit și vorbi încet.

— Unu doi. Unu doi.

Vocea lui în capetele lor. Vocea care în curând avea să-i conducă.

— Felix, scanerul de poliție?

Felix parcase camioneta în așa fel încât putea să vadă întreaga bancă în oglinda laterală, iar în cea retrovizoare îi vedea pe cei trei spărgători de bancă pregătindu-se să sară din mașină.

— Setează frecvența corectă. Criptată. O să știm exact unde sunt polițiștii.

— Bun. Vincent?

— Da?

— O să intrăm direct prin ei.

— Direct prin ei.

În jurul pereților și podelei se auzi sunetul ciudat a patru arme automate care sunt încărcate simultan.

— Peste cinci…

Ora era 17:50.

— Patru…

Leo puse mâna încet pe mânerul ușii din spate.

— Trei, două…

— Stai!

Felix răsuci oglinda retrovizoare.

— Iese un bătrân cu un mergător. Și în spatele lui e o bătrână.

Leo își coborî arma. Făcuse numărătoarea inversă. Vincent fusese calm, Jasper concentrat. Fusese momentul stabilit.

— Felix, ce naiba…

— Avem timp. Numai să-i lăsăm să

iasă.

— Nu e niciun bătrân cu mergător, fir-ar al dracu'! Nicio bătrână! De acum înainte… nu există așa ceva. Trecem direct prin ei. Singura chestie care există înăuntru sunt banii noștri.

— Ai terminat?

— Felix, am…

— Un bătrân cu mergător. Și o bătrână.

Felix întoarse puțin oglinda retrovizoare.

— Au ieșit acum.

31

Opt pași până la ușa de sticlă a Băncii Handels. Leo primul. Vincent cu un pas în urma lui, Jasper cu doi pași în spate.

Ploua puțin, mirosul frunzelor de toamnă târzie pătrundea prin stofa măștii, ude, alunecoase și maronii, lipite de pavajul de piatră al pieței. Și pretutindeni ochi. Oameni care stăteau la o coadă, bând bere la fereastra pizzeriei, florarul și soția lui îmbrăcați gros, în cortul lor cu flori, și doi clienți la bancomate, care tocmai plecau.

Frunze adevărate și ochi adevărați. Ploaie adevărată. Oameni adevărați. Cer adevărat și vânt adevărat.

O ușă de bancă adevărată.

Nu mai exersau. Nu mai exista cale de întoarcere.

Vincent era atent doar la ceafa lui Leo. Dacă ar fi putut să privească în interiorul ei, să rămână acolo și să meargă în același ritm, reușea să ajungă în bancă, să îl urmeze până acolo.

Ca să meargă treaba asta, ei trebuie să vadă un bărbat matur. Înțelegi, frățioare?

Mai erau șase pași. Cinci. Patru.

Înăuntru o să fie casieri în spatele geamurilor, care trebuie să fie convinși că pe ușile alea intră trei bărbați adulți.

Vesta antiglonț ocupa prea mult loc, presa asupra salopetei, îngreunând mișcările normale.

Trebuie să stai drept când intri. Pune jos toată talpa.

Și pistolul mitralieră care îi atârna de umăr pe diagonală încă îl rodea, ca înainte.

Imaginează-ți că ești greu, cântărești mai mult, și că știi unde mergi.

Și indiferent cât se uita în ceafa lui Leo, avea impresia că nu se apropia deloc de bancă, pentru că era atât de atent să pună jos toată talpa.

Nu se apropia…

Nu se…

— Vincent?

Leo se oprise. Când mai rămăsese un singur pas până la ușă. Se întoarse, puse mâna pe umărul lui Vincent și vorbi în microfonul conectat la cele trei perechi de căști.

— Intri drept prin ei.

Vocea unui frate mai mare în capul fratelui său mai mic, un glas care fusese întotdeauna acolo. Iar acum Leo își duse mâna la guler și la microfon, ca să îl acopere, apoi se aplecă în față și, cu cealaltă mână, trase manșonul care acoperea urechea lui Vincent.

— Vincent?

Apoi îi șopti.

— Știi că te iubesc, nu-i așa?

După care se întoarse spre bancă.

Leo deschise ușa de sticlă a băncii, iar Vincent îl urmă înăuntru. *Te iubesc.* Doar Mama îi spusese vreodată asta. Parcurseră

un intrând îngust, în care sufla aer cald de deasupra, iar Vincent se întrebă ce voise Leo să spună de fapt. Încerca el să-l facă pe fratele lui mai mic să se simtă relaxat și să intre ca un bărbat? Sau poate că urmau să moară, iar Leo știa asta, dar nu știa cum s-o spună.

Nu se mai auzea niciun sunet.

Era tăcere când Leo se răsuci și trase 18 focuri în camera de supraveghere, care se desfăcu de pe plafon, ca o floare lungă, cu petale tremurătoare în jurul lentilei — tăcere când Jasper trase 15 focuri în a doua cameră, care se prăbuși în bucăți pe podea.

— Albastru Patru!

— Albastru Patru!

Vincet privi spre trupurile ghemuite de la picioarele lui, cu brațele înfășurate în jurul capului.

— Albastru Patru — geamul casieriei!

Și Vincent începu să se miște iar.

Spre casierii băncii. O văzu prea târziu pe femeia în geacă cu căptușeală galbenă — o călcă pe mână, în timp ce casiera băncii trânti ușa și o încuie, apoi se aruncă pe jos, sub tejghea.

Dacă geamul era închis…

Dacă nu putea să sară pe tejghea și să se strecoare prin el…

Dacă se bloca…

— Șaizeci de secunde!

Leo veni alergând și îi strigă ceva, urmă acea mișcare atunci când ridică iar

arma care i se lovea ușor de genunchi, cu mâna stângă pe mânerul de lemn. Zece, douăzeci, treizeci, patruzeci de focuri.

— Albastru Patru — acum!

Și Vincent putu să audă iar. Totul era perfect clar.

Sticla întârzie în aer încă o clipă, ca și cum miile de bucăți nu înțeleseseră că trebuiau să cadă, iar Vincent se repezi spre geamul casieriei care nu mai bloca drumul, purtând o vestă care nu mai era strâmtă și o curea care nu-l mai rodea. Putea chiar să audă cum talpa ghetei lui stângi strivea sticla de pe plăcile de piatră în timp ce alerga, un sunet ascuțit și șuierat atunci când ateriză pe tejgheaua casieriei, talpa ghetei drepte zdrobind sticla din cadrul de lemn, ca și cum ar fi mestecat cuburi de gheață, apoi ambele lui ghete lovind podeaua de cealaltă parte, strivind cioburi de mochetă. Iar când alergă la ușa interioară ca să-i deschidă lui Albastru Trei, apoi înapoi spre casieră, strigând *dă-mi cheile de la trezorerie*, vocea folosită de el se auzi exact așa cum o exersase — și funcționă. Degetele cu ojă roșie se întinseră spre el cu un set de chei.

— Nouăzeci de secunde!

Leo stătea în mijlocul băncii, cu șase oameni la picioarele lui: femeia tânără cu geacă galbenă, care nu scosese un sunet când Vincent călcase pe ea; un bărbat cu palton și pantofi maro de piele, care refuză să se întindă pe jos până când Leo îl

obligă cu patul armei s-o facă; o doamnă în vârstă lipită de tejghea, ai cărei ochi îl urmăreau, nu imploratori, nu înspăimântați, mai degrabă ca și cum ar fi vrut să înregistreze ce se întâmpla; doi tipi în spatele unui palmier mare de lângă geamul din față, cam de vârsta lui Vincent, care mai târziu aveau să discute despre faptul că fuseseră aici, în mijlocul unui jaf; și femeia cu o pungă cu cumpărături, din care se revărsaseră cereale, pâine și o cutie roșie cu lapte praf.

— O sută douăzeci de secunde!

Din poziția lui din centrul băncii îl văzu pe Albastru Trei cum deschide ușa trezoreriei, mătură teancurile de bani de pe trei rafturi în geanta de umăr, apoi trage în seif ca să-l deschidă și îl golește de bancnotele de 500 de coroane. Între timp Albastru Patru trecea metodic de la o casă de marcat la alta, răsturnând scaunele care îi stăteau în drum, smulgând sertarele și golind banii lichizi în geanta de umăr.

Jasper acționa perfect. Vincent acționa perfect.

Mai rămăsese Felix.

— Albastru Unu către Albastru Doi.

Trase microfonul de la guler mai aproape de gură și privi prin geam spre camioneta care era încă în piață, cu motorul pornit.

— Vezi ceva?

— *Văd ceva. Știi localul de lângă bancă?*

— Voiam să zic…

— *Pizzeria Furnica. Ce nume tâmpit.*

— Albastru Doi… vezi ceva?

— *Trei bărbați stau la geam. Fiecare are o bere. Se holbează la mine, beau și…*

— Fir-ar al dracu', Albastru Doi! Sirene, polițai, vezi sau auzi ceva?

— *… din când în când se uită spre bancă. Mănâncă pizza, cu ciuperci la conservă și șuncă. Par să se simtă foarte bine.*

O voce care adesea bodogănea și punea la îndoială, dar pe care puteai întotdeauna să te bazezi. Din cauza asta începuse să vorbească despre bere, ciuperci la conservă și trei bărbați din pizzerie, ca să îl calmeze pe fratele lui mai mare, care era de cealaltă parte, înăuntrul unei bănci, înconjurat de oameni îngroziți, și ținea socoteala timpului.

— O sută cincizeci de secunde!

Era timpul ca Jasper să iasă rapid din trezorerie. Vincent să termine cu sertarele cu bani. Felix să apuce volanul, să se uite în oglinda retrovizoare și să pornească în clipa în care ei ieșeau din bancă. Leo avea să continue numărătoarea, să părăsească banca ultimul și să păzească drumul de la bancă la mașina de fugă.

— O sută șaizeci de secunde!

Vincent sări peste tejghea și făcu slalom printre trupurile de pe podea sau din spatele lui. Afară, Felix apăsă pe accelerație. Și bineînțeles că Leo stătea

nemișcat, privind, numărând. Apoi se mai trase un foc. Jasper. Ar fi trebuit să fie cu un pas în urma lui Vincent, dar zăbovea în trezorerie, trăgând în zăvorul următorului seif, deschizând următorul compartiment plin cu bancnote de 500 de coroane și îndesându-le în sac.

— O sută șaptezeci de secunde!

Și următorul seif.

— O sută șaptezeci și cinci de secunde!

Și următorul seif.

— O sută optzeci de secunde!

Fuseseră de acord să lucreze împreună, folosind o metodă care să maximizeze profiturile fără să crească riscurile — un acord pe care Japer îl încălca. Din nou.

— Afară!

Leo ținti spre plafon.

— Ieși afară!

Și trase.

— Afară, afară, afară!

Două focuri în plafon, exact deasupra trezoreriei. Pulbere de tapet și așchii de plastic căzură pe oamenii care își ascundeau fețele în podea. Și atunci păru că Jasper înțelege dintr-odată — lăsă să cadă cutia pe care tocmai o golise, trase fermoarul sacului și alergă spre intrare, spre piață și spre mașină.

32

În cimitir era întotdeauna frig. Dar când era acoperit cu frunze părea, cumva, mai cald, învelit, îngrijit și protejat.

John Broncks șterse apa de pe o bancă șubredă și se așeză.

Unul dintre cele 30 000 de locuri de odihnă aflate într-unul din cele mai mari cimitire din Suedia. O lungă perioadă de timp evitase să vină aici. Piatra de mormânt era minunată. Granit negru și neted, vechi de mai puțin de 20 de ani. Se aplecă și îndreptă o plantă răvășită care părea iarbă neagră, o udă puțin. El se întrebă cine o pusese acolo. El nu făcuse niciodată asta. Mama lui? De ce ar fi pus ea flori pe mormântul tatălui său?

Atinse cu palma marginea pietrei. **NĂSCUT. MORT. GEORGE BRONCKS.** Avea 16 ani când coșciugul maro fusese coborât în groapă. Și își amintea cât de greu fusese acesta pe o margine, aproape că se răsturnase, și cum mama lui stătea aproape, plângând. Toți ceilalți erau acum o masă întunecată, în memoria lui — familie, prieteni și colegi, oameni pe care John îi știa după nume, dar pe care nu-i cunoscuse niciodată. Cravata albă îl ciupise de gât, iar după aceea el o desfăcuse, o arsese și jurase să nu mai poarte niciodată cravată.

Mama voise să meargă acolo a doua zi.

Iar el se dusese cu ea; se gândise că

asta era din cauză că ea nu fusese onestă în timpul înmormântării — temându-se că masa întunecată ar fi putut să vadă ce gândea ea cu adevărat despre soțul ei. Dar nu ăsta era motivul. Ea încă nu asimilase ce se întâmplase, ce se întâmplase cu adevărat — acceptase să fie bătută și controlată, zi după zi. John încercase de câteva ori să-i vorbească despre asta, despre ce însemnase, dar ea nu părea nici măcar să-și amintească, *ce vrei să spui*, ca și cum ținea asta undeva atât de adânc înăuntrul ei, *știi ce vreau să spun*, încât nu mai putea să ajungă acolo, *John, nu-mi place când vorbești așa*.

Oamenii puneau coroane pe mormânt și spuneau ceea ce se cuvenea.

John stătuse lângă ea, în timp ce mama lui privea în gol spre mormanul de pietriș, iar el își dăduse seama de adevăratul motiv pentru care ea plânsese: nu era de dragul tatălui ei, ci de dragul lui Sam, care, spre deosebire de ea, nu cedase, și probabil acela fusese momentul în care ea decisese să nu-și mai amintească.

Alte câteva picături de apă.

Mașina aștepta la intrare. John se îndepărtă încet de acea nemișcare, pe drumul Bisericii Solna, înspre oraș. Era la jumătatea drumului spre secția de poliție când auzi pentru prima oară alarma.

*

„Jaf armat la bancă. Svedmyra.“

Se afla în celălalt capăt al orașului,

prea departe, așa că își continuă drumul spre Kronberg, atunci când vocea de la radio reveni.

„Extrem de înarmați.“

Ceva suna cunoscut.

„Arme de tip militar.“

Jafar. Și Dutten. Ascultă și schimbă direcția, îndreptându-se spre sud.

„Mașina de fugă a fost localizată la 150 de metri de locul faptei.“

Dar asta era ciudat.

„Într-o parcare de lângă stația de metrou Svedmyra.“

Spărgătorii de bănci nu conduc 150 de metri, parchează mașina de fugă, își scot biletele și iau metroul.

„Suspecții nu au ieșit din mașină.“

John Broncks luă stația de emisie-recepție și spuse la microfon.

— Aici Broncks, Poliția Capitalei. Repetă.

„Suspecții NU au ieșit din mașină.“

Acum nu mai avea sens deloc. După doar câteva secunde de condus, parcaseră la cea mai apropiată stație de metrou.

Și apoi rămăseseră acolo.

Înăuntrul mașinii.

*

Chiar înainte de intersecție, un polițist cu o vestă fosforescentă, îi făcu semn să tragă pe dreapta. Iar dincolo, de cealaltă parte a intersecției, lângă locul faptei, se vedeau luminile albastre rotative ale celor două mașini de poliție parcate diagonal,

de-a latul drumului.

— Îmi pare rău, drumul ăsta e închis. Trebuie să vă rog fie să vă întoarceți, fie să faceți la stânga sau la dreapta.

Broncks scormoni în buzunarul interior al hainei după insigna neagră de piele, un act de identitate cu un scut galben, albastru și roșu.

— John Broncks, Secția de Detectivi.

Fața tânără, reflectată în lumina lanternei, îi examină legitimația și dădu din cap. Broncks era obișnuit cu asta. De fiecare dată când trecea pe la controlul pașapoartelor, agentul compara imaginea cu realitatea de mai multe ori, până să poată sesiza aspectul lui neutru.

— Se pare că sunt încă acolo.

— Am auzit.

— Extrem de înarmați.

— Am auzit și asta.

Se dădu la o parte și strigă spre cealaltă latură a intersecției — *e de-ai noștri, lăsați-l să treacă* — în timp ce Broncks ridică geamul și îl lăsă pe tânărul polițist cu față îngrijorată în urmă; făcu slalom printre mașinile de poliție puse pieziș și merse mai departe pe drumul complet pustiu. Șinele de metrou, unde la această oră goneau de obicei trenuri la fiecare câteva minute, erau și ele pustii. Asta era ceea ce văzuse în ochii tânărului său coleg, tot ce era normal dispăruse, iar odată cu asta și senzația lui de siguranță.

Broncks încetini la sensul giratoriu. În

briza serii, banda albastru cu alb se legăna în fața Pieței Svedmyra.

Parcă pe banda pentru biciclete și traversă în grabă iarba udă.

— Câți sunt în poziție?

Primul polițist în uniformă aștepta la marginea parcării modeste — adăpostit între pilonii lați. Broncks se întorsese spre unul dintre ei, de aceeași vârstă, înalt, pe care îl recunoștea, dar al cărui nume nu și-l amintea, un sergent de la poliția din Södertön.

— Am pus o echipă sus, pe peron. O echipă în spatele chioșcului. O echipă pe pasarelă, lângă spital. O echipă e pe bucata mare de teren de lângă acea casă, cu luminile aprinse.

Omul fără nume arătă cu tot brațul în diferite direcții, iar John Broncks se simți stânjenit. Ar fi trebuit să știe cum îl cheamă.

— Iar acolo, în fața noastră, acolo — o unitate SWAT se pregătește să intervină.

În zona de parcat nu era mare lucru. Zece locuri prinse între pilonii de beton. Genul de loc pe lângă care de obicei ar fi trecut fără măcar să-l vadă. Prost luminat de stâlpii de pe stradă. Două vehicule parcate. Un Ford mai vechi, maro, cu genul de caroserie care zăngănea de fiecare dată când trecea peste un limitator de viteză; Broncks parcă putea să audă toba de eșapament hodorogită cum se mai lovea o dată. Și o camionetă Dodge, galbenă, sau

cel puțin așa i se părea — a cărei culoare se contopea cu întunericul. Singurul lucru clar erau literele imense care formau cuvintele SOLUȚII DE ÎNCĂLZIRE pe ambele părți.

— De ce naiba să jefuiești o bancă și să rămâi în apropierea ei?

Bărbatul fără nume privea fix la mașina de fugă. Așa stătea când sosise Broncks — ca și cum ar fi fost absorbit în corpul de oțel al mașinii.

— John? Înțelegi? Ce ostentativ! Spargi o bancă. Te sui în mașină. Mergi 150 de metri. Parchezi. Și apoi… aștepți.

John. Îi rostise numele. Era prea târziu. Acum era rândul lui Broncks să spună un nume, să demonstreze că îl recunoaște, să arate că se mai întâlniseră.

— Nu…

Vinovăție. La naiba. În mijlocul urmăririi a patru spărgători de bancă violenți? Era ca și cum ar fi marginalizat pe cineva care își amintea de el și de numele lui.

— … nu înțeleg nici eu.

„Toată lumea în dispozitiv.“

Bărbatul fără nume avea stația de emisie-recepție pe partea dreaptă a gulerului. O voce clară și tare, care ar trebui să fie mai scăzută, pentru a nu fi auzită dinăuntrul camionetei.

„Intrăm în cinci, patru, trei, doi, unu… acum.“

Apoi din întuneric apărură unul câte

unul bărbați în negru, cu căști, veste de protecție și arme încărcate — opt trupuri într-o singură mișcare. John Broncks mai văzuse asta de câteva ori până atunci. Și o mai simțise de câteva ori până atunci. Intrarea în dispozitiv pentru o confruntare cu violența și forța. Nu văzuse niciodată o spargere de bancă în desfășurare, dar examinase de mai multe ori imaginile de supraveghere, ulterior, și era clar că poliția în uniformă care înconjura vehiculul era mânată de aceleași motivații ca și cei dinăuntru care purtau cagule — să mă întâlnesc cu inamicii mei, să văd dacă am ce e necesar, să aflu dacă pot realiza ce am fost pregătit să fac fără să sufăr pierderi.

Opt umbre înaintând.

Una care rămase lângă pilonii de beton și ținti spre locul șoferului. Două care îngenunchează și țintiră spre partea laterală fără geam a camionetei. Două merseră mai departe către cealaltă parte a vehiculului și țintiră spre ușile din spate.

Broncks nici măcar nu mai simțea respirația din ceafa lui. Bărbatul fără nume încetase să mai respire, ca și cum ar fi purtat acele imagini din interiorul camionetei în sine, cu fiecare inspirație și expirație, iar acum le ținea înăuntru, înghețate.

Doi dintre cei trei agenți ai unității SWAT merseră mai departe spre vehicul, se opriră la o distanță de un loc de parcare

de el și priviră în cabină. Goală. Cei care se ascundeau acolo erau în spatele camionetei, și toate armele erau ațintite acolo.

Rămăsese unul.

Un agent care se furișă spre ușa laterală și îndreptă lanterna spre ea.

Camioneta nu era încuiată.

Puse încet mâna stângă pe mâner, trase ușa la o parte rapid și se aruncă la pământ.

Nicio explozie nu fulgeră în întuneric.

Nicio împușcătură nu răsună printre stâlpii de beton.

Niciun țipăt, niciun fel de ură, doar o voce la stația de emisie-recepție.

„Camioneta e goală.“

33

Leo scutură sticla minunată, iar dopul de plută sări exact cum trebuia. Șampania Pol Roger se revărsă din paharele înguste în timp ce toastau pentru prima lor spargere de bancă, cântând și îmbrățișându-se unii pe alții. Anneli bău tot și își umplu iar paharul. Vincent, care nu spusese un cuvânt de când se opriseră în fața băncii, ridică paharul și urlă exact așa cum urlase Felix, eliberat de acel autocontrol care îi ținuse uniți, la care puteau reveni și din care își puteau extrage forța atunci când aveau nevoie. Jasper vorbea la nesfârșit despre cum deschisese el fiecare compartiment din trezorerie trăgând în ele și toastă din nou cu vocea bolborosită de la șampanie.

„Toată lumea în dispozitiv.“

Amuțiră, se aplecară în față, ascultând scanerul de poliție aflat în centrul măsuței de cafea, printre paharele de bere pe jumătate pline și sticlele de whisky abia deschise.

„Intrăm în…“

O voce hârșâită numără invers în timp ce opt membri bine înarmați ai unității SWAT se apropiau treptat de camioneta de instalator.

„… patru, trei, doi, unu…“

Acum vocea amuți, la fel ca și cele din cameră, iar ei percepură noi sunete, nu cuvinte, dar totuși un limbaj.

foșnet de picioare
respirație gâfâită
scârțâitul unei uși de mașină
Iar apoi.
Cel mai puternic și mai limpede sunet.
tăcere
Tăcerea care apare atunci când un grup stă foarte îngrămădit, ascultând cum un inamic este înfrânt.
„Camioneta e goală.“
Iar apoi râsetele lor, care se transformară în și mai multe pahare ridicate și toastări ceremoniale, necesitând deschiderea și golirea a și mai multe sticle. Leo privi în jur, de la o față la alta. El nu simțea nevoia să râdă; spulberase avantajul poliției, iar acum nemernicii aceia stăteau în fața primei mașini de fugă, fără să aibă habar cum reușiseră să plece de acolo cei patru spărgători de bancă.
Lovește ursul în nas și dansează, anticipează și așteaptă frica adversarului tău, du-te direct spre centru, unde este cel mai puternic și, prin urmare, cel mai slab — folosește violența ca să-i smulgi siguranța și să o înlocuiești cu o stare de confuzie.
Și să acționezi în acel interval.
Senzația de siguranță pe care oamenii o iau ca fiind de la sine înțeleasă era doar o iluzie. Haosul și ordinea erau ca doi șerpi strâns împletiți, care făceau schimb de locuri atunci când traversai o linie

despre care ei nici măcar nu știau că există. Violența provoca acel interval. Timpul pe care el îl încremenise pentru cei care stăteau întinși pe pardoseala băncii, pentru cei care strigau în stațiile lor de emisie-recepție că spărgătorii trăgeau la întâmplare — lucruri care nu puteau fi înțelese, deoarece nu erau logice. Și, prin urmare, asta îi derutase și mai mult, dându-le lor trei minute de libertate de acțiune.

— Vincent?

Printre îmbrățișări și șampanie, Leo îl observase pe Vincent, care nu părea să transpună niciodată în cuvinte ceea ce gândea sau simțea.

— Da?

— Vino cu mine, Vincent.

— Unde?

— Tu vino doar.

Părăsiră scena entuziasmului de după spargere, diluat acum de un amestec de alcool scump și fum des de țigară, și intrară în bucătărie cu o singură sticlă de whisky și două pahare, turnând puțin în fiecare. Afară era întuneric, iar bucătăria casei vecinilor era ca o scenă luminată, cu o femeie tânără care punea un bol de sticlă pe o masă rotundă și un bărbat tânăr care lega un copil mic pe un scaun înalt, îi punea o bavețică pe piept și o lingură în mână; cineva insistase să mănânce singur.

— Îți aduci aminte? Întotdeauna scuipai piureul de banane.

— Și acum la fel.

— Dar îți plăceau piersicile conservate. Dacă le tăiam cubulețe.

Tu aveai un an. Eu tocmai împlinisem opt. Cu mult timp în urmă.

— Te-ai descurcat bine azi.

— Nu. Am ezitat.

— Dar după asta. Nicio singură greșeală. Ai sărit pe tejghea, ai luat cheile de la trezorerie, i-ai deschis ușa lui Jasper, ai golit sertarele cu bani. Totul conform planului nostru.

— M-am oprit. Am ezitat. Putea să se ducă tot dracului.

— Ai rezolvat problema. Nu? Timp de trei minute am deținut controlul acolo. Așa trebuie să privești, Vincent — noi eram în siguranță, toți ceilalți nu erau. Și de asta am avut timp să îndreptăm o greșeală pe care nu o anticipaserăm.

Familia din cealaltă casă începuse să mănânce friptură de vită cu salată. Leo ridică paharul, așteptând ca și Vincent să-l ridice pe al lui. Băură până la fund.

— Acum, trebuie să treci peste asta. Auzi ce-ți spun? Nu te-ai oprit. Singurul lucru pe care trebuie să-l gândești de acum încolo este că te-ai descurcat bine — asta ar trebui să iei cu tine data viitoare.

Merseră din bucătărie în camera de deasupra Peșterii Craniilor, la sacii în care, cu doar o oră în urmă, Vincent și Jasper vărsaseră banii.

— Peste un milion. Poate unu și

jumătate. Deci… care e senzația?

Vincent băgă mâna într-un sac de sute de mii de coroane.

— Suprarealistă.

Leo se întoarse spre masa din bucătăria celeilalte case. Copilul de un an nu mai mânca singur, tatăl lui era lângă el ca să-l șteargă pe cămașă și păr, apoi să-l hrănească.

— Da. E suprarealist. Am spart o bancă. Am dispărut, iar ei habar n-au cum am reușit asta. Doar un moment nu trebuie uitat — schimbarea primului vehicul. Transformarea.

34

Bucățile de sticlă spartă arătau diferit la lumină directă. Proiectorul pe care tehnicienii criminaliști îl instalaseră în mica piață revărsa lumină prin vitrina băncii, creând o ceață sclipitoare de mii de cioburi.

John Broncks nu privi în urma lui în timp ce pleca. Dacă s-ar fi întors, ar fi trebuit să înfrunte microfoanele și camerele de luat vederi, și încă și mai multe întrebări din partea reporterilor. Pe drumul spre locul faptei reușise să evite cele șapte echipe de știri care se instalaseră deja și intenționa să le evite în continuare.

În mijlocul băncii, praf și așchii căzuseră din plafon, depunându-se pe un pachet roșu de lapte praf. Femeia își ascunsese fața în pardoseala rece de piatră, iar punga ei cu cumpărături se răsturnase lângă una dintre ghetele făptașilor. Ulterior, stătuse pe o bancă din colț, ascultând întrebările lui Broncks, fără să fie în stare să răspundă. El mai văzuse asta, expresia nedumerită — reverberațiile zgomotoase ale împușcăturilor repetate îi afectaseră auzul, spărgându-i ambele timpane, ceea ce produsese un țiuit continuu și intens în capul ei.

Doi cameramani alergau în urma lui, strigându-l, în timp ce el traversa același trotuar pe care îl traversase mașina de

fugă. Când intră în sensul giratoriu, în continuare pe același traseu, ei renunțară și alergară înapoi la bancă și la alți intervievați potențiali.

Luase de jos laptele praf și i-l întinsese femeii ale cărei timpane explodaseră. Nouă martori în total. Trei angajați ai băncii și șase clienți; toți aceștia stătuseră întinși pe pardoseală timp de trei minute care se prelungiseră cât o viață. Doi erau atât de șocați, încât nu erau în stare să povestească nimic din ce se întâmplase. Cei șase care puteau vorbi oferiră declarații rezonabile, dar nu unanime, nici măcar cei doi adolescenți care stătuseră aproape unul de celălalt lângă vitrină nu erau de acord asupra înfățișării făptașilor…

Rickard Toresson (RT): Salopete albastre, ca ale mecanicilor auto.

Lucas Berg (LB): Nu salopete, semănau mai mult cu geci și pantaloni cu buzunare laterale.

…asupra persoanei care trăsese în geamul de protecție, care golise trezoreria și care ținuse numărătoarea inversă…

RT: Purtau măști, care acopereau tot în afară de ochi.

LB: Nu aveau toți cagulă, cel puțin nu cred. Am văzut clar cel puțin o gură.

…așa cum fiecare conștiință interpreta evenimentele diferit atunci când se confrunta cu violența. Teama distorsiona aspectul, mărimea, trecerea timpului.

RT: Stăteam la picioarele lui. Avea cel puțin 1,95 înălțime. Sunt sigur de asta. Erau al naibii de

înalți cu toții.

LB: Stăteam la picioarele lui și era destul de scund, nu mai înalt decât mine, și destul de îndesat.

Un singur martor reușise să descrie calm și fiabil ce văzuse — o femeie de 50 și ceva de ani care fusese la Casieria 3 atunci când un bărbat mascat își ațintise pistolul mitralieră și trăsese aproximativ 40 de focuri în geamul securizat al acesteia. Femeia avea ochi mici și triști și îi arătase cum ridicase mâna cu unghii roșii spre o voce care îi spunea să-i dea cheile de la trezorerie, pe când cioburile de sticlă aterizau pe hainele, părul și pielea ei.

Inga-Lena Hermansson (IH): Suedeză. Fără dialect. Fără accent. O voce profundă, aproape forțată, ca și cum era prea profundă. Iar ochii lui — parcă ar fi privit pe deasupra mea, prin mine, dar niciodată la mine. Celălalt bărbat aștepta puțin mai departe și avea un ham în jurul pieptului, cum poartă soldații. Și ochi bulbucați, toți aveau la fel.

Unul ceruse cheile, altul deschisese trezoreria. Și amândoi, era sigură, priviseră de mai multe ori spre cel care rămăsese de cealaltă parte a tejghelei.

IH: El ținea numărătoarea inversă. Fără să trebuiască să ridice vocea. Până la sfârșit.

Ochi bulbucați — căști. Voce joasă — microfon.

Liderul.

Unul conducea, iar ceilalți erau conduși.

Broncks privi în jur, din mijlocul sensului giratoriu, asigurându-se că nu îl urmărea nimeni în timp ce trecea de

cealaltă parte a drumului, spre parcarea unde se afla o camionetă de fugă goală. Un metrou trecu pe podul de deasupra, bubuind ritmic pe șinele care fuseseră redeschise.

Echipament de comunicații. Veste de transport. Arme automate.

O operațiune militară.

Potrivit companiei căreia îi aparținea, vehiculul, un Dodge galben cu text fluorescent inscripționat pe ambele laturi, fusese furat cândva în timpul nopții. Broncks socoti că înainte cu 13–18 ore până să fie folosit ca mașină de fugă, iar tehnicienii criminaliști se târau și aici peste tot.

Polițistul fără nume din Huddinge dădea ocol pilonilor rugoși.

— O intrare de metrou. Străzi în față, în spate și lângă noi. Șiruri întregi de rampe pentru biciclete. Stăm în mijlocul unei intersecții, fir-ar al dracu'! Aici navetiștii schimbă metroul cu autobuzul, autobuzul cu metroul, sosesc sau pleacă pe jos ori cu bicicleta, toată lumea e permanent în mișcare. Și *nimeni* nu i-a văzut ieșind din camionetă!

Broncks nu răspunse, privind spre bancă, piață, sensul giratoriu. Patru drumuri din care să alegi. Și fiecare, după câțiva kilometri, ducea la un nou sens giratoriu cu patru noi drumuri. De patru ori patru. Șaizeci și patru de variante. La fel de multe rute câte pătrățele sunt pe o

tablă de șah, și tot atâtea căi de scăpare.

— John?

Tipul fără nume folosise din nou numele lui. Iar John nu putea să refuze să răspundă, prefăcându-se că și el știe.

— Au trecut 40 de minute de când am deschis prima camionetă de fugă.

Poate că ar fi putut să vorbească în continuare, să îi evite numele, sperând să și-l amintească dintr-odată.

— Locul perfect să dai o spargere.

Nu. Nu putea.

— Zona de căutare e prea mare.

Acest coleg, cu care lucrase de mai multe ori, îi prindea încontinuu privirea, după fiecare nou răspuns.

— Nu-l știi, nu-i așa?

— Ce?

— Erik.

— Poftim?

— Așa mă cheamă.

Erik se opri puțin, apoi se întoarse spre locul faptei și făcu un gest larg cu brațul.

— Dar dacă s-au despărțit? Dacă au ieșit unul câte unul din mașină și au dispărut de aici? Dacă primul a luat metroul înainte ca noi să-l oprim, a mers câteva stații și s-a dat jos? Dacă următorul a luat autobuzul 163, în orice direcție? Dacă al treilea a plecat cu o bicicletă pe banda pentru biciclete spre zona rezidențială de acolo, iar al patrulea pur și simplu a plecat pe jos de aici și a intrat în cartierul de acolo?

Metrou. Autobuz. Bicicletă. Pe jos. Sau 64 de rute diferite cu mașina.

Broncks se uită în camionetă.

— Erik?

Colegul lui păru încântat, cu adevărat. Dar Broncks se simțea stânjenit să folosească un nume pe care tocmai îl aflase.

— Au venit aici pregătiți de război — și nimeni nu poate pleca de aici nevăzut dacă duce pistoale mitralieră, armuri corporale, veste de transport și echipament de comunicații.

Broncks bătu încet în ușa laterală a camionetei părăsite.

— Cineva a văzut cum intră mașina aici. Cineva i-a văzut dându-se jos. Patru bărbați maturi cu măști negre nu dispar așa, fără urmă.

*

Un restaurant mic și unsuros, era înghesuit între stâlpii șinelor de metrou. Lui Broncks nu îi plăcuse niciodată prea mult mirosul rânced de ulei de prăjit. Se strecura sub vasele și sub tejghelele din bucătărie și rămânea acolo. Se asigură că respiră pe gură, în timp ce privea pe fereastră înspre camionetă. Proprietarul avea vedere spre parcarea prost luminată. Singura persoană care ar fi putut să observe ceva. Era un bărbat sfrijit căruia nu i se putea stabili vârsta — acel tip care trebuie să-și arate actul de identitate la magazinul cu băuturi chiar și după ce

ajunge tatăl a patru copii — și purta un șorț care fusese alb cândva. Probabil de aceea mirosul îi urmă în sala de mese minusculă, unde erau trei scaune înalte lângă o tejghea.

— Vin dimineața și pleacă seara, spuse el arătând spre parcare. Dar mașina aia, Ford-ul, cea maro din mijloc, a venit la prânz. Iar Dodge-ul mare și galben… a venit cam acum o oră.

— Și cea galbenă — n-ai văzut pe nimeni ieșind din ea?

— Nimeni.

Broncks estimă că erau cel mult 15 metri între ușa restaurantului unsuros și mașina de fugă.

— Dar asta nu e așa de ciudat. Uneori stau pur și simplu acolo. Așteaptă. Să vină cineva care sosește cu metroul sau autobuzul. Apoi pleacă iar.

— Și azi? I-ai văzut pe *toți* cei care au sosit și au plecat?

— Văd pe toată lumea în fiecare zi. Sunt doar zece locuri de parcare. Iar eu stau aici… mereu.

Broncks luă două șervețele din suportul metalic de pe tejghea și un stilou din buzunarul interior al gecii. Desenă zece careuri dreptunghiulare și scrise *maro* pe locul care corespundea amplasamentului vechiului Ford și *galben* pe amplasamentul mașinii de fugă.

— Astea sunt cele care sunt aici acum. Dar îți amintești și altele?

— Altele?

— Mașini care au fost aici în ultimele câteva ore.

— Da. Acolo, de exemplu, o…

— Scrie în căsuțe.

— Acolo… în locul ăla… o mașină break. Scriu aici. *Mașină break*. Nu-mi amintesc culoarea.

— Bine.

— Iar acolo… un Dodge albastru-închis. Exact precum cel galben care e acolo acum, dar lângă el. Scriu aici. *Camionetă Dodge albastru-închis*.

— Și în celelalte locuri?

— Nimic. Cel puțin nu în capătul ăsta.

Proprietarul restaurantului împinse șervețelele peste masă, pregătindu-se să plece.

— Încă n-am terminat. Aș vrea să știu ce mașină a plecat după ce Dodge-ul galben a parcat.

— După?

— *După* ce a sosit mașina de fugă.

— Nu-mi amintesc!

— Încearcă.

Cu stiloul în mână, bărbatul privi spre parcare, apoi spre șervețel, din nou spre Broncks și pe urmă făcu un cerc mare în jurul locului de parcare din mijloc, mașina break.

— Asta.

— Când?

— Nu știu… zece minute mai târziu, cred.

— Asta a fost singura?

Bărbatul continua să țină stiloul în mână, bătând încet în tejghea cu el, cu un sunet enervant.

— Apoi celălalt Dodge. Cel albastru-închis.

Încercui cu cerneală careul pe care scria *Camionetă Dodge albastru-închis*, de mai multe ori, până când cercul deveni gros și neuniform.

— Poate… da, a plecat cam după două minute. Sau cinci. Sau… așa ceva.

— Asta?

— Da. Din pătrățelul de lângă cea galbenă. Imediat după ea.

Broncks se uită cu atenție la șervețel. Pătrățelul de lângă camioneta galbenă. Își mută privirea de la desenul unui loc de parcare spre locul de parcare real. Lumina slabă a stâlpilor de iluminat se prelingea încet, căzând pe locul gol.

— Ești sigur? A plecat imediat după?

— Sunt sigur. Nu a dat cu spatele.

— Cu spatele?

— Toți care parchează aici intră direct. Cu fața înainte. Și trebuie să dea cu spatele. Dar la acela a fost… invers.

Două mașini parcate pe locuri învecinate. Două mașini de același tip. Una cu fața înăuntru, alta cu fața în afară.

Broncks aruncă șervețelul cu putere spre coșul de gunoi. Și îl nimeri.

Era atât de al naibii de ușor — ca atunci când doi oameni dorm fiecare cu

capul la picioarele celuilalt. Două mașini similare parcate aproape una de alta, îndreptate în direcții diferite, și care, astfel, erau la jumătate de metru distanță pe partea lor dreaptă — cea cu ușa culisantă.

Broncks îl salută din cap pe proprietarul restaurantului unsuros și scoase un suspin, în timp ce dădea cu spatele în întuneric, înspre o zonă de căutare din ce în ce mai amplă.

*

Leo se întinse spre deschizătură, apucă geanta sport plină cu bancnote de 500 de coroane și o puse pe unul din rafturile de pe peretele îndepărtat. Așeză următoarea geantă, cu bancnote de diferite valori, lângă cutiile cu muniție.

Opriseră acolo, în parcare, în mijlocul orei de vârf și al tuturor navetiștilor, cu arme încărcate și cagule trase pe față. În tăcere absolută. Nemișcare absolută. Metroul trecu pe deasupra. Autobuzul opri și lăsă să coboare pasagerii. Vocile a doi băieți mici, care treceau pe acolo fără să-și dea seama că doar o carcasă subțire de camionetă îi desparte de patru spărgători de bănci aflați pe fugă.

— Vestele, Vincent, dă-mi-le.

Vincent stătea în genunchi lângă trapă, deschizând una dintre genți — arme, încărcătoare, muniție și veste de transport.

— Nu aia — cealaltă.

Următorul fermoar se blocă, și Vincent

trebui să-l forțeze puțin. Veste antiglonț, căști mari și rotunde pentru urechi, microfonul subțire. Una câte una, prin seif, în mâinile lui Leo și pe raftul de deasupra sacilor plini cu bani.

Rămăseseră acolo timp de 60 de secunde. Până când Felix deschise ușa laterală, se întinse spre cealaltă camionetă, parcată în direcția opusă, apăsă mânerul și deschise ușa laterală. Două camionete identice transformate într-o singură unitate, două uși deschise una vizavi de cealaltă, ascunse vederii. Un salt scurt de la o mașină de fugă la alta. Felix pe locul șoferului, Jasper și Vincent ducând fiecare câte o geantă și, în sfârșit, Leo, care închisese ușile celor două camionete, acum din nou două entități separate. Aceleași mișcări ca în urmă cu cinci minute și 30 de secunde, când erau în drum spre bancă. Dar invers.

— Vincent? Salopetele și cagulele ar trebui depozitate separat — pe alea le ardem.

Prima lor schimbare de mașină importantă. La doar câteva sute de metri distanță de banca pe care tocmai o jefuiseră. Transformarea. Nimeni nu îi văzuse părăsind o camionetă galbenă, nimeni nu știa că plecaseră mai departe cu o camionetă similară albastră. Iar cercul se lărgise. Formula matematică folosită de poliție la fiecare urmărire — timpul scurs de la infracțiune înmulțit cu distanța până

la mașina de fugă finală — cercul care devenise zona de căutare a poliției și care indica șansele de a-i ajunge din urmă.

Încă un kilometru și jumătate până la următoarea mașină de schimb, încă o parcare din alt cartier, strivită între o casă cu trei nivele și o pădurice. Treizeci de secunde ca să se schimbe de salopete și măști în pantaloni și cămăși de lucru, treizeci de secunde să traverseze pădurricea cu sacii și genții, douăzeci și cinci de secunde ca să se suie în ultima mașină de fugă — una dintre camionetele companiei lor Construcții SRL, ce în curând avea să se piardă printre toți ceilalți constructori care se întorceau acasă la sfârșit de săptămână, cu Felix și Leo pe bancheta din față, iar Jasper și Vincent sub prelata benei. Douăzeci de minute mai târziu erau în sufrageria lor, ascultând la radio, în timp ce unitatea SWAT se furișa și se târa înspre nimic.

— Acum dă-mi ce e în cealaltă geantă.

Leo preluă amândouă pistoalele mitralieră și AK4-ul prin gaura din podea, înfășură bandă roșie în jurul uneia din țevile lor și le puse pe raftul de jos.

— Leo?

— Da?

Vincent voia să-i spună și el. Dar părea atât de ciudat. Nu mai spusese asta niciodată.

— Doar ca să știi…

Leo luă ultimul pistol mitralieră, care

era mult mai mare și cântărea mai mult, marcă și țeava lui cu bandă roșie și îl puse lângă celelalte arme cu care nu avea să se mai tragă. Apoi privi în jur. Mai rămăseseră două sute optsprezece arme automate.

— Ce e?

Era atât de greu de spus, putea suna fals sau artificial, chiar dacă nu era.

— ... și eu te iubesc.

35

John Broncks deschise calculatorul și apăsă pe fișierul pe care scria SVEDMYRA. Conținea două documente. Duse cursorul deasupra primului, numit CAMERA 1 — camera de supraveghere de deasupra ușii de la intrare. Apăsă și mută reperul îngust de pe axa timpului la secvența de la 17:51, momentul în care cei trei spărgători de bănci cu măști negre intraseră în clădire.

Un total de cinci secunde de film. Fără sunet, fără culoare. Și cu intermitențe, așa cum erau întotdeauna imaginile de supraveghere în mișcare.

Partea din spate a unui cap. Asta e ceea ce vede prima oară camera. Un cap negru cu o umflătură mare la fiecare ureche și care, după următorul pas, se transformă într-o ceafă neagră.

Broncks avansă cadru cu cadru.

Bărbatul în negru își răsucește trunchiul pe jumătate, căutând camera, ridică arma, ține.

Cadru cu cadru. *Tu mă vezi pe mine.* Clipă cu clipă. *Eu te văd pe tine.*

Iar în ochii tăi — niciun fel de furie, frică, stres.

> Pia Lindhe (PL): Miroseau. Ghetele. A cremă de ghete. Știți, benzină și caramele, așa miros imediat după ce le lustruiești.

Femeia care tocmai se apropiase de ghișeu, cu o geantă de plastic în mâna dreaptă și un număr în mâna stângă. Apoi

împușcăturile.

PL: Erau atât de strălucitoare. Când mă uitam drept spre ele, mă vedeam… pe mine.

E ca și cum toate oasele și încheieturile ei au dispărut. Se prăbușește în cel mai scurt interval de timp posibil și aterizează drept pe podea. Deși e atât de speriată, încât nu poate să înțeleagă ce se întâmplă, întoarce din nou capul, în sus, spre fața mascată, pentru că vrea să știe.

John Broncks apăsă pe axa timpului, oprind imaginea.

De-a lungul întregului interviu, ea stătuse în fața lui, sprijinită de vitrina băncii, cu o ureche sângerând din cauza unui timpan spart. Iar după aceea se prăbușise, cu ultimele resurse epuizate, continuând să plângă. Ei se apropiaseră ca un pluton de execuție care își face datoria fără să se gândească cine anume stă legat la ochi în fața lui — îngrozindu-i pe toți și făcându-i să se supună.

— John?

La ușa lui era Sanna, ca și data trecută. Deși se făcuse târziu, ea mai era în clădire.

— Mi-am terminat analiza. În total au fost 81 de cartușe în interiorul băncii, ceea ce înseamnă că, potrivit statisticilor disponibile, a fost unul dintre cele mai violente jafuri europene din istorie.

Sanna se mișcă, sprijinindu-se acum de tocul ușii. Avea de gând să rămână acolo.

— FMJ, calibru 7,62. Produsă de armata suedeză. Karlsborg, 1980.

— Da?

— Nu pot stabili dacă au fost sau nu aceeași armă și aceiași suspecți ca în jaful mașinii blindate.

— Dar nu poți elimina posibilitatea?

— Un anchetator ar putea vedea tipare care să indice asta, John. Dar nu și fapte.

— Vrei să spui că am putea avea două grupuri echipate cu arme militare suedeze, care comit jafuri în *același* cartier, în *aceeași* toamnă?

— Nu *asta* vreau să spun. Dar probele criminalistice nu elimină posibilitatea.

— În Farsta aproape 40 de focuri. Iar acum… 81? Mai întâi trag într-o mașină blindată și apoi într-o bancă. Trebuie să fie ceva care să fi provenit din aceeași armă!

— Nu.

— Nu?

— Nimic nu a fost folosit de două ori. Am verificat tot ce am putut.

— Există un tipar. Comportamentul lor.

— Da. Dar nu și fapte.

Broncks privi spre ea.

— Și dacă aș vrea să mai aud o dată ce crede Sanna, nu ceea ce a reușit să stabilească tehnicianul criminalist?

— Există… tipare ale mișcării ce reapar. Camera Doi. Momentul exact dinainte ca ea să fie distrusă.

Întoarse ecranul calculatorului spre ea, în timp ce vorbea.

— Picioare îndoite. Centru de greutate

jos. Astea au fost cuvintele exacte ale agentului de pază, în timpul interogării lui lângă mașina blindată. Iar acum — vezi? Exact așa stă trăgătorul și aici.

Cu intermitențe și fără sunet. Dar clar.

— Iar apoi, degetul lui, dacă mărești puțin imaginea acolo… e în mod evident deasupra gărzii trăgaciului, perfect drept de-a lungul țevii — ca și cum ar arăta spre noi.

Alte câteva cadre, apoi Broncks opri iar timpul și mări o mână ce purta mănușă.

— Disciplină, John. Nu-ți expune niciodată oamenii, fiecare foc trebuie să fie în siguranță. Ăsta e un hoț care nu pune degetul pe trăgaci decât exact înainte să tragă — se gândește la siguranța armei — așa că nu e autodidact. A fost educat. A adoptat poziția de tragere de mii de ori. A fost instruit.

Doar patru kilometri distanță între locurile faptelor. Doar șapte săptămâni între infracțiuni.

Și totuși — probele criminalistice indicau altceva.

Era posibil ca infracțiunile să fi fost executate de făptași diferiți.

*

Cinci și zece. Mai era încă mult până în zori. Dacă se străduia, putea să audă sforăitul ușor de la etaj al lui Anneli. Știa că ea avea să mai doarmă multe ore, el făcea invers, evita somnul ca să poată

absorbi pe deplin ceea ce se întâmplase ieri și să pregătească faza finală a jafului.

Cu o valiză de 30 de kilograme pe umăr, Leo traversă curtea prin prima zăpadă a anotimpului. Doar zece centimetri de pulbere pufoasă care îi albi pantofii fără să-i ude. Când ajunse în mijloc se opri. Avea o senzație plăcută în piept. Respirațiile lui profunde se transformau în nori de abur. De mai multe ori în noaptea aceea, el se dăduse jos din pat ca să citească teletextul și să asculte știrile transmise la radio — nu exista niciun indiciu. Planul lui fusese perfect, și îl îndepliniseră într-un mod perfect.

Descuie garajul și aprinse luminile. Era la fel de frig ca afară. Leo trase mai aproape cele două radiatoare, apoi luă fierăstrăul circular și începu să taie în bucăți egale placa lată de pe bancul de lucru.

Până când afară opri o mașină. Poarta culisă și una dintre mașinile companiei intră, cu geamurile coborâte.

— În absolut fiecare an! țipă Felix.

— Idioții naibii nu schimbă cauciucurile!

Felix în haine de lucru, cu părul în dezordine și ochi obosiți care evitau lumina strălucitoare. Se dădu jos din mașină și se duse direct spre compresor și spre ciocanul cu cuie, apoi începu să monteze cutii pătrate din câte cinci bucăți egale de placă.

— Felix?

Iritarea și gesturile dramatice pe care Leo învățase să le recunoască. Mai aștept puțin, aceasta fiind de obicei cea mai bună strategie, preferând să deschidă valiza și să scoată trei arme însemnate cu roșu — două din Svedmyra și una din Farsta — și să înceapă să le demonteze, 84 de piese diferite în total.

— Haide, Felix. Ieri am jefuit o bancă, ce naiba!

Felix umplu betoniera pe o treime cu apă și luă un sac de ciment, ridicând un nor de praf în timp ce turna.

— Felix? Îmi dau seama că s-a întâmplat ceva, ce naiba.

— Trebuie să înceteze odată.

— Cine?

— Doar să înceteze odată!

— *Cine?*

— Jasper.

Felix luă găleata și goli cimentul în cutiile proaspăt construite.

— Trebuie să înceteze să se mai ia de Vincent. Tot timpul! La fiecare greșeală cât de mică! Dacă stă greșit în poligon sau se oprește câteva secunde de căcat în fața băncii. Sau când ne antrenăm aici, el începe să strige de parc-ar fi Ivan.

În timp ce cutiile erau umplute până la jumătate, Leo începu să aplatizeze percutoarele, apoi le băgă în ciment, împreună cu bucăți din închizătoare.

— Suntem o echipă. Și încerc să

mențin unitatea ei.

— Și vorbește atât de al naibii de mult. Umblă peste tot în geaca aia de piele pe care a dat cinci mii de coroane și în ghetele alea afurisite pe care le poartă întotdeauna, Fly High sau cum dracu' le zice, și…

— Hi-Tec Magnum.

— Nu mă interesează cum le zice! Umblă peste tot în costumul ăla afurisit de polițist și spune că el e din unitatea SWAT sau că…

— Ce-ai zis că a făcut?

— Doar de o bere la bar e nevoie, și după două guri Jasper începe să spună oricui vrea să-l asculte că el lucrează într-o unitate de asalt și…

— Cu aceleași ghete?

Ultima cutie — piese de arme înecate în pasta cimentului.

— Felix? Cu aceleași ghete ca în interiorul băncii — și ca în mașina blindată?

— Cu aceleași ghete.

Leo cără cutiile grele în bena camionetei, trase prelata și o prinse la loc. Apoi privi prin luminator spre întunericul dimineții. Nu era suficient să planifici meticulos — secundele, deghizările, mișcările, vocile, mașinile de fugă. După aceea, în lipsa instrucțiunilor sau regulilor, când normalitatea revenise, el încetase să le mai controleze. *Singurele urme care există, care ar trebui să existe,*

sunt cele pe care decid eu să le las. Trebuia să fie încă și mai clar, să explice și mai detaliat, să ceară o dedicare încă și mai mare.

Aerul era înviorător. Fulgii de zăpadă rari sclipeau.

Senzația dispăruse, iar el trebuia să o aducă înapoi.

*

John Bronks ieși în grabă din clădirea în care locuia de atât de mult timp, unde cunoștea fețele tuturor, dar numele nimănui, într-un apartament cu două camere de la parter, în vestul cartierului Södermalm. Aerul de dimineață, rece și umed. Trecu pe lângă cafeneaua italiană, salutând ca de obicei din cap, prin vitrina aburită, către proprietarul care măcina cafea în spatele tejghelei.

Șapte săptămâni între jafuri. Patru kilometri între locurile faptelor.

Și echipament militar.

Trecuse iar în revistă toate cazurile în lucru legate de furturi de arme din unitățile militare. De data asta incluse și un armament chiar mai greu, KSP 58, o mitralieră care era extrem de rară pe piața neagră — furtul unei arme atât de puternice atrăgea întotdeauna atenția poliției.

Nicio intrare. În niciun document.

Intersecția de la Strada Långholms. Treizeci de mii de mașini pe zi. De obicei, Broncks încerca să-și țină respirația în

timp ce traversa repede, până când ajungea la panta înzăpezită de pe partea cealaltă.

Trei ore de somn și, cu toate astea, era în continuare complet treaz.

Ajunsese acasă în jurul orei trei noaptea, se culcase imediat, dar lăsase veioza de pe noptieră aprinsă, comparând înregistrările camerelor de supraveghere de la bancă de cinci și douăsprezece secunde cu cele douăzeci de minute cât durase deturnarea mașinii blindate. Cu șapte săptămâni în urmă, niște presupuși bărbați din Orientul Mijlociu. Ieri, un grup disciplinat cu aspect militar. Abia când stinse veioza își dădu seama că un singur martor ar fi putut să spună dacă erau aceiași făptași — iar acel martor își ducea viața într-un apartament aflat la doar zece minute de mers pe jos de al lui.

Coborî dealul, trecu pe lângă un semafor întotdeauna roșu și peste podul spre Reimersholme, un colț adormit și uitat al Stockholm-ului în care clădirile din anii ’40 stăteau pe marginea canalului. Niște lebede dădeau ocoluri în fața a două doamne bătrâne care aveau pâine veche în pungi de plastic. Broncks aprecia multele chipuri ale acestui oraș — aici, la doar 300 de metri distanță de o autostradă atât de sufocată de fum de eșapament, încât el simțea nevoia să-și țină respirația, natura încă domnea.

De cealaltă parte a podului se afla un

mic chioșc, deservit de un tânăr care crescuse în Kuweit. Deschidea devreme în fiecare dimineață și era întotdeauna prietenos. Broncks se opri și își cumpără micul dejun — o Coca-Cola, un baton de ciocolată și câteva ziare.

Coti imediat după chioșc și cercetă titlurile din mers — CEL MAI VIOLENT JAF DIN EUROPA — faptele pe care îi spusese purtătorului de cuvânt să le difuzeze — 81 DE FOCURI TRASE — trebuie să dai ceva ca să poți păstra cea mai mare parte pentru tine — MITRALIERE MILITARE — echilibrul dintre secretul necesar pentru ca un anumit tip de muncă de poliție să avanseze și transparența cerută de publicul care plătea pentru acea activitate de poliție. După titluri și după teoriile de la paginile 8, 9, 10 și 11 din ambele ziare, care se refereau la surse importante apropiate anchetei, ceea ce el știa că adesea însemna că un reporter speculase împreună cu alt reporter — cei patru hoți erau mercenari potrivit unei surse, foști soldați din trupele de menținere a păcii ale ONU sau soldați șomeri din fostul Bloc Estic.

Casa se afla la capătul străzii, lângă o pădure și o zonă pentru drumeții. Acoperite de albul primei zăpezi, se aflau stelaje pentru canoe, ca și debarcaderele pentru bărci și pentru înot care se prelungeau deasupra apei sălcii.

Intră pe ușa din față. Un apartament în

stilul anilor ’40, cu balustradă și lift originale din acea perioadă. Ușa a cincea. Patru uși într-o direcție, dar niciuna cu numele pe care îl căuta el, patru uși în cealaltă direcție, iar pe a treia, LINDÉN.

Sună la ușă, așteptă.

Deasupra fantei poștale atârna un desen făcut de un copil. Două cercuri mari, două mici. Mama, tata, copiii. Familia.

Sună din nou.

— Da?

Un bărbat în vârstă, de 70 și ceva de ani, deschise ușa. Nu era cineva din desene.

— Îl caut pe Jan Lindén.

Broncks își ridică insigna.

— John Broncks. Poliția Capitalei. E vorba de…

— Știu despre ce e vorba. Dar fiul meu nu se simte prea bine. Poate reveniți altă dată.

Un bărbat suficient de în vârstă ca să-i fie și lui tată. Voce prietenoasă, față prietenoasă. Nu ar fi putut să fie *niciodată* tatăl lui John.

— Am nevoie de zece minute. Apoi promit că plec.

Bărbatul în vârstă ezită, dar nu de dragul lui.

— Mă duc să văd dacă poate să vorbească.

Dispăru în ceea ce probabil că era sufrageria, iar Broncks întrezări un televizor și o măsuță din sticlă. Camera de

lângă ea avea ușa deschisă, o cameră de copii, cu un robot argintiu care stătea de pază pe un scăunel de plastic, desene pe pereți și două paturi suprapuse, cu pești mari înotând pe cearșafuri și fețele de pernă. Potrivit interogatoriului său, în timpul jafului, Jan Lindén scosese din portofel două poze. O poză color ștearsă, cu un copil drăguț care zâmbea spre aparatul de fotografiat, cu jambierele suflecate în jos. Un alt copil, cu doi dinți lipsă, care sufla în lumânările de pe un tort de ziua lui.

— Puteți intra. Însă doar pentru zece minute.

John Broncks își scoase pantofii și era pe punctul de a păși peste pragul sufrageriei, când bărbatul în vârstă îl opri.

— Aș vrea să repetați asta.

— O să plec peste zece minute.

— Bun. Între timp puteți lua loc aici.

Canapeaua era prea jos pentru ca el să poată sta drept, iar imitația de piele îi dădea mâncărimi pe spate. Pereții erau diferiți de ai lui. Căluți Dala[5] portocalii lângă măști africane autentice făcute în China. Se ridică după o vreme, nu i se părea în regulă, doar musafirii care fuseseră întâmpinați cu căldură ar trebui să stea pe canapea.

Pe podeaua de lemn se auziră pași lenți și târșâiți.

— Bună. John Broncks. Ne-am întâlnit în Sköndal. Imediat… după aceea.

— După aceea?

Un bărbat care două luni mai târziu încă se străduia să-și revină, plângând, țipând și luând medicamente. Broncks se mai întâlnise cu el, sau cu alții ca el. Unii se refăceau. Alții nu mai ajungeau niciodată să trăiască o viață normală.

— Lângă ambulanță. Am vorbit atunci.

Ochi pustiiți care priveau spre el fără să-l recunoască.

— Iar acum aș dori să vorbesc din nou cu dumneavoastră.

Tatăl pensionar îl ținea pe fiul lui de 40 de ani în poziție verticală. Ciorapii gri de lână ai acestuia nu aveau deget mare, costumul de trening era tocit în jurul genunchilor, avea barba nerasă, iar părul lui rar și nespălat atârna deasupra ochilor tulburați — ca și cum el ar fi fost stânjenit și nu ar fi vrut să fie văzut astfel — agentul de pază traumatizat.

— El… el a spus asta.

Lindén se prăbuși pe locul de pe canapea pe care tocmai stătuse Broncks.

— În tot timpul ăsta. În timp ce îmi băga pistolul în gură.

— A spus… ce?

— Trage. Trage în el.

Întunericul care se transforma în anxietate, apoi în insomnie, iar în cele din urmă în și mai mult întuneric. John Broncks îl înțelese. La un moment dat trăise și el așa.

— Uite.

Un plic cu două fotografii alb-negru, stop-cadre ale unei camere de supraveghere. Broncks le puse pe măsuța de sticlă. Una puțin la stânga. CAMERA 1. Luată de sus, cu ochii și gura lărgite. A doua puțin la dreapta. CAMERA 2. O imagine mai largă, care îi înfățișa clar în poziție de tragere.

— Cei pe care i-ai văzut dumneata seamănă cumva cu vreunul din acești doi bărbați?

Lindén trase fotografiile alb-negru mai aproape, cu o mână tremurătoare.

— Ce este… asta?

— Ieri. La 17:51. O spargere de bancă din Svedmyra. Dacă i-ai compara pe acești doi bărbați cu cei doi pe care i-ai întâlnit în Farsta — vezi vreo asemănare?

Lindén încercă să ridice fotografiile, dar hârtia aluneca printre degetele lui umede și nu reuși.

— Ieri?

— Da.

Încercă să tragă fotografiile aproape, dar ele se lipiseră de sticla măsuței, așa că renunță și își încrucișă brațele peste burtă, de parcă s-ar fi protejat.

— După ce au terminat. Unul dintre ei s-a întors. Nu acela care ne-a luat ecusoanele cu numele. Cel calm. Nu se grăbea deloc, s-a îndreptat spre bancheta din față și…

— Jan?

— … a făcut de mai multe ori cu mâna

cum fac eu acum. Până când am auzit cum sticla spartă cade pe podea. Ca să nu te tai. A spus asta. „Ca să nu te tai.“

— Jan, dacă nu ești în stare de asta, nu trebuie s-o faci.

— A dat-o la o parte, ca să nu ne rănim. Nu înțelegi? Mai întâi spune „Trage în el.“ Apoi…

— Jan, au trecut deja zece minute. Doar atât am promis.

— … dă la o parte sticla spartă? Nu înțeleg. Nu înțeleg.

Tatăl lui Jan Lindén nu reușea să pătrundă până la el, fiul lui nici măcar nu-l auzea, așa că se aplecă deasupra măsuței și împinse amândouă fotografiile pe podea.

— Luați-le și plecați.

— Încă o întrebare. Hoțul care a dat la o parte sticla spartă, dacă îl compari cu pozele acestea, e unul dintre ei…

— Ajunge! spuse tatăl protector. Fotografiile astea nu sunt dintr-un film! Nu puteți înțelege asta, ca ofițer de poliție? Ăsta nu e un joc video pe care îl închiriezi și îl returnezi prea târziu și plătești penalizare 50 de coroane și… totul e în regulă din nou. Asta e ceva real!

— Știu că e ceva real. Trăiesc cu asta zi și noapte. Dar fiul dumneavoastră este singurul care poate să mă ajute să avansez, să îi opresc pe acești nemernici, astfel ca nimeni altcineva să nu mai trebuiască să treacă prin ce-a trecut el.

Ambele fotografii erau lângă unul dintre picioarele măsuței scunde, pe un covor mițos — aterizaseră cu fața în sus.

Tatăl lui Jan Lindén se așeză pe canapea, lângă fiul lui.

— Vă rog, luați de jos fotografiile.

— Încă o singură întrebare.

— Luați-le de jos.

Broncks se puse în genunchi și luă fotografiile care se prinseseră de covor.

— Mulțumesc.

Bărbatul în vârstă întinse mâna.

— Mi le dați mie, vă rog?

Le luă și le ținu în fața fiului său.

— Jan?

Jan Lindén închisese ochii pentru un timp, plecase în altă parte. Acum se uita la fotografiile din mâna tatălui său.

— Uită-te la ele. Haide, Jan. Ei nu mai pot să ajungă la tine.

Lindén se uită vreme îndelungată.

— A fost unul dintre ei, Jan, nu-i așa?

Apoi acesta ridică un arătător tremurând și îl îndreptă încet spre una dintre fotografii.

— El.

— Îl recunoști?

— El era cel cu arma ațintită spre mine. Sunt sigur. Pe plajă, lângă mașină.

— Ești sigur?

— Așa stătea. Lăsat în jos. Își ținea arma exact așa. Avea aceiași ochi.

Agentul de pază ieși cu pași târșâiți, la fel cum venise.

John Broncks făcu un semn tăcut de mulțumire către tatăl acestuia, apoi părăsi apartamentul și pe acel bărbat, care probabil că nu avea să mai trăiască niciodată fără medicamente. După ani de invaliditate, avea să se pensioneze anticipat și avea să primească o mică despăgubire de 29 200 de coroane pentru infracțiunile comise împotriva lui. Așa mergeau lucrurile. Un spărgător de bancă nu lua doar banii lichizi din seif, lua și ceva considerat dintotdeauna de la sine înțeles, senzația de siguranță. Și asta era adevărata infracțiune pentru care ar trebui judecați cândva. Acuzația de *jaf calificat* ar trebui înlocuită cu *furtul siguranței*.

*

Încă ningea. Leo conducea spre sud, pe Strada Ring, și de fiecare dată când folosea frânele, la fiecare porțiune neuniformă de asfalt, cinci lăzi de lemn pline cu piese pentru arme se izbeau de pereții benei camionetei. Toată dimineața încercase să-l prindă pe Jasper la telefonul care nu răspundea, așa că se hotărâse să meargă la apartamentul acestuia. Mai întâi, însă, se îndreptă spre Svedmyra. Era un ocol de 10 minute, dar nu se putea abține. Iar când ajunse acolo, se roti de două ori în sensul giratoriu.

La lumina zilei părea atât de diferit.

Parcarea era închisă, iar mașina de fugă fusese dusă de acolo. Banda de poliție

flutura în jurul pieței și al băncii, iar câțiva oameni intrau în pizzeria de alături, dar altfel zona era pustie. Parcă nu se întâmplase nimic.

Trecu printre casele mici de pe Șoseaua Stocken, înspre blocurile de apartamente din Bagarmossen, aflate la marginea unei mari rezervații naturale.

Etajul al doilea. Soneria se auzi încet, ca și cum clopotul de metal fusese deșurubat. Bătu la ușă, zgâlțâi fanta poștală, se aplecă și strigă.

Durase câteva minute. Jasper, în chiloți albi și ciufulit, îl conduse pe Leo înăuntru, fericit și mândru, cum fusese în toate cele câteva dăți când Leo venise în vizită.

Un hol îngust. Ghete solide pe rafturi duble. Dar nu și perechea purtată la jefuirea unei bănci și la pierdut vremea într-o crâșmă. Jasper intră în bucătărie și puse de cafea.

— Cu puțin lapte. Cum îți place ție.

Un apartament subînchiriat de două camere. Perdele negre separau sufrageria de o canapea, o masă și un televizor. Și dulapul. Altarul.

Supresoare Vol Unu Ruger MK1 și Pistol Automat Model Standard.

Supresoare Vol Doi Ruger 10/22.

Stăteau acolo în șiruri ordonate — cărți înguste, manuale și broșuri.

Supresoare Vol Trei AR-7 Pușca de Supraviețuire, apoi *Supresoare Vol Patru UZI Semi-Automatic & SMG*, *Cartea*

Amortizorului Hayduke, *Amortizoare pentru Atelierul de Acasă* și *Armura Americană*.

A doua jumătate a bibliografiei, pe care Vincent nu o primise încă. Lângă cărți se aflau o baionetă și o bonetă verde cu o emblemă aurie, la fel cu cea pe care o primise Leo — de aceea Jasper ceruse să se înroleze în același regiment, să facă același serviciu militar, doi ani mai târziu. Și apoi o fotografie într-o ramă aurie. Jasper într-un combinezon alb ca zăpada, cu o armă încărcată sub braț.

Altarul lui Jasper. O lume care continua să însemne foarte mult pentru el, chiar dacă el nu însemnase prea mult pentru ea. Întreaga lui viață se învârtise în jurul faptului că într-o zi avea să devină ofițer. Dar nu fusese considerat suficient de competent ca să conducă și, prin urmare, primise o notă finală care era prea mică pentru a rămâne în armată.

Jasper era uneori copleșit de dorințele lui arzătoare.

În mijlocul mesei din bucătărie era ziarul *Știrea Zilei*. Două pagini întregi despre o spargere de bancă din Svedmyra — fotografii mari cu piața plină de martori șocați. Și iată ghetele negre, în stânga ziarului. Iar în dreapta ziarului — cutii cu cremă de ghete și cârpe de lustruit.

— Am stat treaz toată noaptea și am așteptat. Și nicio singură poză cu camera de supraveghere în care am tras eu, spuse

Jasper.

Leo se uită la el. Trebuia să îi explice asta mai clar.

— Jasper, nu poți să ai succes decât dacă te identifici cu lovitura. Cei mai buni artiști nu încetează să fie artiști când se duc acasă la cină. Cei mai importanți agenți de bursă nu încetează să fie agenți de bursă la ora 17. Tu ești un spărgător de bancă acum. Trebuie să fii consecvent. Ești spărgător și după ce ai trecut de barajele rutiere. Ei ne caută încontinuu.

Întoarse ghetele în sus, iar din ele căzură două pernițe din silicon pentru călcâie.

— Trebuie să gândești și să respiri ca un spărgător de bănci tot timpul.

— Pernițele, fii atent, la naiba!

— Deci nu mai poți purta astea, Jasper. Bine? Niciodată. Trebuie să le ardem. Și să cumpărăm unele noi.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Le-ai purtat în Farsta. Și ieri. Le-ai purtat prin baruri. Fir-ar al dracu', Jasper! Tot ce folosim distrugem după aia. Știi asta.

Jasper se lăsă în genunchi ca să culeagă pernițele pentru călcâie care aterizaseră sub masă.

— Știi că eu… că astea… le-am rodat!

O persoană care își dorea să fie altcineva, dar care nu avea să reușească asta niciodată. Și, la fel ca boneta din altar, se agăța de ceea ce alții nu voiau să-i dea.

— Știu că-ți plac. Înțeleg asta. Dar dacă fac un mulaj și apoi îți găsesc ție ghetele, atunci s-a terminat.

Leo începu să tragă câte un sertar, în timp ce continua să le țină în mână.

— O să le iau cu mine. Le ard. Așa n-o să trebuiască s-o faci tu. Ai o pungă de plastic?

— Vreau eu s-o fac.

— Le ard eu.

Jasper strânse în pumni pernițele pentru călcâie, apoi deschise un sertar plin cu pungi folosite de plastic, luă ghetele și le aruncă înăuntru. Plasticul foșni în timp ce lega mânerele pungii și îi întindea pachetul lui Leo.

— Ești bun, Jasper. Al naibii de bun.

— Ce?

— În timpul unui jaf. Nu eziți niciodată. Fără tine nu ar fi posibil așa ceva.

Lui Jasper îi reveni zâmbetul pe care îl avusese când deschisese ușa și își dăduse seama că era Leo sau când îi servise cafeaua perfectă cu lapte.

— Dar mai e ceva.

Zâmbetul mândru deveni nesigur.

— Ce, Leo, ce ar trebui să fac? Fac orice, știi asta.

— Când îți spun oprește-te — *trebuie să te oprești*.

Jasper nu controla violența, ci permitea violenței să-l controleze. Continua să viseze la o carieră militară și,

chiar dacă nu se ridicase la nivelul necesar, încă mai încerca să demonstreze că ei se înșelaseră.

Jasper nu avea buton de oprit, iar dacă Leo nu-l putea ajuta să-l găsească, Jasper nu ar fi tras doar în seifuri și în camere de supraveghere. Ar fi tras în capul cuiva.

— Ce naiba, Leo, am luat casetele de valori din seif pentru noi! M-am asigurat că am luat tot ce căutasem și toate astea ar fi putut fi evitate dacă Vincent nu s-ar fi oprit afară ca un prost afurisit. El m-a încetinit!

Jasper trase un scaun și se așeză.

— Fir-ar al naibii, Leo! Mă gândesc la asta tot timpul, cum putem fi mai buni, mai eficienți, să facem mai mulți bani.

Ochii lui Jasper erau pe cât de iritați, pe atât de triști.

— Acum asta e viața mea. Tu, Felix și Vincent. Împart totul cu voi!

Leo se așeză pe scaunul din fața lui.

— Iar *noi* avem nevoie de *tine*. Ți-am spus asta. Nu ne-am descurca fără tine. Știi asta.

Rămaseră o vreme în tăcere. Până când Leo se ridică în picioare, cu punga de plastic cu ghetele în mână. Iar Jasper zâmbi iar.

— Ascultă… *și eu* m-am gândit la ceva.

— Da?

— Data viitoare. Ösmo. În drum spre casă, după lovitura dublă… am putea să mai atacăm una.

— Încă una?

— Sorunda.

Sorunda. Leo știa exact unde era banca aceea. La doar zece kilometri distanță de cele două bănci adiacente din Ösmo. Era unul dintre locurile pe care le observase înainte de a alege Svedmyra. Dar atunci se gândise la ea ca la o țintă unică, nu ca la a treia, pe drumul spre casă, de la prima spargere dublă a unei bănci din Suedia.

— E greu, Leo. Dar e posibil.

Jasper văzu că Leo asculta cu adevărat și ridică vocea.

— Știu că e posibil! Doar să fim siguri că polițaii ăia nenorociți sunt altundeva. Dacă îi *trimitem* în altă parte.

36

Atâtea case minunate. Äppelviken. Golful Mărului. Până și numele era minunat. John Broncks trăise toată viața în Stockholm, dar nu fusese niciodată aici. La doar câteva minute de mers cu mașina, intrai într-o altă realitate, ca și cum întreaga zonă ar fi fost înconjurată de un gard invizibil.

Merse de-a lungul șinelor înguste ale tramvaiului de Nockeby până la școală, apoi pe străzi mai mici, înspre apă. Broncks cercetă numele și numărul de pe cutiile poștale și se opri în fața unei case care era chiar lângă Lacul Mälaren. Un strat îngust de zăpadă acoperea peluza. Îl salută din cap pe piticul de grădină care semăna cu o santinelă, înconjurat de urmele de pași a doi copii mici și a unui bărbat — probabil de la instalarea ceremonială a piticului de plastic cu zâmbet încremenit.

Apăsă pe soneria sub care scria *Bun venit*. Se simțea mirosul de mâncare gătită.

— Bună.

O fetiță de șase ani, fiica cea mare, presupuse el. Era îmbrăcată în alb și avea o coroană de lumânări pe cap, pentru sărbătoarea Zilei Sfintei Lucia, ca multe alte fetițe de vârsta ei din întreaga Scandinavie.

— Salut. Tatăl tău e acasă?

Fetița își îndreptă betelia din hârtie

sclipitoare.

— Eu sunt Lucia. Tu cine ești?

— Păi, atunci, eu sunt… Spiriduşul de Crăciun. Dar spune-mi — tatăl tău e acasă?

Fetița îl examină din tălpi până-n creștet.

— Nu ești Spiriduşul de Crăciun. Eu sunt.

Fiica mai mică tocmai sosise. Patru ani. Purta pijamale strălucitoare.

— Nu semeni deloc cu un spiriduș.

Apoi dispărură amândouă, iar Broncks o auzi pe cea mică spunând tare, revoltată, *Tati, a venit cineva care minte*.

— John?

Superiorul lui, unul dintre șefii cei mari ai poliției din Stockholm, își făcu apariția cu un șorț cu pătrățele și un șervet atârnat de unul din șireturile acestuia.

— Putem discuta? Zece minute. Apoi promit că plec. Și de data asta.

Un hol plin cu haine mari și mici, atârnate pe umerașe sau cuiere. Și pantofi mari și mici pe podea. Lucia și Spiriduşul stăteau în jurul unei cutii cu turtă dulce în sufragerie, iar Karlström îl conduse spre scări.

— Sus e puțin mai liniște.

Urcară un șir de scări până la camera de lucru a lui Karlström. Un birou vechi, rafturi înțesate și un fotoliu pentru oaspeți în care Broncks se prăbuși.

— Peste un milion de coroane au fost furate și 40 de focuri au fost trase acum

opt săptămâni.

O priveliște minunată pe fereastră — apa înghețată din fața Stockholmului.

— Aproape două milioane de coroane și 81 de focuri trase acum 24 de ore. În aproximativ aceeași zonă și cu același armament. *Același* grup apare brusc, apoi dispare fără urmă.

Se auzea muzică de la parter, colinde de Crăciun.

— Să presupunem că n-o să aibă nevoie de mai mult timp ca să pregătească al treilea jaf. Săptămâni? Poate o lună sau așa ceva? Atunci atât avem la dispoziție să descoperim cine sunt oamenii ăștia. Pentru a-i putea aresta acasă, în drum spre serviciu, la sală sau când ies din magazin cu pungile de cumpărături în brațe. Nu când o să facă o greșeală la următorul jaf. Deoarece, la tiparul ăsta de comportament, nu o să ezite să întoarcă armele spre noi.

— Tati?

O mână mică deschise ușa și o fetiță îmbrăcată în Lucia intră în cameră.

— Da?

— Ce faci?

— Lucrez.

— Lucrezi la ce?

— Cineva a făcut… ceva rău.

— Ce au făcut?

— Lucruri rele de oameni mari.

— Ce anume?

— Du-te jos acum. La mami. Vin și eu

imediat.

Copii. Familie. O altă lume. Broncks nu era sigur, dar avusese impresia că Lucia îi făcuse cu ochiul la plecare.

— Azi m-am întâlnit cu un om căruia i-a fost furată umanitatea. Nu vreau să mai fac asta încă o dată.

Broncks se uită la Karlström.

— Are 40 de ani. Și nu poate nici măcar să se ridice în picioare singur. Trebuie să îl sprijine tatăl lui.

Apoi la biroul minunat. Pe urmă pe cealaltă fereastră, care înfățișa opusul tuturor deciziilor cu care se confrunta șeful lui în fiecare zi — pitici de plastic împodobiți cu beculețe de Crăciun.

— Același grup?

— Același grup.

— Și cum poți…

— Eram deja sigur. Acum am o identificare.

Karlström nu ofta niciodată, nu era tipul acela.

— Începând de mâine, John, lasă la o parte toate celelalte anchete ale tale. Și concentrează-te pe asta până când îi împiedicăm să mai jefuiască vreo bancă.

Broncks dădu din cap și o luă spre ușă, gata să plece deja.

— Am spus *mâine*.

Șeful lui îl cunoștea. John Broncks s-ar duce direct la secția din Kronoberg și și-ar petrece seara acolo.

— Te-am ascultat până la capăt și o să

ai timp exclusiv pentru ancheta ta. Cu o condiție. Trebuie să faci și *tu* ceva pentru *mine*.

— Da?

— Rămâi la cină. Simți ce bine miroase, John? Cimbru. Țelină. Șalote. Și vin roșu și tare.

Mai târziu, avea să stea la masă împreună cu șeful lui, un spiriduș, o Lucia și soția șefului, pe care nu o cunoscuse până atunci, dar care era tipul de persoană abilă social, ce afla numele tuturor de la petrecere în câteva minute și îi făcea pe toți să se simtă importanți. Cu el nu funcționase. Se simțea atât de stingher, cum stătea acolo prefăcându-se că face parte din familie, încât îi era greu să mănânce sau să asculte povestea sărbătoririi Luciei la grădiniță, sau chiar să răspundă de când îl cunoștea pe tatăl celor două fetițe. Refuzase coniacul oferit de Karlström și se simți ușurat în timp ce mulțumea și dădea să deschidă ușa de la intrare.

— John?

Karlström puse mâna pe brațul lui Broncks. Iar acestuia nu-i plăcu.

— Stai până târziu în fiecare seară.

— Da.

— Cauți și tot cauți.

— Da.

— Și toate anchetele tale se învârt în jurul violenței extreme.

— Așa funcționează lumea.

— La sfârșitul zilei, *eu* închid dosarele anchetei la care lucrez, oricare ar fi ea, le bag în sertarul biroului și hotărăsc a doua zi dacă vreau să le deschid iar. Dar tu le deschizi imediat, scoți fotografiile cu oase rupte și ochi învinețiți. Și citești, ore întregi.

— Așa funcționează lumea.

Avea impresia că mâna de pe brațul lui îl trage în jos, îl țintuiește locului.

— Nu citești acele cazuri ca să le soluționezi. Nu-i așa?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vrei să te apropii. De *el*.

— Mulțumesc pentru cină. A fost plăcut.

Broncks întoarse mânerul pe care îl ținea de atâta timp și deschise ușa de la intrare. Dar mâna rămânea pe umărul lui.

— Nu am terminat.

Karlström îl ținea strâns.

— John, ție nu-ți pasă de oamenii din dosarele alea. Cum îi cheamă, încotro merg. Tu vrei doar… să înțelegi.

O ușă ținută deschisă, între căldură și frig. Tipul de frig care ți se strecura pe sub geacă și căldura unei familii.

— Dar nu o să reușești niciodată să înțelegi. Dacă nu te duci să-l vezi. Într-o zi. Nu-i așa, John? Poate ar trebui s-o faci acum, când mai ai un avans de doar câteva săptămâni. Du-te acolo.

Luă mâna lui Karlström de pe brațul lui. N-ar fi trebuit să fie acolo. Karlström

era șeful, nu prietenul lui. Broncks se eliberă.

— Ajunge.

Broncks ieși afară. Ningea mai tare.

Du-te acolo.

Știa că șeful lui are dreptate.

37

Zăpada scârțâia sub cauciucuri, în timp ce Leo intra cu mașina în mijlocul unei păduri mohorâte și parca la aproximativ un kilometru și jumătate de Rezervația națională Nacka, unde drumul larg se îngusta și devenea cărare. Desfăcu prelata camionetei și cără cele cinci cutii grele pe un deal stâncos care cobora spre un țărm pustiu.

În lumina slabă a farurilor, le aruncă pe gheață. Fiecare cutie făcu o gaură prin care se scufundă și care avea să înghețe în curând la loc — vindecând membrana de deasupra armelor tăiate și prinse în ciment. La primăvară, algele aveau să crească pe suprafața tare a cutiilor, care aveau să devină imposibil de distins de restul fundului mării, devenind verzi, precum sticla acvariului de pe dulăpiorul îngust dintre patul lui și al lui Felix, pe care ei nu îl curățau niciodată.

Apoi, cu o lopată pliantă făcu o groapă în zăpada adâncă și smulse pământul cu mușchi, unde puse ghetele lui Jasper. Le udă cu gaz de brichetă și le aprinse. Pielea strălucitoare și tălpile solide de cauciuc se topiră, în timp ce pale negre de fum îi înțepau nasul și ochii.

Nici măcar Felix sau Vincent nu știau unde aruncase aceste lucruri. Nu era nevoie ca ei să stea acolo, expunându-se riscului de a fi numiți turnători. Așa cum

stătuse el cu un polițai gras în fața lui, care îi cerea întruna răspunsuri.

Nu te-am trădat. Nu m-am salvat pe mine. Te-am salvat pe tine.

Prin parc și înapoi spre orașul care scotea aburi în frig. Iată-i cum îl așteptau în mijlocul curții, în timp ce intra pe poartă cu mașina. Îl sunase pe Felix și îi spusese să vină acasă.

— Ce naiba e așa de important?

Leo putea auzi alcoolul din cuvintele lui Felix. Întotdeauna știuse câte pahare sau sticle fuseseră golite.

— Hai să discutăm în garaj.

Taxiul stătea încă la o anumită distanță, cu motorul pornit.

— Tu plătești, frate. Și o să fie mai scump dacă intrăm. Ne întoarcem la bar.

— Haideți înăuntru.

Leo bătu în geamul șoferului și îi dădu două bancnote de 500 de coroane. Geamul nici măcar nu se închisese când taxiul aprinse becul de „Liber“ și dispăru.

— Puteți chema altul după ce terminăm.

Garajul era întunecos și rece. Leo aprinse becul și dădu drumul la radiator. Vincent îl urmă pe Leo, în timp ce Felix rămăsese afară, ostentativ. Până când Leo derulă o hartă detaliată a Stockholmului și a suburbiilor lui sudice; abia *atunci* se hotărî să intre. Leo încercui cu o cariocă roșie o zonă de la unul din capetele hărții, lângă autostradă, nu departe de mare.

— Uite.

— Uite ce?

— Ösmo peste aproximativ 20 de zile.

— Vorbești serios?

— Nimeni nu a mai jefuit două bănci în același timp.

— Dar, la naiba, știm asta deja! De aceea a trebuit să renunțăm la o masă de lângă fereastră și să stăm într-un taxi nenorocit timp de 45 de minute?

— Felix, ascultă-mă.

— Ascultă-mă tu! Stăteam într-o crâșmă, e Lucia, mâncam, beam o bere… și acum uite-mă aici, într-un nenorocit de garaj rece! Se apropie Crăciunul, ce naiba! Trebuie să ne luăm și noi liber câteva zile!

— Poți sărbători la anul.

Leo îndreptă harta.

— Nimeni nu a mai jefuit vreodată două bănci simultan. Așa că noi o să jefuim trei.

Duse o linie roșie de la cercul din jurul micului orășel Ösmo înspre vest, de-a lungul autostrăzii 225, și un nou cerc în jurul unui orășel încă și mai mic, numit Sorunda.

— Drumul nostru spre casă. O să trecem pe aici. O bancă mică, fără nicio pază.

Felix privi mai întâi spre fratele lui mai mare, care zâmbea, apoi spre harta însemnată cu cerneală roșie.

— Eu am băut sau tu?

Smulse stiloul din mâna lui Leo și trasă

un cerc nou, și mai mare.

— Nu există niciun fel de căi de fugă de aici. Corect? Și crezi că ar fi bine să le spunem poziția noastră, încă o dată? Să îi lăsăm să ne înconjoare?

Leo luă stiloul din mâna lui Felix și făcu o cruce în afara hărții — direct pe suprafața de lemn a bancului de lucru.

— Nu, cel puțin nu dacă nu există niciun polițist care să ne înconjoare.

Se uită la ei, apoi arătă spre crucea din afara hărții.

— Asta… e Gara Centrală. Stockholm. La 50 de kilometri distanță. Iar ei or să fie foarte ocupați… să dezamorseze o bombă.

38

Un peisaj plan. Alb precum creta. Când plecase din Stockholm era întunecat, dar acum era senin, soarele se reflecta în zăpadă și îl orbea pe când parcurgea cei 220 de kilometri până la Închisoarea de maximă securitate Kumla.

Încă mai simțea mâna lui Karlström pe brațul lui. Știa că nu face asta din cauza lui Karlström, și totuși, era cât se poate de sigur că acesta are dreptate.

Așa cum și Sanna avusese dreptate.

Își folosiseră toate contactele, orice legătură cu lumea interlopă a infracțiunii. Niciun rezultat. Dar mai rămăsese unul — pe care îl avea doar el.

Zidul cenușiu, șapte metri de beton și sârmă ghimpată, se înălța în depărtare, dincolo de câmpuri. Trecuseră câțiva ani de la ultima vizită, dar el avea aceeași senzație în timp ce se apropia — oare chiar existau oameni adevărați înăuntru, care se plimbau, gândeau, dormeau, mâncau și tânjeau după bucăți mari din viețile lor?

Parcă lângă poartă, coborî și sună.

— John Broncks, Poliția Capitalei.

Difuzorul pârâitor de pe ușă nu funcționa.

— John Broncks, Poliția…

— *Am auzit ce-ai spus.*

— În vizită la Sam Larsen.

— *Nu ai programare.*

— Fac programare acum.

— *Șase ore. Inclusiv pentru agenții de poliție.*

— Asta nu e o vizită. E o anchetă criminală.

Ușa zăngăni, deschizându-se. O scurtă plimbare până la postul de gardă, unde era un bărbat în uniformă, înconjurat de decorațiile unui Crăciun instituțional — o stea de plastic la o fereastră și o capră urâtă împletită din paie pe unul din monitoarele care primeau imagini de la 58 de camere de supraveghere.

Își arătă actul de identitate și primi un ecuson de vizitator, pe care ar fi trebuit să îl poarte la piept, dar Broncks îl băgă în buzunar. Un gardian îl escortă în zona de vizite și îl lăsă singur într-o cameră cu un pat conjugal acoperit cu un plastic gros de protecție, o masă simplă, cu două scaune la fel de simple, o chiuvetă cu un robinet care picura și o priveliște spre zidul exterior. Aici nu exista Crăciun, nici alte sărbători pentru cei care nu aveau luxul de a măsura trecerea timpului.

Un sfert de oră mai târziu, ușa se deschise și doi gardieni intrară, aducând un bărbat, apoi ieșiră și închiseră ușa în urma lor. Acesta era cu doi ani, trei luni și cinci zile mai în vârstă decât John Broncks. Și cu vreo doi centimetri mai înalt. Iar acum, cu 30 de kilograme mai greu. Avuseseră aceeași constituție, dar 18 ani de ridicat greutăți zilnic, disciplina impusă

schimbase acest lucru.

— Salut, spuse Broncks.

Se priviră reciproc. Unul în blugi, sacou și ghete de iarnă. Celălalt în pantaloni lăbărțați, făcuți dintr-o stofă care era atât țeapănă, cât și moale, un tricou uzat cu semnul închisorii pe piept și papuci în picioarele goale.

— Am spus… salut.

Broncks se așeză la masa șubredă, în timp ce Sam se duse la fereastra cu gratii și se uită afară.

— Ce mai faci?

La început, îl vizitase ocazional, în acei primi câțiva ani ai sentinței pe viață pe care o executa, mai întâi la Centrul de Detenție Hall, apoi la Tidhalom. Asta fusese înainte să înțeleagă că neputința de a gândi în sens temporal era la fel cu incapacitatea de a spera, de a avea un viitor. Iar când Broncks înțelesese, în sfârșit, că tipul acesta de viață schimbă o persoană, îl vizitase mai rar și, în cele din urmă, deloc. Probabil că nu mai intrase niciodată în această cameră de vizită.

— Ascultă… data viitoare când vii aici trebuie să-ți faci programare. Ca toată lumea. Ca oamenii care nu sunt polițiști. Data viitoare nu vreau să mai primesc nicio întrebare când mă întorc în sectorul meu. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine — o vizită fără explicații din partea unui polițai e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla aici!

Sam stătea în continuare lângă fereastra cu gratii, cu spatele la Broncks.

— Te-am întrebat ce mai faci.

— Ce mai fac?

— Da.

— De când dracu' de interesează asta pe tine?

Își răsuci spatele lat și privi spre el.

— Și, pentru că nu poți să răspunzi la asta — ce cauți de fapt aici?

John Broncks trase al doilea scaun de la masă. Mergea mai bine decât sperase. Vorbeau.

— Două jafuri mari. Svedmyra. Farsta. Aceiași tipi.

Dar fratele lui mai mare preferă să rămână în picioare.

— Săptămâna trecută a fost mama aici.

— Înarmați până-n dinți. Planificare foarte bună.

— I-am oferit chec cu cacao. Îți mai amintești ce gust are, John?

— Crezi că ar putea fi cineva cu care ai stat la închisoare? Sunt sigur…

— Și la vizita dinainte de asta… brioșe.

— … că se vorbește despre asta aici, nu?

Sam se aplecă deasupra mesei, furios.

— N-ai mai venit aici de trei ani! Și acum vii și crezi că o să-ți dau informații! Că poți să mă folosești pentru ancheta ta nenorocită!

Sam tremura în timp ce se îndrepta spre discul de metal prins de ușă și

întindea mâna spre butonul roșu.

— Du-te dracului, John!

— Sam, știi că și eu vreau să te văd. Ești fratele meu.

— Chiar dacă aș ști ceva, poți fi sigur că nu ți-aș spune nimic! Dar nu știu. Nimeni nu știe! Nimeni de aici nici nu a auzit măcar de ei! Mă urmărești, frățioare? Tipii ăștia sunt complet necunoscuți. Nu au făcut pârnaie niciodată. Și totuși, știu foarte bine ce fac.

Sam îl privi fix, cu niște ochi la care John nu putea ajunge. Duse iar degetul la butonul roșu, îl apăsă și se aplecă spre microfon.

— Vizita s-a terminat.

— *Mai aveți peste jumătate de oră.*

— Îți spun că s-a terminat, ce nu înțelegi? Vreau să mă întorc la sectorul meu.

Evitară să se uite unul la celălalt, așa cum făceau când erau copii și se luptau, când ar fi făcut orice ca să poată vedea peste și pe lângă celălalt.

— Deci te-a vizitat mama?

Chec cu cacao. Brioșe. Deținuții cu sentințe lungi și care erau considerați un risc pentru siguranță găteau întotdeauna ceva înaintea unei vizite. Broncks zâmbi ușor.

— Știai, Sam, că tu te întâlnești cu ea mai mult decât mine?

Niște pași în fața camerei, apoi gardienii deschiseră ușa. Sam pornise deja

spre ieșire, cu un agent în față și unul în spate, dar se întoarse.

— Ar trebui să te întâlnești cu ea. Îmbătrânește.

Se uită la fratele său mai mare care dispărea pe coridorul închisorii, cu spatele lui lat între doi bărbați sfrijiți în uniformă, returnă ecusonul de vizitator, trecu prin postul de gardă central și ieși pe poarta din zid, apoi urcă în mașină și rămase nemișcat.

Ziduri de șapte metri înălțime. Patru sute șaizeci și trei dintre cei mai violenți infractori ai Suediei care executau sentințe lungi. Unul fusese ales purtător de cuvânt al tuturor, unul din puținii cu care vorbeau toți.

Chiar fratele lui.

Și nici măcar Sam nu auzise nimic, nu știa nimic. Bărbații pe care Broncks îi căuta erau la fel de anonimi și înăuntrul acestor ziduri.

Porni mașina și plecă. Lumina soarelui sclipea încă în zăpadă.

39

Străzile albe și curate de lângă zidurile închisorii deveniră noroioase și murdare 220 de kilometri mai încolo, unde autostrada E4 spre Stockholm se transforma în autostrada Essinge, până la intrarea în garajul din stânca de sub sediul poliției din Parcul Kronoberg.

Se îndreptă spre lift, când auzi un sunet din garajul mic, unde tehnicienii criminaliști țineau vehiculele la care lucrau. Se apropie și intră. Iat-o, exact ca data trecută. Sanna era băgată pe jumătate într-o camionetă pe care scria SISTEME DE ÎNCĂLZIRE, pe ambele părți, cu o lampă cu infraroșu în mână.

— Prima mașină de fugă. O camionetă Dodge.

Sanna ieși afară și se îndreptă spre următorul vehicul, aprinzând lampa cu lumină ultravioletă.

— A doua mașină de fugă. O camionetă Dodge.

Aceeași voce mecanică. Broncks se întrebă dacă Sanna era conștientă de ea sau dacă vocea ei era așa doar când vorbea cu el.

— Un model mai vechi. Furate în noaptea dinaintea jafului.

Ridică un instrument alungit, un metal care ieșea dintr-un mâner de lemn — îl îndreptă spre un abțibild mic, negru și pătrat de pe portiera camionetei, chiar sub

geamul lateral.

— E la fel de rapid ca folosirea cheii.

Terminase. Broncks recunoscu modul în care se întorcea cu spatele când nu voia să vorbească. Deschise apoi calculatorul așezat pe capota mașinii. Nici măcar un la revedere. El o salutase, dar ea nu îl auzi. Tocmai era la jumătatea drumului spre lift când îl strigă.

— John? N-am terminat.

El se opri și se întoarse.

— Nu?

— Încă ceva.

Sanna întoarse ecranul spre el și așteptă să se apropie.

— Imaginea asta. Aș vrea să te uiți la ea din nou.

CAMERA 2. După douăsprezece secunde. De sus. Hoții cu salopete albastre, ghete negre, măști negre.

— Microfonul lui. Încercam să stabilesc ce marcă e, așa că am mărit-o și am centrat-o pe guler, cu câteva secunde înainte să intre.

Sanna dădu înapoi și opri imaginea.

— După patru secunde — 15 cadre pe secundă. Aș vrea să te uiți la fiecare.

Vocea ei nu mai era la fel de mecanică. Și ea stătea mai aproape de el. Broncks știa exact cum miroase ea. Cât de ciudat. Ca și cum ar fi fost alte timpuri. Ca și cum ar fi putut pleca amândoi de aici, spre apartamentul lor comun. De parcă cei zece ani nu trecuseră deloc.

— Acolo.

Primul spărgător de bănci mai avea un singur pas până la ușă.

Apoi se opri.

— Mâna lui.

Sanna mări imaginea.

— Vezi?

John aprobă din cap. Vedea clar.

Cel care intră primul, liderul, se opri și se întoarse, coborî arma și își puse mâna stângă peste guler, unde era microfonul, îl acoperi cu palma. Se apleacă în față și deplasă casca celuilalt spărgător cu mâna dreaptă.

— Mișcarea… *acolo*.

Mâna peste microfon. Mâna pe cască. Apoi Broncks nu mai avu nicio îndoială… șoptea ceva.

— Nu are niciun sens.

Sanna mări gura și buzele subțiri, două dungi deschise pe stofa întunecată care formulau cuvinte.

— Mâna. Șoaptele. Nu are niciun sens.

Sanna privi spre John, stând aproape de el — așa cum liderul din cadrul oprit de film stătea aproape și privea la cel din spatele lui.

— Intimitate. Ca și cum ar pune mâna peste microfon și apoi ar ridica acele căști aproape iubitor. Vezi? Exact înainte să înceapă să tragă cu muniție de război.

Două luni de anchetă polițienească non-stop. Și nu avea niciun indiciu, nu știa nimic despre ei. Însă lucrul acesta. John

Broncks îl vedea și îl și simțea. Acum știa ceva. Nu era foarte sigur ce, dar, pentru prima oară de când începuse să caute umbre, vedea oameni reali. Iar aceștia stăteau unul lângă celălalt într-un mod în care doi spărgători de bănci violenți nu ar fi trebuit s-o facă.

Aproape că recunoscuse ceva.

— Poți să dai imaginea înapoi la mărimea inițială? Și să derulezi din nou aceeași secvență? Primele patru secunde?

Ea făcu întocmai.

— Oprește… acolo. Și mărește… acolo. Fața lui. Doar atât.

Trei spărgători în șir indian, în drum spre o bancă, și arătătorul lui Broncks pe ecran. Arătând spre cel din mijloc.

— Vezi? Închide ochii.

Sanna mută cursorul pe axa timpului, cadru cu cadru.

— Ezită. E îngrijorat.

Ochii de sub mască rămâneau închiși.

— Îi e frică și asta a fost… ca o îmbrățișare, la naiba! Liderul care își acoperă microfonul, e protector — și ceva îi unește.

40

John Broncks evită liftul. Uneori avea nevoie să rămână în mișcare, să își forțeze inima să bată mai repede, să își smulgă fiecare răsuflare din piept.

Aproape că alerga pe scări.

Și apoi în biroul lui — deschise fereastra larg, lăsând răcoarea umedă din curtea interioară a secției de poliție să se izbească de căldura uscată dinăuntru.

Păreau să fie atât de intimi. Spărgătorii de bănci nu ar fi trebuit să arate așa. Liderul ar fi trebuit să comande — dar ezitarea celuilalt spărgător fusese mai importantă.

Ceva ce Broncks recunoscuse.

Unul mai înalt și celălalt puțin mai scund. Unul mai lat în umeri și celălalt încă în creștere. Unul mai în vârstă și celălalt mai tânăr.

Intimitate. Încredere.

Asta recunoscuse Broncks. Legătura dintre ei. Cineva care fusese întotdeauna apropiat, care îl luase în brațe seara și îi spusese că totul avea să fie în regulă, apoi în noaptea aceea, mai târziu, se furișase în dormitorul părinților și băgase un cuțit între coastele tatălui lor. Un frate mai mare care îl luase în brațe, îi șoptise și îl liniștise, chiar înaintea unui act de violență.

Câteva respirații adânci la fereastra deschisă. John Broncks știa acum.

Pentru prima oară de la începutul anchetei, chiar știa ceva. Nu mai erau complet lipsiți de față, exista un contur.

Intimitate. Încredere.

Erau frați.

41

Leo stătea la fereastra atent decorată pentru Crăciun, privind la zorii începătoșați și cenușii. Vremea se schimbase în ultimele câteva săptămâni. În Ajunul Crăciunului zăpada începuse deja să se topească, iar în dimineața de Crăciun o ploaie susținută transformase pământul într-un amestec de gheață, zăpadă, pietriș și noroi. Leo sperase asta — un Crăciun mohorât și drumuri eliberate de zăpadă. Spera ca asta să continue — o suprafață uscată ar fi simplificat fuga după o spargere a unei bănci.

Două plante pe pervaz, iar între ele un înger de porțelan — cu vopseaua albă decojită aproape complet pe o margine și un singur ochi — care cândva stătuse în casa copilăriei lui Anneli, iar acum, timp de câteva săptămâni, stătea în bucătăria ei, lângă ghiveciul cu steaua Crăciunului. Prin casă apăruseră tot felul de lucruri. Un Moș Crăciun supradimensionat de plastic lângă frigider, un alt Moș Crăciun aproape la fel de mare pe raftul pentru pălării din hol, câțiva mai mici pe scările spre etaj și unul sub bradul de Crăciun din sufragerie. Lucruri pe care le adusese în viața lui, care însemnau ceva pentru ea. El vedea bucuria și nerăbdarea ei în timp ce hotăra unde să stea fiecare, le rearanja până când găsea locul potrivit.

Un înger de porțelan cu aripi tocite și

mulți Moș Crăciuni de plastic. Era doar o dată, care valora la fel de mult ca 25 noiembrie sau 25 octombrie. Poate că ea avea nevoie doar de o preocupare, pe măsură ce timpul trecea: Ajunul Anului Nou, Paștele, Sfântul Ion[6], zile care erau și ele doar niște date. Altcineva luase acea decizie, folosind calendarul ca instrument de controlare a vieții oamenilor. Ce conta era ceea ce decideai și îndeplineai tu însuți. Să îți creezi propriul calendar — 2 ianuarie, când avea să aibă loc primul jaf triplu din istoria Suediei, sau 17 februarie, 11 martie, 16 aprilie, celelalte date pe care el le alesese pentru jafuri și care astfel însemnau ceva.

Ridică îngerul de porțelan, îl răsturnă și încercă să citească ștampila, apoi îl puse la loc.

Așteptări.

La fel de fragile și ele. Trebuia să găsească o modalitate de a i le reduce cu blândețe, să-i explice că acest Crăciun nu era cu adevărat Crăciun, că anul următor, după ce toate acestea luau sfârșit, vor sărbători cu adevărat, exact ca vecinii lor de dincolo de gard, la care ei îi plăcea să se uite pe fereastra de la bucătărie, alăturându-li-se de la distanță. În Ajunul Crăciunului ea se dusese de mai multe ori la fereastră. Vecinii mâncau șuncă, varză, chiftele și cartofi cu pește. Leo îi dăduse cadoul pentru fiul ei, pe care ea avea să-l viziteze imediat după Crăciun, chiar

aprinseseră lumânări și se uitaseră câteva ore la programul din Ajunul Crăciunului cu Donald Duck și Karl-Bertil Jonsson, ca toți ceilalți din Suedia, până când el nu a mai putut suporta și a coborât în Peștera Craniilor, continuând să lucreze la propriul lui calendar.

Cu o pungă de plastic într-o mână și cu o tavă cu mâncare în cealaltă, Leo ieși în întunericul umed al dimineții. Pantofii lui subțiri se udară de la amestecul de zăpadă și ploaie de pe asfalt. În garaj era invers: uscat și încălzit de radiatorul care zumzăia plăcut, bine luminat de becurile puternice. Vincent, Felix și Jasper îl așteptau deja pe taburete de lemn, în jurul unei mese din placaj pusă pe două capre de lemn. Deasupra acesteia fusese derulată harta.

— Cafea și sendvișuri.

*

Drept prin mijlocul hărții trecea o linie roșie aproape dreaptă. Începea dintr-un cartier numit Kronoberg, aflat în centrul Stockholmului, unde își aveau sediul majoritatea operațiunilor poliției, și se termina la 50 de kilometri distanță, în Piața Ösmo, unde două bănci aveau un perete comun. O linie care traversa Stockholmul și orașele Huddinge, Haninge și Nynäshamn, și care era cheia distragerii atenției poliției și a dispariției de la locul faptei.

— Ținta Unu.

O monedă de 10 coroane din palma lui

Leo. Acesta o puse pe unul dintre pătratele cenușii de la capătul liniei roșii, care indicau zonele dens populate.

— Ținta Doi.

Altă monedă de 10 coroane. Deasupra primei.

— Și iată.

Chiar sub fereastra ambelor ținte. Mașina de fugă.

O mașină de jucărie, la fel de roșie ca linia.

— Aici ești tu, Felix.

Mai existau multe altele asemănătoare. O cutie de carton pe care toți o recunoscură. Trei soldați de plastic, verde-oliv, care mai demult stătuseră pe podeaua apartamentului copilăriei lor din Skogås. Aveau câțiva centimetri înălțime și miroseau exact cum mirosiseră atunci.

— Aici e Vincent. Și Jasper. Iar acolo… apar eu.

Separă monedele aurii și puse ultima figurină de plastic pe una din ele.

— Ținta Unu — Leo deschide ușa. Ținta Doi — Jasper și Vincent deschid ușa. La 14:50.

Acum, mașina de jucărie. Un Volkswagen roșu, model 1300, Broscuța, pe care o țineau în continuare în cutia ei originală. Nu fuseseră niciodată în stare să o arunce. O mașină de jucărie pe care Leo o șterpelise pentru Felix de la magazin, din Toys&Hobbies de la centrul comercial din Skogås.

— Iar Felix se ocupă de mașină. Ca în Svedmyra.

Altă cutie mare cu figurine de plastic, dar acestea erau maro, cu căști mai rotunde decât americanii, și aveau arme diferite.

— Soldați ruși.

Răsturnă o mână întreagă de soldați de plastic pe linia roșie și îi alinie acolo, apoi puse câțiva la celelalte trei locații mai îndepărtate.

— Polițai. Absolut toți. Cei mai mulți lucrează aici… la Poliția Capitalei. Apoi câțiva aici, la poliția din Huddinge, și aici, la poliția din Handen. Și cei mai puțini aici… Poliția din Nacka.

Leo se asigură că erau toți la locurile potrivite. Apoi îi înconjură cu brațele, o captură gigantică, după care îi trase spre acel punct în care se întâlneau drumurile, liniile ferate și metrourile — zona cenușie bine conectată, care reprezenta centrul Stockholm-ului.

— Și o să se ducă toți acolo, la Gara Centrală.

Se uită la Jasper și dădu din cap.

— Pentru că noi vom pune o bombă acolo — o bombă adevărată, într-un compartiment de depozitare.

Vincent tăcuse până la acest moment, cum făcea de obicei. Acum își trânti cana cu cafea pe placaj, răsturnând și restul soldaților.

— Vincent, ce naiba…

— Acum suntem teroriști?

— Nu o să explodeze. Dar ei trebuie să știe că e reală.

Leo strânse mormanul de soldați în jurul Gării Centrale din Stockholm.

— Prima noastră diversiune va fi să închidem Gara Centrală. Și în timp ce polițaii se strâng acolo, ocupați să dezamorseze o bombă reală, noi vom sparge două bănci la 50 de kilometri distanță.

Nu ajuta prea mult. Vincent mută jumătate dintre soldați spre Orașul Vechi, iar cealaltă jumătate spre Kronoberg.

— Și apoi? Ce amenințăm să aruncăm în aer după aia? Castelul? Sediul poliției? Sau ceva mai mare?

Era puțin enervat. Și puțin mândru. Leo îi zâmbi, în timp ce muta răbdător soldații înapoi în zona din jurul Gării Centrale.

— A doua noastră diversiune — două mașini roșii.

Broscuța Volkswagen care stătuse de una singură pe raftul de deasupra patului lui Felix. Leo o prinse cu două degete și o plimbă peste hartă — dinspre bănci, pe drumurile lăturalnice care traversau zona rurală.

— O să folosim o mașină pe care toată lumea o recunoaște. Și una pe care acei polițai rămași în sudul orașului o să o găsească… aici.

Plimbă mașina de jucărie de pe

drumul pe care aveau să meargă cu adevărat spre un drum mai mare, aflat de cealaltă parte a băncilor, autostrada spre Stockholm, dar pe acesta nu aveau să-l folosească.

— O să stea aici. Iar polițaii vor bloca drumul. O să creadă că mergem pe el.

— Nu înțeleg.

— Vincent, o să…

— Nu înțeleg cum ai putut sta în mașina aia și să-mi dai o grămadă de cărți și să-mi spui că o să jefuim bănci.

— Și?

— Să faci o bombă nu înseamnă să jefuiești bănci.

— *Dacă* vom construi o bombă și *dacă* o vom folosi, *nu* o să explodeze. Bine?

Vincent nu mai mută niciun soldat. Dar nici nu privi în altă parte.

— Nu înțeleg.

— Vincent, nu poți…

— Nu pricep de ce facem bomba aia nenorocită. Apoi ne punem singuri la zid — lăsăm prima mașină de fugă, pe care toată lumea o recunoaște, pe drumul principal — unde e complet vizibilă!

— Exact asta ar trebui să creadă. Dar noi vom fi aici, Vincent, suntem pe unul din drumurile mici, ne îndreptăm spre spargerea unei a treia bănci.

A treia monedă de 10 coroane pe hartă, de-a lungul drumurilor lăturalnice și spre un orășel și mai mic, Sorunda.

— Tot nu înțeleg.

Leo scoase încă o mașină din sac, cu o urmă de mândrie de sine.

— Știți cât mi-a luat să găsesc asta? Am fost la toate magazinele de jucării din oraș — apoi am văzut-o în vitrina unui magazin de antichități de pe Strada Ring.

O reproducere exactă a mașinii de fugă — o Broscuță Volkswagen roșie, model 1300. Leo o așează lângă noua monedă de 10 coroane.

— Noi o să fim în mașina asta, pe drumurile lăturalnice.

Apoi arătă spre cealaltă parte a hărții.

— Și, simultan, aceeași mașină va fi aici, pe drumul principal, înconjurată de baraje rutiere.

Leo se uită la Vincent, care nu mai protesta, cel puțin nu dimineața asta.

— Magie, băieți. Mai sunt patru zile.

*

Umărul lui Felix se izbea de portieră de fiecare dată când cotea. Și, chiar dacă dăduse scaunul în spate cât de mult se putea, genunchii lui se loveau de bord când schimba viteza.

Nu prea avea cine știe ce cai putere și nu era foarte ușor de condus. Dar nu de asta aleseseră mașina — toți cei care o vedeau aveau s-o recunoască și s-o identifice ușor mai târziu.

Felix așteptă în timp ce ușa rulantă a garajului se ridica, apoi intră, cu farurile bătând spre bancul de lucru și spre hartă. Jasper, Vincent și Leo se aflau la celălalt

banc de lucru, deschizând patru cutii de carton și patru pachete noi, învelite în plastic subțire.

Acum Jasper se ridică și se apropie de mașină.

— Într-o… broscuță nenorocită? Felix, astea erau doar niște mașinuțe de jucărie — doar nu crezi că Leo vorbea serios.

— Bravo, Jasper.

— Cum dracu' am putea să…?

— Foarte, foarte bine, Jasper. Habar n-ai de mașini, dar o recunoști și îi știi numele. Ca tot restul lumii din Piața Ösmo.

Cu o cutie într-o mână și niște ambalaj de plastic în cealaltă, Leo se îndepărtă de bancul de lucru și se băgă între Jasper și Felix, în fisura care apăruse cu câteva săptămâni în urmă și căreia nu trebuia să i se permită să crească.

— Dar eu stau pe locul din dreapta. Nu-i așa?

Leo bătu încet în acoperișul roșu de metal.

— Avem nevoie de două de-astea identice. An de fabricație, model, culoare. O să începem de-aici, din sud, și ne despărțim. Dacă nu le găsim pe amândouă aici, facem ce am făcut data trecută, mergem în jumătatea nordică a orașului. Mai sunt trei zile.

*

Era, practic, un sistem simplu. Pur mecanic. O cutie îngustă și lungă de metal, umplută pe jumătate cu cuie, șuruburi și

bolțuri și exploziv de plastic m/64. Fitilul era legat de un aprinzător cu arc de percuție, care era lipit de una dintre laturile scurte ale cutiei de metal. Când partea scurtă este deschisă, aprinzătorul de percuție eliberează fitilul, iar conținutul cutiei de metal explodează, ucigând toate făpturile vii din imediata vecinătate. O reacție în lanț simplă.

Leo stătea pe bancul de lucru din garaj, cu o sârmă roșie de oțel în mână. Tăie din ea exact zece centimetri. Felix trecu de la burghiul de lemn la cel de metal. Micuța gaură trebuia să fie la mijlocul părții de sus a cutiei, capacul care ascundea cuiele și explozivul.

Se auzi o bătaie în ușa garajului.

Leo deschise — aer curat și rece și un bufnet înfundat în depărtare.

— E 11:40. Ai întârziat.

— A fost groaznic să găsesc un taxi, spuse Vincent.

Leo închise și încuie ușa. Îl îmbrățișă pe fratele lui mai mic, făcu un pas în spate și fluieră tare la Vincent, care purta un costum închis la culoare și cămașă albă, descheiată la gât, pe sub sacou.

— La naiba, pari aproape matur.

— Două mii de coroane. L-am cumpărat azi.

Vincent ținea o pungă în mână; i-o întinse lui Leo și intră mai departe în garaj.

— Asta e… bomba?

Leo goli și împături punga. Două sticle de Bollinger. Abia dacă mai avură loc pe bancul de lucru, lângă paharele de șampanie.

— Da.

— Bun. Atunci bănuiesc că asta suntem. *Teroriști*.

Vincent privi fix spre cutia gri-închis. Auzea cum Felix dezlipește bandă adezivă de pe o rolă.

— Poate chiar mama noastră o să-și pună geanta în compartimentul de lângă asta!

— Credeam că am terminat cu aceste discuții.

— Tu ai terminat, Leo. Eu nu.

— *Nu* o punem acolo ca să omorâm pe cineva. O punem acolo ca să o ia în serios. Dacă punem acolo un fals, o să-și dea seama.

— Dar dacă… explodează întâmplător?

Leo se aplecă mai aproape și simți mirosul de alcool din respirația fratelui său.

— Vincent? Nu ai așteptat după taxi.

Adulmecă de mai multe ori, sugestiv.

— Ai stat acasă și ai băut.

Leo încercă să prindă privirea fratelui său mai mic, dar nu reuși. Ochii acestuia erau ațintiți asupra cutiei, al cărei capac avea o gaură recentă din care ieșea o sârmă roșie.

— Vincent? Dacă vrei să-mi spui ceva, atunci spune. Suntem frați! Nu trebuie să

te îmbeți ca să vorbești cu mine.

— Am spus deja. Nu mi se pare în regulă.

— Ce vrei să spui „nu pare în regulă“?

— Nu cred că e bine. Și dacă o să mi se pară la fel în continuare… eu nu fac asta.

— Vincent, ascultă-mă.

Leo trase capacul în sus, lăsând să se vadă mai multe straturi de cuie, șuruburi și exploziv de plastic.

— Dacă ăsta e asigurat…

Arătătorul lui trecu pe deasupra aprinzătorului cu percuție, negru și tubular.

— … *nu* o să explodeze.

Apoi peste bucla de sârmă roșie de la celălalt capăt al aprinzătorului.

— Dar, *dacă* aș trage doar puțin mai mult de asta…

Ceea ce și făcu, privindu-l pe Vincent cum se uită la sârmă.

— … atunci ar fi de ajuns și doar ca un fir de păr să se miște — și ar fi gata. Însă *doar* dacă trag inelul de siguranță.

Leo scoase încet degetul.

— Nimeni nu o să fie rănit, Vincent. Nimeni nu o să moară. Nici măcar doamna care își pune geanta în compartimentul de alături.

Felix puse o bucată de bandă adezivă peste capac, ca să rămână bine închis, apoi mai luă una și o puse și pe aceea, pentru siguranță. Stătuse între cei doi frați, ascultând fără să ia partea vreunuia.

Recunoștea lucrul acesta, chiar dacă nu se mai întâmplase niciodată. Era prima oară când Vincent protestase în același mod în care protesta el de obicei. Și se terminase ca obicei. Fratele cel mare, pe care el îl cunoștea atât de bine, nu putea fi convins, deși el putea să convingă pe oricine altcineva cu ajutorul energiei lui. Așa că, dacă va schimba cineva vreodată cursul, aceștia trebuiau să fie frații mai mici.

— Atunci ne-am înțeles. Nu-i așa?

Vincent dădu încet din cap.

— Bine. Mai sunt zece minute până la miezul nopții. E timpul să deschidem astea.

Leo își împături geaca, luă sticlele și paharele și porni spre ușa garajului.

— Încă un lucru, spuse Felix aplecându-se deasupra bancului de lucru, înspre Vincent. Din moment ce fratele nostru mai mic e aici. Cine a deschis ușa?

Vincent nu înțelegea nimic.

— Atunci… când a apărut Pappa.

— Fir-ar al dracu', Felix — încă te mai preocupă asta? spuse Leo. E 23:52. Acum plecăm.

Felix scutură din cap.

— Da. O să discutăm despre *asta*. Vincent — cine a fost cel care a deschis ușa când a venit tata acasă la noi și a încercat s-o omoare pe mama?

— Despre ce vorbești?

— Când tata a ieșit din închisoare. După ce ne-am mutat în Falun. A veni cu

mașina.

— Felix, ce naiba, Vincent avea… șase ani. Ce, acum e martor?

Vincent deveni tăcut.

— Șapte. Aveam șapte ani. Când el a încercat s-o omoare pe mama.

Felix își puse mâinile pe umerii lui Vincent.

— Uită de faptul că suntem frații tăi mai mari. Spune-mi ce ai văzut. Eu am deschis ușa — sau Leo?

Leo flutură sticla de șampanie spre ceasul lui.

— Exact. Spune-ne ce-ți amintești. Atunci Felix o să fie satisfăcut și o să putem pleca.

El era acolo. Felix, cu mâna pe clanța ușii. Iar Leo în calea lui.

— Haide! Vincent — ce ai văzut? Am fost eu sau Leo?

Leo a sărit. Și n-a ajuns. Dar a fost aproape.

— Eu am fost.

Apoi a făcut asta, a întins mâna, a răsucit.

— Eu am deschis ușa.

Leo râse, nu tare, nu de bucurie.

— Ce răspuns diplomatic.

Felix nici măcar nu râse.

— *Eu* am fost. Îmi amintesc. Eram acolo, am întors zăvorul, am apăsat clanța și am deschis ușa.

Felix se tensionă. Încerca să înțeleagă cum ei, toți trei, putuseră sta unul lângă

celălalt la ușă, și fiecare din ei să creadă mai târziu că el deschisese.

— Și eu unde dracu' eram? Nu eram acolo? Leo i-a sărit în spate, tu ai deschis ușa și… eu stăteam pe un scaun în bucătărie, probabil? Pe oliță? Poate nici nu existam… poate că tot voi ați fost cei care ați scuipat-o pe mama în față? Care dintre voi a fost?

— Ce dracu' mai contează? spuse Leo.

— Contează. Pentru mine.

Garajul cel mare, complet tăcut. Afară, artificii și pocnitori, sporind în intensitate.

— Tu ai fost acela care a scuipat. Dar nu are niciun sens. Era… altceva.

Leo îi făcu semn din cap lui Felix.

— Și chiar nu mai contează.

Trei pahare de șampanie în mâna lui Leo și 30 de secunde până la miezul nopții. Leo deschise ușa rulantă a garajului, spre tapițeria unui cer de noapte plin de stele căzătoare. Desprinse foița aurie de la gâtul sticlei și împinse dopul în sus, care zbură și ateriză undeva.

— Noroc.

Bule în trei pahare.

— Noroc pentru Getryggen, pentru Farsta, pentru Svedmyra.

Ridică paharul spre cer, care era plin de culori, de artificii care explodau și dispăreau.

— Și noroc pentru anul viitor — pentru Ösmo. Peste două zile.

42

Cuie, șuruburi, piulițe, explozivi de plastic care îl trăgeau de umăr prin antebraț. Avea mâna încleștată pe mânerul servietei și mergea cu viteză normală pe lângă oameni care mâncau hotdog, citeau ziarul de seară, beau cafea din pahare de carton, privind des spre panoul electronic cu informații care acoperea un perete întreg deasupra ieșirii principale. Geanta era din nailon și cântărea cam zece kilograme; el o ținea destul de sus, ca să o facă să pară mai ușoară, ca și cum ar fi conținut haine sau poate o mică trusă de cosmetice, tipul de geantă pe care un călător o poate purta pe deasupra pardoselii de marmură a Gării Centrale.

O gară dintr-o capitală e o zonă în sine, cu propriul ei limbaj, un loc care îi desparte și îi unește deopotrivă pe oameni. Sarcina lui era de a se pierde în mulțime, de a părea că vine sau că pleacă din Stockholm.

Un călător cu o căciulă neagră tricotată și o geacă obișnuită.

Dar nimeni nu era ca el. O umbră cu un singur scop.

Găsește și deschide un compartiment de depozitare. Pune geanta. Încuie. Pleacă.

*

Parcarea cu termen limitat de sub pod, vizavi de Hotelul Sheraton, era singurul

loc aproape de Gara Centrală despre care Leo știa cu siguranță că era în afara razei de acțiune a camerelor de pe acoperiș. Văzuse cum Jasper dispărea pe intrarea principală, topindu-se într-o mare de capete săltărețe. Stătea deja de câteva minute pe locul șoferului, în mașina firmei, cu motorul la ralanti. Când Jasper ieși, îi luară pe Felix și Vincent de la benzinăria abandonată și merseră mai departe către sud, spre Ösmo.

Mobilul lui Leo suna, chiar dacă n-ar fi trebuit să facă asta. Doar șase oameni aveau numărul acestui telefon mobil neînregistrat. Jasper era în interiorul gării și știa foarte bine că nu trebuie să sune. Felix și Vincent îl așteptau și știau că nu trebuie să sune. Anneli era în casa lor din Tumba și știa și ea că nu trebuie să sune. Mama, care dormea întotdeauna la ora asta, de când lucra de noapte.

— Nu închide de data asta.

Și… Pappa.

— *Trebuie* să vorbesc cu tine.

— Ți-am spus că nu aveam timp. Nu am timp nici acum.

Leo îl auzi cum respiră pe nas, ca și cum aerul însuși ar fi blocat unele cuvinte importante.

— Plicul. Nu vreau să mă cert pentru banii ăia afurisiți. Dar m-au pus pe gânduri…

Trafic aglomerat pe Vasagatan. Un stol de porumbei pe acoperișul Gării Centrale.

Un grup de turiști japonezi, cu camere și ecusoane, în față la Sheraton. Dar nici urmă de Jasper.

— Dacă poți să-mi dai mie atâția bani, deși nu crezi că mi-i datorezi, asta înseamnă că ai și *mai mulți* bani. De unde vin? Și eu lucrez în construcții, și nu plătesc impozitele alea nenorocite, dar nu câștig genul ăsta de bani. Dacă ai atâția bani, Leo… atunci i-ai obținut într-un anumit mod.

— Habar n-ai ce lucrez eu.

— Nu, n-am.

— Și m-am săturat. N-o să vorbesc cu tine despre asta.

— Ai o firmă pe care o conduci împreună cu frații tăi… *ceilalți* fii ai mei, Leo! Asta înseamnă că frații tăi sunt implicați. Ești responsabil pentru ei. Dacă faci ceva ilegal — e responsabilitatea ta, Leo!

Din nou respirația aia afurisită, aproape de telefon, ca și cum bătrânul ar fi privit în jur, ca să se asigure că nu ascultă nimeni.

— Dacă ai o problemă, Leo…

— Responsabil?

— Dacă ai o problemă, Leo… știi că poți să vorbești cu mine oricând, te-am mai ajutat și până acum.

— Nu am nicio problemă.

— Știi, am trăit cu 27 de ani mai mult decât tine, Leo.

— Tu n-ai auzit ce-am spus?

— Așa că am puțin mai multă experiență, Leo. Văd unele lucruri pe care tu nu le vezi.

— Tu?

— Da?

— Tu — *Pappa*?

O nouă inspirație pe nas, dar de data asta fără expirație. Tatăl lui aștepta.

— Îmi asum responsabilitatea. Ei depind de mine. Așa funcționează lucrurile — dacă îți asumi responsabilitatea, oamenii au încredere în tine. Douăzeci și șapte de ani? Ce dracu' e asta? Timp! Dacă nu faci nimic cu el, doar asta e... timp. Nu-ți mai face griji pentru Vincent și Felix. Le e foarte bine cu *turnătorul*.

Leo se uită la mulțimea din fața intrării principale a Gării Centrale.

— Și n-o să-ți cer niciodată ajutorul.

*

Compartimentul de depozitare trebuia să fie în centrul sălii de sosire, la înălțimea pieptului, astfel încât poliția să trebuiască să evacueze imediat gara întreagă și astfel ca robotul lor pentru bombe să poată avea ușor acces. Femeia din dreapta lui închise ușa compartimentului, răsuci cheia și în tăvița de metal căzu o monedă. Plecase deja, dar Jasper întoarse capul, pentru orice eventualitate, în timp ce deschidea compartimentul de lângă al ei, numărul 326. Tocurile ei răsunară pe pardoseala de marmură. Era deja departe la momentul în

care Jasper împinse încet geanta înăuntru. Jasper se uită la toți oamenii din jurul lui, niciunul dintre ei nu-l privea. Nici măcar bărbații în uniformă, cu ranițe pe umăr, care treceau la un metru prin spatele lui. Bonetele lor verde-închis străluceau. Dintr-odată, Jasper nu fu în stare să închidă ușa, brațul lui amorțise și inima începu să-i bată foarte tare. Trei dinți de aur înșiruiți care sclipeau la el — unul pentru Curaj, altul pentru Putere, altul pentru Tărie. Cinci bărbați cu păr tuns foarte scurt, în drum spre un tren către nord.

Trec pe lângă mine. Cu capetele lor rase și ochii ăia atât de al naibii de siguri. Ei nu mă văd. Dar eu îi văd pe ei.

Am fost unul dintre voi.

Geanta era în compartiment, dar fermoarul nu era închis complet — în spate era o deschizătură de câțiva centimetri. Jasper apucă de lănțișor și era pe punctul de a trage, când văzu bucla de sârmă roșie strălucind înăuntrul acelor pereți de nailon, inelul de siguranță.

Bonetele acelea înclinate din spatele lui. Care stăteau perfect pe capetele acelea.

Apoi Jasper simți ura.

Ura față de niște bărbați care nu aveau habar că mai existau și alte grupuri care te puteau invita să devii membru, care planificau, atacau, aruncau în aer și împușcau, la fel de precis — și care, mai mult, erau frați, prieteni adevărați. Ura

față de cei care nu aveau habar de ce stătea el acolo.

Nu mai sunt unul dintre voi.

Degetul băgat prin deschizătura fermoarului și prin bucla sârmei.

Inelul de siguranță.

Dacă trag de asta. Apoi mișc cutia de metal în geantă doar cu un fir de păr.

Tunsorile militare dispăruseră în mulțime, arătând ca toți ceilalți în drumul lor spre o destinație anume.

Valorez mai mult decât voi.

*

Șapte minute. Jasper ar fi trebuit să termine deja.

Încă ținea mobilul în mână. Niciun singur apel de la *el* timp de ani de zile. Și apoi două în doar câteva săptămâni. Vocea care îi ciocănea în craniu, ciupindu-i creierul și încercând să intre înăuntru cu o cheie care nu mai exista.

Nu ar fi trebuit să mă duc acolo niciodată.

Nu ar fi trebuit să îi dau niciodată peste 43 000, nu ar fi trebui să-i arăt mașina sau să-i spun despre firmă, despre ce lucrez.

Nu ar fi trebuit să deschid niciodată ușa vieților noastre.

Acum. Acolo. În oglinda retrovizoare. Căciulă neagră tricotată, pași lungi și hotărâți, care ieșeau pe intrarea principală a Gării Centrale — Jasper, fără geantă. Zâmbea — Leo recunoștea acest rânjet de la fiecare incident care semăna cu

bastonul de polițist și încheietura mâinii rupte.

— Nu te-ai grăbit deloc.

— Am vrut să fiu sigur că nu m-a văzut nimeni.

Leo porni mașina, iar în timp ce mergeau pe Strada Vasa, spre pod, oamenii din fața gării se transformară într-o masă de puncte mici și cenușii din oglinda retrovizoare.

— Leo?

— Da?

— Mersi. Pentru că ai avut încredere în mine.

Peste pod, apoi Parlamentul pe partea stângă, Orașul Vechi și mai departe spre Slussen, în tunelul de sub Södermalm.

— Trei minute. Bine? spuse Leo.

— Trei minute.

— Felix lângă mașină. Eu singur la Ținta Unu. Și tu și cu Vincent la Ținta Doi.

Taxiul din fața lor încetini brusc, ca și cum nu ar fi știut încotro se îndrepta. Leo, care mergea prea aproape de el, călcă frâna și trecu pe banda exterioară de lângă Podul Skanstulls.

— Nimic nu trebuie să i se întâmple fratelui meu mai mic — înțelegi asta? *Nimic.*

43

Jasper aștepta într-o cabină telefonică din piața Gullmars, cu receptorul rece lipit de ureche.

— *Aici poliția.*

— Ascultați?

— *Ascul…*

— În sala de sosire a Gării Centrale, compartimentul 326, există o bombă.

Jasper auzea alte voci în fundal, la departamentul poliției, pregătiți să primească și să evalueze alte apeluri de urgență.

— Repet. În sala de sosire a Gării Centrale. Într-un compartiment. Cu următorul număr…

Vocea lui era deghizată, fără să pară contrafăcută, cu o tărăgănare serioasă și oarecum intimidantă. O voce care îi plăcea. Semăna cu a lui Leo, controlată și clară — țipătul nu era la fel de înspăimântător. Leo rareori ridica vocea, iar când făcea asta toată lumea observa, nu pentru că Leo era înspăimântător, ci pentru că nu știai ce se poate întâmpla.

— … trei… doi… șase. 326. Bomba va exploda la ora 15. Acest lucru *nu* este negociabil.

Închise telefonul și ieși din cabina telefonică.

Aplecat ușor, cu mâinile înfundate în buzunarele gecii, traversă piața spre clădirea cu magazinul 7-Eleven și mașina

care aștepta.

Motorul mergea, ca mai înainte, iar Leo se uita la scanerul de poliție.

— S-a dat alarma de mai multe ori. *Amenințare cu bombă la Gara Centrală.* Poliția e deja pe drum.

*

Erau atenți să nu conducă prea repede sau prea încet spre sud. În curând întâlniră prima mașină de poliție. Apoi încă una și alte trei, îndreptându-se spre nord în mare viteză, cu luminile albastre pâlpâind, în direcția centrului Stockholmului. Tăceau, înconjurați de o lume a vocilor. Un buletin de știri de la radioul din bord — *Gara Centrală din Stockholm tocmai a fost izolată din cauza unei amenințări suspecte cu bombă* — iar de la scanerul de poliție, vocea ofițerului aflat la comandă — *se confirmă explozivii* — în timp ce patrulele care soseau ajutau la evacuarea și izolarea zonei, suspendând temporar anumite părți ale rețelei de metrou și oprind toate trenurile regionale și naționale.

Totul mersese conform planului, însă vocea tatălui său continua să îl ciocănească în cap și să îl ciupească de creier.

Dacă ai o problemă, Leo, te-am mai ajutat și până acum.

Leo acceleră — fără să-și dea seama de faptul că Jasper îi cerea în mod repetat să încetinească și de scanerul poliției, care

spunea că o echipă de genișți era pe punctul de a deschide compartimentul de depozitare.

Tu nu mai ai niciun fel de alți fii! Dar eu am doi frați!

Mai rămăseseră doar zece kilometri până la ieșirea de pe autostradă. Leo rămăsese pe prima bandă, cu 70 de kilometri pe oră.

Am 24 de ani — nu 10!

O sută zece kilometri la oră.

Tu nu mai ai alți fii! Dar eu am doi frați!

O sută patruzeci de kilometri pe oră.

Tu ai eșuat! Eu am reușit!

Leo încetini abia când Jasper îl trase cu putere de braț și țipă tare. Deși se străduia să nu rateze ieșirea spre drumurile lăturalnice, pierduse temporar controlul mașinii, iar scannerul de poliție căzuse din poala lui Jasper.

Un drum îngust și șerpuit printre păduri și pajiști și pe lângă câte un lac. Afară, câmpurile se transformaseră din alb în maro, pământ și iarbă, după o săptămână de temperaturi peste 0 grade, o pătură murdară și neregulată. Benzinăria se afla pe singura porțiune dreaptă de drum, fiind închisă după ce fusese construită autostrada. Leo încetini și intră în zona ascunsă din spatele clădirii — jaluzele galbene și prețul benzinei încă la 76,40 de coroane. Parcă mașina firmei lângă Mercedes-ul furat în care sosiseră Felix și Vincent.

Sparseră lacătul de la ușa ruginită de metal cu o pereche de clești mari, îl înlocuiră cu unul nou și puseră tot echipamentul pe o tejghea uzată de lângă o casă de marcat pe jumătate deschisă. Se schimbară dintr-o uniformă în alta în tăcere — în afara scârțâitului reclamelor șterse la Caltex, care se legănau în vânt. Leo îl ajută pe Vincent să-și strângă vesta antiglonț în jurul pieptului gol.

Lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată, indiferent cât de multe bănci jefuiau — trupul care era prins în vesta aceasta antiglonț era același cu cel care cândva purtase o salopetă de iarnă verde, cu fermoar până la bărbie, astfel încât niciun pic de zăpadă să nu își poată croi drum înăuntru. Încetă să mai tragă de curele abia când Felix întrebă pentru a treia oară *ce dracu' s-a întâmplat*, iar el răspunse pentru a treia oară *nimic*.

*

Cele două ceasuri de pe brațul lui drept erau strânse puțin, pentru că era important ca stofa salopetei să stea fixă sub ele. Primul era mai vechi, cu limbi îndesate, roșii și urâte, dar Leo înlocuise cureaua cu una nouă de piele, de un maro deschis, exact ca cea veche. Celălalt ceas, cel care era mai aproape de cot, îl cumpărase ca adult: un Rolex cu carcasă din oțel șlefuit, cadran cu limbi luminoase și mecanism care marca secundele suficient de tare ca să le auzi.

Conform notei lui scrise de mână, Leo trebuia să urmărească șase cronologii diferite.

Etapa 1. 12 minute. Schimbarea hainelor.
Transfer de mașină dublu. Apropierea de Banca 1 și Banca 2.

Această fază implica cel mai redus nivel de risc. Din hainele lor de construcții în costumele de spargere, la o benzinărie abandonată, și prima schimbare a mașinii, într-un Mercedes. Mergeau zece kilometri cu a doua mașină și o schimbau cu o Broscuță Volkswagen furată. Mergeau doi kilometri până în Piața Ösmo.

Etapa 2. 3 minute. Jaf dublu.
Etapa 3. 7 minute. Deplasarea la Banca 3.

Aceasta era partea cea mai riscantă. Tocmai comiseseră două spargeri de bănci. Mergeau cu mașina pe niște drumuri lăturalnice, cu trafic redus, de la Ösmo la Sorunda, mai întâi într-o Broscuță Volkswagen furată, pe care martorii aveau să o vadă, iar poliția avea să o poată identifica, apoi cu un Mercedes furat. Dar — o bombă obligase părți importante din forțele de poliție să se ducă la Gara Centrală din Stockholm, la 50 de kilometri distanță.

Etapa 4. 3 minute. Banca 3.
Etapa 5. 6 minute. Deplasare. Schimbarea hainelor. Schimbarea mașinilor.

Etapa aceasta avea un nivel de risc sporit, dar gestionabil. După a treia bancă se întorceau în punctul de plecare,

benzinăria abandonată, unde se schimbau din hainele de spargere în cele de construcții și din Mercedes-ul furat în mașina firmei lor. Pentru asta folosea ceasul mai vechi: să urmărească tot intervalul de timp — 31 de minute — în care puteau fi prinși.

*

Ambele ceasuri arătau 14:51. Mai rămăsese un minut din Etapa 1. Ajunseseră la Piața Ösmo, trecând pe niște străduțe cu vile, case de vacanță, blocuri de apartamente. Și, departe, exista un acoperiș sub care un bătrân singuratic stătea în bucătăria de la parter, mâncând șuncă afumată cu ceapă.

Mașina luă ultimul viraj pe lângă o librărie și o piscină acoperită, apoi intrarea în parcarea din fața unui centru comercial în formă de U.

— Jos, *acum*, spuse Leo. Peste 20 de secunde.

Cu rucsacul de luptă, vesta antiglonț pe el și o armă grea pe coapse, Leo își trase cagula peste față și potrivi găurile pentru ochi.

— Peste zece secunde.

Respirație lentă.

— Peste cinci secunde.

O hurducătură ușoară și mașina ieși de pe stradă, traversând piața înspre vitrinele mari ale magazinelor și spre cele două bănci care aveau un perete comun.

— Exact trei minute. Două bănci —

simultan. Apoi ne întâlnim iar aici.

*

Departamentul de poliție:
Infracțiuni majore
Delict: Jaf
Martor: Hansen, TOMAS
Locație: Banca Handels, P. Ösmo

*

Un om înarmat s-a năpustit înăuntru, cu o cagulă neagră pe față, și a strigat „Jos!“ „La pământ!“, apoi a tras câteva focuri spre una dintre camerele de pe plafon și spre una de pe perete.

*

Hansen stătea la coadă, iar o femeie a strigat că vrea să iasă și a fugit spre ușa de la intrare. Atunci spărgătorul a prins-o de geacă.

*

Femeia țipa, în timp ce spărgătorul a împins-o și ea a căzut. La acel moment, un angajat al băncii i-a spus să tacă și să stea liniștită.

*

După ceea ce Hansen descrie ca fiind „o clipă“, ea s-a ridicat în picioare. Atunci el a observat cum

Departamentul de poliție:
Infracțiuni majore
Delict: Jaf
Martor: Lindh, MARIT
Locație: Banca SE, P. Ösmo

*

Doi bărbați cu cagule negre s-au năpustit înăuntru și au strigat „Culcați-vă la podea!“ Amândoi au tras cam 20 de focuri spre două camere.

*

Lindh a privit cum unul dintre spărgători a sărit peste tejgheaua de la casierie și a întrebat „La cine sunt cheile de la trezorerie?“

*

Lindh a luat cheile de pe biroul ei, a apăsat butonul de la poarta băncii și a deschis trezoreria interioară.

*

În timp ce spărgătorii se aflau în trezorerie, Lindh a auzit zumzetul care însemna că sertarele cu

spărgătorul și un casier al băncii intrau în trezorerie, în timp ce alt spărgător stătea în fața geamului, cu arma asupra lui.

*

Când a ieșit din trezorerie, spărgătorul căra o geantă mare pe umăr. În drum spre ieșire a trecut pe lângă femeie. După cum își amintește Hansen, aceasta era speriată și a țipat tot timpul.

bani lichizi erau deschise. Le-au golit unul câte unul. Ea a fost îndemnată din nou să se întindă pe jos și a văzut că spărgătorii purtau bocanci identici.

*

O voce tare a spus „Mai sunt cinci secunde, afară, afară!“, după care spărgătorii au dispărut. Lindh a mai adăugat că în timpul jafului auzea împușcături și țipete din banca de alături.

*

Leo se năpusti afară, în frigul iernii fără zăpadă, după 170 de secunde, cu zece secunde de rezervă. Îl urmăreau țipetele unei femei, pline de frică și panică. Așa cum mama lui *ar fi trebuit* să țipe atunci.

De ce nu o făcuse?

Leo își îndreptă cureaua de pe umăr, aruncă geanta în portbagaj și îi făcu semn din cap lui Felix, care aștepta în fața mașinii.

Trăsese șase focuri în fiecare cameră. Îi mai rămăseseră opt.

Și atunci s-a oprit totul.

Mai întâi privirile înspăimântate, dar deopotrivă fascinate ale oamenilor de dincolo de vitrina unui magazin alimentar. Apoi lătratul frenetic al unui ciobănesc german legat de unul dintre felinarele din centrul pieței, care se arunca în spate și în față, cu fălcile

deschise. Priviri și sunete care, exact ca ochii și țipetele femeii, îl acaparau și îi îngreunau respirația.

Tot ce trebuise să facă era să stea întinsă pe jos. Să stea nemișcată și tăcută.

Leo se pregătise pentru posibilitatea ca vreun client idiot ori un angajat al băncii să facă pe eroul, sau pentru o confruntare cu poliția locală — se pregătise să țintească și să tragă, ca să le dovedească faptul că era dispus să folosească violența. Își imaginase uneori o situație de viață și moarte care implica o intervenție a unor polițiști foarte bine înarmați. Dar asta, o femeie care avea o cădere nervoasă, care plângea și încerca să se protejeze, vrând doar să iasă afară, la asta nu se gândise niciodată.

O femeie protejându-se de un bărbat care folosea violența.

— Două minute și 55 de secunde! 56!

Vocea lui Felix se auzi tare de lângă mașină.

— 58! 59! Și… afară… afară… afară!

Jasper și Vincent ieșiră în fugă pe ușa băncii de lângă cea din care tocmai ieșise el, aruncară fiecare câte o geantă plină în portbagaj, apoi se urcară pe bancheta din spate. Felix se sui pe locul șoferului, apăsă pe ambreiaj și tură motorul, gata să pornească.

Dar Leo rămase acolo, complet nemișcat. În piață, lângă mașină, Leo nu îl auzi pe Felix cum strigă.

— Negru Unu — au trecut trei minute!

— Negru Unu — e timpul!

Leo era înconjurat. Totul se strângea în jurul lui. Arma, pe o curea în jurul gâtului. O persoană care striga înăuntru, în bancă, și ale cărei țipete le înlocuiau pe cele pe care nu le auzise în copilărie.

Aruncă o privire scurtă înspre acoperișul din depărtare.

O porni înapoi.

Felix apăsă accelerația, fără să dea drumul la ambreiaj, și țipă la el.

— Negru Unu — e timpul!

Dar Leo merse mai departe.

Trupul lui îmbrăcat în negru dispăru în interiorul băncii.

Arma era atât de stabilă în mâinile lui.

Când ținti, când trase.

Opt focuri.

Leo își nimeri țintele cu o precizie extremă.

Când i se goli arma, Leo o coborî, se întoarse și ieși.

Totul era tăcut. Exact așa cum își amintea el.

Nimic nu îl mai înconjura, nimic nu se mai strângea în el.

Nimeni nu mai țipa la nesfârșit.

Nu auzi copilul care fugea dinspre chioșcul de tutun spre piață, înfricoșat, nici câinele de lângă felinar care scrâșnea din fălci, cu limba lungă și roz scoasă afară, nici păsările care aterizau pe acoperiș și nici măcar scârțâitul propriilor

lui bocanci, care loveau pietrișul și asfaltul.

Avansa în tăcere.

Iar acum simți ceea ce simțise înainte, respirația calmă și liniștită venind de departe din interior.

44

14:57.30.

John Broncks alergă pe coridoarele obosite și scările întunecate ale secției de poliție, pe mochetele galbene de plastic și pardoselile de ciment gri, pe lângă ușa de metal verde pal care ducea la garaj.

La 14:52:15 un operator civil care lucra cu publicul în sala imensă a centrului de urgență municipal primise o alertă că la Banca Handels din Piața Ösmo avea loc o spargere.

La 14:52:32, un alt operator, la distanță de câteva locuri, primise o alertă că o altă bancă, Banca SE, era jefuită și ea, în exact același loc din Piața Ösmo.

La 14:53:17, Karlström intrase în biroul lui Broncks fără să bată la ușă, să-i spună că se întâmpla exact ceea ce ei preziseseră. Patru spărgători cu măști negre. Focuri de armă numeroase. Arme militare suedeze. Exact trei minute.

Tu ești.

Broncks continuă să alerge prin garajul subteran, care mirosea a ulei și benzină, și iarna era insuportabil de rece. Luna trecută avuseseră loc trei spargeri de bănci în zona Stockholm-ului, iar el fusese de serviciu la toate. Banca de Economii din Upplands Väsby — trei bărbați într-un Opel, cu un pistol și un topor, arestați în aceeași seară într-un club ilegal. Banca Cooperatistă din Norrmalmstorg — un

bărbat înarmat, de vârstă mijlocie, arestat doar o oră mai târziu în fosta lui cameră din casa părinților, atât prada cât și un pistol de start transformat fiind sub patul lui. O mașină blindată pe drum spre un ultim oficiu poștal — doi bărbați cu arme automate, încă în libertate.

Dar niciunul dintre ei nu îi dăduse senzația aceasta.

Tu ești.

Broncks porni mașina și depăși cabina de criminalistică, unde cu doar câteva săptămâni în urmă văzuse pe un ecran de calculator ceva ce nu avea niciun sens — un spărgător de bănci în drum spre unul dintre cele mai violente jafuri din Europa, care șoptește, își protejează colegul și își asumă responsabilitatea. Ușa garajului se deschise automat, iar Broncks urcă panta spre bariera lăsată și spre lumina zilei.

Doi frați.

Iar acum loviseră din nou. De data aceasta erau două bănci în același timp. Își asumau riscuri mai mari și aveau să-și asume riscuri încă și mai mari.

De fiecare dată când spargi o bancă, mă mai apropii puțin.

*

Căldura a patru trupuri adulte închise într-o carcasă rece pe roți se transformase într-o ceață lăptoasă, care acoperea geamurile mașinii pe interior, în timp ce respirau greoi și rapid, în jurul lui Felix, având încă pe față cagulele negre.

— Ce dracu’ a fost asta? îl întrebă pe Leo, fără să-și ia ochii de la drum, strângând bine volanul în mâini. O viteză constantă de 80 de kilometri pe oră.

— Ai văzut chiar tu.

— Nu, n-am văzut! Ce dracu’ te-ai apucat să faci?

Și Leo privea fix înainte. Cu fața spre copaci, care se înmulțeau pe măsură ce casele deveneau tot mai rare.

— Tu ești ăla cu două ceasuri pe mână și șase cronologii diferite! Tu ești ăla care vorbește întruna despre timp!

Umărul lui Leo se lovi de cel al lui Felix când mașina ieși de pe un drum îngust pentru a intra pe unul și mai îngust: un făgaș accidentat de tractor, plin de hârtoape. Genunchii lui se izbeau de fundul bordului la fiecare nou hârtop. La momentul în care opriră lângă un morman de pietre de la capătul drumului lipsit de zăpadă, salopeta lui Leo era udă de transpirație.

— Aveam timp.

Toți știau procedura. Jos din mașină. Portbagajul deschis. Scoaterea celor trei genți pline de bani.

— Te-ai întors!

Îmbarcarea în mașina următoare, Mercedesul care aștepta în apropiere.

— Te-ai întors în bancă și ai început să tragi ca un idiot afurisit. Ne-ai pus pe toți în pericol!

Deschide portbagajul acela. Aruncă

genţile înăuntru. Sari în maşină.

Ia-o pe făgaşul de tractor înapoi, spre un drum de ţară.

— Suntem aici. Nu-i aşa, Felix? La doi kilometri distanţă de Ösmo, într-o maşină nouă, pe care nu a văzut-o nimeni, fără niciun dobitoc în urma noastră. Dacă vrei să te lamentezi, poţi s-o faci când ajungem acasă.

Leo se întoarse în spate.

— *Acum* scoateţi-vă măştile.

Odată materialul textil dat jos, patru capete identice, fără vârstă, se transformară în patru bărbaţi de 20 şi ceva de ani, cu părul umed lipit de frunţile umede. Într-o maşină care venea din faţă, o femeie cu un copil mic în scaunul de lângă ea trecu mai departe fără nicio reacţie.

Jasper se aplecă înainte de pe bancheta din spate, îl bătu uşor pe umăr pe Leo şi şopti:

— Prima pagină.

Felix se întoarse în spate cu o smucitură, iar maşina trecu de linia continuă. El nu şopti:

— Ţineţi-vă gura acolo în spate.

Leo continuă să privească drept înainte, cu arma pe coapse şi cagula pregătită.

Încă cinci kilometri până la următoarea bancă.

*

Maşina din faţa lui John Broncks stătea

complet nemișcată, la fel și cea din fața ei. Când urcă cu mașina pe trotuar ca să aibă o priveliște mai bună, *toate* mașinile erau complet nemișcate, un șarpe de metal care scuipa carbon și bloca fiecare metru de asfalt de la Primărie până la Gara Centrală.

Broncks coborî geamul, căută sub scaun și scoase un glob de formă rotundă — magnetul se lipi de acoperișul mașinii și lumina albastră începu să se învârtă, în timp ce sirena ricoșa printre clădiri. Își croi drum cu forța, zgâriind bare de protecție, traversând linia continuă și făcând slalom printre mașinile care veneau din față, încercând să găsească un spațiu care nu exista.

Întregul nucleu interior al Stockholmului era dezechilibrat.

Drumurile, străzile, aleile pentru biciclete din jurul Gării Centrale erau fie închise, fie aveau un trafic aglomerat, redirecționat. Potrivit radioului, cineva pusese o bombă în inima Stockholmului — inițial fusese suspectată că e falsă, dar acum tocmai o declaraseră bombă activă, iar echipa de geniști, câinii geniști și robotul pentru bombe cu telecomandă tocmai sosiseră. Cu microfonul într-o mână și volanul în cealaltă, luă câteva curbe bruște, în timp ce trecea pe lângă Primărie și intră pe Podul Central, la fel de blocat.

— Merg spre Ösmo. Câți agenți sunt la

fața locului?

— *Unu.*

— Unu?

— *Altul vine dinspre Nynäshamn.*

— Doi. *Două* mașini de patrulare?

Pe micul Pod Central erau mai multe benzi în ambele direcții, dar, cum traficul din față era separat de o rampă de ciment, Broncks se văzu silit să încetinească, în ciuda luminilor lui albastre și a sirenei, în timp ce mașinile încercau, una după alta, să se dea din calea lui.

— *Atâtea avem… Deocamdată.*

— Nu e suficient. Avem nevoie de o unitate SWAT, câini, elicoptere… e vorba de două bănci, la naiba — în același timp!

Orașul Vechi și Slussen, apoi undeva în tunelul Söderled traficul începu în sfârșit să se mai elibereze.

— Ai auzit ce-am spus?

Un ofițer responsabil de la secția din Nynäshamn reveni.

— *Am auzit. Dar cine dracu' ești tu — ca să folosesc expresia ta? Și de ce anume vii încoace?*

— John Broncks, Poliția Capitalei.

— *Asta nu îmi spune nimic despre cine ești sau de ce vii spre o secție cu care nu ai nicio legătură.*

— Banca din Svedmyra, mașina blindată din Farsta… e același grup. Sunt sigur! Îi anchetez de aproape trei luni.

Traficul din tunel era mult mai răzleț. Broncks acceleră puțin, spre lumina zilei și

spre podul lung din depărtare.

— Sunt înarmați până-n dinți — și sunt pregătiți să-și folosească armele. Două mașini de patrulare? Ai nevoie de ajutoare!

— *Nu există. Tot restul forțelor de poliție din țara asta sunt adunate pe câteva străzi de unde vii tu. Și știi foarte bine de ce li s-a ordonat să meargă acolo. Dar mai vin și alții încoace din alte districte.*

Lumina zilei. Podul Johanneshovs. Și o priveliște ciudată. Apa acoperită de o gheață care sclipea albastru, până departe în jos, iar trenurile oprite pe podul de după acesta. Apoi iată și restul priveliștii. Între șine și drum, sute, poate mii de pietoni se revărsau în ambele direcții, cu paltoane și geci care se confundau, devenind una, ca niște insecte în mișcare, două miriapode gigantice care încetaseră să mai spere că avea să vină un tren.

La celălalt capăt al podului se afla Piața Gullmars — platforme și scări, chiar și mai multe trenuri oprite, mulțimi de oameni care se înghesuiau la cozi haotice, încercând să se suie în autobuzele chemate în grabă. Tocmai ajunsese la stadion și era pe punctul de a accelera, pe o autostradă încă și mai pustie, când o nouă voce întrerupse tăcerea radio.

— *A explodat!*

Nu se întâmpla prea des. Vocile profesioniste care comunicau pe aceste frecvențe în fiecare zi deveniseră dificil de

distins, folosind aceeași accentuare, detașare, volum.

— *Toată chestia aia afurisită… a sărit în aer! Robotul e ferfeniță!*

Dar uneori, când se întâmpla ceva neașteptat, când amenințarea și pericolul se însumau și erau astfel resimțite, acele voci deveneau sincere și prezente.

— *Unul de-ai noștri… e rănit!*

*

Vocea răzbătea dinspre radio asemenea cuțitului care străpunsese geaca lui Leo pe vremea când Vincent era prea mic pentru a-și aduce aminte.

— *Unul de-ai noștri… e rănit!*

Vocea înspăimântată, hărțuită și furioasă din scanerul de poliție anunța că o bombă explodase, că un agent de poliție care manevra robotul fusese lovit de o schijă din unda de șoc.

— … Apoi vocea amuțise. Nicio informație dacă agentul de poliție supraviețuise sau nu.

— Nu ar fi trebuit să explodeze! țipă Vincent, aplecându-se către Leo. Mi-ai promis, la naiba!

Leo micșorase volumul și țiuitul monoton dispăru. Drept în față, pe un semn albastru de la marginea drumului și a câmpului scria SORUNDA 3 km — aproape ajunseseră.

— Acum nu mai putem face nimic.

— Dar dacă a murit!

— Nu știm ce s-a întâmplat. Nu știm de

ce a explodat. Dar o să-mi dau eu seama. Mai târziu. După ce terminăm cu banca următoare.

Un tractor cu remorcă se vedea în depărtare, lângă un hambar acoperit de zăpadă. Câteva ferme locuite, biciclete și schiuri ale copiilor sprijinite de pereți. Un autotractor într-o zonă de odihnă, al cărui șofer făcea pipi în spatele unui copac.

Felix potrivi oglinda retrovizoare și se uită încruntat spre Jasper, aflat pe bancheta din spate. Acesta îi evită privirea.

— Ai scos inelul de siguranță? Nu-i așa?

— Despre ce naiba vorbești?

— Uită-te la mine, Jasper! Fir-ar al dracu', ai armat bomba aia nenorocită?

Jasper prinse privirea lui Felix.

— În niciun caz.

Și se holbă la el suficient de mult ca să devină stingheritor.

— Cineva a fost rănit. Ar putea să moară! strigă Vincent.

— Și de ce dracu' are asta legătură cu mine?

Felix conducea cu viteză constantă, în ciuda faptului că privea în urmă la fel de mult ca și înainte.

— Minți. Jasper! Îmi dau seama de asta!

Leo tăcuse. Până acum.

— Încetează!

— Eu am ajutat la construirea chestiei ăleia, spuse Felix. Știu că nu avea cum să…

— Vezi-ți de condus!

Lumina amurgului contopea totul, dar Vincent observă, în oglinda retrovizoare, o schimbare în ochii lui Felix. Leo rareori ridica vocea, toți știau asta, dar se întâmpla încă și mai rar ca Felix să acuze pe cineva dacă nu era absolut sigur.

Ieșirea spre Sorunda. O suburbie cu o singură bancă, a treia țintă. Iar Felix trecu pur și simplu mai departe.

— Ce dracu'…

— Cum ai spus, Leo. Mergem acasă. O să „ne dăm seama".

— Nu e ăsta drumul spre… te duci prea departe!

Șoseaua era atât de îngustă, încât mașinile venite din față au trebuit să încetinească pentru a evita coliziunea. Dar Felix apăsă pe accelerație, în timp ce se apropiau de mașina următoare, conducând cu peste 100 de kilometri la oră.

— Întoarce!

— Dacă vreți să continuați, n-aveți decât. Fără mine!

Pe gâtul lui Felix începuseră să apară pete roșii, care se răspândeau în sus, spre obrajii și tâmplele lui, iar Vincent știa ce înseamnă asta — Felix se străduia din toate puterile să-și păstreze furia în interior. Vincent ar fi trebuit să se neliniștească, dar nu simțea altceva decât o căldură în piept. *Dacă o să am iar aceeași senzație, eu nu fac asta.* Vorbea serios. Și

totuși, atât de calm. Pentru că, dacă mureau cu toții într-un accident, la curba următoare, dacă polițistul rănit la Gara Centrală murea, dacă bomba explodase pentru că cineva voise ca ea să explodeze. Nu mai conta. Chiar nu mai conta. Pentru prima oară în viață, Vincent își dădea seama unde dispărea Leo atunci când se retrăgea în sine însuși. Într-un calm unde nu exista timp. Nici viitor, nici trecut, și prin urmare niciun fel de griji. Doar momentul prezent. Acum. Și ceea ce se întâmpla chiar acum, în mașina asta, cu frații lui, era singurul lucru în privința căruia putea face ceva.

*

Două bănci sparte.

O bombă detonată în inima Stockholmului.

John Broncks condusese 30 de kilometri pe autostradă și mai avea 20. Pe geamul mașinii se vedea ultima suburbie de la sudul orașului, apoi peisajul se aplatiza, transformându-se în pajiști imense, punctate de pâlcuri de copaci.

Potrivit șefului operațiunii de la Gara Centrală, tehnicienii geniști stabiliseră că inelul de siguranță fusese aranjat în așa fel încât bomba să explodeze atunci când era scoasă din compartimentul de depozitare, cu un singur scop — de a mutila și ucide.

Două evenimente separate, despărțite de nouă minute, care erau legate într-un anumit mod.

Înserarea se apropia cu fiecare kilometru parcurs, mai rămăseseră 20 și avea să fie întuneric când sosea.

— *Broncks?*

Stația de emisie-recepție — ofițerul din Nynäshamn, cu o voce mai amabilă.

— *Unde ești?*

— La opt kilometri distanță.

— *Am găsit mașina de fugă. Un Volkswagen roșu. Număr de înmatriculare GZP 784. Pe același drum pe care mergi tu acum, exact la ieșirea de pe autostradă. O s-o vezi peste câteva minute, și o mașină de-a noastră.*

Singura mașină de patrulare la fața locului. Căreia acum i se mai alăturase una.

— Ați găsit-o… la ce oră?

— *15:09.*

John Broncks se gândi la un cerc.

Zona de căutare se lărgea cu fiecare minut scurs. În Farsta și Svedmyra crescuse rapid, devenind prea mare.

— Vreun baraj rutier?

Acum zona fusese limitată.

— *Două mașini de patrulare din Handen au închis autostrada spre nord și una din Nynäshamn a blocat traficul spre sud — închidem complet drumul principal de-a lungul coastei. Mai multe mașini sunt pe drum dinspre Huddinge și Södertälje, unde accesul spre interior a fost blocat, la vest și nord.*

Broncks socoti rapid.

14:56 — un Volkswagen cu patru bărbați mascați părăsește locul faptei.

14:58 — aceeași mașină parchează la trei kilometri distanță.

14:59 — pleacă mai departe cu o nouă mașină.

O zonă de căutare ce nu se mai lărgea — pentru prima dată, erau aproape unii de alții.

Ieșirea spre Ösmo. După câteva sute de metri, un zid rar de copaci — un crâng și vopsea roșie strălucind printre ramurile dezgolite. Aerul era mai rece și mai aspru decât în centrul orașului. Tipul de răceală care te ciupea de obraji și gât și îți înțepenea degetele.

Broncks merse prin zăpadă spre mașina abandonată, evitând urmele care erau deja acolo. Volkswagen. Broscuță. Roșie. Parcată cu partea din față lângă un pin, aproape băgată în scoarța lui.

— Martori?

Bărbatul tânăr avea pe buza de sus un puf care încerca să pară mustață. Purta uniformă și îl întâmpină pe Broncks cu o mână la fel de rece.

— Nimeni nu a văzut pe cineva plecând sau sosind la fața locului.

— Și… asta?

— Suntem convinși că e mașina pe care au folosit-o — același model, același număr de înmatriculare pe care mai mulți martori l-au văzut în fața băncii.

Plăcuța de înmatriculare de sub ușa

din spate.

GZP 784.

Broncks o ocoli și se uită prin geamul lateral din dreapta. Pe podea era o cutie de bere lângă un ambalaj de hamburger, în scrumieră trei sau patru chiștoace. Ca să avanseze, trebuia să se strecoare printre trunchiuri de copaci foarte apropiate și ramuri groase. Aici era încă și mai frig, crusta subțire ceda și zăpada i se rostogolea în pantofi.

Imediat ce ajunse în fața mașinii văzu plăcuța, în ciuda scoarței care o ascundea pe jumătate.

BGY 397.

Altă plăcuță de înmatriculare.

Una dacă te uitai din față — alta dacă te uitai din spate.

*

Mașina frână abrupt pe asfaltul din spatele benzinăriei abandonate, farul din dreapta față se zdrobi de balustrada ruginită de fier de lângă intrare, iar oglinda din dreapta lovi un robinet care ieșea din peretele clădirii.

Felix alergă, ceea ce făcea rareori, cu lanterna îndreptată spre ușa de metal și spre lacătul ei.

— Felix!

Leo îl ajunse din urmă și-l prinse de braț.

— Mai avem timp!

Doi kilometri înainte. Ieșirea. Felix trecuse pe lângă ea, întrerupând jaful

dublu înainte ca el să poată deveni triplu.

— *Aveam* timp. Acum nu mai avem. Pentru că timpul a expirat.

Leo trase mai tare de brațul lui Felix.

— Mergem la banca din Sorunda *acum*.

— Fără mine, în acest caz.

Cu lanterna la subraț, Felix îndreptă lumina ei spre ușa de metal și cheia spre lacăt. Reclama ștearsă la Caltex scârțâia ca de obicei. Aici era mereu vânt.

— Felix, ce dracu' faci?

Leo prinse mâna care ținea cheia.

— Dă drumul la mână. Intru. O să mă schimb și apoi mă duc acasă.

— Treci înapoi în mașină! Ne-a mai rămas o bancă!

— Nu o să mai fie niciuna. Ai irosit 20 de secunde ca să te întorci să tragi — am atacat două bănci și avem cinci kilograme de bani lichizi în portbagaj, ajunge pentru azi.

Cele două umbre de pe ușa de metal, în lumina unui singur far, deveniră trei când Jasper se băgă între ei.

— Plănuim spargerea asta afurisită de săptămâni!

Își ținea cagula în mână. Acum și-o puse și o derulă peste față.

— Asta o să facem, Felix — o să ne ducem să mai luăm trei kilograme de bani!

Încă ținând un set de chei în mână, Felix le găsi pe cele de la mașină și le întinse.

— Atunci conduceți voi.

— Tu vorbești serios? O să abandonezi? Ce am convenit noi? Ce am convenit *noi*!

— Am convenit și să nu detonăm bomba aia nenorocită.

Felix îndreptă lanterna spre găurile pentru ochi din stofă.

— Știu *sigur* că tu ai fost.

Jasper își miji ochii, ridicând brațul ca să-i protejeze.

— Știi un căcat.

— *Știu sigur că tu ai fost.*

Apoi Jasper lovi lanterna din mâna lui Felix, care căzu și se stinse.

— Eu nu mai accept porcăria asta. Leo? Eu…

— Un elicopter!

Niciunul din ei nu îl auzise pe Vincent. Nici când deschisese portiera mașinii, nici când alergase spre ei, cu scannerul de poliție în brațe.

— Au un elicopter!

*

— *Broncks?*

— Da?

— *Ai primit elicopterul.*

Vântul bătea. John Broncks apropie stația de emisie-recepție de obraz și o cuprinse în căușul palmei. Pinii înalți se legănau înainte și înapoi. Zăpada începuse deja să se îmbibe în ciorapii lui subțiri și să se prelingă spre tălpile pantofilor.

— *Divizia Unsprezece de elicoptere s-a*

oferit. Sunt pe drum.

Ofițerul comandant din Nynäshamn încă nu avea față. Dar vocea lui deja familiară devenea la fel de plină de speranță pe cât începea să se simtă Broncks.

— O să-l auzi peste câteva minute, se îndreaptă spre tine și o să se concentreze pe zona din jurul autostrăzii principale.

— Bun! Eu…

— Broncks, stai puțin. Am primit… un mesaj de la un coleg de aici.

În mijlocul unei pădurici, sclipirea slabă a luminilor îndepărtate. Casca era mută, dar dacă se concentra putea să audă niște oameni care vorbeau încet între ei, apoi pași și cineva care lua microfonul.

— S-ar putea să sune ciudat. Dar mașina de fugă a fost găsită. Din nou.

— Din nou?

— Același model — același număr de înmatriculare. Doar că… în cealaltă parte a orașului… pe un drum de țară.

— Nu cred că înțeleg.

— Volkswagen 1300. Roșu. GZP 784. La capătul unui drum de tractoare, lângă o piatră de hotar. La aceeași distanță de oraș, dar spre vest.

Broncks verifică plăcuța din spatele mașinii. *GZP 784.* Apoi străbătu iar zăpada adâncă, își strecură cu greu trupul printre ramuri și verifică plăcuța din față. *BGY 397.*

— Ai pe cineva la fața locului?

— *Da.*

— Spune-i să dea ocol mașinii.

Colegii vorbeau încet în ureche, dar nu cu el. Broncks așteptă. Până când pârâitul și vocea reapărură.

În față e alt număr.

— BGY 397?

— *Da.*

Furaseră două mașini identice. Schimbaseră plăcuțele de înmatriculare. Și aveau două mașini identice, cu aceleași numere în față și în spate, pe care să le poată raporta un martor.

Zona de căutare se dublase dintr-odată.

Iar acum sporiseră numărul barajelor, numărul zonelor adiacente, numărul hotarelor înconjurătoare.

Vântul se întețea, chiar dacă vârfurile copacilor se legănau mai puțin decât înainte. John Broncks privi în jur, în lumina înserării. Apoi le văzu. Nu vântul se întețise — palele de metal spintecau aerul.

— Elicopterul!

— *Da?*

— Trebuie redirecționat! Trebuie să plece de pe coastă și de pe autostrada principală și să meargă spre vest, să cerceteze drumurile lăturalnice din interior!

45

Pale de elice. La început foarte încet, în depărtare. Apoi tare, mai aproape. Leo privi spre cerul care ar fi trebuit să fie negru și la proiectorul care despica întunericul pe deasupra copacilor.

— Felix! Vincent!

Stăteau în fața ușii încuiate a unei benzinării abandonate de pe un drum pustiu de țară, purtând hainele cu care tocmai jefuiseră două bănci și având trei kilograme de bani.

— Prelata!

Poliția din Stockholm avea două elicoptere, care se învârteau în jurul zonei unde fusese pusă bomba. Dar un elicopter militar — nu se așteptase la asta.

— Prelata deasupra mașinilor!

Dacă se întâmpla să fie văzuți din aer, dacă poziția lor actuală era dezvăluită, atunci Leo mai avea doar o singură soluție reală. Să deschidă focul. Dar un elicopter militar are blindaj, scuturi antiglonț care proteajează părțile vitale ale motorului și personalul — nu exista aproape nicio șansă să fie doborât înainte ca echipajul să raporteze.

Felix ajunsese la mașina firmei și dădea scaunul șoferului în față, ca să scoată o prelată împachetată, în timp ce Leo alergă spre cealaltă mașină și strânse cele patru arme automate de pe scaune și podea, atârnându-și una la gât și

întinzându-i alta lui Jasper.

— Urmărește elicopterul!

Jasper își propti un umăr în peretele benzinăriei, își coborî genunchii și adoptă poziția de tragere înspre lumină.

— Acoperiți complet mașinile!

Plasticul mototolit verde-oliv foșni în timp ce îl desfăceau. În pliurile lui erau frunze uscate și sfărâmicioase din pădurea din jurul depozitului.

— Vine elicopterul! țipă Jasper, dar era totuși greu de auzit din cauza zgomotului motorului.

O smucitură puternică și prelata se așternu deasupra celor două mașini.

— În benzinărie — toată lumea înăuntru! strigă Leo alergând spre ușa încuiată. Înăuntru, înăuntru!

Cheia lacătului — Felix se căută în salopetă, buzunarele de la piept, de la spate, din față, din lateral. Nu era acolo.

Căută iar. Bubuitul afurisit care venea de deasupra, din ce în ce mai asurzitor.

O avusese în mână, gata să descuie, când Leo îl prinsese de încheietură și Jasper dăduse lanterna pe jos, stingând-o.

— Nu găsesc cheia!

— Fir-ar al dracu', Felix!

— N-o găsesc! Dar cleștele mare e în mașină, sub scaunul din dreapta, o să…

— Nu e timp!

Bubuitul ăla îngrozitor. Lumina aia afurisită.

— Vrei, Leo?

Jasper. Îngenuncheat lângă ei, având arma îndreptată spre lumina care mătura pământul parțial acoperit de zăpadă. Cu patul lipit bine de umăr.

— Leo, aștept! Dă ordin și trag!

Leo așteptă. Lumina elicopterului era ca un ochi lung de argint, la doar câteva sute de metri distanță. Dacă spunea *foc*, Jasper ar fi tras. Dacă Jasper trăgea și nu nimerea perfect, ăsta era sfârșitul.

— Sub mașini!

Leo alergă spre prelată și ridică de marginea ei, ca o intrare în peșteră.

— Înăuntru!

Vincent se târî dedesubt, la fel și Felix.

— Și tu!

Jasper se ridică în picioare, alergă doi pași cu arma în brațe, se aruncă la pământ și se rostogoli sub o mașină. Leo îl urmă, în timp ce proiectorul elicopterului avansa cercetând spre benzinărie, curtea de asfalt, prelată.

Burta lipită de pământ, spatele lipit de țeava de eșapament și pompa de ulei.

Era acolo. Deasupra lor.

Palele elicei rotitoare împingeau aerul în prelată, care tremura și apoi începu să danseze pe un ritm neregulat. Lumina trecea prin ea, o nuanță tăioasă de verde.

După aceea, rămaseră acolo, respirând în tăcere. Umerii lui Leo erau lângă Felix, iar el știa la ce se gândea fratele lui mai mic.

Dacă Felix nu l-ar fi oprit, dacă ar fi

jefuit a treia bancă.

Elicopterul ar fi ajuns acolo înaintea lor, i-ar fi descoperit.

*

Ochi, ochi, nas.

Puțin mai jos, cinci găuri una lângă alta, în semicerc.

O gură.

O gură care zâmbea.

John Broncks numără. Opt focuri trase în geamul securizat de deasupra ghișeului casieriei.

Stătea în mijlocul băncii evacuate — clienții și personalul fuseseră mutați în sala de lectură a bibliotecii din cealaltă parte a pieței, pentru a fi intervievați, în calmul și căldura acesteia, de poliția locală. O femeie tânără fusese dusă la spital, tăcută, deși mărturiile descriau țipetele ei neîncetate cu un braț dislocat și câteva răni externe, vătămări fizice care aveau să se vindece curând. Însă țipetele aveau să revină.

Camerele de supraveghere pe podea. Cioburi de sticlă. Iar în banca aflată de cealaltă parte a acestui perete plin de gloanțe — era la fel.

Trei minute, jaf dublu, apoi dispariția într-o mașină care avea să fie găsită în două locuri.

Baraje rutiere fără niciun rezultat. Elicopter militar fără niciun rezultat.

Iar tu — tu ești în afara zonei de căutare.

> Geamul de protecție al unui singur ghișeu al casieriei avea găuri de glonț sub formă de față. Măsurătorile lor se găsesc într-un registru separat.

Broncks se apropie și duse mâna încet prin aer spre cele opt găuri.

Un ochi. Un ochi. Un nas. O gură.

Privi fața, care se holba și ea la el.

Nu clipea, nu mișca din buze — ochi goi, o gură țeapănă care nu avea să înceteze niciodată să zâmbească, un nas care stătea strâmb, prea în mijloc. Iar restul semăna a piele, ridurile urâte a sute de mici crăpături încrucișate ale sticlei, ce iradiau din fiecare gaură de glonț.

Broncks se îndreptă spre ușa de la intrare.

Ai terminat. Ai părăsit incinta. Apoi te-ai întors și ai făcut acest zâmbet, foc cu foc.

Un semn. Ce naiba însemna el? De ce zâmbești la mine? Pentru că ai dispărut fără urmă — din nou? Pentru că ai comis primul jaf dublu din Suedia? Pentru că data viitoare o să faci ceva și mai amplu?

Se holbă la acea față, care se holba și ea la el.

*

Afară se întunecase. De la distanță era ușor să-i vezi pe Vincent și Felix cum mergeau din bucătărie în sufragerie, în strălucirea albăstruie a unui televizor.

Leo și Jasper rămaseră afară.

Vântul le răcorea obrajii încinși, în timp ce trupurile lor tensionate se relaxau încet. Își dăduseră jos un strat al

uniformelor lor de jaf, salopetele, iar acum, următorul strat se evapora: transpirația.

După ce palele elicopterului se estompaseră, iar lumina proiectorului se stinsese, ieșiseră afară și îndepărtaseră prelata. Spărseseră un lacăt pentru a doua oară, se schimbaseră și plecară în mașina firmei, Felix pe locul șoferului și Leo, Vincent și Jasper sub prelata benei, în spatele unui perete de izolație. Nu își spuseseră niciun cuvânt. Opt focuri în geamul de protecție și o bombă detonată se aflau între ei.

— Îți jur.

Jasper se mișca neliniștit în fața lui Leo.

— Eram acolo, la compartimente, și… inelul de siguranță era intact când am închis ușa. Leo? Jur pe viața mea.

De cealaltă parte a gardului — traficul orei de vârf, oameni în drum spre casă după muncă.

— Eu am construit-o, Jasper.

Leo privi spre casă. Felix stătea acum în picioare, în mâna lui se vedea telecomanda.

— Eu am conceput-o și construit-o. Și Felix a construit-o și el. Are dreptate. Nu avea cum să detoneze de una singură.

— Fir-ar al dracu', Leo… îți dai seama cum mă simt?

Jasper scutură din cap și se bătu cu pumnul în piept de mai multe ori.

— Îți dai seama? Când stai în fața mea și nu crezi ce spun? E… dureros, la naiba. E dureros!

Acum Felix stătea pe canapea și părea că Vincent era lângă el.

— Atunci explică-mi. Cum s-a întâmplat? Cum putea să explodeze?

Se bătu iar cu pumnul în piept, dar nu la fel de tare.

— Să fiu al dracu' dacă știu. Nu *eu* am construit-o. Leo… îți jur! Am făcut doar ce mi s-a spus să fac.

Traficul orei de vârf avea să continue, poate chiar să se intensifice — aveau să mai treacă vreo câteva ore până când majoritatea oamenilor ajungeau acasă în ziua aceea. Dar *el* făcuse asta acum. Se întorsese acasă în ziua aceea. În hol și în sufragerie, în timp ce Jasper dispărea în bucătărie, la frigider.

Leo urcă la etaj. Felix și Vincent erau pe canapea, lângă masa rotundă, în mijlocul căreia se afla scanerul de poliție, înconjurat de pahare și sticle. Stăteau acolo așa cum stătuseră după spargerea din Svedmyra, dar de data asta nu se mai auzea niciun râs, nicio voce nerăbdătoare. Și whisky în pahare mari și sorbituri tăcute, în loc de șampanie și bule.

— Dă drumul la scanerul de poliție.

— Nu.

— Felix? Vreau să aud ce spun.

— Încep imediat știrile.

Leo se așează pe un fotoliu și își turnă și

el câteva degete de whisky.

— Nu mai fi îmbufnat — sunt peste două milioane de coroane în sacii ăia.

Felix nu răspunse — în schimb, îndreptă telecomanda spre televizor și dădu mai tare.

— Termină odată, fir-ar al naibii.

— Să termin?

Felix avea jumătate de pahar de whisky, pe care acum îl goli.

— Te-ai întors — ai planificat asta… sau a fost doar un capriciu nenorocit?

— Nu a fost un capriciu *nenorocit*. Doar că mi s-a părut… potrivit.

— Mie nu mi s-a părut potrivit! Erai în drum spre mașină. Eram pe punctul de a pleca de acolo.

Sunetul televizorului se schimbă, în timp ce programul de știri începea.

— Poți da puțin mai tare?

Jasper ieși din bucătărie cu patru sticle de bere în fiecare mână.

> O bombă plasată într-un compartiment de depozitare din Gara Centrală din Stockholm a explodat la puțin timp după ora 15, când un robot de poliție a încercat să o dezamorseze.

Vincent, care stătea cel mai departe pe canapea, se aplecă în față ca să vadă și să audă mai bine. Văzu cadre lungi cu gara capitalei. Auzi bubuitura înfundată.

Iar apoi o focalizare grăbită și tremurată spre fumul negru care se revărsa din holul de la intrare, înălțându-se în aer și împrăștiindu-se.

Dar nu asta era ceea ce voia să vadă și

să audă el, nu asta purtase în sinea lui. Voia să vadă imagini cu cineva care fusese rănit. Poate sânge pe un cearșaf alb sau pe asfaltul negru. Poate o targă, ori un paramedic. Nimic. Știrile nu arătau decât mormane de moloz pe scări, în holul de la intrare și în sălile de așteptare, alte baricade și călători stând la cozi lungi.

> Un tehnician al poliției a fost rănit ușor de o schijă și a fost dus la Spitalul Sabbatsbergs.

Acum. În sfârșit. O imagine cu o ambulanță.

Vincent se prăbuși pe canapea. Polițistul nu era mort.

Apoi râse puțin. Totul fusese atât de ciudat. Toate astea, ultimele câteva luni, parcă nu ar fi fost real. Semănau mai mult cu un film despre care ar fi discutat, după vizionare. Dar acum știa că era pe bune.

Felix își umplu din nou paharul pe jumătate cu whisky și îl bău pe tot.

— Ești mândru, Jasper? O bombă. În inima orașului. Te simți… mai bine?

— Nu e vina mea că ați construit-o greșit.

— Sunt sigur că tu ai fost!

Felix se ridică de pe canapea, îl apucă pe Jasper de cămașă și îl trase în sus.

— Dă-mi drumul!

Un nasture al cămășii sări pe podea. Respirații violente. Jasper prinse mâinile lui Felix, care, la rândul lor, strânseră și mai tare.

— Stați jos, fir-ar al dracu’! țipă Leo și

împinse cu mâinile în piepturile lor încordate. Ce naiba faceți? *Stați jos!*

— Știu că minte!

— Stai jos!

— Nu stau în aceeași cameră cu nemernicul ăsta!

Felix lăsă gulerul cămășii lui Jasper, care dădu drumul încheieturilor lui Felix și începu să își încheie nasturii, câți îi mai rămăseseră.

— Felix — acum taci.

Leo se uita la fratele lui mai mic, la gâtul lui congestionat și la fălcile încleștate.

— Eu îl cred pe Jasper. M-a privit în ochi și a jurat.

— Deci tu îl *crezi*?

— Îl cred.

— Nu te poți încrede în el deloc. I-a băgat pistolul în gură agentului de pază și a rămas prea mult în Sköndal și Svedmyra, a continuat să tragă iar… azi… pare să se agraveze, nu-i așa, Leo… Eu nu mai am încredere în el. Și trebuie să avem încredere unii în alții!

— Dar eu am încredere în Jasper când îmi spune că nu el a făcut asta.

— Atunci du-te și tu dracului!

Felix răsturnă unul dintre fotolii și o luă spre hol.

— Ascultați-mă cu toții — nu mai are niciun fel de importanță.

Atunci când Vincent văzuse bomba pentru prima oară, cu trei zile în urmă, îl

înfruntase pe omul care-l învățase să meargă. Știa că probabil el era cel care provocase asta.

— Nu mai contează, Felix. N-a murit nimeni.

El provocase asta. Poate că el era cel care putea să-i pună capăt.

— Hai s-o lăsăm așa. Să nu mai vorbim niciodată despre asta. Iar voi doi… nu vă mai certați.

Se uită la Felix, care stătea în cadrul ușii, la Leo, care ridica fotoliul răsturnat, și la Jasper, care, exasperat de nasturii care nu mai erau acolo, își scosese cămașa.

— Vincent are dreptate.

Leo se împiedică de masă, sticlele se ciocniră de pahare, iar acestea de scanerul poliției, și arătă spre televizor, unde scenele de haos de la Gara Centrală fuseseră înlocuite cu scene dintr-un mic orășel aflat la sud de Stockholm — o bandă de plastic de poliție și privitori curioși în fața a două bănci ciuruite de gloanțe, ale căror uși de la trezorerie erau deschise.

— Nu mai *contează*. Singurul lucru important este că suntem aici, împreună. Iar ei sunt acolo, și tot n-au habar cine suntem sau ce o să facem în continuare.

*

Un cal negru. Cu o coamă deasă, fluturând. Iar când se ridică pe picioarele din spate, se uită la el. Vranac. Eticheta de pe o sticlă de vin.

Asta văd alți oameni. Dar acest cal e

liber și nu poate fi îmblânzit. El înțelege. Și în tot acest timp, ceilalți cred că beau un vin roșu convenabil, care are gust de prună și pământ.

Ivan stătea pe un scaun la masa din bucătărie. Asta făcuse cea mai mare parte a zilei, uneori așa se întâmpla, când era frig afară și avea timp liber. Strâns tare de dop când acesta ieși, turnat jumătate într-o crăticioară, deasupra câtorva linguriță de zahăr care aveau să se topească încet, apoi într-o cană mare de cafea aproape curată. O zi obișnuită. Dar nu neapărat. După primele zece bilete de loterie, prima sticlă și prima țigară, îl sunase pe fiul lui cel mare. Era doar a doua oară când îl suna în câțiva ani și, în lipsa agendei telefonice, nu știa sigur dacă formase numărul potrivit. Era. Dar nu și vocea potrivită. Iritată și laconică, *N-am timp*. Apoi un amplu buletin de știri la radio despre o bombă dintr-un compartiment de depozitare din Stockholm, care explodase în timp ce încercau s-o dezamorseze. O bombă în mijlocul orașului. Trăise în Suedia trei decenii; bombele se întâmplau în alte locuri, locuri pe care el le lăsase în urmă. Apoi încă 20 de bilete de loterie, și poate încă jumătate de sticlă, destul de mult tutun și discuția care continua la Radio Stockholm despre spargerea unei bănci, despre spargerea a două bănci, chiar aici, în Ösmo, la doar 500 de metri de fereastra lui.

O zi obișnuită. Dar nu neapărat.

Un cal negru cabrat. Ivan își aminti de un cal alb, pe care îl primise de la Leo, care avea opt ani, când el împlinise 35. Un cal alb de porțelan care stătea întins, odihnindu-se. Fiul lui văzuse eticheta de pe sticlă de atâtea ori, încât crezuse că lui Ivan îi plăceau caii.

Alte câteva guri. Pământ și prune. Și cald, dinspre gât spre piept.

Fereastra fusese deschisă, dar el nu auzise niciun foc de armă. Știa cum sună — era un zgomot ușor de distins de artificii, un foc de armă se stingea mult mai rapid. Ar fi trebuit să audă dacă trăgea cineva.

Pe caloriferul îngust din baie atârnau patru ciorapi pe care îi spălase de mână. Vinul neutralizase durerea din genunchi și îl ajuta acum împotriva umezelii ciorapilor, în timp ce își strecura picioarele în pantofii uzați.

Două geci pe raftul pentru pălării. Ivan oscila între una gri-deschis și una gri-închis. Gri-deschis.

Își înfundă mâinile în buzunarele de la geacă, plecă din casă, coborî scările și ieși pe poartă. Încă îi era greu să încheie nasturele buzunarului de la piept al cămășii din cauza plicului plin cu bani, deși acum se subțiase. Bani de buzunar. Patruzeci și trei de mii care acum erau douăzeci și nouă de mii și jumătate. Tutun, Rizla, Vranac și multe bilete de loterie.

Coborî dealul pe o stradă adormită, pe lângă case de vacanță și vile, ocoli refugiul de autobuz din fața bibliotecii unde văzu prima mașină de poliție. Apoi piața închisă, în care polițiști în uniformă și cu pălării ridicole umblau încoace și-ncolo, discutând cu oricine era dispus să vorbească, sub becurile de Crăciun în formă de fulgi de nea, Moș Crăciuni și brazi de Crăciun. Crăciunul ăsta nenorocit. Lăcomie. Oameni care se îndoapă — porci vii care mănâncă porci morți. Bucurie prefabricată, toată lumea râde până când copiii lor încep să urle. Dar, măcar o dată, acele becuri de Crăciun aveau să fie de folos, iluminând locul faptei. Cel mai mare Moș Crăciun strălucea și cel mai tare. Lumina lui cădea pe toate acele fețe pline de importanță, care aveau de spus o poveste unică și, pentru o clipă, ea chiar îi făcea unici.

Ivan întinse capul deasupra mulțimii. Acum văzu mai clar vitrinele băncilor și oamenii care se mișcau înăuntrul lor.

Băgărețul.

Iată-l. Era unul dintre *ei*. Ivan era sigur.

Acel băgăreț care își fluturase insigna sub nasul lui, încercând să insinueze că Ivan Dûvnjac era un șobolan mic și nenorocit, care se furișa în casele oamenilor.

Ivan își croi drum printre curioși și se uita cum micul băgăreț se plimba în

incinta băncii, privind spre camerele de supraveghere doborâte, scaunele răsturnate și casetele pentru bani întoarse invers. Lângă el, în genunchi, o femeie îmbrăcată cu o salopetă albă din plastic și cu mănuși din plastic strângea cartușele. Ivan rămase acolo până când băgărețul se întoarse și se uită la oamenii care îl priveau.

Ar trebui să mă recunoști. Tu m-ai căutat pe mine și m-ai provocat. Iar acum te uiți la mine ca și cum n-aș exista. Pentru că n-ai venit să mă întrebi despre cine știe ce spargeri de locuințe nenorocite.

Apoi băgărețul trecu dincolo de ghișeu și intră în ceea ce Ivan presupuse că era trezoreria. Și văzu că polițistul rămăsese în fața ei, privind fără să înțeleagă.

Opt găuri de glonț într-un geam securizat.

Care împreună alcătuiau o… față. Cu doi ochi, un nas și o gură cu un zâmbet strâmb.

Un rânjet al dracului. Față de băgăreț și colegii lui.

Ivan rămase în fața băncii, în întunericul după-amiezii târzii, și se uita la o față printre cioburile de sticlă și cartușe, încercând să nu-i asculte pe oamenii din jurul lui, care vorbeau la nesfârșit despre ce văzuseră, ceea ce începuse deja să se schimbe și să se amplifice. Se gândi la mănunchiuri. Evenimente care nu păreau înrudite, dar erau, ca și secvențele de

numere de pe un bilet de loterie. Se gândi la acel băgăreț, la plicul din buzunarul lui de la piept, la două bănci jefuite la doar 500 de metri de casa lui și la un zâmbet disprețuitor, adresat urmăritorilor, dar și celor care stăteau acolo chiar acum, privindu-l.

Se desprinse din mulțime și, cu fiecare pas, senzația că era urmărit devenea tot mai puternică. Pe spatele lui zăboveau doi ochi goi care nu clipeau niciodată.

---

atunci
partea a doua

46

Sunt încă într-un lift îngust, nemișcat, în acel tip de lumină care face rău ochilor. Se uită în continuare încă unul la celălalt, în zona din partea de sus a oglinzii, unde stratul de vopsea este mai subțire. Și din când în când, doar pentru o clipă, astfel încât tata să nu observe, Leo privește spre cuțitul bun la toate din mâna acestuia, care tot se vede, chiar dacă tata strânge mânerul de lemn atât de tare, încât încheieturile degetelor i s-au albit.

— Să fiu al naibii. Chiar ai făcut-o.

Vocea tatălui tremură. Tata o stăpânește, așa cum face și Leo de obicei.

— Aș fi putut să te pierd.

— Pappa, totul o să fie în regulă. M-am gândit la tot. M-au urmărit până aici. Ai văzut totul. M-ai văzut când i-am lovit în nas, așa, în centru.

— Deschide ușa.

— Nu vrei să vezi? Așa, în centru…

— Deschizi odată ușa aia afurisită de la lift?

Vocea tatălui sună aproape normal. În interiorul lui, el nu tremură la fel de tare.

Leo deschide ușa liftului, apoi ușa apartamentului.

Știe că e același apartament cu patru

camere de la etajul șapte din centrul Skogäs-ului — cel din care plecase cu puțin timp în urmă. Știe asta, bineînțeles. Și totuși, are impresia că încăperile sunt mai mici.

Înghesuite. Strâmte.

I se pare că trebuie să se lase pe vine, ca să nu dea cu capul de tavan, când tata îi spune să își scoată geaca și puloverul. E suficient de frig ca să i se facă pielea de găină atunci când tata inspectează tăietura din mâneca gecii și pe urmă gaura din umărul ei. Apoi zgârietura de pe umărul lui Leo, exact unde se termină clavicula, care nu mai sângerează. Tata își trece degetele peste suprafața ei uscată și neregulată.

— Nu doare deloc, Pappa, abia dacă a atins…

Acesta s-a dus deja în bucătărie. Aprinde soba și își încălzește vinul cu zahăr. Se așază la masă și își toarnă jumătate de pahar.

Leo se uită la spatele lui; i-ar plăcea să se așeze lângă el, să-i arate din nou zgârietura, sângele care a devenit maro și care nu poate fi simțit. Traversează holul, ce înainte era mult mai lung, și se oprește în ușa deschisă — Vincent, care și-a pus toți soldații pe podea, într-un grup mare, se bagă sub pat și scoate o minge nouă de tenis plină de praf, apoi se întoarce zâmbind spre Leo.

— Vezi, Leo, e o bombă. Toți vor cădea

în același timp.

Apoi Vincent aruncă mingea spre soldații lui, de mai multe ori, recuperând-o după fiecare aruncare, până când toți soldații sunt dărâmați.

— Îl dăm jos, Leo, șoptește Felix în spatele lui. Sacul de box, Leo. Intrăm și închidem ușa.

Felix mută taburetul cu trei picioare în centrul camerei, se urcă pe el și se întinde spre cârligul din tavan, dar nu ajunge.

— Aici ar trebui să fie o lustră. Cea pe care Pappa a dat-o jos. Dacă ea ar fi încă aici, atunci Kekkonen nu te-ar fi înjunghiat cu cuțitul lui Pappa… și nu ai fi fost aproape să mori.

— Nu s-a întâmplat nimic. Felix? I-am bătut. Pe amândoi.

— N-o să fie niciodată în regulă. Niciodată? Auzi ce-ți spun?

Felix încearcă din nou, în centrul taburetului și în vârful picioarelor, cu brațele tremurând. Mâna lui se întinde puțin și mai sus și degetele ating cârligul, dar nu poate da jos sacul. Se așază pe taburet, mușcându-și buzele, așa cum face când plânge și nu vrea să vadă nimeni.

— Ești trist?

Felix are șapte ani. Dacă ai doar șapte ani, nu poți să dai jos o saltea afurisită dintr-un cârlig din tavan.

— Nu.

Un nu ferm.

— Te aud.

— Nu e vina mea. E vina sacului ăsta tâmpit. Și a cârligului tâmpit din tavan.

Felix se ridică și lovește, iar și iar, până când obosește. Apoi se uită cum Leo se întinde, împinge sacul de box spre tavan, până când bucla alunecă peste cârlig și salteaua cade pe podea. Apoi Felix îi întinde lustra, și Leo o pune la loc din prima încercare.

Pleacă din camera ce devenise mult prea mică pentru a mai intra în ea vreodată.

Camera lui Vincent e mai mare. Se așază fiecare în colțul unui covor care înfățișează un oraș și se uită cum fratele lor mai mic ridică toți soldații, apoi dă drumul câte unei mingi de tenis din fiecare mână, două bombe în același timp.

Sunt acolo de ceva vreme când aud prin pereți sunete pe care le cunosc foarte bine — *tiiiit-tiiit-tiiit-tiiit-tiiit* — apoi iar *tiiiit-tiiit-tiiit-tiiit-tiiit* — venind dinspre o mașină albastră.

— Haideți!

Vincent își lasă soldații în picioare, aliniați, nebombardați, aleargă la fereastră și se suie pe cutia plină cu piese Lego.

— Leo! Felix! Veniți aici!

Stau într-o parte și-n alta a fratelui lor mai mic, privind pe fereastră. Mașina de înghețată albastru-deschis care claxonează atât de tare se oprește în fața blocului cu numărul doi — unde stă Jasper, al cărui tată aruncă de pe balcon prezervative ce

aterizează într-un copac și atârnă acolo ca niște frunze albe — apoi în fața clădirii cu numărul patru — unde locuiește Marie, fata cu care Leo și-a făcut de cap cândva, — iar în cele din urmă la casa numărul șase — unde stă familia turcă, Faruk, Emre și Bekir — claxonând iar în timp ce se îndreaptă spre ușa lor de la intrare, unde o să stea atâta vreme cât vor veni clienți.

— Băieți!

Claxonatul ăla stupid. De asta nu au auzit pașii lui grei pe hol.

— Băieții mei!

E greu să-ți dai seama dacă Pappa e furios sau nu. Vocea nu pare supărată. Dar are ochii aceia.

— Înghețată! La naiba! Băieții mei or să primească niște înghețată. Luați-vă gecile!

Vincent începe să alerge, de la fereastră spre hol și spre ușa de la intrare. Felix merge mai încet, dar vine în urma lui. Leo rămâne pe loc, cu soldații la picioare și cu ambele mingi de tenis în mâini. Le dă drumul și toți soldații cad.

Apoi se duce să-l ajute pe Vincent să își pună pantofii care au fost cândva ai lui și salopeta de iarnă, care îi plăcuse atât de mult lui Felix, trăgând fermoarul până sus, apoi îi pune căciula care era doar a lui Vincent — în timp ce tata scurge sticla de vin în două sticle de suc, cu niște coacăze pe etichetă.

Cu mai puțin de o oră în urmă, pe când

stătea lângă tata în lift, era aproape iarnă. Iar acum, când deschid ușa, e primăvară — păsările, copacii, soarele. Și iată și mașina de înghețată, exact în locul în care căzuse cuțitul bun la toate.

— Băieți, de orice fel doriți!

Tata are în mână o bancnotă de 100 de coroane. Arată diferit. A băut vinul lui negru, dar nu e din cauza asta. Tremură din nou. Chiar dacă zâmbește. Chiar dacă bea dintr-una din sticlele de suc de coacăze. Tata tremură. În interior.

— Aia.

Aleg toți.

— Poate… aia.

De fapt, Vincent alege.

— Nu. Aia.

Cele verzi care au gust de pară, o cutie întreagă.

— Acum, băieți, să facem o plimbare. O să mâncăm înghețată și o să ne plimbăm!

Tata e înalt, chiar și în comparație cu alți tați. Iar când îl ia pe Vincent pe umeri, acesta e foarte departe de pământ. Leo merge alături de el, iar Felix cu câțiva pași în spate. Fiecare ține o înghețată pe băț în mână, iar Pappa bea dintr-o a doua sticlă de suc de coacăze. Traversează o parcare mare, înspre o pajiște și un teren de fotbal cu porți și plase noi, apoi către o pădure de lângă țărmul golfului, unde poți auzi pârâiturile gheții care se sparge.

47

Sunt pe o peninsulă, o bucată solidă de pământ care se prelungește în apă, făcând linia țărmului mai puțin regulată. Bolovani imenși unul peste altul, un puzzle cu margini care nu prea se potrivesc împreună. Pe toată peninsula sunt doar doi copaci. Pini nu foarte înalți, cu crengi care sunt mai întunecate în partea de jos, din cauza umezelii prinse acolo în timp ce zăpada se topește rapid.

Lacul Drevviken se află la aproape trei sute de metri. Vara viitoare, Leo va înota toată distanța. A încercat anul trecut. A înotat până la mijloc într-o seară în care suprafața apei părea netedă. Și ar fi reușit. E sigur de asta. Dar s-a întors din cauză că Felix și Vincent țipau din vârful unei lespezi de piatră atât de tare, încât stâncile creau un ecou, spunându-i să se întoarcă, pentru că tocmai mâncase și avea să se scufunde ca o cărămidă dacă înota mai departe. Uneori, Leo se întreabă dacă într-adevăr așa s-ar întâmpla, pentru că acolo e foarte adânc.

Cu barca, îți ia doar jumătate de oră să ajungi de aici la plajele din Sköndal, unde locuiesc bunicii lui. Poate când va fi mai mare, o să poată înota până la casa lor, dacă rămâne aproape de mal, unde valurile sunt mai mici, și nu mănâncă înainte, și dacă are haine uscate legate pe spate, într-un sac de plastic.

Pappa stă sub un pin, înghițind zgomotos. Când tata face zgomot, cel puțin știi unde e și cu ce se ocupă. Atunci când nu face zgomot, simți cum întreg corpul tău se pregătește.

A doua sticlă de suc de coacăze e acum aproape goală, iar tata o pune jos. Sticla se rostogolește spre gheață și spre fâșia îngustă de apă topită, care a apărut de-a lungul malului.

— Luați-vă bețele de la înghețată.

Leo caută pe jos bețele aruncate pe iarba ofilită și frunzele maronii. A mâncat atât de multe, încât stomacul lui e umflat.

— Toate! Apoi veniți aici. Cu bețele în mână.

Băieții adună unsprezece, apoi se îndreaptă spre cei doi pini, iar tata întinde mâna.

— Dați-mi-le.

Trebuie să se așeze în jurul lui, ca trei indieni în jurul căpeteniei lor.

— Bun. Acum luați fiecare unul înapoi.

— Unul fiecare?

— Un băț pentru fiecare din voi.

Le iau și se așază ca înainte, cu trei bețe în mână, așteptând.

— Acum trebuie să le rupeți.

Au auzit toți ce a spus Pappa, dar nu l-au înțeles.

— La mijloc. Rupeți-le.

Să îl rupă. Să îl zdrobească. Un băț de înghețată nenorocit?

— Leo?

Vocea tatălui e nerăbdătoare, iritată — tonul care înseamnă că se poate întâmpla orice.

Inspiră, expiră.

Bățul de înghețată stă ca un pod între mâinile lui Leo, care apasă pe el și îl rupe. Atât de ușor.

Felix face la fel — două capete în două mâini. Îl doare când bățul apasă pe piele și oase.

— Felix?

Felix apasă din nou și nu acordă atenție durerii, în timp ce marginile se înfig adânc în carne. Și bățul se rupe. Din fiecare margine fracturată ies nervuri ca niște antene.

— Vincent?

Un trup de trei ani în drum spre apă, cu vântul prin părul fin. Se lasă în genunchi și ia ceva de pe mal, apoi se întoarce cu o piatră care face ca mâinile să-i pară minuscule. Pune bățul de înghețată pe suprafața neregulată a stâncii. Brațele de trei ani se ridică deasupra capului, apoi coboară piatra cu putere peste el. Repetă mișcarea de mai multe ori, iar ceilalți se dau la o parte din calea unei pietre care sare.

Se rupe puțin, măcar la o margine.

— Cum a mers?

Se strâng toți în cerc, iar Leo și Felix întind cele două bucăți ale bețelor de înghețată.

— S-au rupt?

— Da.

— Complet?

— Da.

— Bun. Acum, Leo, tu ești cel mai puternic. Uite. Ia aceste cinci bețe de la mine. Rupe-le în două. În același timp.

— Cu mâinile?

— Exact cum ai făcut mai devreme.

Leo se uită la tata, care a încetat în sfârșit să mai tremure în interior. Vrea să ajungă undeva, dar nu spune unde.

Cinci bețe de înghețată. Un pod mult mai gros între mâinile lui. Leo își încordează umerii, brațele, degetele. Dar nu poate s-o facă. Palmele mâinilor îl ustură din cauza încercării de a rupe bețele și a rezistenței acestora.

Pur și simplu nu poate s-o facă.

— Eu…

Nu îndrăznește să-și privească tatăl. Nu poate vedea acei ochi, aceeași privire pe care el o avusese și când se uitase la un parazit blond și cârlionțat și la prietenul lui pletos, în fața unui centru comercial.

— … nu pot s-o fac.

Cinci bețe subțiri. Leo le aruncă, iar ele ricoșează din suprafața stâncii. Închide ochii. Până când simte mâna tatălui, care nu e furioasă, ci doar se sprijină ușor de umărul lui.

— Asta e familia noastră, băieți. *Clanul* nostru.

Tata ia cele cinci bețe și ridică încet fiecare băț, în fața lor.

— Bățul ăsta e Vincent. Ăsta e Felix. Și ăsta e Leo. Și… mama. Și… tata.

Apoi pune laolaltă toate bețele.

— Un clan e întotdeauna unit.

Bețele sunt acum între mâinile lui imense.

Vincent. Felix. Leo. Mama. Tata.

— *Noi* suntem un clan. *Voi* sunteți clanul *meu*.

Tata încearcă să le rupă, de mai multe ori, fără succes. Nici măcar el nu poate s-o facă.

— Dacă un clan *e unit*, el nu se va rupe niciodată. Uneori mama nu înțelege asta. Ea nu înțelege ce e solidaritatea adevărată.

Acum stau aproape unii de ceilalți. Respirația tatălui miroase ca vinul din sticlele de băutură răcoritoare.

— Un clan e mic — dar el nu poate fi distrus niciodată. Un clan are un lider care conduce — și care va pasa responsabilitatea mai departe, liderului următor. Înțelegeți?

Dau toți din cap către tata, care îi privește. Se uită mai ales spre Leo.

— *Tu* înțelegi asta, Leo?

Ochii tatălui sunt la fel ca în lift. Doar că acum nu mai e nicio oglindă între ei.

— Nici măcar armatele mari care au încercat să zdrobească micile clanuri nu au reușit — pentru că un clan e o familie în care toți se susțin unii pe alții!

Se uită la ei, iar aceștia își dau seama că el a spus ceva important.

Și încearcă să răspundă.

— Ca… indienii? întreabă Felix.

— Nu! Nu, nu, nu! Triburile indiene sunt ca… niște comunități obișnuite. Eu vorbesc despre clanuri, legături de familie, care… ca Ginghis Han. Sau cum sunt cazacii.

Tata se ridică și se împleticește puțin pe suprafața stâncii.

— Cazacii nu au țară… au doar familiile și prietenii lor. Sunt nomazi fără patrie — se pot duce oriunde, pentru că se vor avea întotdeauna unii pe alții.

Își încrucișează brațele pe piept, cu o mână pe fiecare umăr, coatele îndreptate în afară, se lasă în jos, cu picioarele îndoite ca o broască și începe să sară. Dă din picioare, aruncându-le în sus alternativ, iar acum nu mai e broască, ci mai degrabă greier, și cântă ceva care pare a fi *kalinka*. Dă din picioare până când se împiedică și nu mai e cazac, ci un trup imens care cade pe spate spre stâncă. Se lovește la cap, dar râde tare, într-un mod în care o face rar.

— Într-un clan, *un clan adevărat*, nu ne facem rău niciodată unul altuia.

După o vreme se ridică iar.

— Într-un *clan adevărat*, noi nu ne turnăm niciodată unii pe alții.

Mirosul de vin al respirației lui se îmbină cu mirosul de transpirație al cămășii strâmte.

— Într-un *clan adevărat*, noi ne protejăm întotdeauna unii pe alții.

Leo știe că probabil lucrurile nu stau așa, dar are totuși senzația că Pappa vorbește doar cu el.

— Altfel… o să ne pierdem unii pe alții.

48

Au rămas acolo vreme îndelungată. Tata stătea când în capul oaselor, când întins pe stâncă. Lui Leo i se păruse întotdeauna ciudat că acesta putea să danseze și să cânte *kalinka* acum, iar în clipa următoare să se retragă în sine. Și când se retrăgea, spunea lucruri pe care Leo nu le înțelegea, despre copilăria lui și despre perioada când crescuse și venise în Suedia.

Merg unul câte unul, într-un șir lung, pe cărarea îngustă din pădure. După-amiaza este mai friguroasă și Leo își strânge mai bine geaca matlasată în jurul trupului. Nu avansează foarte repede, nici măcar după ce Vicent se oprește brusc, cu capul înclinat rugător, iar Leo este de acord să-l care. Tata este la coada șirului, fredonând o melodie fără versuri. A redevenit ca înainte, iar tăcerea nu s-a mai așternut în timpul drumului înapoi, de-a lungul lacului Drevviken, prin pădure, pe lângă terenul de fotbal, pajiște și școală, tocmai până la ușa de la intrare.

Mai există întotdeauna o sticlă.

Raftul pentru vin de sub chiuvetă e gol, dar în spatele lui mai e una, păstrată acolo pentru a nu rămâne niciodată fără. Pappa ia sticla și se îndreaptă spre dormitor, se așază pe patul nefăcut, iar Leo așteaptă până când el adoarme ca să închidă ușa. E important ca tata să adoarmă, ca liniștea

să revină, iar ei să nu se simtă, măcar pentru o vreme, tensionați.

Își agață hainele în cuierul din hol, iar Felix stă acolo, examinând găurile din geaca lui Leo. Își trece degetele peste marginile fibroase, dând la iveală căptușeala albă, care se revarsă afară. Încearcă s-o împingă, să o bage înăuntru, dar aceasta sare la loc imediat.

Dacă întoarce înspre perete gaura de la umăr, o poate vedea pe cea de pe braț. Iar dacă întoarce gaura de pe braț înspre perete, o poate vedea pe cea de la umăr.

Iar mama o să ajungă acasă în orice clipă.

Nu trebuie să vadă asta.

Leo se furișează în bucătărie, pe lângă sforăitul intermitent al tatălui, care se aude din spatele ușii închise a dormitorului, ia o rolă de bandă adezivă din sertarul de sus și rupe bucăți scurte, ca să lipească la loc găurile. În schimb, ele devin și mai mari. Felix găsește câteva ace, dar nu și ață care să aibă culoarea potrivită, indiferent câte cutii și boluri de sticlă golește pe podeaua holului. Apoi găsesc un tub de lipici pe masă, din care niciunul din ei nu reușește să scoată nimic, deși îl strâng până când îi dor degetele.

— N-o să iasă bine, Leo.

— O să întoarcem găurile… așa… înspre perete.

— O să le vadă!

— Păi… atunci o să-i spun că e de la

tufișurile de scaieți.

— Ce prostie…

— Ce-ar fi dacă Faruk a tras mingea în niște tufișuri. Iar când eu m-am aplecat să o iau, niște scaieți mi-au sfâșiat mâneca în două locuri. Merge?

Atunci mama ajunge acasă.

Ei se așază tăcuți în bucătărie și ascultă. O aud cum își pune geanta pe scaun și o pungă cu cumpărături pe podea, o aud cum își agață haina în hol.

Apoi trece mai departe în grabă. Fără să se uite. *Și nu vede găurile de cuțit.*

Intră în bucătărie și, când îl aude pe tata sforăind din dormitor, întreabă ce au mâncat la prânz și cină. Înainte ca Leo să apuce să răspundă, Vincent strigă din camera lui *înghețată*, iar acesta adaugă că a făcut clătite după aceea. Pentru o clipă, pare să-l creadă.

— Clătite?

Ochii ei caută prin bucătărie o tigaie, care nu e nici pe sobă, nici în suportul de vase, sau farfurii cu resturi de gem de căpșune.

Leo răspunde înaintea lui Vincent.

— Da.

— Da?

— Da.

Mama nu se enervează foarte des. Dar acum o face. Sforăitul. De fiecare dată când sforăitul abrupt, neliniștit și băut își croiește drum prin ușa dormitorului și inundă apartamentul, Leo vede asta pe

fața ei.

— Am spălat vasele. Și am pus totul la loc. Totul. Tigaia, și farfuriile.

Mama deschide ușile dulăpioarelor. Dar nu pe cele de la tigăi și farfurii. Pe aceea de sub chiuvetă. Scoate afară coșul de gunoi și amândoi văd în același timp. Sticle goale și raftul de vin la fel de gol.

Mama *chiar* e enervată.

— Bine. Ce vrei la cină?

Îi pune o mână pe obraz. Pielea ei e întotdeauna atât de moale.

— Ce spui? Clătite?

— Clătite.

Leo o ajută, scoate făina, ouăle, laptele și sarea. Și puțin din șunca afumată, pe care tata o taie în felii groase, cu un cuțit lung, și o mănâncă cu ceapă.

Clătite la cuptor.

— Când s-a dus Pappa în dormitor?

— Când am ajuns acasă.

— Acasă?

— Da.

— De unde?

De la mașina de înghețată. De la două sticle de suc de coacăze. De la bețele de înghețată care nu puteau fi rupte, așa cum o familie nu poate fi ruptă.

— De unde?

— De la școală.

Mâna blândă de pe obrazul lui.

— De unde?

Cuvintele nu vor să iasă și probabil de aceea Leo aleargă în hol atât de repede

când cineva sună la ușă. Orice ar putea să-l scoată din bucătărie, departe de obligația de a-i răspunde mamei cu și mai multe minciuni.

— Mama sau tatăl tău sunt acasă?

Nu l-a mai văzut niciodată pe bărbatul din casa scărilor.

— Cine ești?

E înalt. Aproape la fel de înalt ca Pappa. Dar are păr lung. Și ochi amabili.

— Sunt acasă mama sau tatăl tău?

Nu pare că ar vinde ceva. Nu e administratorul, care a venit să se plângă de faptul că ei aleargă pe la subsol sau sparg becurile din parcare. Ar putea fi un creștin care vrea să le arate reviste subțiri, cu desene viu colorate cu copii care se joacă cu leii. Desene care nu sunt benzi desenate.

— Mama. Ea e acasă.

Nu. Nu a venit să le vorbească despre Iisus. Nu are nicio revistă în mână. Și, de obicei, aceia vin câte doi.

Pe Leo îl doare puțin burta. Adânc, sub coaste. Bine că tata doarme, pentru că bărbatul ăsta e cu siguranță unul din cei care vin aici și vor să discute cu mama sau tata despre ce au făcut Leo sau Felix sau ce a făcut Pappa. Și pe care tata e bine că nu-l poate întâlni pentru că doarme.

— Mulțumesc.

Leo intră în bucătărie și ascultă: tata continuă să sforăie. Se asigură că stă cu spatele la dormitor atunci când vorbește

cu mama, care amestecă aluatul de clătite într-un bol de plastic.

— Cineva vrea să discute cu tine.

— Cine?

Leo dă din umeri.

— Cineva.

Mama se spală pe mâini cu apă caldă de la robinet, se șterge cu un prosop atârnat de ușa cuptorului și traversează holul spre ușa de la intrare.

— Bună.

Bărbatul întinde un braț subțire.

— Bună, sunt tatăl lui Hasse.

Hasse? Hasse și Kekkonen? Cei care i-au făcut rău fiului meu?

— Eu sunt mama lui Leo. Și mă bucur că ați venit. Aveam de gând să iau legătura cu dumneata.

Bărbatul înalt dă din cap. Și oftează.

— Înțeleg asta. Și apreciez. Pentru că… e inacceptabil.

Mama, la rândul ei, dă din cap și oftează, deschizând mai mult ușa.

— Intrați. Să nu vorbim pe casa scărilor.

Tatăl lui Hasse pășește înăuntru, dar se oprește pe mocheta din hol. În acel moment, ea vede holul așa cum îl vede el, ca și cum ar fi două. Peretele ei. Și peretele lui Ivan. Partea ei, unde stau coșurile de răchită și desenele lui Felix. Partea lui Ivan, cu șiruri lungi de scule vechi și acea sabie, care mereu trebuia potrivită și mutată, pentru a fi exact în mijloc.

— Vreau să înțelegeți — nu am venit să vă acuz de nimic.

În timp ce îi vorbește, el se apleacă, încercând să devină mai scund.

— Am venit pentru a mă asigura că vei vorbi cu fiul dumitale.

Mama își schimbă poziția, nu se mai sprijină doar pe piciorul drept, ci se balansează pe amândouă, ca și cum s-ar pregăti. Nimeni altcineva nu-și dă seama de asta. Dar Leo o cunoaște. El știe că, atunci când ea stă așa, își adună forțele.

— Și *eu* aș vrea să mă asigur că *dumneata* vei vorbi cu fiul *dumitale*.

— Am făcut-o deja. Am avut… destul timp astăzi. Patru ore la urgențe.

— La urgențe?

— Da, au…

— Astăzi?

Totuși, el privește spre ea de undeva de sus.

— Violență intensă. Fractură cominutivă.

Mama se întoarce spre Leo, balansându-se pe ambele picioare, se uită la fața lui care a trecut încet de la foarte umflată și cu pete vinețiii întunecate la doar puțin umflată și cu pete maro-aurii. Și expresia ei se schimbă, în timp ce își dă seama că *în urmă cu o săptămână* tocmai a devenit *astăzi*, iar condițiile s-au schimbat. Că fiul *dumitale* a devenit fiul *meu*.

Leo se uită în jos, ascultă și își dă seama că sforăitul a încetat.

— Nasul spart.

— Știu. Lucrez în sănătate.

Leo ascultă cum se deschide ușa dormitorului.

— Dacă n-aș fi fost acasă azi. Dacă nu l-aș fi dus imediat la urgențe, poate că rămânea vizibilă pentru tot restul vieții lui.

Și pașii grei care se apropie.

— Au înălțat nasul și au îndreptat peretele nazal.

Mama se întoarce iar spre Leo. Și abia atunci îl vede pe tata cu părul răvășit.

— În cazul acesta… îmi pare foarte rău. O să vorbesc cu Leo imediat. Și o să rezolvăm problema. Și apoi, putem veni acasă la voi și să discutăm despre toate astea împreună. Dumneata și cu fiul dumitale, eu și cu fiul meu.

Pașii cei grei.

— Să rezolvăm problema?

Tata.

— O s-o rezolvăm, cum dracu'!

Tata îl depășește pe Leo, se apropie de mama și se bagă între ea și vizitator.

— Nu-i așa, Britt-Marie?

Vizitatorul e pe punctul de a pleca, cu mâna pe clanță și ușa pe jumătate deschisă, când tata mai face un pas în față.

— Hei, nu pleca. Intră. Intră! O să… rezolvăm asta.

Și îi face cu ochiul mamei.

— Sau poate preferi să te invităm la cină? Britt-Marie? Avem un musafir. Tatăl

lui Hasse! La cină!

Vizitatorul înalt pare confuz. Era pe punctul de a pleca.

— Nu… nu e necesar, zău, voiam doar să discutăm…

Mama îi zâmbește slab. Dar nu și tatălui.

— Ivan — tatăl lui Hasse și cu mine am discutat deja despre asta. Pot să-ți explic mai târziu. După ce tatăl lui Hasse pleacă.

Dar tatăl zâmbește.

— Terminat? *Eu* nu am terminat. Leo e și fiul *meu*. Așa că… intră puțin. Vino alături de noi, tatăl lui Hasse.

Închide ușa de la intrare, în timp ce tatăl lui Hasse e în continuare pe mocheta din hol. Un braț arată spre bucătărie și, în același timp, o împiedică pe mama să se miște.

— Ai vrut să rezolvăm asta.

Stau la masa din bucătărie. Tata pe locul lui de lângă scrumieră și biletele de loterie, tatăl lui Hasse pe scaunul mamei.

— Da.

— Să rezolvăm ce, mai exact? Că fiii noștri s-au bătut? Că de data asta fiul meu de 10 ani l-a lovit pe fiul tău de 13 ani? Că acum sunt chit?

Tatăl lui Hasse privește în jur, căutând-o pe mama, care nu e acolo.

— Chit? Mă rog, dacă vrei să-i spui așa. Fiul meu a venit în dimineața asta acasă cu niște răni foarte serioase. Nasul spart și…

— Stai.

Tata ridică mâna în fața tatălui lui Hasse. Și dă din cap spre hol, către cineva ascuns în ușă.

— Leo?

Acesta pășește peste prag.

— Vino aici.

Leo nu se duce până acolo, ci doar intră puțin în bucătărie, lângă frigider.

— Leo, fiule, acesta e tatăl lui Hasse. Spune că tu l-ai lovit pe Hasse. În nas. Așa ai făcut?

Frigiderul nu a zumzăit niciodată atât de tare.

— Da.

— O dată?

— Da.

Leo stă în bucătăria care a devenit tribunal, iar juriul privește spre el, jumătate zâmbind, cealaltă jumătate dând din cap cu seriozitate. Apoi jumătatea care zâmbește scoate niște bancnote din buzunarul de la pantaloni.

— Uite.

Și îi întinde lui Leo o bancnotă de 50 de coroane.

— Data viitoare când trebuie să-ți iei revanșa lovește de două ori. Atunci o să-ți dau o sută.

Cincizeci de coroane. Din banii tatălui. Leo ia bancnota și își trece degetele peste ea. E boțită, iar el o îndreaptă.

— Acum poți pleca. Du-te la frații tăi, Leo.

Apoi Pappa îi face cu ochiul tatălui lui Hasse, cum îi făcuse și mamei.

— Așa. Acum ei sunt chit. Fiul tău l-a lovit primul pe fiul meu. Apoi fiul meu l-a lovit pe fiul tău. Acum au terminat unul cu celălalt.

Cu pixul în mână, tata trage cuponul de loterie mai aproape.

— Dar *noi* nu am terminat unul cu celălalt, spune el, trasând câte o cruce în căsuțe diferite. Pentru că tu ai venit aici, în casa mea, și ai dat vina pe fiul meu. Când micul tău huligan a fost cel care a început totul! Sper că știi, tu și cu mine va trebui să terminăm asta. La masa asta. Și îți promit, îți garantez… că de fiecare dată când micul tău huligan lovește pe cineva de acum înainte, pe *oricine*, eu o să *te* găsesc și o să te bat *pe tine*. De fiecare dată. De fiecare dată.

Tatăl lui Hasse se ridică rapid de pe scaun.

— Mă amenințI?

— Bineînțeles că te amenință.

— Credeam că putem discuta despre asta.

— Discutăm. Deocamdată.

Tatăl lui Hasse stă pur și simplu acolo, în tăcere, cu fața înroșită.

— Mă amenințI. Știi că te pot reclama. Înțelegi asta, nu-i așa?

Tata râde, încet, sau cel puțin așa pare.

— Bine. N-ai decât. Fă-mi reclamație.

Acum mai tare, râde cu adevărat.

— Polițaii ăia nenorociți o să-mi mulțumească. O să-mi mulțumească! Pentru că de acum înainte o să știe cine e micul tău huligan.

Apoi totul se întâmplă atât de repede, ca la masa din restaurant, cu paharul de suc de portocale. Pappa se ridică, îl prinde pe tatăl lui Hasse de guler și îl împinge în perete, între frigiderul care zumzăie și ușă.

— Nu uita. De fiecare dată când micul tău huligan lovește pe cineva, eu te lovesc pe tine. De fiecare dată!

Tata ridică vocea, iar ușa de la camera lui Vincent se deschide. Felix și Vincent trag cu ochiul, în timp ce Pappa îl împinge pe tatăl lui Hasse în perete, apoi pe hol, spre ușa de la intrare.

— La revedere, tatăl lui Hasse. Salută-l pe Hasse din partea mea. Ai grijă de nasul lui, strânge-l încet, scutură-l puțin și salută-l din partea lui Leo. Din partea *fiului lui Ivan*.

Britt-Marie stă în continuare în hol, în timp ce ușa se închide și pașii dispar pe casa scărilor. Trupul ei vrea să se prăbușească la podea, ca și cum picioarele pur și simplu nu ar mai suporta nicio altă agresiune provocată de alcool. Dar picioarele nu cedează. Pentru că ea a horărât că nu vor ceda.

— Leo. Felix. Vincent. Duceți-vă în camerele voastre.

— De ce să facă asta?

— Pentru că vreau să vorbesc cu tine, Ivan. Singuri.

— Tu? Tu știi ce a făcut fiul nostru astăzi?

De abia cum, când Pappa o ridică, vede mama haina care stătea cu un umăr lipit de perete și o eșarfă latră atârnată peste ea. Gaura e încă și mai mare. Până și degetele tatălui încap prin ea.

— S-a apărat. Și pe noi. Onoarea noastră. Leo a rămas pe loc — în fața unui cuțit! De dragul nostru. Poți vorbi, Britt-Marie. Fă-o! Dar atunci vorbești cu noi. Cu noi toți. Suntem o familie. Dacă tu crezi că fiul tău a făcut o greșeală azi, spune-i-o. În fața noastră, a tuturor.

— Leo nu a făcut nimic greșit, Ivan.

Picioarele ei nu vor ceda, pentru că ea a luat o hotărâre.

— *Tu* ai făcut ceva greșit.

— Eu?

Tata lasă geaca să cadă. Dar nu și mâna.

— *Eu* l-am învățat pe fiul nostru să se apere.

— Și dacă tatăl lui Hasse reclamă la poliție?

Atunci el se apropie mai mult.

— Pentru ce?

— L-ai amenințat, Ivan.

— Nu există niciun martor. Nu?

Se uită la ea, la cei trei fii ai lor.

— M-a auzit cineva amenințându-l pe tatăl lui Hasse? Vreunul dintre voi? Sau

soția mea e singurul polițai de aici?

Se uită cel mai mult la fiul lui cel mare.

— Leo, tu ai auzit? Ai auzit asta?

Și așteaptă până când primește un răspuns.

— Nu, tata, nu am auzit nimic.

— Dar *eu* am auzit, Ivan.

Mama stă aproape de tata. Aproape de mâna lui. Dar nu-i pasă.

— Te-am auzit cum îl amenințI. Și pot să repet *exact* ce ai spus.

— Și… ai de gând să mă torni?

Tata se apropie mai mult de ea, până când aproape îi atinge fața cu mâna.

— Mă torni? Asta o să faci?

— Nu, Pappa!

Felix aleargă spre ei și spre mâna care tremură lângă fața mamei.

— Pappa! Nu! Pappa…

Felix aleargă, țipă, trage de buzunarele pantalonilor lui. Până când acesta coboară mâna.

— Nu o să te mai întorci *niciodată* împotriva familiei mele.

Apoi e ca și cum totul începe să se miște. Leo se uită cum Tata trece prin bucătărie, iese pe balcon și se sprijină de balustradă. Mama se freacă la ochi și se duce în baie, închide ușa și dă drumul la apă. Felix se duce după ea, încearcă s-o prindă și rămâne la ușă, ciocănind și vrând să intre. Iar Vincent aleargă în camera lui, la mingile care sunt bombe, suspinând zgomotos în timp ce le dă

drumul.

Totul e în mișcare, nimic nu e imobil.

În afară de Leo.

El e singurul care a rămas, care nu ridică mâna, nu strigă sau nu plânge.

Iar acum știe.

Că tata tremură. În interiorul apartamentului care a devenit mai mic. Dar de data aceasta *deopotrivă* în exterior și în interior.

49

Ei chiar îi place întunericul. Nopțile lungi de la sanatoriu, tăcerea, cineva care tușește în salonul pentru pacienții care au nevoie de supraveghere specială, cineva care are nevoie să fie întors în pat sau cineva care se trezește dintr-un coșmar și trebuie liniștit — o pernă sub capul cuiva, o îmbrățișare ușoară, un pahar cu apă. Întunericul care atârnă la fereastra dormitorului lor e diferit — o bântuie. Se zvârcolise până când ajunsese pe partea dreaptă, privindu-l cum sforăie de la o distanță de doar o mângâiere sau o palmă, cu părul și fața de pernă îmbibate de transpirația lui. El avea să se trezească peste câteva ore, plin de neliniște, să se uite la ea și să își ceară iertare fără să formuleze asta în cuvinte.

Aude pași în apartament, iar după câteva clipe, ușa de la intrare se deschide și se închide. Se așază pe marginea patului, își caută sub pat papucii și apoi iese pe hol.

Nu e nimeni acolo.

Bucătăria, sufrageria, biroul, camera lui Vincent. Totul arată așa cum trebuie. Până când intră în camera lui Leo și a lui Felix și își dă seama că unul dintre paturi e gol.

Se grăbește prin bucătărie spre balcon. Dacă cineva a coborât scările, atunci va trebui să iasă pe ușa de la intrare.

Întregul Skogäs pare adormit. Iar ușa e în continuare închisă, nicio umbră sub stâlpii de iluminat.

Se întoarce în dormitor și se prăbușește peste cearșafurile abandonate. Cuvertura e pe podea, iar cele trei perne stau una peste cealaltă.

Felix.

El a țipat la tata să nu o atingă și a bătut înnebunit în ușa de la baie. Mai dispăruse și înainte, atunci când vorbele se transformau în amenințări. Dar niciodată așa, noaptea. Poate că de aceea are senzația că îngheață, deși nu e chiar așa de frig. Și nu simte mâna pe umărul drept, chiar dacă aceasta e acolo de mult timp.

— Mama?

Ea tresare. Leo s-a trezit.

— Trebuie să dormi, scumpule.

— Îl caut eu.

Ea îl ia în brațe. Se face mare. Combinezonul lui de zece ani abia îl mai încape.

— *Trebuie* să dormi, eu și cu tata trebuie să…

— Știu unde e.

— Nu a ieșit pe ușa de la intrare.

— Știu — a ieșit prin spate.

Fiul cel mare își ia hainele dintr-o grămadă dezordonată de pe scaun — blugi, pulover, geacă, pantofi — și ușa apartamentului se închide pentru a doua oară în acea noapte.

Ea stă singură în bucătărie. Aici, ceasul e rotund și ticăie prea tare — indiferent unde ar fi în apartament, ceasul consumă secundele. Mută scrumiera plină și biletele de loterie, apoi privește fix pereții unei case care a fost cândva a ei.

Un pat cu un bărbat care sforăie, o frunte transpirată, neliniște.

Un pat gol, din cauză că cineva a fugit.

Un pat gol, din cauză că el îl caută pe cel care a fugit.

Iar un pat e gol deoarece ea se sprijină tare cu coatele de masa din bucătărie și se întreabă dacă el a fugit din cauza conversației telefonice, pe care ea a avut-o înainte de miezul nopții, cu mama ei, șoptită, dar cu acea asprime și claritate care vine după luarea unei decizii.

50

În noaptea asta luna e aproape plină, și lumina ei împrăștiată pe cerul limpede al nopții se prelinge pe partea din spate a unui bloc cu șapte etaje dintr-o suburbie a Stockholmului.

Leo inspiră și expiră. În fața lui e un deal abrupt, unde le place lor să se joace și care desparte complexurile de apartamente de pădurea care se mai micșorează puțin în fiecare an.

Se pregătește să alerge așa cum o face de fiecare dată, cu spatele lipit de pereții aspri ai clădirii, apoi cu viteză maximă înspre deal, simțind crăpăturile și cioturile cu tălpile, se folosește de acestea ca să se proptească, să poată urca și mai sus. Inima îi bate cu putere, inspiră, expiră. Crăpătura, ciotul, cocoașa — și a ajuns sus. Dealul stâncos se transformă curând într-un zid de apărare adevărat. Se joacă acolo adesea, pereții sunt abrupți și ascuțiți și au mici cavități care seamănă cu niște peșteri. Leo merge rapid de-a lungul lui, un șarpe care se unduiește pe terenul pădurii întunecate, cu peticele de zăpadă de pe jos.

Știe că a mers cel puțin o sută de metri de fiecare dată când trece pe lângă o nouă cavitate din perete, careuri care au fost săpate în timpul războiului și în care Leo, Felix, Jasper și Buddha se ascund de obicei, atunci când se joacă de-a războiul cu pușți cu aer comprimat printre blocurile mici.

Jasper câștigă de fiecare dată — el se camuflează cel mai bine. Odată, chiar și-a tăiat părul și și-a presat pe cap iarbă uscată.

După 400 de metri e o cavitate care dă într-un crâng — copacii strâmbi unde s-a spânzurat tatăl lui Greger. După 600 de metri trece pe lângă stânca de pe care a căzut Micul Billy vara trecută — mama lui avea un salon de coafură în blocul cu numărul 10; l-a închis după aceea și a început să rătăcească prin Skogås, apoi s-a rătăcit de tot. Leo încă își amintește cum arăta trupul lui, dar hotărâse deja să nu se mai gândească la asta niciodată.

— Felix?

Acolo. Spre o stâncă asemănătoare cu o prăpastie. Se apropie, se oprește, ascultă.

— Frățioare? Unde ești?

Fratele lui mai mic stă chiar pe margine.

— Felix! Te văd.

Încă un pas. Doar atât îndrăznește să se apropie. Lumina lunii îl face pe Felix să pară puțin mai mare.

— Vreau să fiu singur.

— Nu poți să stai aici, Felix. E miezul nopții. Trebuie să mergi acasă.

— Nu.

— S-a trezit mama. Și e îngrijorată.

— Nu merg acasă.

Leo face pași mici, astfel încât Felix să nu observe. Și apoi ajunge lângă el.

— De ce?

Doar un pas, un pas *scurt*, și ar păși drept peste marginea stâncii și ar cădea peste bolovanii de jos, așa cum făcuse Micul Billy.

— Pentru că o să fie de rău.

— De rău?

— Am auzit-o pe mama.

— Și?

— Am auzit-o cum spunea că pleacă.

Leo se așază. Păstrând puțin distanța.

— Nu pleacă.

— Am auzit-o eu.

Întuneric. Tăcere. Apoi ceva troznește, exact așa cum făcuse gheața mai devreme, în ziua aceea. E vântul care înhață crengile goale și frunzele ude.

— Ce… ai auzit?

— Mama a dat un telefon. După ce noi ne-am dus la culcare. Când ea credea că dormim.

— Și?

— A sunat-o pe bunica. Avea vocea aia.

Stânca cenușie e rece, Leo observă abia acum că frigul pătrunde în trupul lui de dedesubt, se furișează în sus și apoi iese prin găurile din geaca lui.

— A spus: „Nu mai merge.“ De o grămadă de ori.

— A mai zis asta și până acum. De fiecare dată se întoarce.

— Am auzit-o! Nu se întoarce! De data asta nu.

Troznetul. Acum e mai tare, se aude mai des, pe măsură ce vântul se întețește.

Dar mai e încă un sunet. Mașinile care trec pe drumul vechi aflat de cealaltă parte a pădurii. Leo nu se gândise niciodată la cât de mulți oameni se plimbă noaptea.

— E rece, Felix.

— Nu.

— Nu ai nici căciulă, nici mănuși.

— Pentru că nu e frig.

Leo se caută în buzunarele de la haină și găsește căciula croșetată, cu dungi roșii și albe. O scoate și o pune pe capul lui Felix.

— Prin cap, pierzi 80% din căldura corpului.

— Ce?

— Așa stau lucrurile.

Felix își potrivește căciula cu dungi, care îi ajunsese prea jos pe frunte. Apoi cei doi rămân acolo, aproape unul de celălalt, privind la luna rotundă care strălucește puternic.

— Leo?

— Da?

— Mă gândesc la Pappa.

— Da?

— El nu știe.

— Și?

Picioarele lui Felix atârnă peste marginea stâncii, cum atârnaseră în tot acest timp.

— Oare să-i spunem? Că mama pleacă?

acum
partea a treia

51

Întotdeauna îi plăcuse perioada asta a anului. Aprilie — o lume întreagă se trezea în jurul lui. Îl făcea să-și dorească să se așeze printre tufișurile de afine, pe bolovanii acoperiți de mușchi, îngăduind astfel soarelui, care se revărsa printre coroanele copacilor, în fâșii înguste și strălucitoare de lumină, să-i încălzească fruntea și obrajii.

Inspectorul se sprijini cu spatele de acea mașină care îl adusese aici timp de mulți ani, un Volvo break rablagit ale cărui nituri erau atât de roase de rugină, că abia o mai țineau să nu se descompună. Probabil că aceasta era ultima primăvară când ea răzbea. Poate încă o vară, dacă era norocos. După aceea, ar fi pregătit să o ducă la un cimitir de mașini și să-și ia la revedere.

Porțiunea scurtă de drum de pământ dintre curba strânsă și bariera coborâtă. Aici parca în fiecare noapte, aprindea o țigară și aștepta cele cinci minute solicitate de ghidul de lucru.

Inspecția de șase luni.

Iată-i că vin. O camionetă verde, cu doi membri în uniformă ai serviciului de securitate a Zonei de Apărare 44. O

strângere de mână fermă, care dura întotdeauna puțin prea mult.

— Credeam că te-ai lăsat.

Unul dintre ofițeri făcu semn din cap spre mâna lui stângă, spre țigara aprinsă care avea să ajungă în curând la filtru.

— Vă deranjează?

— Nu… dar soția ta nu…

— Știi ce, fumez când am eu chef.

Inhală adânc, apoi își stinse țigara în același loc ca noaptea trecută și ca în toate celelalte nopți, chiar deasupra primului P de pe semnul pătrat de pe barieră, NU ESTE PERMIS ACCESUL PENTRU TRAFICUL NEAUTORIZAT.

— Bine, bine. Înțeleg, spuse ofițerul cu un zâmbet vag. În cazul acesta… unde stai acum?

— Probabil în aceeași zonă afurisită de garsoniere în care stai și tu.

Celălalt se apropie de lacătul mare al barierei, același model ca la orice drum către un depozit de armament.

Cheia nu mergea.

Agentul de securitate o încercă pe următoarea. Apoi pe următoarea.

— Nu… nu… funcționează. Niciuna.

Examinară atât cheia, cât și lacătul. Nicio stricăciune. Nu părea nimic ciudat. Inspectorul le încercă pe toate, una câte una, 16 chei diferite.

— Bănuiesc că va trebui să mergem pe jos.

— Eu fac asta în fiecare noapte; 150 de

metri până acolo, 150 înapoi. Zece arsenale. În total înseamnă multă mișcare, spuse inspectorul, bătându-se cu palma pe burtă — avea 60 de ani și era încă zvelt, apoi începură să meargă.

Amândoi gâfâiau în spatele lui. Erau cu 20 de ani mai tineri, dar complet epuizați după doar câteva minute de mers prin pădure. Chiar aproape de vârful dealului, inspectorul mări pasul doar atât cât ei să se poată ține după el, dar și să rămână cu sufletul la gură.

Acesta ajunse la clădirea cubică, ai cărei pereți aveau cel puțin doi metri și jumătate lățime, și se opri în fața a ceea ce semăna cu ușa unui seif. Ridică același mănunchi de chei ca mai devreme, după câteva secunde de căutare o găsi pe cea potrivită și o răsuci.

— Ei, cel puțin asta merge.

Ușa se roti în interior. Unul dintre ofițeri intră și se opri brusc.

— Ce… *dracu'*.

Celălalt ofițer intră pe lângă inspector, dar nu spuse nimic. Rămase doar acolo, complet nemișcat.

— Ce este?

Inspectorul se răsucea dintr-o parte în alta, în spatele umerilor lați, încercând să vadă la ce se uitau ei.

Iar acum își înfruntă cel mai mare coșmar.

În podea, imediat după prag, era o gaură mare. Cam de jumătate de metru

lățime. Barele de oțel armat, încastrate în beton, fuseseră tăiate, împinse în sus, ca o cutie toracică zdrobită.

Unul din bărbații în uniformă apucă lada de lemn din vârful stivei de lângă ușă, cu **KSP 58** imprimat pe ambele ei laturi, și deschise capacul. Nimic. O deschise pe următoarea. Nimic. Următoarea — nimic. Următoarea — nimic. Colegul lui alese un rând din stiva de lângă peretele îndepărtat, și deschise lăzile una după alta.

Un total de 24 de lăzi goale.

— Totul… totul a dispărut!

Acum îl priviră.

— Ai fost aici în fiecare noapte de la ultimul inventar.

Inspectorul și-ar fi dorit să aibă o țigară.

— Am…

— În fiecare noapte!

Inspectorului i se făcea rareori frică. La vârsta asta, nu mai rămăseseră multe lucruri care să-l înspăimânte. Dar acum era speriat, deoarece nu înțelegea. Iar ceea ce nu înțelegi te înspăimântă.

— E… e intact pe dinafară. Vedeți asta și voi! Și ieri era…

— Trebuie să fi văzut *ceva*, fir-ar al dracu’!

— Ați fost și voi cu mine. Ați văzut același lucru. Ați…

— Aici a fost cineva, care a luat toate armele astea! Arme pentru două companii întregi… *dispărute!*

Inspectorul se așeză pe una dintre lăzile goale și privi în jurul încăperii strâmte.

— Trebuie să se fi întâmplat… noaptea trecută, târziu. Eu nu am…

Soldatul inexpresiv se lăsase în genunchi, aplecat deasupra găurii, îndepărtând molozul poros și pietrișul. Prinse o bară de oțel armat și își trecu degetul peste locul în care fusese tăiată, scoțând o mare cantitate de rugină.

— Asta a fost tăiată de mult.

52

Totul mersese conform planului de la începutul anului.

Februarie: renovarea unui apartament din Orașul Vechi, o săptămână și jumătate, 37 000 de coroane, fără costul materialelor; apoi un jaf într-un orășel, Rimbo, aflat cam la 60 de kilometri nord de Stockholm. Acesta a fost diferit de celelalte: s-au îmbrăcat în blugi, geci ieftine, viu colorate și pantofi sport, cu ciorapi negri trași pe cap, folosiseră arme false și doar Leo și Vincent intraseră în bancă. A fost experiment de schimbare a identității și spargere a tiparelor, în caz că unele variații în comportamentul și execuția lor aveau să devină în cele din urmă necesare, 556 000 de coroane.

Martie: instalarea unor conducte de încălzire și montarea de parchet într-un subsol din Älsvjö, o săptămână, 10 000 de coroane, apoi spargerea unei bănci în Kungsör, un oraș mic aflat la 140 de kilometri vest de Stockholm. La 34 de minute după ce au fugit, poliția depistase mașina pe un drum de pământ dintr-o zonă împădurită, dar orice indiciu se oprea acolo. Au mers mai departe pe jos, în întuneric, cu o busolă și o hartă în mână, spre o groapă pe care o săpaseră în pământ mai devreme și o umpluseră cu mâncare și saci de dormit, apoi o acoperiseră cu plăci ranforsate cu scoabe

și izolate cu folie, peste care puseseră pământ și mușchi, ca să se piardă în peisaj, servind simultan la a proteja de frig și de elicopterele cu camere în infraroșu. A doua zi s-au dus la o benzinărie, au închiriat o mașină și, după ce barajele rutiere au fost ridicate, au mers acasă, 812 000 de coroane, fără costul materialelor.

Ultima lucrare era o casă din anii ’30, aflată la câțiva kilometri de casa lui Leo din Tumba. Făcuse o ofertă care elimina cu siguranță toate celelalte firme. Probabil că Gabbe se întrebase de ce, dar nu spusese nimic. Nu aducea prea mult profit, dar nu conta. Cu fiecare nouă spargere de bancă, paravanul lor devenea tot mai important.

Două bănci. În total 1 368 000 pentru finanțarea următorului lor jaf — cel mai mare de până acum.

Era 4 aprilie: ziua inspecției la care se gândise Leo, începând cu acea noapte întunecoasă pe care o petrecuse lipit de mușchi și de afini. Noaptea în care se schimbase totul.

Poliția avea să descopere piesa de puzzle lipsă ce lega laolaltă o serie de jafuri, o bandă al cărei arsenal era mai mare decât al tuturor celorlalte bande din Suedia, luate împreună.

Leo conduse mașina încet printre câmpurile pe care soarele le uscase după iarnă. În șanț răsărise iarba nouă, care peste câteva săptămâni avea să dea la o

parte tot ce era galben și lipsit de viață.

După o curbă lungă și largă, ajunse la o zonă militară și la bariera încuiată.

Încetini puțin. Și apoi o recunoscu: mașina pe care o urmărise noapte de noapte, un Volvo rablagit, proprietatea inspectorului în vârstă, care de obicei stătea în întuneric și fuma câteva țigări. Dar văzu și alt vehicul — o camionetă cu plăcuțe de înmatriculare militare.

Acum știa.

Erau acolo. Urmau să deschidă ușa, poate o făcuseră deja. Aveau să descopere ce se întâmplase, iar asta avea să-i îngrozească.

Era ora zece și câteva minute, mai avea încă destul timp. Trenul dinspre Falun ajungea abia la 10:37.

53

Treizeci și șase de jafuri violente în trei luni, în toată Suedia. Douăzeci și două de bănci, 11 mașini blindate, două case de schimb valutar și o casă de amanet. O creștere dramatică, fără precedent — iar banda de răufăcători pe care *el* încerca s-o prindă în mod sigur nu era responsabilă pentru toate.

John Broncks stătea pe un coridor bine luminat, scoțând monede din buzunarul din dreapta al hainei. Întotdeauna erau mai multe decât credea el.

Douăsprezece spargeri de bănci pe lună creaseră o stare de anxietate și teamă febrilă și constantă — această lume era nefamiliară și, atâta timp cât nu avea să se schimbe nimic, atâta timp cât nu exista un leac, aveau să se afunde tot mai mult în această boală — o pandemie infracțională. La jumătatea lui februarie, poliția deja escorta mașinile blindate, dar băncile, prea numeroase și prea răzlețite, erau imposibil de protejat de contaminare. Munca lor fusese redusă la a aștepta următoarea alarmă și următoarea anchetă.

Broncks împinse monedă după monedă în automat.

O pandemie are o sursă. În acest caz, opt focuri sub formă de zâmbet într-un geam securizat. Iar el încă nu avea vreun indiciu, în afara mormanelor de cartușe,

care nu puteau fi puse în legătură cu nicio armă, și a martorilor care nu aveau să se vindece complet niciodată.

Zâmbește, nemernicule.

Un moment al schimbării se transformase într-unul al confuziei — ceea ce se întâmpla întotdeauna atunci când era introdus un nou model conceptual, când un sistem se dezintegra și lăsa locul unuia nou, iar acest model nou se răspândise aproape instantaneu printre oamenii dispuși să-și asume riscuri, oamenii care nu aveau nimic de pierdut. Cei patru spărgători de bancă mascați schimbaseră nu doar modul în care poliția proteja țintele, ci și comportamentul întregii lumi infracționale — alți infractori se uitau cu admirație la acel zâmbet nenorocit, citeau ziarele și urmăreau reportajele la televizor și erau inspirați să copieze, să comită alte jafuri, să folosească o violență încă și mai extremă, pentru a obține o pradă mai bună. O escaladare între noi și ei. Violența zdruncinase busola morală a peisajului infracțional. Dacă noi suntem înarmați, și voi trebuie să fiți înarmați, iar apoi noi avem nevoie de încă și mai multe arme ca să vă oprim. Peste 10 sau 20 de ani, cercetătorii aveau să spună că în acest moment anume, sistemul bancar fusese forțat să își modifice modul în care gestiona fluxurile de bani, iar atunci cruzimea devenise o unealtă admirată.

Broncks apăsă pe butoanele pătrate, și așteptă până când tubul de metal eliberă prima prăjitură cu marțipan și ciocolată. Apoi încă una. Zahăr și ceai slab în timpul zilei, iar seara pizza. Așa fusese de când se alăturase unei căutări care nu ducea nicăieri. Plimbări lungi și fără țintă prin Stockholm, dimineața devreme și noaptea târziu, ca să consume o parte din agitația și energia lui — apoi, la miezul nopții, vizite la sala de sport a secției de poliție. Singur într-o încăpere mare, la ora trei noaptea, se lupta cu ganterele și cu sacii de box, ca să evite să se lupte cu oamenii. Rupse ambalajul de plastic, băgă iar în gură marțipan verde și ciocolată, apoi înghiți cu un dezgust subtil față de mâzga dulce din gură. Dar nu avea de ales, trebuia să umple golul din interiorul lui, ca să poată ține la distanță imaginea din oglindă a unui trup supt, palid și vânos.

Un grup omogen și bine legat. Fără vreo legătură cu lumea infracțională interlopă și, prin urmare, nici cu rețeaua de informatori cu care lucrau Broncks și colegii lui. Era posibil ca membrii grupului, patru la număr, să nu aibă cazier și, astfel, să rămână fără chip până când nu făceau o greșeală, iar ei nu făceau greșeli.

Linoleumul proaspăt lustruit sclipea în lumina strălucitoare ce se revărsa prin ferestrele biroului. Agitat și atât de obosit, încât era perfect treaz, Broncks se

îndrepta spre ieșire pentru a doua plimbare a zilei, chiar dacă era doar sfârșitul dimineții. Închise fermoarul gecii de piele căptușite, prea călduroasă pentru soarele de primăvară, dar încă nu avusese timp să caute în mansardă o geacă de primăvară mai subțire.

Începuse să simtă un tip diferit de furie în ultimele câteva săptămâni, o furie pe care nu o recunoștea. Îl urmărise aproape în fiecare zi, câteva secunde la rând, pe filmele de supraveghere alb-negru. Liderul. Cel care ținea numărătoarea inversă, care trăgea fețe zâmbitoare în geamuri securizate, care utiliza forța excesivă pentru a obține ce voia el. Probabil că spre asta era îndreptată furia. Nu era vorba doar de violență. Era o violență combinată cu ironie, iar asta Broncks nu putea să accepte. Bărbatul din acele imagini își rezolva problemele ca un copil într-o lume a adulților și acesta era motivul pentru care avea atâta succes — gândea în moduri în care ei nu gândeau și ocolea barajele rutiere folosind acele trucuri magice pe care le poți găsi împachetate într-o cutie sub bradul de Crăciun. Poliția știa cum să se ocupe de infractorii adulți, dar nu și de asta, de o inventivitate pe cât de neplăcută, pe atât de interesantă.

Broncks voia să arunce o privire în interiorul acelui cap, să-i vorbească, să-l înțeleagă.

Coborî scările și deschise patru uși încuiate cu ajutorul primului său card de plastic, apoi al cheii de la poartă. Afară era mai luminos decât se așteptase, așa că închise ochii, inspirând aerul blând de primăvară, și începu să meargă spre est, către centrul orașului.

Treizeci și șase de jafuri calificate, pe tot cuprinsul Suediei, avuseseră loc de la dubla spargere din Ösmo. Broncks le examinase cu grijă pe toate, iar două ieșiseră în evidență. Unul care urmase perfect modul de operare al acestui grup și altul care era destul de diferit.

Primul avusese loc în Kungsör, un orășel adormit aflat la o oră de mers cu mașina de Stockholm, o spargere de bancă luată direct din manualul lor de tactică. Liderul — pe care Broncks începuse să-l numească *Fratele cel Mare*[7] intra întotdeauna primul și trăgea în camera de deasupra ușii. Apoi intra *Fratele cel Mic*, înarmat întotdeauna cu un pistol mitralieră, care fie sărea peste tejghea, fie o ocolea grăbit să golească sertarele cu bani. Apoi al treilea, *Soldatul*, care adopta poziția de tragere ca și cum jaful ar fi fost o operațiune militară, o luptă urbană, un curs de tactică în care el primise o misiune. Soldatul era întotdeauna înarmat cu o pușcă de asalt și trăgea în a doua cameră, după care se ducea în spatele sertarelor cu bani, la trezorerie. Pe al patrulea, Broncks îl numea *Șoferul*. El îi

ducea către locul respectiv și înapoi, el păzea incinta băncii din afară și, potrivit depozițiilor martorilor, conducea cu reținere, nici prea repede, nici prea extravagant.

Când Broncks citise prima oară declarațiile martorilor și protocoalele tehnice de la al doilea jaf — Rimbo, un oraș aflat la nord de Stockholm — le pusese înapoi în dosar, respingându-l ca neavând legătură. Doar doi oameni în incinta băncii. Blugi și geci. Ciorapi pe cap. Și nu trăseseră în camere — așa că putuse să urmărească întregul jaf, fiecare mișcare, de la intrare la ieșire. Fuseseră foarte calmi și politicoși cu personalul, nu ridicaseră vocea deloc. Intraseră, își arătaseră armele, luaseră banii și părăsiseră scena într-un Opel Kadett furat. Nimic care să semene cu acțiunile lor anterioare. Broncks deschisese din nou dosarul abia după ce Sanna îi arătase o scurtă secvență surprinsă de o cameră în exteriorul băncii. Chiar înainte să intre în bancă, primul se întorsese, de parcă și-ar fi verificat colegul, îi pusese mâna pe umăr și spusese ceva, și se uitaseră unul la celălalt, o privire prelungă. Unul care proteja și conducea. *Fratele cel Mare*. Unul care era protejat și care era condus. *Fratele cel Mic*.

— John!

Broncks își mijii ochii în lumina intensă a soarelui. Începuse să meargă și se

apropia de Strada Scheele, când auzi pași grăbiți în spatele lui.

— Stai!

Nu-și mai văzuse niciodată șeful alergând. Cu siguranță, nu aici. Se vedeau în fiecare zi, însă doar pe coridoare sau, ocazional, la câte un loc al faptei, cu excepția serii în care el îl vizitase pe Karlström în minunata lui casă din Äppelviken.

— O sută douăzeci și patru de pistoale mitralieră m/45! strigă Karlström cu respirația tăiată și triumfător. Nouăzeci și două de puști AK4 automate! Și cinci mitraliere model 58!

— Da?

— E ceva, nu-i așa?

— Depinde în ce război lupți.

— Dar dacă jefuiești bănci și mașini blindate?

Broncks tocmai începuse o plimbare fără țintă, ca să mai ardă din energia lui nervoasă. Acum nu mai avea nevoie de asta.

54

Drumul de pădure urca abrupt cale de câteva sute de metri, până când se pierdea, pe vârful dealului, într-un teren cu pietriș unde se amestecau o mulțime de oameni — polițiști în uniformă, soldați în costume verzi, câțiva în haine civile și un tehnician într-o salopetă albă care strălucea în soare. Apoi o văzu. O clădire mică, de formă cubică. În jurul ei era strânsă mulțimea.

Îi salută deopotrivă pe colegii lui de la Poliția Capitalei și pe cei din Huddinge, pe reprezentanții securității militare și pe un bărbat în vârstă, care mirosea a țigări și care se prezentă drept inspector. Ochii lui neliniștiți îl urmăriră pe Broncks, în timp ce acesta mergea mai departe spre clădire.

Salopeta albă, îngenuncheată în fața unei uși închise din metal gros. Ea auzi pașii pe pietriș și se întoarse.

— Salut, spuse Broncks.

— Ai văzut lacătul de jos? De la barieră? întrebă Sanna.

— Da.

— Intact. Sau pare intact. Lacătul original a fost luat și înlocuit cu o copie identică, până și seria e aceeași. Cheia se potrivește, dar nu poate fi întoarsă.

La picioarele ei se putea vedea o groapă mare.

— Exact ca aici. Totul pare intact.

Sanna făcu semn din cap spre civilul cu ochi neliniștiți.

— El a inspectat depozitul ăsta în fiecare noapte și nu a văzut nimic. Pe dinafară.

Sanna deschise ușa de siguranță greoaie. Se dădu puțin într-o parte pentru a-i permite lui Broncks să privească înăuntru.

— Așa au intrat făptașii. Printr-un tunel pe sub clădire. A fost astupat complet, abia acum l-am excavat din nou.

Sanna păși înăuntru, iar el o urmă în spațiul strâmt și izolat. Și Broncks se gândi la fratele lui mai mare.

— S-au descurcat bine.

Lăzi oliv, toate deschise și stivuite una peste alta pe lângă pereți. Pe suprafața de podea rămasă întreagă, capacele fuseseră stivuite într-un teanc înalt. **AK4, pistoale mitralieră m/45, KSP 58** — cu litere negre, ușor ascuțite.

— S-au străduit să ascundă ce făcuseră și au reușit.

— De aici a început. Variabila necunoscută.

— Ce variabilă?

Broncks se lăsă pe vine, cu un strat de praf și ciment pe genunchii pantalonilor.

— Farsta. Svedmyra și Ösmo. Rimbo și Kungsör.

— Ce variabilă, John?

Își puse mâna pe marginile și pe fundul gropii. Unde începuse totul. Lucrase noaptea târziu, dimineața devreme, weekenduri întregi și tot

rămânea mereu în urmă, ajungea prea târziu. Cu brațul băgat adânc într-un gol din pietrișul umed, Broncks era pe cât de enervat, pe atât de impresionat.

— Dacă n-ai fost niciodată la închisoare, dacă nu ai niciun fel de legături infracționale, dar vrei să-ți construiești propria ta operațiune criminală, ce faci? Le iei pur și simplu dintr-un depozit de armament.

— Dacă n-ai fost niciodată la închisoare? John, l-ai vizitat?

John Broncks nu răspunse. Nu avea nevoie s-o facă. Ei doi se cunoșteau atât de bine, încât îi era imposibil să ascundă așa ceva.

Își zâmbiră rapid, apoi el ieși afară.

Potrivit investigației criminalistice a unui total de cinci jafuri calificate, grupul nu trăsese de mai multe ori cu o armă. Broncks presupuse că, după fiecare spargere de bancă, armele erau aruncate și înlocuite cu unele noi, astfel încât infracțiunile comise de ei să nu fie niciodată corelate din punct de vedere tehnic, iar dacă făptașii erau arestați, niciunul dintre ei nu ar putea fi pus în legătură cu mai mult de un singur jaf.

Dar acum avea variabila care-i lipsise: 221. Dacă ei continuau să folosească în medie două arme automate la fiecare nou jaf, mai aveau suficiente arme ca să comită 110 spargeri de bănci.

Asta dacă nu cumva îi prindea cineva.

*

Un plafon minunat, arcuit. Infinitate. De fiecare dată când se afla într-o sală cu bolți de piatră precum aceea din Gara Centrală, Leo avea aceeași senzație — că nu avea să se termine niciodată.

Porni spre peronul șapte, unde veneau trenuri dinspre nord, și intră sub acoperișul lui. Întotdeauna se simțise mai bine în clădirile prelungi, în care exista ecou, clădiri cu spații deschise. Se oprea des și își dădea capul pe spate ca să privească în sus, ceva ce oamenii făceau rareori. De fiecare dată se gândea la prima oară când vizitaseră Catedrala din Stockholm. Mama își dorise ca ei să vadă statuia Sfântului Gheorghe cu balaurul, dar Leo descoperise deja plafonul boltit și încerca să stea pe vârfuri și să-l atingă, chiar dacă mama arăta încontinuu spre piedestalul mare pe care stătea Sfântul Gheorghe în armura lui strălucitoare, cu sabia ridicată deasupra capului și un balaur care vuia sub copitele calului. Un moment încremenit în timp. Momentul dinainte ca totul să ia sfârșit. Când dragonul putea încă să se smucească și să-l doboare pe omul slab care se ascundea în spatele armurii și al calului.

Și Leo făcuse un moment să încremenească.

Oprise timpul chiar acolo, în Gara Centrală. Călătorii așteptaseră în spatele gardurilor de plasă, iar mare parte a

poliției din regiunea Stockholm ridica baricade și păzea roboții geniști. Un moment care se prelungise timp de mai multe ore, dat fiind că sistemul se oprise atât înainte, cât și după o explozie care nu ar fi trebuit să aibă loc. Iar acum era de parcă nu avusese loc niciodată.

Nu era deloc sigur că Jasper nu scosese inelul de siguranță, dar hotărâse să nu mai întrebe asta. Nu voia să riște să primească răspunsul nepotrivit. Voia să prevină o lărgire și mai mare a fisurii dintre Felix și Jasper. El se băgase între ei și rămăsese acolo, obligându-i să se comporte cu profesionalism, dar micșorând, în același timp, numărul de ocazii în care ei trebuiau să lucreze împreună.

În depărtare, un tren se apropie încet, apoi opri cu toate ușile deschise, iar pasagerii coborau cu valize și genți. Leo putea să o vadă, femeia de 50 și ceva de ani, cu păr blond-rozaliu puțin grizonant și un pas care nu mai era atât de ușor. Rămase acolo, privind-o, iar după o clipă îl văzu și ea. Dar nu merse mai departe. În schimb, își scoase mobilul.

— Unde ești? întrebă ea.

Leo zâmbi.

— Sunt aici. Chiar în fața ta.

— Nu te văd.

Sunt oameni între noi. Dar eu sunt chiar aici, te văd. Și tu mă vezi pe mine.

Îți fac semn.

Leo ridică mâna până când ea îl văzu,

lăsă telefonul în jos și merse mai departe spre el. Se îmbrățișară. Apoi ea făcu un pas în spate și-l privi.

— Dumnezeule mare, ce straniu! Nu te-am recunoscut.

— A trecut doar un an.

— Sau mai degrabă te-am recunoscut, dar nu te-am văzut. Era ca și cum… mă uitam după altcineva.

— Mama.

El o îmbrățișă din nou, iar ea îl examină încă o dată.

— Ești mai matur.

— Păi *sunt* mai matur.

— Nu e ceva rău. Nu asta vreau să spun. Doar că… Nu știu, așa trece timpul.

Încercă să-i ia geanta, dar ea o trase, ca să-i arate că se descurcă singură, și începu să meargă pe peron, prin Gara Centrală, spre mașina lui de afară — când se opri.

— Aici a fost?

În mijlocul sălii pentru sosiri. În fața șirului lung de compartimente de depozitare.

— Am văzut la televizor. Toată sala era izolată, iar oamenii așteptau trenurile.

Ea se uită la el, amintindu-și de altă bandă de poliție, care flutura în aer în jurul unei case mult mai mici, după un alt fel de bombă. Un subsol și tatăl ei care alerga dintr-o parte în alta, în timp ce flăcările creșteau, iar în mijlocul tuturor acestora, fiul ei de zece ani se uitase la ea pe fereastră, foarte speriat.

— Ce idioți!

Puse mâna pe brațul lui Leo. El nu putea să o privească, așa că îi luă geanta și nu-i dădu drumul până când ea nu-l lăsă să o ducă.

— Idioții au avut noroc, mama. Nu a murit nimeni.

Camioneta firmei îi aștepta nu departe de ieșire, cu o amendă sub ștergător. Leo o rupse și o aruncă pe asfalt, în timp ce mama lui ocoli mașina, dând din cap mândră la logoul de pe portieră: CONSTRUCȚII SRL.

— Tu ai clădit asta, Leo. Tu singur. Ai făcut în așa fel încât să ai o meserie. Și ca Felix și Vincent să aibă și ei slujbă.

Ea îl îmbrățișă din nou.

O porniră spre sud, prin Stockholm. Leo ezită o clipă la ieșirea de pe autostradă, după Hallunda, cu mama lui pe scaunul din dreapta, dar apoi trecu pe prima bandă și ieși de pe E4 ca să o ia pe autostrada veche — voia să treacă pe acolo, să încetinească înainte de barieră.

Volvo-ul albastru ponosit și camioneta militară erau însă acolo. Și în afară de ele, alte patru mașini de poliție. Trei inscripționate, una civilă. Banda de poliție albastru cu alb atârna ca un fel de altă poartă, iar în fața ei stăteau de pază doi agenți de poliție înarmați.

— S-a întâmplat ceva.

Mama lui observase că el privise în direcția aceea și bătu în geam și arătă într-

acolo.

— Ai văzut, Leo? Banda aia de plastic… care înseamnă că s-a întâmplat ceva rău.

Leo acceleră, iar mașinile, uniformele și banda de poliție dispărură în oglinda retrovizoare.

Acum toată lumea știa.

*

Broncks se uita la mulțimea care părea să crească, dar încă era formată mai ales din polițiști și soldați.

— Tipul de acolo, Sanna? În haine civile? Cine ziceai că e?

— Inspectorul. Mi-a urmărit fiecare pas. Ca și cum ar fi ceva… personal.

Broncks făcu slalom printre uniforme și se îndreptă spre el, cu mâna întinsă.

— John Broncks. Poliția Capitalei. Ne-am cunoscut în trecere.

— Joachim Nielsen. FO 44. Și știu ce crezi.

Mirosul de țigară era mai puternic când stătea lângă el.

— Ce anume cred?

— Că ar fi trebuit să văd asta.

— Și ar fi trebuit?

— Am urmat protocolul întocmai. Toate instrucțiunile care fac parte din fișa postului meu.

Inspectorul tăcu. Din pădure, chiar din spatele lor, se apropiau doi oameni. O femeie și un bărbat cu un aparat de fotografiat în mână. Broncks o recunoscu pe femeie. O jurnalistă. Una destul de

bună. Făcuseră un ocol mare ca să treacă de barajul rutier. Dar nu avea ce căuta aici, nu încă, era prea devreme.

— S-a zis și cu secretul.

— Poftim?

— Există întotdeauna cineva care informează mass-media, ca să câștige ușor zece mii.

Așteptară până când jurnalista și fotograful au fost alungați, nu brutal, dar ferm.

— Cine a fost făptașul? În mâinile cui sunt acum armele?

Broncks scutură ușor din cap.

— Nu știu cine sunt. Dar știu pentru ce le-au folosit.

Mulțimea se mărea. Încă patru bărbați urcaseră dealul abrupt și intraseră în curtea cu pietriș. Doi la costum și doi în uniformă. De la Biroul Național de Investigație și de la departamentul de securitate al Comandantului-Șef. Îl salutară din cap pe inspector, care păru mai puțin neliniștit, ca și acum asta ar fi așteptat.

John Broncks strânse mâna inspectorului — foarte curând acesta avea probabil să fie repartizat — apoi reveni la spațiul de depozitare gol și la mirosul de praf de pușcă.

Pătrunseseră undeva între 4 și 19 octombrie, între inventarul anterior și deturnarea unei mașini blindate în Farsta.

Cu aproape șase luni în urmă.

Unde ascunzi atâta timp arme pentru un regiment întreg?

*

Lumina dimineții se răspândea în garajul spațios. Podeaua era pătată cu ulei și vopsea, iar bancul de lucru mare, pe care tăiaseră în bucăți un seif și construiseră o bombă, era acum acoperit de cutii de carton, pline de cuie, de unelte, care formau un mic morman sub câțiva metri de modele rotunjite din stejar. Leo o lăsă pe mama lui să intre prima, să meargă de-a lungul fâșiei de lumină dintr-o încăpere care părea să nu se mai sfârșească.

— Aici exersăm destul de mult.

— Exersați?

— Structuri, modele, lucruri de felul ăsta.

Ea părea mândră.

— Mă bucur atât de mult că o duceți bine. Și că tu ai grijă de Vincent și Felix. Și toate astea sunt ale voastre, Leo?

— Toate. Avem nevoie de mult spațiu, mama. Firma se extinde.

Ea dădu la o parte modelele de stejar și luă un ciocan pe care îl răsuci, o șurubelniță, o cheie, apoi luă ce era dedesubt — un pachet de țigări.

— Ce e asta?

— Ce vezi.

— Fumezi?

— Uneori.

— Dar nu și Vincent?

El îi zâmbi și îi puse mâna pe obraz.

— Și eu mă bucur să te văd, mama.

Auziră o mașină traversând curtea de asfalt și s-au dat la o parte când Felix intră în garaj și parcă lângă ei, cu un balot de izolație și câteva bidoane de zece litri de vopsea în bena camionetei.

— Încă o mașină a firmei?

— Ți-am spus, mama. Ne extindem.

Felix sări de pe locul șoferului, cu brațele deschise.

— Mamă!

O ridică în brațe, strângând-o tare, și se învârti de două ori cu ea, în timp ce din hainele lui de lucru se înălța un praf de vopsea galbenă.

— Ei, Felix!

Ea râse, iar Leo se gândi cât de minunat era când mama râdea, încât îl făcea și pe el să zâmbească.

Felix îi dădu drumul, apoi deschise ușa camionetei.

— Și Vincent!

Ea îl îmbrățișă puțin mai mult decât pe ceilalți, iar el părea stingherit, dar încercă să ascundă asta printr-un zâmbet.

— Ești… atât de mare!

— Păi am 18 ani.

— Ai 17.

— În curând.

Ea se dădu jumătate de pas înapoi, fără să-i dea drumul.

— Vincent — miroși a fum.

— Mama, *eu* sunt cel care fumează,

spuse Felix.

— Deci acum încercați să mușamalizați amândoi, zise ea, uitându-se la Leo zâmbind.

Era greu să-ți dai seama dacă zâmbetul ei era sincer. Felix hotărî că era.

— Uneori e mai bine ca mamele să nu știe chiar tot. Nu-i așa?

Soarele cald de primăvară strălucea în curte, iar mama privi în jur, în timp ce se îndreptau spre casă, ținându-l de braț pe Felix.

— Cât stai?

— Plec mâine dimineață devreme. Mă duc s-o văd pe bunica. Dar puteți veni și voi cu mine. Toți. În Sköndal. Leo, cât de departe e de aici?

Un loc pe care ei îl vizitaseră nu cu mult timp în urmă. Unul dintre frați trecuse pe lângă căsuța bunicilor cu o mașină blindată deturnată, altul stătuse culcat pe un deal gata să tragă, iar al treilea acostase la debarcader cu o barcă de fugă.

— Nu putem. Avem atât de multe… știi cum e.

— Știu. Vă *extindeți*. Intrăm?

Anneli îi văzuse pe fereastra de la bucătărie, pe toți patru în garajul deschis. Se îmbrățișau și râdeau. A fi împreună. O apropiere care nu lăsa loc pentru altcineva.

Văzuse cum Leo o luase primul spre casă, ca un tată surogat care își asuma

responsabilitatea. Apoi Felix, care părea întotdeauna, în preajma mamei lui, cu câțiva ani mai mic decât era, transformat în acea persoană care o făcea să râdă, un rol de care amândoi aveau nevoie. Și Vincent imediat în urma lor, mereu copilul mic, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

Ar fi trebuit să-și dea seama.

Ușa de la intrare se deschise și Anneli o salută pe femeia pe care nu o înțelesese niciodată cu adevărat. Ele două vorbeau, bineînțeles, dar nu despre lucruri importante. Mama lui Leo nu spunea niciodată cu adevărat ce gândea — cu siguranță, nu vorbea niciodată pe față. Te obliga să cauți răspunsurile punându-i întrebări și, de fiecare dată când Anneli făcea asta, avea impresia că mama lui Leo îi ghicește gândurile — ca și cum ar fi făcut ceva rău. Și Leo putea să fie așa uneori: cercetau fiecare întrebare, căutând intenția din spatele ei, pregătindu-se să evite suferința — de parcă ar fi fost mai mult decât o simplă întrebare.

— Poți să te ocupi tu de mama și să-i arăți casa?

Leo auzea televizorul din sufragerie, unde erau difuzate și imagini de la depozitul de armament.

— Aș vrea să vii cu mine prima oară când îi arătăm mamei tale casa.

Așa că el făcu întocmai, încercând să grăbească turul casei, care dură mult mai mult decât sperase, deoarece mama lui se

oprea în fiecare cameră și dorea să afle detalii, iar Anneli, de fiecare dată când i se oferea șansa, repeta că era doar ceva temporar, *Știu, Britt-Marie, nu e cine știe ce curte, dar peste un an o să fie mai bine*, explicând că aveau să cumpere o casă mult mai mare după ce firma creștea. Ultima cameră de la etaj, dormitorul lor, iar Leo putu, în sfârșit, să le lase la fereastra care dădea spre merii și gazonul vecinului, *genul acesta de casă, Britt-Marie, mi-aș dori eu*.

Felix și Vincent stăteau pe canapea în sufragerie, așteptând buletinul de știri care era pe cale să înceapă.

— Au aflat? întrebă Felix.

— Da. Am trecut pe acolo. Erau foarte mulți oameni.

Încă de pe vremea când erau ei mici, prezentatorul citea știrile cu o voce calmă și o față neutră, indiferent că relata despre bursa de acțiuni sau despre moartea cuiva.

> Cel mai mare furt de armament din istoria Suediei a fost descoperit azi dimineață la un depozit militar din Batkyrka, la mai puțin de 30 de kilometri sud de Stockholm.

Scene scurte înfățișând o zonă cu pietriș, înconjurată de pădure, în mijlocul căreia se afla o clădire mică și gri. Camera focaliza, prin ușa deschisă, un spațiu foarte luminat, dar strâmt. Apoi se îndrepta spre o gaură mare, iar mișcarea devine ezitantă, ca și cum camera de luat vederi este înclinată și atrasă în acea imagine întunecată.

> Potrivit relatărilor, poliția caută niște făptași foarte versați în tactica militară și având cunoștințe de manevrare a explozivilor.

Leo se simți din nou calm, aproape fericit.

— Dar uite, Leo… pe lângă asta am trecut noi pe drum încoace!

Mama. Leo nu observase că intrase în cameră.

— Ți-am spus eu. De fiecare dată când atârnă bandă de plastic de poliție, înseamnă că s-a întâmplat ceva rău!

Se așeză pe canapea, între fiii ei mai mici. Felix îi simți umărul lângă al lui, dar nu spuse nimic. De obicei el era cel care o făcea pe mama să râdă. Acum habar n-avea ce să spună. Ea nu știa, bineînțeles, dar se uita la el ca și cum ar fi știut, o privire care ierta totul, chiar și modul îngrozitor în care o trădase cu ani în urmă. Ar fi trebuit să spună ceva. Felix luă telecomanda și dădu sonorul mai încet, până când amuți. Poate că el trebuia s-o facă. Poate că trebuia să se uite la ea și să spună *Mama, noi suntem cei care am furat toate armele alea de la televizor, iar apoi am jefuit cinci bănci cu ele*, și poate că ea s-ar fi aplecat și l-ar fi îmbrățișat.

— Felix? Ce s-a întâmplat? E vreo problemă?

Alte imagini cu un depozit gol. Și toți știau, în afară de mama, că armele care ar fi trebuit să se afle acolo, erau, de fapt, aici, sub picioarele lor.

— Mă gândeam să plec… de la firma de

construcții.

Leo nu spuse nimic de când mama lor intrase în cameră. Acum tresări puțin.

— Ce să faci?

Felix nu se uita la el. Se uita la mama lui.

— Pentru că nu cred… știi, nu sunt foarte sigur că vreau să lucrez în construcții.

— Nu?

— Mama, cred că aș vrea să mă apuc de studii.

Felix simți privirea întrebătoare a lui Leo, dar o ignoră. Se uita doar la mama, care-i zâmbea.

— Ce bine, Felix, bineînțeles că ar trebui să studiezi.

Ea îl îmbrățișă, apoi se întoarse spre Leo.

— Nu-i așa, Leo? Nu ți se pare o idee bună?

*

Garajul din interiorul garajului. John Broncks bătu la ușă și așteptă ca Sanna să-i spună să intre.

— John — nu e nevoie să bați. Înainte nu ciocăneai niciodată, intră.

— Liga Militară. Așa le spune acum.

Când un infractor sau un grup de infractori începea să fie pus în legătură cu un tipar infracțional, el primea un nume, o etichetă. Arme militare, echipamente de luptă, ghete, precizie, comunicare. Numele păruse evident după publicarea acelor

prime poze cu un depozit gol, cu doar câteva ore în urmă.

Pe bancul de lucru din mica încăpere a tehnicienilor criminaliști se aflau fragmente de plastic și placă aglomerată, împrăștiate ca un puzzle murdar de funingine.

— Ce vezi tu acum e placa pe care au folosit-o ca să construiască bomba. Explozivii de plastic au fost împărțiți în 12 săculeți și legați între ei cu fitil. Pentru a face o gaură cu un diametru de 60 de centimetri, greutatea explozivilor trebuie să fi fost cam jumătate de kilogram.

— Sigur a bubuit ca naiba.

— Placa cu explozivi se afla *sub* fundație. Sunetul a fost înăbușit de clădire. În plus — erau departe, într-o pădure.

Ea se uită la el, obosită după o zi lungă de trudă, cu ochi de care el se îndrăgostise cândva. Întinse mâna după geaca atârnată pe spătarul scaunului.

— Putem să mai vorbim despre asta dacă vii cu mine.

Pe coridoarele sediului poliției, apoi în stradă. Unul lângă altul într-un cartier pustiu, fără să vorbească. Mai erau câteva ore înainte de miezul nopții, dar se făcuse și mai frig.

— Fratele cel Mare. Așa îi spun eu. Liderul. Este dependent de jaf. Și ca să obțină euforia, extazul, de fiecare dată va avea nevoie de puțin mai mult. Când a plănuit deturnarea mașinii blindate din

Farsta, s-a așezat într-un cărucior cu rotile și i-a așteptat pe ei să vină… atunci asta a fost de ajuns. Să stea într-o camionetă în fața unei bănci din Svedmyra… atunci asta a fost de ajuns. Dar după aceea… a trebuit să mărească doza. Așa că a plănuit să atace două bănci simultan, una el singur, în timp ce doi dintre partenerii lui o atacă pe cealaltă.

Strada Hantverkar se termină. Broncks făcu din cap spre podul de la marginea Golfului Riddar, iar ea îl aprobă, urmându-l.

— Așa că data viitoare o să aibă nevoie de încă și mai mult. Poate va jefui mai multe bănci, poate va trage mai mult, poate… ca să simtă euforia, să simtă extazul, va trebui să crească miza. Pentru acest tip de dependent, nu există sfârșit — doar moartea îl va opri.

Apa de pe partea dreaptă era nemișcată, feriboturile către arhipelag erau ancorate până a doua zi, iar șinele de cale ferată din stânga erau și ele liniștite și pustii.

— Fratele cel Mare? spuse ea cu înțeles.

Broncks se opri. La mijlocul podului era o bancă, de care el se sprijini în timp ce o privea pe ea, care îl cunoștea așa cum foarte puțini îl cunoșteau. Sau *credea* că îl cunoaște.

— Știu ce crezi. Dar nu e atât de simplu.

— Dacă tu crezi că suprapun fața fratelui meu pe cineva, atunci te înșeli. Nu sunt… nu au aceleași motivații.

— De unde știi? Doi frați mai mari care folosesc violența.

— Dar acesta… o face pentru propriul câștig.

— Vrei să spui că fratele tău a ucis de dragul cuiva?

El o privi cu răceală.

— Sanna?

— Da?

— Uneori nu înțeleg ce naiba vrei să spui.

Trecură în tăcere pe lângă Riddarholmen, o insulă cu clădiri minunate în care nu locuia nimeni, apoi mai departe spre Slussen și spre contururile lui Södermalm, care se înălța ca să-i întâmpine. Urcară scările din fața hotelului, spre un loc cu balustradă și o priveliște superbă asupra unui oraș pe cale să adoarmă. Privind de sus Stockholmul, pe deasupra acoperișurilor și străduțelor, vocea ei nu mai era mecanică, nu fusese mecanică toată ziua.

— Am… trecut unul pe lângă celălalt. Știai asta, John? Pe Strada Regelui.

Se uită la el într-un mod în care el sperase că ea avea să-l privească din nou într-o zi.

— Te-am văzut. De la depărtare.

Și eu te-am văzut.

— Era vară. Nu știu, acum câțiva ani.

Era într-o sâmbătă. Nenumărați oameni pe stradă. Am încercat să-ți prind privirea când ne-am încrucișat, dar tu, John, ai întors capul.

Tu m-ai văzut. Iar eu am decis să întorc capul.

Broncks își imaginase conversația asta în fiecare zi, timp de peste zece ani. De mai multe ori pe zi. În tot acest timp, ea fusese acolo. Când se trezea. Când se ducea la culcare. Ar fi vrut să-i poată explica Sannei de ce-i ceruse să se mute, în acea joi, de ce-i spusese să plece înainte să se întoarcă el. Voia să-i povestească despre atacul de panică de care fusese lovit în timp ce venea, de faptul că pe măsură ce se apropia era tot mai copleșit de gândul a ceea ce nu mai era în apartament și cu câtă disperare se luptase pentru fiecare răsuflare. Și apoi îngrozitoarea traversare a camerelor cu pereți goi, cum zăcuse după aceea întins pe podeaua holului, cu inima bubuind, groaznic de speriat, apoi două zile la spital, cu teste EKG.

Iar acum ea stătea în fața lui, aproape atingându-l. Dacă el se mișca, momentul ar fi dispărut. Ea se apropie și îl sărută, dar el îi răspunse la sărut abia după ce se convinse că asta își dorea și ea.

Broncks plângea.

O ținea în brațe și plângea, fără să se poată opri. Nu plânsese nici măcar la înmormântarea tatălui său, pentru că nu poți să plângi dacă nu ai iertat.

— Și eu te-am văzut.

— Ce?

— În ziua aceea. Pe Strada Regelui. Te-am văzut, dar…

— M-ai văzut? Dar nu ai arătat asta?

El se gândi că poate ar trebui să-i pună întrebări despre viața ei de acum. Despre cum mai era ea în ultima vreme.

— Așa cum nu arătai nici când trăiam împreună?

Ar trebui s-o întrebe despre sora ei. Și dacă reușise să cumpere casa pe care și-o dorise. S-o întrebe de ce solicitase un post la Poliția Capitalei. Și cine mai stătuse atât de aproape de ea.

— John, îți amintești… îți amintești de ultima oară?

Sanna țipă.

— Nu. Nu-mi amintesc.

Țipă „Ești atât de îngrozitor de dur.“ Țipă „Ești atât de îngrozitor de dur“ încă o dată, apoi închide ușa și dispare.

— Nu-ți amintești de ce mi-ai împachetat lucrurile într-o plasă nenorocită de la IKEA? Nu… nu te-ai schimbat deloc! Ești același, dar tu nu-ți amintești asta. E imposibil să ajungă cineva la tine.

Sanna nu plângea, el plângea. Ea se îndreptă spre stația de autobuz și rândul de taxiuri, iar de data asta el nu se întoarse, nu voia s-o vadă cum dispare.

*

Leo stătea la fereastră și se uita la

gropile în care se strângea apă de ploaie. În spatele lui, în cameră, pe marginea canapelei extensibile, se afla mama lui, într-o cămașă de noapte foarte diferită de cele pe care le purta Anneli, luând pernele decorative și aruncându-le una peste alta pe podeaua cu pătrățele.

Leo trase jaluzelele și se întoarse, îndepărtând-o ușor de lângă canapea.

— O trag eu, e puțin complicat.

Apăsă pe un colț și apucă mânerul cu mâna cealaltă — apoi trase. Salteaua cedă și se deschise, iar el o trase complet. Patul acoperea patru plăci de pardoseală, două albe și două negre, care la rândul lor acopereau seiful și intrarea în depozitul de arme. Apoi Leo desfăcu acele cordoane care țineau plapuma și își trecu mâinile de mai multe ori peste cearșaf, ca să-l netezească.

— Să fiu sinceră, Leo, mă așteptam la asta.

— Te așteptai… la ce?

— Ca atunci când Vincent a venit la mine și mi-a spus că vrea să se mute la Stockholm, la tine… că o să ai tu grijă de el.

Ea îi ținea mâna și o mângâia, iar el se cutremură, chiar dacă era o senzație familiară. La fel fusese și în dimineața aceea, când trecuseră prin Gara Centrală.

— Vincent își poartă singur de grijă.

— Știu sigur că nu e așa. Cel puțin nu pe de-a-ntregul. Întotdeauna ai avut tu grijă de el. Și de Felix. Și chiar de mine și

de tatăl tău.

Leo scutură din cap, ca și cum nu mai voia să audă asta.

— Mama…

— Leo, dacă nu ai fi intervenit tu, eu muream. Tatăl tău nu s-ar mai fi oprit din bătaie.

Ea văzu sentimentul de vină din ochii lui, dar nu îi păsa.

— Sunt atât de mândră de tine. Îți asumi responsabilitatea. *Întotdeauna* îți asumi responsabilitatea.

— Mamă, încetează, te rog.

Îi luă acum și cealaltă mână și o strânse între mâinile ei.

— Ai reușit acolo unde el a eșuat. Ai pornit o companie care se extinde, în loc să dea faliment, și care oferă de lucru fraților tăi. Le ești mai tată decât a fost el vreodată. Sau… el era ca tine. La început. Atent și iubitor.

Mama amuți. Iar când continuă, vocea ei se înăsprise.

— Semeni mai mult cu mine. Știi de ce? Noi putem suporta multe, tu și cu mine, Leo. Poate că nu-ți dai seama, dar avem asta în noi.

Cu siguranță ea avea să-i citească gândurile în curând și avea să-și dea seama că vinovăția era de fapt rușine. Așa că zâmbi și o îmbrățișă.

— Noapte bună, mama.

Stinse lumina fără să se uite în jur, ieși în hol și se duse în bucătărie.

Ea credea că doarme pe o pardoseală pusă de fiul ei cel mic, dar ar fi fost îngrozită dacă afla adevărul. Credea că fiul ei cel mare conduce o firmă de construcții, unde lucrează împreună cu frații săi. Credea exact ceea ce voia el să creadă toată lumea. Până și ea vedea ceea ce voia el să vadă toți ceilalți.

Și totuși — nu îi plăcea asta.

Leo căuta la geam imaginea cuiva despre care ea credea că-i seamănă, cineva care își asuma responsabilitatea.

Expiră încet, până când geamul se încețoșă și imaginea lui dispăru.

Încă unul. Doar unul, care să fie cel mai mare de până atunci. Un jaf triplu. Cincisprezece de milioane de coroane. Apoi ar fi vândut armele, iar Felix ar fi putut să se apuce de studii. Atunci el ar fi revedenit asemenea ei. Dacă se opreau după asta, nimeni nu ar fi aflat niciodată.

55

Când începea emisiunea, nimic nu trebuia să fie pe măsuță, în afara unui carnețel nou, cu toate paginile albe și goale. Ivan îl luase când cumpără ziarele de la chioșcul lui Jönsson. Rareori citea știrile, dar în ultima săptămână se dusese în piață în jurul orei patru ca să cumpere edițiile de dimineață și seară, care acum zăceau toate morman pe canapeaua lui.

Suportul de lemn, cuțitul, scrumiera, ceapa și vinul, până și resturile de tutun și inelele subțiri și roșii lăsate de paharele lui cu vin fuseseră îndepărtate și uscate.

Se apropie mai mult de teancul de ziare și îl răsfoi înfrigurat, fără să știe de ce: citise deja fiecare articol de mai multe ori. Dar această emisiune TV pe care o aștepta, arăta întotdeauna imagini noi de la infracțiunile curente, unele la care ziarele nu avuseseră încă acces, informații pe care poliția prefera să le prezinte aici; era ca și cum gaborii credeau că făceau ceva important, chiar dacă doar stăteau acolo ca niște elemente de decor, prefăcându-se că lucrează.

Nu era îngrijorat. Era nerăbdător. Ceva se furișa atât de insistent în interiorul lui, încât nu putea să stea nemișcat. Își scoase din buzunar ochelarii de citit, care se agățară de plicul ce acum conținea 19 000 de coroane în bancnote de 500. Nu mai era la fel de gros ca în acea zi de toamnă, când

Leo venise aici pentru prima oară după un an și jumătate și îi întinsese 43 000 de coroane, de parcă ar fi fost bani de Monopoly, ca să achite o datorie pe care nu credea că o are.

Ivan schimbă ziarul de sus cu unul de jos, care înfățișa o fotografie cu un hoț îmbrăcat în negru, țintind ceva cu arma. La magazinul alimentar din piață, stătuse la o coadă care avansa atât de încet, încât el se întrebase de ce nu mai deschideau o casă. În timp ce aștepta, ochii lui Ivan căzură pe standul de ziare. De la depărtare văzuse două cuvinte, LIGA MILITARĂ. Apoi, când îi veni rândul, văzu și restul — potrivit articolului, cei care furaseră o grămadă de arme dintr-un depozit militar le folosiseră la un jaf în Sköndal, lângă o tabără de vară pentru handicapați, unde Britt-Marie lucrase mai mulți ani, și la alte două jafuri, la doar 500 de metri de casa lui.

Sköndal. Domeniul ei. Un loc pe care poliția îl descria ca fiind atât de obscur, încât trebuia să-l știi bine ca să-l alegi.

Ösmo. Domeniul lui. Iar ziarul descria brutalitatea celor opt focuri care alcătuiau fața.

Încetase treptat să-i mai pese de ce scriau și se concentrase, în schimb, pe imagini, mai ales pe cele două imagini alb-negru care apăreau în toate ziarele, cu cel pe care ei îl numeau liderul. Fotografii puțin neclare, și totuși. Umeri lați. Ochii

din spatele măștii, ca și cum acolo era ea, privindu-l. Și o gură cu buze subțiri, întinse pe o linie strânsă, așa cum făcea el însuși.

Ivan potrivi carnețelul și luă creionul.

Începea acum.

CEI MAI CĂUTAȚI OAMENI DIN SUEDIA. Potrivit ziarelor, întreaga emisiune de astăzi avea să fie dedicată Ligii Militare. O ediție specială care avea să scoată în evidență fiecare aspect, fiecare detaliu, în speranța de a genera răspunsuri din partea publicului.

Șase jafuri.

Ivan își notă. Ziarele scriseseră doar despre două.

Imagini rapide cu interiorul ciuruit de gloanțe al băncilor. Sticlă spartă pe podea și uși deschise spre trezoreriile goale. Un transport de bani din Farsta. Banca Handels din Svedmyra. Banca Handels și Banca SE din Ösmo. Banca de Economii din Rimbo și Banca SE din Kungsör.

Ivan reîncepu să scrie. Informații noi.

Rimbo. Kungsör.

Apoi câteva secunde de filmare panoramică în interiorul Gării Centrale din Stockholm. Unde explodase o bombă. Oameni îngroziți care se împingeau unii pe alții în spatele unui gard înalt.

Bombă?

Ivan notă, dar nu pricepea cum. Înțelegea armele, asta da. Și jaful. Dar nu

bomba. Cuvântul „bombă“ nu mergea împreună cu celelalte. Nu se potrivea cu tiparul.

Realizatorul vorbea despre membrii acestui grup. Despre cunoștințele lor militare. Despre constituția lor atletică, suedeza vorbită perfect și probabil lipsa completă a cazierului.

Sued. perf.
Fără cazier

Și apoi imagini noi. De film.

Până atunci nu mai arătaseră nimic asemănător. Diferite camere de luat vederi, chiar înainte de a fi împușcate. Fragmente scurte luate de sus și adesea de doar câteva secunde, înfățișând un lider clar, descris ca având între 1,88 și 1,92 metri înălțime, cântărind între 80 și 85 de kilograme.

Ivan scăpă creionul și-l auzi cum se rostogolește și cade de pe masă pe podea. În ciuda faptului că exact asta ar fi trebuit să urmărească atent. Înălțime. Greutate. Toate lucrurile pe care nu le cunoștea. Toate informațiile care erau noi. De asta cumpărase carnețelul.

Dar nu era nevoie să noteze.

Putea să vadă, chiar dacă era vorba doar de câteva secunde: tiparul care se repeta peste tot, de la cel mai mic element până la mișcările brațelor și picioarelor, o forță motrice din interiorul a milioane de celule, prezente poate chiar și în inelele unice ale micilor cute din palmă și de pe

vârfurile degetelor.

Ivan întinse mâna după sticla de vin care stătea pe podea, la picioarele lui, neatinsă. O deschise și bău până când trebui să-și tragă răsuflarea.

Acum știa.

56

Traversară Suedia și merseră șase ore cu mașina pentru a ajunge la locul unde începea ultimul lor jaf. Se instalaseră la aproximativ doi kilometri de un mic orășel numit Ullared. Avea doar câteva mii de locuitori, dar acolo era cel mai mare magazin universal din Suedia, un loc în care veneau oameni din toată țara. Mai ales într-o săptămână ca asta — Paștele. Timp liber de pierdut, una dintre cele mai bune perioade din an în ceea ce privește comerțul. Iar cu magazinul aflat de o parte a pieței, cele trei bănci aflate pe cealaltă parte trebuiau să aibă acum trezoreriile pline.

Își petreceau noaptea în pădure, așa că își aduseră paturi de campanie și saci de dormit, mâncare uscată și congelată, apă și o sobă de campanie. Mai întâi, făcură ultimele ajustări la mașina cu care sosiseră, realizând un perete secret în camioneta mică pe care o închiriaseră cu o săptămână în urmă. Era închiriată, deoarece trebuia să fie obținută legal, întrucât aveau să treacă mai târziu de eventuale puncte de control. Apoi, după lăsarea întunericului, se duseseră în Varberg, cel mai apropiat oraș, pentru a fura camioneta pe care aveau s-o folosească la jaf.

După ce se întoarseră, făcuseră de pază cu schimbul, pe când ceilalți

dormeau câteva ore. Felix nu dormise deloc, ci se uitase la stele, puncte albe pe un cer albastru-închis, iar umezeala îl cuprindea. Ceva nu părea în regulă.

Fusese atât de liniște în pădure. Toată noaptea. În afara lătrăturilor ocazionale ale câinilor, care parcă se auzeau de la o canisă.

Se treziră la cinci dimineața. Micul dejun consta dintr-un termos cu cafea și sendvișuri gata preparate.

Începuseră ziua cu umplerea rezervorului de benzină. Turnaseră toate cele patru canistre pe care le aduseseră cu ei din Stockholm — nu se puteau baza pe rezervorul unei camionete furate. Apoi se așezaseră pe paturile lor de campanie și desfășuraseră hărți aeriene ca niște gravuri artistice, trecând în revistă cele trei jafuri paralele. Leo avea să jefuiască de unul singur Banca 1, Vincent și Jasper aveau să atace Banca 2, apoi aveau să se întâlnească toți la Banca 3 și să o jefuiască împreună.

În timpul întregului proces, Felix avea să supravegheze punctele de intrare și ieșire din oraș prin trapa făcută în acoperișul camionetei. Tăierea acestei trape era ultimul element al pregătirii, pe care încerca s-o termine — un cerc decupat și camionetei pentru livrări îi lipsea acum o bucată mare din acoperiș. Pe fruntea și în ochii lui Felix curgea transpirația, care începea să-l usture.

— Vincent? Poți să mă ajuți?

Fratele lui mai mic deschise portiera scârțâitoare și se ridică pe scaun, apăsând în sus pe bucata de metal aproape desprinsă. Împreună, reușiră să smulgă capacul și aruncară bucata rotundă în șanț.

— Felix?

— Da?

— Asta n-o să meargă bine.

Neliniștea lui Vincent era aceeași cu ceea ce îl ținuse treaz pe el noaptea trecută.

— N-am mai avut senzația asta niciodată, nici măcar o dată.

— Eu o să fiu la volan. Și atâta timp cât sunt eu aici, totul o să iasă bine. În regulă?

Voia să creadă asta. Dar nu putea.

O ultimă oară.

Spre asta se îndreptau. Trei bănci, la momentul potrivit. Zece milioane, cincisprezece, poate chiar douăzeci. Apoi ar fi avut destul. Despre asta era vorba aici. Despre a face rost de suficienți bani. Și de a face ceea ce nu mai făcuse nimeni.

— O ultimă oară, Vincent. Apoi dispărem. Și nimeni nu va mai auzi vreodată de Liga Militară.

*

Lumina era diferită. În pădure fusese mai verde. Dar cum stătea aici, cu mașina parcată pe diagonală în fața celor trei bănci, lumina zilei care se revărsa înăuntru prin gaura din plafon i se părea

diferită lui Felix: mai pătrunzătoare, făcând ca totul să pară mai clar. I se părea că vede mitraliera pentru prima oară. Chiar dacă era în arsenalul lor de mai bine de jumătate de an, Felix nu fusese niciodată atât de aproape de ea. O mitralieră de 11 kilograme în mâinile lui, cu benzi lungi și metalice de cartușe atârnând în lateral, colți gata să sfâșie orice se punea în calea ei. Pușca automată pe care o ținea întotdeauna pe coapse în timpul unui jaf, în timp ce aștepta în mașina de fugă, era mică, delicată și invizibilă; aceasta era o fiară, era ca și cum ai compara o știucă cu marele rechin alb. Felix plie trepiedul, își răsuci trupul în spațiul îngust, încercând să prindă bine această armă greoaie, o ridică deasupra capului, o scoase pe gaura decupată și o puse pe acoperiș. Muniția se legăna, foșnind ca niște zale, iar Felix le prinse cu antebrațul, ca să le amuțească.

O zonă de război: cu asta avea impresia că seamănă. Ceva ca dintr-un buletin de știri de la televizor, un război civil în care un luptător de gherilă stă întins pe un deal și trage asupra unui sat. Acum el era acela, privind de sus un sat, cu capul scos printr-o gaură, privind de-a lungul țevii armei spre oamenii din piața unui oraș suedez tipic.

Cele trei bănci se aflau în clădiri învecinate, puțin mai departe de piața centrală. În dreapta, Jasper și Vincent deja

pătrunseseră în Banca SE, iar Felix îl putea auzi pe Jasper țipând la angajații și la clienții băncii să stea naibii la podea. La Banca Handels, cea din mijloc, o casieră auzise împușcăturile de alături și când privi pe geam îl văzu pe Felix păzind cu o mitralieră fiecare drum de intrare și de ieșire din piață. Își întoarse privirea și atunci observă un alt bărbat îmbrăcat în negru și purtând o cagulă. Dar acesta se duse la următoarea bancă, astfel casiera avusese timp să încuie ușa principală și să se ascundă în spatele ghișeului.

*

În timp ce trecea pe lângă ea, Leo auzi cum casiera încuie ușa băncii pe care plănuiseră să o jefuiască împreună în exact 180 de secunde. Dar pe aceasta, Banca de Economii, aflată în partea stângă, avea s-o atace singur.

— Ascultați-mă cu mare atenție, strigă el pe când deschidea ușa. O să jefuiesc această bancă. Așa că toată lumea să se întindă pe podea. Pe burtă, cu brațele la vedere. Iar dacă vă comportați frumos, o să vă puteți ridica în cinci minute și să mergeți acasă la familiile voastre.

Se uită în jur și realiză că exersarea unui singur jaf în garaj era la fel ca spargerea unei bănci — nu se diferențiau prea mult, cu ghișeul în partea din față, biroul pentru acordarea împrumuturilor puțin mai în spate, iar în trezorerie aceleași sertare ca în biroul casierei.

Singurul lucru pe care nu putea să-l prevadă era câți oameni care se aflau înăuntru și reacția acestora.

Numără trei clienți — două femei tinere, cu vârste apropiate de cea a lui Anneli, și un bărbat mai bătrân, cu un palton gri, asemănător aceluia pe care bunicul lor îl purta mereu primăvara. Apoi mai erau patru angajați ai băncii — trei în spatele ghișeului, iar o casieră tocmai se dusese să-și ia o cafea.

Și toți făcuseră așa cum le ceruse el.

Se întinseră pe jos și se holbau la podeaua strălucitoare.

— Tu, cea de colo, cu cafeaua.

Casiera își puse cu grijă cana de cafea încă aburindă pe birou, apoi se lăsă la podea.

— Ia această geantă și pune în ea toți banii din casă. Fă-o repede. Dar nu-ți fie teamă. Vreau doar banii. Nu mă interesează altceva. Apoi, vom merge în trezorerie, iar când geanta este complet plină, n-ai să mă mai vezi niciodată.

Jefuia pentru a doua oară o bancă de unul singur. Și era așa de liniște. Nici nu le auzea respirația. Doar sistemul de ventilație zumzăia deaspura capului său. Nu cum se întâmplase în Ösmo — cu femeia care țipase încontinuu — aici totul decurgea perfect: controla fiecare secundă ce trecea.

Chiar alesese casiera potrivită. Golise fără ezitare fiecare sertar cu bani. Iar când

se uita la el, ochii ei nu-l judecau — el era calm, prin urmare, la fel și ea. Era atât de simplu.

— Te descurci de minune. Nu-i pui în pericol pe acești oameni. Chiar apreciez asta.

Merseră unul lângă altul spre trezorerie. Pe ecusonul ei era scris numele Petra. În timp ce ea descuia ușa, Leo se uită la ceas ca să știe cât timp trecuse.

— Petra?

Ea îl privi pe când deschidea ușa trezoreriei.

— Lucrurile merg bine. Ai timp suficient.

Două milioane și jumătate, poate trei milioane de coroane se aflau pe rafturi. Mai puțin decât anticipase el. Dar mai aveau încă două bănci. Petra umplea cu atenție geanta cu teancurile bine înfășurate.

O ultimă privire asupra băncii. Toți încă mai stăteau pe jos cu brațele întinse.

*

Ecrane de televizor. Așa privise Felix jafurile mereu. Așa le vedea și acum, pe când îndrepta mitraliera către fiecare bancă, pe rând. Un reportaj TV despre un război, cu trei televizoare puse pe canale diferite. Trei vitrine pătrate, luminate electric din interior. Trei cutii în care erau jucate trei scene paralele.

La televizorul din stânga, Banca de Economii, un bărbat mascat, Leo, mergea

în spatele unei casiere care ținea o geantă în mână și o umplea cu bani din sertarele pe care le golea unul câte unul. La televizorul din dreapta, Banca SE, erau doi bărbați în negru, mascați, Vincent și Jasper, unul ocupându-se de sertarele cu bani, celălalt ținând un pistol în spatele unui oficial al băncii, cu care mergea spre trezorerie. La televizorul din mijloc, Banca Handels, cea pe care aveau s-o jefuiască ultima, împreună, angajații se retrag cât pot de mult în spatele ghișeelor.

În Svedmyra, Rimbo, Kungsör fusese doar un singur ecran. În Ösmo două. Aici erau trei televizoare care înfățișau ceea ce fratele lui plănuise și regizase. Nimic nu era real.

Dar dintr-odată deveni real pentru prima oară.

Filmele paralele arătau acum povești noi, pe care el nu le anticipase: replici noi, scene noi, personaje noi, care nu respectau scenariul. Trei întreruperi întâmplătoare care distruseră iluzia. Nu mai era posibil să limiteze ceea ce vedea la o dramă de pe un ecran de televizor. Oamenii existau. Ieșeau din cadru. Și dacă erau reali, erau și vulnerabili. Iar Felix stătea aici, cu o mitralieră adevărată în mâini, care trăgea 800 de gloanțe mortale pe minut.

Mai întâi, un vânător bătrân își lăsă mașina în grija soției, care continua să stea pe locul din dreapta. Îmbrăcat cu geacă de camuflaj și căciulă cu urechi, acesta

deschise portbagajul mașinii și scoase o cutie conținând o pușcă de vânătoare. Apoi se îndreptă hotărât spre mitraliera lui Felix și ținti către el.

— Ce naiba ai impresia că faci?

Apoi Felix aținti o armă de război spre el.

— Pleacă de aici imediat!

Dar bătrânul rămase acolo, privindu-l fix și sfidător pe lângă țeavă, și își armă pușca.

Era el sau bătrânul. Nu avea de ales.

Țintеau unul spre celălalt și Felix își dădu seama că acesta era pe punctul de a trage, când soția lui se dădu jos din mașină, țipând la el și trăgându-l de haină.

— Te rog încetează, Bengt, vino înapoi, vino cu mine chiar acum!

Fusese atât de aproape. Și fusese *real*.

Apoi Leo ieși din bancă, mergând de parcă se simțea stăpânul lumii... până când se opri brusc, fiind cuprins de frică.

*

Geanta din mâna lui Leo explodase. Un nor dens de praf roșu se înălța dintre dinții fermoarului, murdărindu-i mănușile din piele și cuprinzându-i gura, nările și ochii.

Un afurisit de pachet cu vopsea.

Două milioane, sau poate mai mult, distruse.

Dețineam controlul întregului loc. Am avut o înțelegere. Iar ea a stricat totul.

Deschise cu piciorul ușa de sticlă,

ținând în față geanta din care ieșea fum ca pe o bombă pe cale să explodeze, și păși peste clienții care aproape se apăsau în podea.

— Ți-am spus! Toți se puteau duce acasă la familiile lor nenorocite dacă tu făceai așa cum ți-am ordonat!

Știa exact unde se afla ea — sub al doilea ghișeu.

— Petra?

Cafeaua, care încă mai era caldă, stătea acolo.

— Petra, ridică-te!

Ea făcu întocmai, iar când se uită la el, ochii nu mai erau la fel ca înainte. Acum erau plini de dispreț.

— Mi-ai strecurat un pachet cu vopsea! Am avut încredere în tine — iar tu mi-ai înșelat acea încredere.

— Eu mi-am făcut doar datoria.

Deși vocea îi trăda frica, vorbea fără să ezite.

— Tu ești responsabilă pentru viețile lor! Asta este vina ta!

Iar apoi începu să tragă. Fără țintă. Doar apăsă pe trăgaci până se goli încărcătorul. Nimeri sticla de siguranță, spătarele scaunelor, birourile, pereții, tavanul. Și în tot acest timp, ea stătuse acolo și-l privise. Plângând. Convinsă că avea să moară.

— Este vina ta!

Apoi ieși, cu geanta în mână, în timp ce fumul roșu se risipea încet.

*

Felix nu-l mai văzuse niciodată pe Leo așa; nu atunci când era important să-și păstreze calmul — pierduse controlul în bancă, trăgând cu sălbăticie, mânat de ură, fără niciun fel de stăpânire de sine. La fel ca Ivan, gândi Felix, Leo pierduse controlul atunci când o femeie îl trădase, iar el se întorsese să o pedepsească.

De pe acoperișul mașinii era dificil să-și dea seama dacă fusese lovit cineva. Lui Felix nu i se părea c-ar fi. Dar realitatea care sosise odată cu bătrânul și cu pușca lui de vânătoare se apropie și mai mult acum. Felix îi vedea porii, trăia această realitate cu toate simțurile lui.

Urmă fratele lui mai mic.

Vincent ajunse primul la a treia bancă și la ușa care era închisă, așa că își folosi patul armei și țeava ca să spargă vitrina, distrugând ecranul de televizor, și intră în fugă. Le ordonă angajaților să se *întindă pe jos*, așa cum trebuia să facă, și toți se supuseră.

În afară de o doamnă în vârstă.

Aceasta se îndreptă spre el cu mâna întinsă, ca și cum i-ar fi cerut ceva, probabil să fie lăsată să iasă. O mână întinsă care fu interpretată greșit. Vincent se întoarse și își armă pistolul dintr-o singură mișcare, înainte să-și dea seama că bătrâna nu era o amenințare. Cu pistolul îndreptat spre ea, bătrâna începu să se roage atât de tare încât se auzea până la

mașină.

— Nu trage, te rog, nu trage!

Lipsise o singură apăsare. Fratele lui mai mic aproape că ucisese pe cineva. Iar realitatea nu fusese niciodată atât de prezentă ca atunci când Vincent rămase nemișcat, cu pistolul îndreptat în jos, încercând să înțeleagă ceea ce aproape că făcuse.

Apoi, cele trei filme paralele reveniră la cursul lor stabilit.

Spărgătorii ieșiră din a treia bancă prin spărtura tăioasă din ecranul stricat de televizor, se repeziră la mașină, aruncară genții înăuntru și deschiseră ușa laterală, în timp ce Felix cobora arma de război și o punea pe locul din dreapta.

Câteva clipe mai târziu, făceau slalom printre mașinile din trafic, încremenite de frică pe stradă.

*

Vincent estimă că mergeau cu 120 de kilometri pe oră pe un drum foarte îngust. Prin gaură sufla aerul rece și întregul plafon zăngănea.

În fața lui, Leo răscolea geanta plină de bancnote roșii.

— La dracu', la dracu', la dracu'! Două milioane, toți înroșiți!

Vincent încă simțea încordarea degetului său de pe trăgaci, atunci când se uita la ridurile și la părul grizonant al femeii, îi putea auzi rugămintea să fie lăsată să plece.

Fusese curajoasă, se gândi el. Și casiera fusese la fel de curajoasă când, în ciuda groazei, făcuse ceea ce fusese instruită să facă, furișând un pachet cu vopsea printre banii pe care îi cerea spărgătorul.

— Ce vacă împuțită, totul e înroșit!

Leo continua să țipe, iar Vincent ridică privirea spre coroanele copacilor, prin gaura decupată. Pădurea devenea mai deasă. La câțiva kilometri de oraș și la mică distanță de drumul de pădure pe care avea să cotească Felix.

— Și voi doi? Cât ați luat?

— Nu știu, răspunse Jasper.

— Estimează și tu, ce naiba!

— Maximum… patru sute. Împreună. Trezoreria din prima bancă era complet goală.

Răspuns greșit.

Geanta ricoșă de perete când Leo o aruncă în spatele camionetei.

— Patru sute de mii de coroane amărâte!

Coroanele copacilor nu mai erau o masă comună, Vincent distingea acum copaci individuali. Încetiniră și ieșiră de pe autostradă, apoi Felix acceleră din nou și suprafața neregulată începu să se izbească de șasiu.

Nu mai era mult până la întunericul protector din spatele peretelui. Drumul de pădure se lărgi și începu să urce încet. Erau la jumătatea dealului când se auzi primul bufnet. Vincent îl auzi și îl simți. O

lovitură clară. Următoarea lovitură fu și mai puternică, ca și cum ar fi fost dată cu un ciocan de lemn. Și atunci începură să piardă viteză. Și Vincent își dădu seama imediat.

Este un sentiment ciudat atunci când se oprește motorul.

Camioneta era pe o pantă abruptă. Felix trase frâna de mână și sări jos.

— E... mort complet! Nu pornește!

— Și voi!

Cu o lanternă în mână, Felix se rostogoli sub camionetă.

— Conducta de benzină, Leo. E complet distrusă!

— Ești sigur?

— Da.

— Pachetul ăla nenorocit cu vopsea, acum asta... *La dracu'!*... la dracu'!... va trebui s-o împingem restul drumului până sus, apoi să o lăsăm să meargă singură până unde poate. Și restul să mergem pe jos. O să întârziem cel puțin 20 de minute!

Opt brațe tinere împinseră o camionetă grea în susul dealului și fiecare metru mai consuma puțin din timpul rămas. Când ajunseră în vârf, Felix sări înăuntru și viră până când roțile aproape se opriră, intrând direct în pădure. Mai erau aproape doi kilometri până la locul de întâlnire. Începură să alerge.

Camioneta era exact unde o lăsaseră cu aproape o oră în urmă, la marginea drumului, înconjurată de copaci, o stâncă

și o stivă mică de cherestea. Dacă cineva ar fi trecut pe acolo și ar fi fost curios să deschidă ușile, ar fi văzut exact ceea ce Vincent, Leo și Jasper vedeau acum, în timp ce ridicau ușile din spate. Baloți de izolație aspră, agățătoare, lânoasă. Săriră înăuntru și își croiră drum printre ei, spre peretele dinspre cabină. Și îl desprinseră. Era o iluzie. Un perete detașabil, care deschidea o cameră secretă, pe care o construiseră săptămâna trecută, în garajul lor din Tumba. Acolo aveau să stea în timpul călătoriei spre Gothenburg și al următorului schimb de mașină.

— Douăzeci și șapte de minute întârziere.

Poliția avusese deja timp să instaleze puncte de control.

Felix aproape terminase. Se schimbă din hainele de spargere în hainele lui de lucru, deoarece el avea să conducă.

— Bați de două ori în perete dacă e nevoie să tragem siguranțele armelor. Bine?

Felix dădu din cap și puse la loc peretele fals.

În spațiul mic era întuneric complet.

*

Era strâmt și Vincent stătea lipit de Leo, aproape deasupra lui, pe când se zdruncinau la trecerea de pe drumul de pământ pe cel asfaltat. Jasper era la fel de înghesuit în Leo, pe partea cealaltă. Stăteau într-o beznă completă. Tipul de

întuneric care era viu, organic, un țesut care creștea din perete și intra în cabina unde stătea Felix. De fiecare dată când Leo expira, scurt și intens, Vincent simțea cum aerul cald îi mângâie obrajii.

Și, de fiecare dată când camioneta încetinea puțin, erau înghițiți de întuneric, iar el putea simți în piept mișcările mașinii.

Dar nu și de data asta.

Felix oprise cu adevărat.

Apoi auziră prima bătaie. Și apoi pe a doua.

Vincent simți cum Leo își întoarce trupul ca să tragă siguranța armei, iar Jasper la fel, un clinchet care ricoșă în jur, și își dădu seama că asta era ceea ce așteptase toată seara și toată ziua.

Asta n-o să meargă bine.

Știa cum arată un baraj rutier. Două mașini de poliție cu lumini albastre rotative. Patru agenți — unul din ei ținând în sus un semn pe care scria POLIȚIA, cerând vehiculelor să oprească.

Nici Felix nu dormise. Nu spusese nimic, dar Vincent văzuse asta în ochii lui. Stătuse treaz timp de 30 de ore.

Coborî geamul, iar ei auzeau totul prin peretele subțire.

— Permisul de conducere, te rog.

Nu era o voce bătrână. Puțin mai matură decât a lui Leo. Apoi tăcere, Felix își ținea portofelul în buzunarul de la piept, probabil că acum îl scotea.

— Încotro mergi și de unde vii?

— De unde vin?

— Unde ai fost?

— S-a întâmplat ceva?

Se lăsă iar tăcerea. Probabil că polițistul îi examina permisul, în timp ce colegul lui aștepta la mică distanță.

— Am întrebat unde ai fost și încotro te îndrepți.

— La o casă de vacanță din Tylösand. Pe coastă, plaje cu nisip alb, al naibii de frumos. Am închiriat-o. Primii chiriași sosesc peste o lună. Din Stockholm, și plătesc bine de tot. Montez niște izolație în una dintre camere, pentru ei. Materialele sunt în spate.

— Vrei, te rog, să cobori?

Portiera se deschise. Se auzi un bufnet când Felix aterizează pe pământ.

— Și, te rog, deschide în spate.

Pași pe lângă partea laterală a camionetei. Vincent îi recunoscu pe ai lui Felix. Pașii polițistului erau mai ușori, punea picioarele pe pământ mai încet — poate că nu era la fel de mare. Apoi ușile se deschiseră spre exterior. Acum polițistul vedea direct în interior.

Și lumina începu să se strecoare înăuntru prin fanta de sus, acolo unde peretele secret se întâlnea cu plafonul. Puteai să vezi umbra polițistului, în timp ce acesta se mișca.

Vincent își ținu respirația. Închise ochii. Încercă să se concentreze asupra lui

Felix, care probabil vorbea cu celălalt polițist.

În mintea lui, Vincent văzu iar părul grizonant al bătrânei, ridurile ca niște inele de copac, ceea ce-l făcu să creadă că era probabil înțeleaptă, mâna ei întinsă spre el.

Baloții de izolație de cealaltă parte a peretelui erau dați la o parte. Plasticul din jurul lor se freca de podea. Acum polițistul era aproape. Stofa hainei lui se agăță, în timp ce el se întorcea, și hârșâi pe perete.

Orice se putea întâmpla. Oricând. Jasper avea să tragă dacă poliția îi descoperea. Și Leo. Dar Vincent nu trăsese siguranța lui. Nu încă.

Cineva se sprijinea acum de peretele secret. Unul dintre agenți. Prin fanta de sus intra puțin mai multă lumină. Leo și Felix o construiseră, iar ei făceau treabă bună de obicei. Dar ce-ar fi dacă… Dacă greutatea unui trup îl făcea să cedeze?

— Ce căutați?

— S-a produs un jaf.

— Un jaf?

Pleacă de aici.

— O spargere de bancă. Și nu una. Trei.

Pleacă de la perete. Acum.

— M-am săturat de astea, spuse Felix.

Vincent deschise ochii. Îl vedea cum dă din umeri și scutură din cap.

— Te gândești… oare de ce neghiobii ăștia nu-și iau o slujbă ca noi toți?

Polițistul nu se mai sprijinea de perete.

Părea că se depărtează, hainele lui se frecau de plasticul din jurul baloților împachetați strâns.

Polițistul sări din camionetă, iar cele două uși se închiseră.

Întunericul îi cuprinse iar, viu ca mai înainte. Afară se auziră pași, Vincent îi putea distinge, iar Felix le spunea polițiștilor ceva despre faptul că făceau o treabă bună. Realitatea se sfărâmase pentru câteva minute, milioane de cioburi care cădeau ca niște bucăți de sticlă în spatele pleoapelor lui. Acum Vincent le puse la loc, una câte una. Dar acestea nu se mai potriveau.

Motorul camionetei porni.

Cioburile nu aveau să mai fie puse niciodată în locurile lor.

Vincent era convins de asta. Singurul lucru de care era ferm convins. Și simți cum viteza lor creștea și își croia drum din nou spre pieptul lui.

57

Vincent băuse conținutul paharului atât de încet, încât acesta devenise treptat călduț și apoi stătut. Era atent să nu se îmbete. Nu aici. Fusese pe punctul de a adormi de mai multe ori, o noapte fără odihnă îl lăsase doar cu puțină concentrare și teamă. Mai era puțin și apoi aveau să pornească spre casă, zgomotul șinelor de tren avea să-l legene și să-l adoarmă, iar imaginile unui jaf triplu aveau să se estompeze — acel moment în care aproape că trecuse de la a fi spărgător la a fi ucigaș. Un singur moment care despărțise realitatea în două alternative distincte.

Se uită pe fereastra barului din spatele gării centrale din Gothenburg.

Jasper.

Ieșea din magazinul 7-Eleven de vizavi cu pași săltăreți, deși nici el nu dormise, aducând ziare cu titluri precum JAF TRIPLU. LIGA MILITARĂ, însoțite de o imagine cu Jasper purtând cagulă neagră, surprinsă de o cameră de supraveghere exact înainte ca el să tragă în ea. Jasper era congestionat și afectat. Aruncă ziarele pe masă, apoi se duse la bar după a treia bere și a treia cinzeacă de Jägermeister, pe care o dădu pe gât lângă tejghea.

— Ai văzut? A sosit ultima ediție!

— Zece minute până la plecare.

— Trei bănci afurisite, Vincent, îți

imaginezi, ce nebuni afurisiți!

Ridică ziarele în aer. Vorbea prea tare. Și se uita în jur, ca să se asigure că oamenii îi dădeau atenție.

— Jasper, încetează, spuse Vincent încet.

Jasper râse, răgușit și incoerent, după atât de mult alcool într-un timp atât de scurt, pe când lua unul dintre ziare și arăta spre o fotografie mare.

— Ai văzut? Tipul ăsta?

— Sunt polițiști afară! I-am văzut. Mai mulți! În gară! Și… încetează, ce Dumnezeu!

Vincent nu voia să stea acolo cu Jasper. Voia să vorbească cu frații lui, cu Leo, care conducea camioneta undeva pe autostrada E4 sau cu Felix, care era pe punctul de a decola de pe aeroportul Landvetter, urmând să aterizeze în Stockholm 45 de minute mai târziu. Avea nevoie de ei, aici, acum.

Despărțirea de după jaf fusese încă o modalitate de a nu atrage atenția; totuși, aici, Jasper exact asta făcea, împroșcându-și agresivitatea peste tot în jur, ca să provoace, de parcă spargerea încă îl mai urmărea și el trebuia să se elibereze cumva.

— Ascultă… toată lumea vorbește despre asta. Despre ce crezi că citește bunicuța de acolo? Și tipul de acolo, care își pune pe furiș Smirnoff în cafea, crezi că n-a văzut reportajele de la televizor? Nu e

ciudat dacă și noi facem la fel. E al dracu' de ciudat dacă *nu* facem asta! Relaxează-te, frățioare.

Frățioare.

— Ai văzut ochii lui Leo? Când și-a dat seama că peste jumătate din ei sunt roșii? *Eu* i-am văzut. *Eu* știu exact cum s-a simțit. Eu și cu Leo… noi am plănuit asta împreună. Și apoi casiera aia nenorocită îi pune un pachet de vopsea în geantă! Toți banii sunt roșii, complet inutili acum. Va trebui să-i ardem.

— Jasper — taci din gură.

— Dar am fi avut o grămadă de bani, frățioare, dacă n-ai fi irosit atâta timp ca să vorbești cu angajații, ca un pămpălău! Un spărgător de bănci nu trebuie să se alinte cu angajați! Am fi putut să mai luăm câteva milioane, fir-ar al dracu'!

Să se alinte.

Asta îl atinse din plin pe Vincent.

Trebuia să iasă de acolo, așa că se ridică, luă geanta de sub masă și o puse pe umăr, simțind conturul unui pistol pe șold. Vincent se îndreptă spre peron și spre trenul de Stockholm, în timp ce Jasper alerga în urma lui.

— Frățioare, să te alinți cu angajații.

— Am obținut cheile, nu-i așa?

— Le-ai *obținut*? *Iei* cheile. Le pui țeava la tâmplă. Până când le ai în mână.

Nu se putuse abține. Indiferent cât de mult vorbea idiotul ăla lângă el, Vincent avea să se întindă pe locurile din tren și să

doarmă. Nu putea, nu avea cum să îi mai răspundă lui Jasper.

— Dar ascultă-mă. Leo a explicat că suntem o companie adevărată. Și în acest caz Leo… care deține compania, e ca un director, iar eu… sunt un fel de supraveghetor, și tu, Vincent, ești doar un practicant, un stagiar micuț, de aia te alinți cu angajații. Leo știe asta. De aceea mă pune pe mine să mă ocup. Să fiu dur cu angajații. Și așa sunt. Dur. Nu ca tine, frățioare.

Vincent se urcă în vagon și o luă pe coridorul îngust, cu mâna la spate, ținând geanta aliniată pe lângă trup — nu voia să împungă alți pasageri cu o pușcă automată, în timp ce trecea pe lângă ei. Exista un singur compartiment la capătul fiecărui vagon. Vincent trase perdelele, închise ușa și puse geanta pe raftul pentru bagaje, apoi se întinse pe trei locuri, cu geaca peste cap.

În timp ce stătea lungit acolo, bufnetul garniturilor dintre șine urca și îi intra în corp, un cântec de leagăn având același ritm precum culorile și micile scânteieri care îi treceau lin prin spatele pleoapelor. Dar peste zece minute veni controlorul să le verifice biletele, apoi Jasper se ridică în capul oaselor pe scaunul lui, își coborî geanta și își băgă piciorul în coastele lui Vincent, o gheată cu vârf de oțel.

— Vrei și tu?

Jasper puse geanta jos, scoase o bere și

o deschise cu degetul prin inelul de metal. Țâșniră picături de bere, aterizând și pe fața lui Vincent.

— Te rog, nu-mi deschide aia în față.

Jasper se uită iar în geantă. Patul rabatabil de lemn al armei se vedea clar, ca și pungile de plastic pline cu bancnote pătate cu roșu. Scoase încă o cutie și i-o întinse lui Vincent, care scutură din cap.

— Ce ți-am făcut ca să mă urăști atât de mult? Hm? Frățitoare?

— Nu suntem frați.

Îi răspunsese din nou. Și vedea cât de mult îl satisfăcea asta pe Jasper. Dar Vincent își simțea capul atât de greu…

— Dacă eu vreau să-ți spun frățioare, atunci îți spun. Tu ești cel mai mic, nu-i așa? De asta habar n-ai ce făceam înainte Leo și cu mine — pentru că erai doar un plod micuț și mucos.

Vincent voia să gândească limpede, dar ochii uscați îl usturau, iar părul de pe ceafă parcă îl electrocuta.

— La fiecare jaf, frățioare… Leo intră primul, eu intru ultimul, iar tu ești la mijloc, cel mai sigur loc. Te protejăm — Leo și cu mine am stabilit asta.

Jasper începu să strângă cutia goală în mână, nu mult, dar suficient cât să scoată sunetul enervant al unei porțiuni înfundate care revine la loc.

— Tragem o grămadă de focuri, dar păstrăm întotdeauna câteva de rezervă, în caz că vreunui polițai nenorocit îi vine

ideea să ne urmărească. Nu te-ai întrebat niciodată, frățioare — de unde vine toată muniția aia?

Porțiunea înfundată. Înăuntru, afară. O limbă a secundelor care ticăie. Jasper duse cutia mai aproape de urechea lui Vincent.

— Dacă ai ști câte am făcut pentru tine, Vincent. În fiecare zi, timp de șase ani. Iar tu stai aici cu atitudinea asta. Dă-o dracului!

Era provocat. Vincent știa asta, o simțea.

— Șase ani… despre ce dracu' vorbești?

— Despre ce vorbesc? De unde crezi că am obținut explozivii de plastic și fitilul cu care am aruncat în aer podeaua depozitului?

Îl durea pretutindeni, iar Vincent nu voia decât să doarmă.

— Serviciul militar. Mai întâi Leo a luat ce aveam nevoie. Apoi eu.

Dar acum parcă îi revenea puterea încet, în timp ce asculta.

— Ultimele antrenamente, frățioare. Încep cu transportarea unui camion plin de cutii sigilate, pe care le pun pe marginea drumului, în zăpadă. Arme. Explozivi. Muniție. După o vreme, le e imposibil să mai țină evidența tuturor, dar Leo știa, ca și mine, că abia când antrenamentul lua sfârșit, iar totul era pregătit să fie dus înapoi, atunci lăzile erau inventariate.

Cu cât mai tare vorbea acest prost afurisit, cu atât mai sigur era Vincent că nu aveau să mai spargă niciodată o bancă împreună.

— Apoi, frățioare, când eram noaptea de gardă, luam cu noi saci negri pentru gunoi. Aveam trei ore, în zăpadă, ca să scoatem cartușele, fitilul sau grenadele de mână. Saci negri pe care îi îngropam, după care ne întorceam la posturile noastre.

Nimic altceva nu mai exista în afară de gura lui Jasper, care vorbea la nesfârșit despre Leo, de parcă Leo ar fi fost Jasper și Jasper ar fi fost Leo.

— Și știam că după acel antrenament avea să urmeze o inspecție completă și că o să întoarcă tot regimentul cu fundul în sus.

De parcă Leo ar fi fost Jasper și Jasper ar fi fost Leo.

— Pur și simplu cu fundul în sus, frățioare, ca percheziția unei case, iau totul la mână. Dar nu au găsit nimic. Nimic, frățioare.

Tu nu ești fratele meu.

— Înțelegi? Am plănuit asta timp de șase ani, frățioare — eu și cu Leo. E ciudat, știi… chiar dacă tu ești fratele lui mai mic, eu îl cunosc mai bine decât tine. Când intrăm într-o bancă, între mine și Leo există o conexiune pe care voi nu o aveți. Știm exact ce va face celălalt.

Vincent se ridică brusc, în mijlocul vagonului care se clătina. Făcu asta pentru

că voia să lovească acele buze care se mișcau, să golească puțina energie care mai rămăsese în trupul lui obosit.

— Eu și cu Leo. Noi putem face orice. Am blocat toată poliția cu o bombă mică și amărâtă. Imaginează-ți ce am putea face data viitoare!

— O bombă căreia tu i-ai scos inelul de siguranță, Jasper!

Simți cum vârfurile degetelor apăsau tare în palmă.

— Sunt sigur că tu ai fost! Ca și Felix, am fost sigur tot timpul!

Jasper scutură din cap, așa cum făcuse în toate celelalte dăți. Dar apoi păru că se răzgândește. Și zâmbi.

— Știam că poliția o să trimită un robot pentru bombe.

— Deci tu ai fost?

— Știu ce fac, frățioare — nu avea cum să se întâmple nimic serios.

— Tu ai scos inelul de siguranță! Și ai negat asta!

— N-a murit nimeni. Așa-i?

— Ai mințit! L-ai mințit pe Leo! El a avut încredere în tine! Dar tu nu înțelegi asta pentru că ești… singur, nu ai niciun frate!

Vincent se așeză, își îndreptă degetele care i se albiseră la vârfuri și, în sfârșit, în compartimentul de tren se făcu liniște. Ceva din interiorul lui se ușurase.

— Deci sunt… singur?

— Da.

Jasper continua să-l privească fix și inexpresiv, în timp ce deschidea fermoarul genții ca să mai scoată o bere. Dar nu asta ridică el acum, ci un pistol mitralieră.

— Și… nu am niciun frate?

— Niciun frate.

Jasper desfăcu patul armei și își trecu mâna peste țeava ei.

— Frățioare? Știi ce aș putea să fac acum? Ceva ce se poate face de unul singur. Fără frați.

Jasper se ridică de pe banchetă atât de repede, încât Vincent nici măcar nu înțelese ce se întâmpla, până ce nu-l văzu pe Jasper că se lasă într-un genunchi și îi pune țeava la cap. Aceasta îi zgârie tâmpla, iar Vincent se lăsă încet pe spate, sprijinindu-se de tetieră.

— Atunci îți explic eu, frățioare. Ascultă-mă. Cu asta — cred că o simți, nu? — pot să fac orice vreau eu.

Vincent nu mai fusese niciodată atât de aproape de moarte.

Își dădu seama că devenise agentul de pază dintr-o mașină blindată sau casierul din spatele ghișeului, că schimbase locul cu ei.

— Jasper, trebuie să…

Jasper apăsă mai tare. Vincent începu să sângereze acolo unde țeava armei îi zgâria pielea.

— Nu l-am mințit pe Leo, înțelegi asta?

Ținu arma acolo în timp ce pe coridor trecea cineva, iar altcineva râdea și vorbea

tare de cealaltă parte a peretelui subțire.

— Înțelegi asta? *Frățioare?*

Vincent nu era sigur dacă într-adevăr capul lui se mișca. Trupul nu mai răspundea, însă încercă să dea din cap. Jasper lăsă arma jos la fel de calm pe cât o ridicase, o plie și o băgă la loc în geantă, închizând fermoarul.

Alți pași afară. Alte voci.

Vincent stătea perfect nemișcat.

Nouă jafuri. Și nu își dăduse seama că era atât de simplu; poți lua ce vrei dacă ai o armă în mână.

58

Un grup de deținuți se așeză pe o bancă din curtea cu pietriș, trăgând din țigări în vântul rece de aprilie, o pauză scurtă de la locurile lor de la linia de asamblare din atelierul fabricii, unde tăiau și asamblau blocuri pătrate de lemn pentru 11 coroane pe oră. Erau îmbrăcați în haine țepene, matlasate, care nu li se potriveau și care îi aminteau lui John Broncks de filmele vechi despre gulaguri.

Aici veți sta voi când o să vă prind.

Broncks privi în jur. Deși locuia singur, niciodată nu avusese o senzație de singurătate. Doar când se afla aici. Nimic pe lume nu părea mai zadarnic decât să aștepți pe cineva într-o celulă pentru vizite. Închisă ermetic. Vizitele dintr-o închisoare nu se refereau la fericire — se refereau la control și securitate.

O sonerie de telefon. Stridentă și metalică, asemenea celei de la ușa apartamentului unde ei împărțiseră o cameră până când John împlinise 14 ani, cu paturile atât de apropiate, și totuși nu i se păruse ciudat, chiar dacă niciunul dintre prietenii lui nu trebuia să împartă camera. Apoi zăngănitul cheilor, două clinchete metalice în interiorul ușii, iar bolțurile se retraseră din tocul armat.

Papuci și pantaloni scurți albaștri. Tricou alb cu logoul Serviciului Penitenciar Suedez pe piept. Și gardianul

cu jumătate de pas în urma lui.

Sam se lățise. Furia se transformase în mușchi. O față care nu lăsa să se vadă nimic, lipsită de viață. Cel mai dificil lucru era să trăiești în prezent, fără să ai posibilitatea de a-l simți.

Aici urmează să stai tu. Și așa ar trebui să te porți.

Acesta vei fi tu, Fratele cel Mare.

— Ai făcut cerere din timp.

— Da, am…

— Dar nu am adus prăjituri cu mine nici de data asta. Nu ai venit aici în vizită.

Stăteau amândoi sprijiniți de perete. Nu exista nicio modalitate de a fi mai depărtați.

— Am mâncat ceva pe drum.

John trase unul din scaune și se așeză.

— Ultima oară când am fost aici, jefuiseră doar o mașină blindată și o bancă. Acum au jefuit o mașină blindată și opt bănci, au detonat o bombă în Gara Centrală și au o rezervă de peste 200 de arme automate.

Sam părea să zâmbească.

— La naiba, pare să se descurce destul de bine… cum îi ziceți… Liga Militară?

John își sprijini coatele de masă. Era la fel de șubredă ca scaunele.

— Aici sunt 463 de deținuți pe termen lung. Iar după 18 ani îi cunoști pe toți, Sam. Și ei, la rândul lor, cunosc pe toată lumea.

— Ascultă… am discutat deja despre

asta. Nu-i așa? *Dacă* aș ști ceva, cu siguranță n-aș spune ce știu unui polițai.

— Dar acum nu mai e ca data trecută. Sam — lasă băncile. Înainte să se dezlănțuie grupul ăsta, erau exact 13 arme automate militare nerecuperate. Acum sunt suficiente ca să doteze toate organizațiile criminale din Suedia cu care tu iei prânzul aici în fiecare zi. Fiecare mic gangster ar putea în curând să fie în libertate cu o armă de război. Și apoi nu va mai fi vorba de camere ciuruite de gloanțe — o grămadă de oameni nevinovați vor muri și nimeni nu poate să creadă că ăsta e un lucru bun, nici măcar cineva care *nu vrea să discute cu un polițai*.

Zâmbetul ironic dispăru, iar expresia lui Sam păru să se înmoaie puțin.

— Nu voi accepta asta niciodată, Sam. Ca nevinovații să fie răniți.

Însă doar pentru o clipă.

— Nu înțeleg de ce ești atât de obsedat de asta.

— Ți-am spus de ce. Nu voi accepta niciodată ca unii să-și rezolve problemele cu violență. Atunci când un agent de pază le arată fotografii cu copiii lui, iar ei îi bagă și mai adânc arma în gură, ca să obțină ce vor.

— Dar el era agent de pază. Dacă alegi să fii agent de pază, trebuie să accepți riscul. Mașinile blindate sunt jefuite.

— Dar casiera pe care au împins-o la podea? Care stătea întinsă cu răni pe

obraz? Nu va mai dormi niciodată fără să ia o pastilă? Ochii ei — dacă i-ai fi văzut ochii, semănau cu ai mamei noastre, de pe vremea aceea.

Sam se desprinse în sfârșit de perete ca să vină la masa unde stătea John. Venele de pe antebrațele lui semănau cu o hartă. Sam strânse spătarul scaunului de parcă ar fi vrut să-l strivească.

— Lucra într-o bancă. A ales să lucreze acolo. Știa că băncile sunt jefuite.

Sam nu fusese un infractor atunci când primise condamnarea la închisoare pe viață. Devenise infractor între acești pereți.

— Deci… tu crezi că e în regulă ce fac ei?

— Sunt aici de 18 ani — ce dracu'?

Strânsoarea mâinilor lui Sam de pe spătarul scaunului se relaxă puțin, iar pielea lor își recăpătă culoarea naturală.

— Stai acolo, pe scaunul ăla nenorocit pentru vizitatori. Iar eu stau aici. Tu ai ales să-l ții de mână. Eu am ales să ripostez.

Sam îl privea într-un mod pe care John îl recunoscu, lipsit de ironie, dispreț, ură sau vinovăție.

— Au încercat să mă facă să merg la un psihoterapeut o dată pe săptămână. Astfel încât un idiot să-mi spună că mi-am înjunghiat tatăl din cauza unei copilării nefericte. Că nu a fost… vina mea.

Se așeză în fața lui John, punându-și antebrațele lui cu vene proeminente pe

masă.

— Dă-o dracu'. Am ales să-l înjunghii pe nemernicul ăla. Eu sunt cel care stă aici. A vorbi despre ce s-a întâmplat atunci e ca și cum ai pune la nesfârșit o casetă. El e încă aici. Indiferent cum alegem să fim. Orice am face. Niciun psihoterapeut nenorocit nu poate schimba asta. *Acceptă* asta.

Dintr-odată, John dori să atingă acele brațe. Să pună mâna pe ele, dar trecuseră mulți ani de când ei doi avuseseră vreun contact fizic.

— N-am venit aici ca să vorbim despre el.

— Nu, ai venit aici pentru că vrei ca eu să fiu turnătorul tău.

Își amintea de ultima oară când pusese o mână blândă pe umărul lui Sam, care se trăsese înapoi ca și cum John l-ar fi lovit.

— Am auzit că ai stat cu el.

— Iar tu stai aici, Sam.

— L-ai ținut de mână.

— Deci tu trebuie să știi cine comite aceste jafuri.

— Mama mi-a spus. Ai stat lângă targă, ținându-l de mână. Acea mână de diavol care… te bătea.

— Sam, *trebuie* să fi auzit ceva. Un nume. O ascunzătoare a armelor. Întotdeauna vorbește cineva. Tu ești fratele meu, nu o să afle nimeni, doar îți dai seama de asta?

— L-ai ținut de mână. Dar vii aici, *frate*,

și ai impresia că o să alerg să pun întrebări din partea *ta*?

Sam apăsă pe butonul din perete, chemând gardienii.

— Vizita s-a terminat.

— *Deja?*

— Deja.

Exact ca ultima oară. Șaizeci de minute, după luni de zile, era prea mult. Și se făcu liniște. Se evitară până când John nu mai putu suporta.

— Sunt frați. Cel puțin doi dintre ei.

Doi gardieni sosiră pentru a-l escorta pe Sam, unul mergea înaintea lui, iar altul în spate. Ajunseseră la jumătatea drumului către scările care duceau la etajul inferior, când Sam se întoarse.

— John, nu vreau să te mai văd niciodată.

59

Leo scoase ușor cinci bancnote ude dintr-un bol plin cu lichid și le atârnă pe o sfoară de rufe pe care o întinsese între pereții garajului. Hârtia era grea, iar bancnotele se uscau într-o formă de U rigidă, și trebuiau să fie îndreptate cu fierul de călcat una câte una.

Sfoara de rufe traversa în lung și-n lat garajul mare, un acoperiș făcut din coroane de diferite valori ce se legănau și care nu mai erau nefolositoare.

Sacul de plastic pe care îl cărase cu 15 ore în urmă nu cântărise nimic, era plin cu bucăți de hârtie care-și pierduseră valoarea. Așa tratase Leo conținutul lui, atunci când închisese ușa garajului.

Valoarea lor nu mai putea fi pierdută încă o dată.

Dacă i-ar fi luat drept ceea ce erau de fapt — bani pătați cu roșu, în valoare de două milioane de coroane, bani adevărați care nu puteau fi folosiți — nu ar fi găsit niciodată o soluție. Furia lui, mânia lui față de casiera care le distrusese câștigul, strecurând înăuntru un pachet cu vopsea deghizat în sul de bani, i-ar fi împiedicat creativitatea, iar banii pătați ar fi ajuns să fie doar bucăți de hârtie fără importanță.

Începuse cu o hârtie de 500, întinsă între degete. Vopseaua roșie era ca o tăietură peste fața unui rege mort. O frecase cu degetul, dar vopseaua rămăsese

pe hârtie, la fel de neclintită. Fusese sigur că era obligat să-i ardă pe toți.

Apoi își văzuse degetul mare. Nu mai părea la fel. Pe piele era un strat, o peliculă roșie ușoară.

Vopsea nediluată.

Așa cum știe oricine se pricepe la construcții, vopseaua nediluată nu a reacționat cu altă componentă și, prin urmare, nu e permanentă.

Încă nu îndrăznise să se gândească la *două milioane*, nu încă, dar deschisese dulapul de metal cu lichide inflamabile, scosese sticla de plastic cu benzen și aruncase câțiva stropi pe bancnota de 500 de coroane. Roșul se dizolvase aproape imediat. Însă după doar câteva secunde, imprimeul inițial se dizolvase și el. *Era* posibil. Vopseaua roșie chiar dispărea. Acum trebuia doar să găsească tipul potrivit de solvent.

Renol. Metanol. Alcool metilic. Încercase chiar și cu acid acetic, înainte să-și dea seama că diluantul cel mai accesibil — acetona pură din punct de vedere chimic — funcționa cel mai bine. Ca și benzenul, dizolva cerneala inițială și imprimeul de siguranță în ultraviolete. Dar nu la fel de repede, nu la fel de distrugător. Timpul. Trebuia să găsească numărul exact de secunde. Și îl testase pe bancnotele mai mici, de 20 și uneori de 50 de coroane.

Timpul potrivit. Și echilibrul potrivit

între acetonă și apă, în boluri cu soluție.

Acetona, care putea fi cumpărată din absolut orice magazin nenorocit! O instruise pe Anneli să ia mașina și să cumpere 50 de litri, din locuri diferite, o jumătate de litru aici, o jumătate dincolo. În acest timp el continua să amestece, să măsoare, să cântărească.

Și în cele din urmă reușise.

După 114 000 de coroane distruse, spălă prima bancnotă care ieși perfect. Acetonă, apă, timp. Și două milioane de bancnote pătate aveau să fie curățate.

Atârnă ultimul șir de bancnote de 500 de coroane, când auzi o bătaie în ușă.

— Miroase ca într-o fabrică de vopsea, spuse Vincent.

— Trebuie să ventilezi puțin, Leo, nu e sănătos, zise și Felix, din spatele lui.

Leo purta mănuși de plastic lipicioase, iar mânecile și pieptul lui erau ude, așa că îmbrățișarea cu care îi întâmpina de obicei mai trebuia să aștepte.

— Am rezolvat. Vă vine să credeți? Am rezolvat!

Pe banca de lucru se afla un morman imens de bancnote roșii. În fața lor erau aliniate trei boluri mari de metal, umplute pe jumătate cu un lichid clar.

— Mai întâi le înmoi — în acetonă pură.

Mănușile galbene apucară un teanc de bancnote.

— Hârtii de 500 de coroane. Câte 20

odată.

Roșul se prelingea în timp ce Leo se uita la ceas. Cinci secunde. Apoi trecu rapid banii în celălalt bol.

— Jumătate acetonă și jumătate apă. Aici stau zece secunde.

Lichidul se transformă într-un roz-deschis, iar ultimele urme de roșu se dizolvau și hârtia udă fu mutată în al treilea vas.

— Apa curată stabilizează bancnotele. Trei minute.

Așteptară în tăcere, studiind textul din apă — BANCA NAȚIONALĂ A SUEDIEI. Totul părea să fie intact. Leo pescui una dintre bancnote și puse hârtia udă în palma lui înmănușată.

— Vedeți?

Atârna fiecare bancnotă, după ce aceasta terminase de înotat în ultimul bol.

— Jasper e aici? întrebă Vincent, iar Leo sesiză îngrijorarea din vocea lui.

— Nu?

— Vine aici?

— De ce să vină?

Leo căută fața fratelui său mai mic.

— Ce e?

— Nimic.

Nimic?

Era mai mult decât *nimic*. Avea să-l întrebe mai târziu.

Un pas în spate. Încăperea plină cu bani era o imagine minunată: reușise. Nimeni în afară de el nu spunea când era

gata ceva. Chiar dacă fusese nevoie de 114 400 de coroane ca să rezolve problema, bancnotele roz care zăceau într-o găleată mai puteau fi folosite.

— Astea au fost distruse în timp ce făceam experimente, dar merg la benzinării automate. Le-am testat deja. Trebuie să fim atenți să răzlețim locurile din care luăm benzină.

Felix își învârti mâna printr-o găleată plină de hârtii decolorate.

— E o prostie să arunci astea înapoi pe piață — o să ajungă la poliție.

— Dimpotrivă, își vor da seama că, oricât de mult se străduie să ne oprească, nu vor reuși. Nici măcar cu pachetele cu vopsea.

Leo chicoti, vaporii de acetonă îi învăluiau creierul și-l făceau să se simtă moleșit.

— Tembelul ăla de Jasper nu vine încoace?

Felix îi adresase întrebarea lui Leo, dar privise spre Vincent.

Leo își scoase mănușile de plastic.

— De ce întrebați întruna de el? Despre ce e vorba? Nu e aici. Și nici nu vine. Ești mulțumit?

— Nu, nu sunt mulțumit. Și nici Vincent nu e mulțumit. Dar sigur, de ce ar veni aici acel idiot afurisit? Pun pariu că e mahmur azi, a băut destul pe tren încoace.

— A băut?

— Da.

Leo se întoarse spre Vincent.

— Vincent, a băut?

— Da.

— În preajma altor călători?

— Da.

— Fir-ar al naibii… noi bem aici! După aceea. Nu pe lângă alți oameni. Nu vrem să fim observați.

— El a fost observat. Nu-i așa, Vincent?

Era evident. În spatele cuvintelor lui Felix era o presiune care încerca să se elibereze.

— Nu-i așa, Vincent?

Vincent nu se uită le Leo, nici la Felix. Privea doar în fața lui.

— Nu știu despre ce vorbești. Las-o baltă.

Leo așteptă. Vincent nu mai zise nimic. Dar avea să spună mai târziu, Leo era sigur de asta.

Vărsă în chiuvetă conținutul celor trei boluri de metal, apoi o clăti. Le umplu din nou, în același mod.

— M-am gândit la următorul jaf, spuse Leo.

— Următorul jaf ? Trebuia să ne oprim după ăsta. Un jaf triplu. Și apoi gata, zise Felix.

Mănușile galbene intrară iar în acțiune. Un nou mănunchi de bancnote roșii, luate din grămadă.

— Așa e. Dar acum câștigul nostru nu e tocmai cum ne așteptam. Ce trebuie să spălăm aici și ce avem în camera armelor

o să ne ajungă maximum câțiva ani, cu toate cheltuielile.

— Apoi ne luăm o slujbă ca toată lumea.

Modul lui Felix de a fi sarcastic îi străpungea mecanismele de apărare.

— Nu o să fie nevoie. Pentru că o vom facem iar.

— Să facem iar… ce?

— Ullared. O să lovim aceleași bănci, toate trei, din nou. O repetare. Am făcut deja toate greșelile. Nu o să le mai facem iar. Între 10 și 15 milioane!

Prima înmuiere. Teancul conținea zece bancnote de 500 de coroane și zece de 100.

— Vorbesc serios. Totul e deja plănuit. Peste câteva luni. Niciun polițai din Suedia nu o să se aștepte la asta. Aceleași bănci!

Cinci secunde. Bancnotele trebuiau să treacă în bolul următor.

— Am fost opriți la barajul rutier, protestă Felix.

— Și tu te-ai ocupat foarte bine de asta!

— Și dacă deschideau peretele din spate? Dacă scoteau baloții de izolație și își dădeau seama că era un perete fals?

— Nu și-au dat seama.

— Dar dacă își dădeau?

— Îi împușcam în picioare.

— Dacă ratai, ar fi…

— Felix, ce naiba, noi jefuim bănci, suntem înarmați, avem muniție de război, dacă ei scot armele, cineva ar putea să moară, și eu o să mă asigur că nu noi o să

fim ăia.

— Și dacă ni se întâmplă ceva? Leo, dacă ți se întâmplă ceva ție, mie sau lui Vincent?

— Atunci preluăm controlul unui spital. Preluăm controlul unui salon. Sau luăm un doctor cu noi.

Al treilea vas. Avea iar timp suficient.

— Leo, fir-ar a naibii, ești amețit de acetonă?

— Înaintea fiecărui jaf verific întotdeauna adresele tuturor chirurgilor care stau în apropiere, și o să continui să fac asta.

— Chirurgi?

— Dacă unul dintre noi e împușcat, nu putem să mergem la urgențe, nu-i așa? Atunci va trebui să luăm pe cineva cu noi. Ne ducem acolo, îl aruncăm pe doctor în portbagaj și luăm ce materiale medicale are el acasă. Am avut întotdeauna ac și ață în mașină, cu noi, și dezinfectant cu care să curățăm rănile de glonț.

Hârtia se stabilizase. Perfect. Din nou. Leo îi întinse bolul lui Felix, care era cel mai aproape.

— N-am venit aici să atârn bani pe sfoară. Și nici Vincent. Pentru că n-o să mai facem chestia asta niciodată.

Leo îi întinse atunci bolul lui Vincent, care scutură din cap, asemenea lui Felix.

— Ce vrei să spui… că nu mai facem asta?

— Nu mai facem asta. În sensul că *nu*

mai luăm parte la asta, spuse Felix.

— Despre ce vorbești?

— Eram pe un deal când am comis primul jaf. Și abia dacă mai ținusem o armă în mână până atunci. Stăteam acolo și mă uitam prin cătare când tu ai trecut cu mașina blindată, și am apăsat puțin pe trăgaci, spre mașina din spatele tău. Aproape că decisesem să împușc doi oameni care, întâmplător, mergeau în direcția greșită.

— Dar nu i-ai împușcat.

— Și acum… ultima oară, când ieșeam prin plafonul mașinii, cu o mitralieră nenorocită în mână! În miezul zilei! Mă vedea toată lumea. Eram pregătit să trag în oricine mi se punea în drum.

— Dar n-ai tras.

— Și Vincent? Fratele nostru mai mic. Aproape a împușcat o bătrână care doar cerea ajutor! Fratele nostru mai mic!

— N-a împușcat-o.

— Eu sunt aici. Vincent e aici. Exact la linia de demarcație. Și când ești exact la linia de demarcație, următorul pas pe care îl faci… e peste ea. Dacă polițiștii ar fi hotărât să se uite foarte atent în spatele baloților ălora și v-ar fi găsit acolo… înțelegi?

— Felix? Uită-te la mine. Repetă ce spun eu. Nu au făcut asta.

— Ni s-a terminat norocul. Data viitoare, la naiba, glonțul a pornit din pușcă de mult. Și o să lovească, Leo. Pe ei,

sau pe noi.

Leo avea încă patru bancnote ude în mână, dar Vincent îi stătea în drum.

— Leo, noi… adică Felix și cu mine… ne mutăm în Gothenburg.

Vincent îl privea rareori în modul acela.

— Am închiriat un apartament.

Leo așteptă ca el să continue, dar Felix vorbi în locul lui.

— Tu te-ai dus cu mașina la Stockholm. Vincent a mers cu trenul, cu acel idiot despre care o să discutăm după aceea, indiferent ce spui tu, Vincent. Iar eu am luat avionul de pe Aeroportul Landvetter. Atunci am făcut-o. Mi-am schimbat biletul. Erau mai multe apartamente în *Gothenburg Post*. Scumpe, și voiau chiria pe trei luni înainte, dar era în oraș. Apartament cu trei camere. Fiecare cu dormitorul lui.

Pe pantofii lui Leo se forma o mică baltă, care se prelingea pe podea. Acesta atârnă ultimele patru bancnote din grămadă.

— Mă doare-n cur câte camere are.

După ce atârnă bancnotele, putu să se concentreze la altceva.

— Și ce dracu’ o să faceți voi în Gothenburg?

— Să studiem. Eu o să fac niște cursuri la Chalmers. Iar Vincent o să se înscrie la liceu.

— Sper că nu vorbești serios.

— Weekendul ăsta. Ne mutăm.

— Zău? Amândoi? Serios? Cred că glumești.

— Nu glumim deloc. Așa că acum poți să faci ceea ce ai zis că o să faci.

— Ce anume?

— Să le vinzi armele. Ai spus că asta o să faci după ce terminăm. Așa că poți să te debarasezi de chestiile alea și să primești banii și o să fii în regulă.

— Dar trebuia să facem asta împreună! Era lovitura finală!

— Acum nu mai e cazul.

— Lucrați… pe la spatele meu? Așa procedăm acum? Ar trebui să avem încredere unii în alții. Să ne spunem întotdeauna unii altora totul, întotdeauna. Lucrați pe la spatele meu, nu spuneți nimic și aranjați totul. Și îmi spuneți *după!* Când nu mai pot… când nici măcar nu mai am vreo posibilitate.

Vincent privi în jos, spre podea.

— Dacă-ți spuneam… te puneai în drumul nostru. Ne-ai fi convins.

— În drum?

— Da.

— *În drum?* Păi, în cazul ăsta… ce dracu', dați-i înainte. Lucrați pe la spatele meu! Ce mai stați aici? Sunt sigur că aveți multe lucruri de împachetat, nu? Iar eu mai am de spălat încă un milion.

Un nou teanc de bancnote. De 50 și 20. Leo nu-i auzi cum pleacă.

60

Anneli ținea telefonul în mâna stângă și țigara în mâna dreaptă. Era plăcut să stea afară și să vorbească în lumina soarelui, iar dacă se sprijinea de perete era apărată complet de vânt. Apoi acel gol chinuitor care reverbera. De fiecare dată când închideau.

Îi era atât de dor de el.

Anneli trase adânc în piept fumul și îl lăsă să stea acolo, să umple vidul. Apoi se simți mai liniștită, știa că totul avea să iasă bine dacă reușea să suporte așteptarea. Exact ca în prima zi. La spital, furtunul fragil de oxigen de pe perete se rupsese când moașa trăsese de el, așa că rămăsese în seama unui necunoscut să alerge pe coridoarele spitalului cu fiul ei în brațe — care nu respira și avea încă apa în plămâni — iar pentru câteva minute groaznice, fusese convinsă că murise. Anneli fumase și atunci, pe balconul spitalului, lângă o scrumieră gigantică plină de sute de chiștoace de țigară.

Moașa ieșise atunci pe balcon. Sebastian plânsese pentru prima dată, respirase prima oară, apa din plămâni dispăruse. În seara aceea stătea lângă ea, într-o cutie de plastic plină de oxigen. Ea se uitase la el și era destul de sigură că și el se uitase la ea.

Sebastian fusese totul pentru ea. Și ea îl abandonase. Acum vorbeau la telefon de

trei ori pe săptămână și se întâlneau din două în două weekenduri.

Ea cunoscuse un bărbat mult mai tânăr, de 21 de ani, care era diferit de tatăl lui Sebastian, plin de energie, nebunie și putere, un bărbat care transforma în realitate visurile celorlalți.

Anneli fusese îndrăgostită. Încă mai era îndrăgostită. Iar lucrurile aveau să fie ca înainte peste un an, ea și Sebastian din nou împreună. După ce asta lua sfârșit. Atunci vor fi o familie, una adevărată. Nu trebuia decât să suporte așteptarea.

— Bună.

Anneli era orbită de soarele de primăvară. Femeia din casa de alături stătea la gardul de plasă, privind spre ea. Copilul era pe iarbă, puțin mai departe. Nu vorbiseră niciodată, dar o urmărise adesea de la fereastră pe această femeie, în timp ce grebla frunzele sau se juca cu o minge mare și galbenă cu cel mic.

Ca și Anneli cu Sebastian. Înainte.

— Bună.

Stinse țigara cu talpa pantofului, apoi se apropie de femeia care luă copilul în brațe. Anneli ar fi putut să-l mângâie pe obraji, jumătate din mâna ei putea să intre prin găurile gardului.

— Eu sunt Stina.

— Anneli.

— V-am văzut aici de ceva timp, dincolo de gard, și m-am gândit că sunteți cei mai apropiați vecini ai noștri, ați vrea

să veniți la noi la cină?

Uneori e nevoie de foarte puțin ca totul să pară diferit. Acesta era unul din acele momente. Asfaltul și gardul de plasă, cu sârmă ghimpată deasupra, nu putea să blocheze privirea. Persoana care stătea acolo avea o viață obișnuită, pe care voia s-o împărtășească cu Anneli. Poate că ar fi devenit o prietenă a ei, cineva cu care să discute orice discută prietenele. Nici măcar nu avea nevoie de fum în plămâni — liniștea veni oricum. Iar apoi, după doar câteva clipe, lui Anneli îi veni să danseze. Nu o închisese nimeni aici. Nu despre asta era vorba. Fusese decizia ei să rămână în această casă mică și urâtă, ea decisese să stea aici, ca să fie aproape de el, și era pregătită să aștepte viețile *lor* obișnuite. Dar până atunci aici exista ceva pe care ea nu-l crezuse posibil! *Bună, cu ce se ocupă soțul tău, a, e profesor, soțul meu sparge bănci.* Dar era posibil. Nimeni nu știa. Leo lucra în construcții. Iar ea ar fi putut să fie artistă. Sau șomeră. Sau pensionată din cauza problemelor cu spatele. O cină. Și apoi câte o cafea, din când în când. Poate să aibă grijă de copiii ei. O viață obișnuită.

Anneli păși înăuntru grăbită. Deschise larg ușa de la intrare, alergă în bucătărie și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Leo. Cafeaua lui se vărsă pe masă, dar ei nu-i păsa și îl îmbrățișă și mai strâns.

— Mergem la cină!

Leo se uită la ea. El fusese în altă parte.

— Uite! Femeia de acolo, de pe pajiște, ne-a invitat la cină. Vineri.

— La cină?

— Da.

— Anneli… nu mă interesează deloc vecinii cu cărucioare și câini pitici. Am venit aici din alte motive și… știi măcar cum îi cheamă?

— Pe ea o cheamă Stina, pe fiul ei Lucas și pe soțul ei…

— Nu mă interesează cum îi cheamă.

Leo știa că o rănise. Dar el voia să pună capăt lucrurilor, nu să le pornească.

— Ne-au invitat. Tu stai acolo, în garajul ăla, tot timpul! Vreau să mă întâlnesc cu oameni!

— Anneli? Uită-te la mine. Stina o să înțeleagă. După ce termin, după ce rezolv ce trebuie să rezolv — atunci putem să începem să ne gândim dacă o să luăm sau nu cina cu niște oameni care nu mă interesează.

Anneli îi dădu drumul.

Se uită la acest bărbat care stătea într-o bucătărie, cu spatele la ea, și își dori ca el să fie lângă ea, într-o mașină, în drum spre Farsta, să nu fi jefuit niciodată o bancă, și realiză că în clipa aceea trecuse peste o linie de demarcație, iar de acum înainte va fi mereu de cealaltă parte.

— Să mă duc acum, ce zici? Și ce să-i spun? Că nu putem veni vinerea asta pentru că soțul meu are o mică problemă pe care trebuie s-o rezolve, că frații lui nu

mai vor să spargă bănci cu el? Frații tăi… frații tăi afurisiți, întotdeauna e vorba doar de ei!

Anneli trecuse această linie, deoarece crezuse că era mai bine să facă parte din asta, să fie acolo și să știe. Dar frica ei nu slăbise, ci se agravase — de fiecare dată când ei își asumau un risc și reușeau să se descurce, ea știa că aveau să-și asume încă unul.

— Nu înțelegi? Nu mai am niciun prieten. Nu mai socializez cu nimeni.

— Și asta e vina mea?

— Nu pot invita pe nimeni aici. Nu pot… la naiba, nici măcar pe fiul meu.

Leo nu înțelegea frica. El nu purta cu el frica, așa cum făceau toți ceilalți. Lui Leo nu-i era frică niciodată. Sau nu își îngăduia niciodată să-i fie. Ca atunci când ea îl pierduse din ochi pe Sebastian — singura dată când se întâmplase asta — în mijlocul celei mai mari piețe din Stockholm, Sergel's Torg. Micuțul ei fusese lângă ea, apoi brusc nu mai era. Atât de rapid dispăruse. Atât de repede poți pierde controlul asupra timpului și spațiului. Ea tremurase, alergase peste tot, strigase, și-l imaginase pe Sebastian undeva singur, printre mașini sau lângă un necunoscut care îl duce de mână în altă parte — o unică imagine care însemna că nu-l va mai vedea pe fiul ei niciodată.

— Eu fac pentru tine tot felul de lucruri, Leo! Tot timpul! În fiecare zi!

Lucruri pe care poate că nu vreau să le fac. Dar le fac — pentru tine!

Leo nu funcționa așa. O prinsese de mână acolo, în mijlocul mulțimii, și îi spusese *tu te duci în partea aia, eu în partea asta, ne întâlnim aici peste cinci minute și ne separăm din nou.* Transformase frica în acțiune — căutarea devenise „clipa“ lui, în loc să-i permită acesteia să acapareze spațiul și timpul, cum se întâmplase în cazul ei. Asta făcea el, de fiecare dată. Și probabil de asta nu înțelegea deloc nevoia de a lua cina cu vecinii; pentru el, o viață obișnuită era doar o fațadă. Înțelegea utilitatea vieții de zi cu zi, dar nu și nevoia ei, deoarece decisese pur și simplu că nu exista loc pentru asta, așa cum decisese și că nu exista loc pentru frică.

— Nu te-am obligat niciodată să faci ceva.

— Aș vrea să faci asta pentru mine!

— Dacă nu vrei, Anneli, spune-mi. Dacă ți-e peste mână — nu o face. Așa cum eu nu fac asta.

— M-ai întrebat dacă vreau să stau în casa asta? O urăsc! O casă urâtă de piatră și cazarma aia nenorocită în care exersați în fiecare zi spargerea băncilor și…

Anneli nu plângea des. Acum plângea. Furia se transformase în lacrimi.

— Deciseseși deja că *tu* urma să stai aici! Îți doreai asta. Pentru că îți convenea *ție* — nu nouă! Peștera aia nenorocită din

camera de oaspeți care pute a vaselină și bucătăria asta nenorocită unde mai des ții tu ședințe decât luăm cine adevărate! Singurul lucru bun la casa asta, la *casa asta nenorocită*, e gardul ăla, pentru că de cealaltă parte locuiește o familie normală, care ne-a invitat la cină pentru că vor să mă cunoască. Să ne cunoască! Nu înțelegi asta?

Anneli stătea în fața lui, plângând, iar el ar fi trebuit să o liniștească, dar nu putea. Nu acum. Felix se mutase în Gothenburg. Vincent era pe drum. Iar Jasper trebuia să intre pe poarta aia dintr-o clipă în alta. Avea să o consoleze mai târziu.

O sărută pe frunte și plecă. Femeia de alături era încă în grădină. Ridică ochii și se priviră, iar Leo dădu din cap, pentru că așa fac vecinii.

Merse încet spre garaj. Acolo îi ceruse lui Jasper să vină. Aici, cu ușa încuiată, voia să-l întâlnească.

Dacă îl mai văd o dată pe tâmpitul ăla…

Ultimul lucru pe care i-l spusese Felix înainte să plece, ca și cum i-ar fi lăsat fratelui său furia lui. Stăteau în curte, Vincent intrase să-și ia rămas-bun de la Anneli, iar Felix îi șoptise lui Leo ceva ce Vincent îi interzisese să spună, despre o călătorie cu trenul.

Dacă îl mai văd o dată pe tâmpitul ăla, îl omor.

Felix îi lăsase lui Leo furia lui și

plecase. Acum Leo o purta de unul singur. În curând avea să o dea altcuiva.

Luă trusa de scule de pe raftul de jos și acolo, printre ciocane și șurubelnițe, era o bucată de folie de aluminiu pe care o rupsese de pe patul de campanie pe care dormise în pădure, în noaptea de dinainte de Ullared. Făcuse zece prototipuri diferite, le testase pe fiecare și multă vreme crezuse că izolația înăbușea cel mai bine sunetul. Până când înfășurase o fâșie lungă de folie de aluminiu în jurul țevii. Nu era perfect — dar era suficient de bine.

Un amortizor. Puse pistolul pe bancul de lucru și așteptă.

Un ciocănit. La început ezitant, apoi mai tare.

Leo ridică ușa rulantă.

Jasper părea obosit. Epuizat. Apoi zâmbi apologetic, de parcă nu era sigur pentru ce își cerea scuze.

— Voiai… să vorbești cu mine?

— Intră.

Zâmbetul nesigur rămase pe fața lui în timp ce intra, iar Leo coborî ușa rulantă în urma lui, fără să spună nimic.

— Să mor io, Leo, ai scos vopseaua.

Jasper înaintă și se opri sub sforile de rufe întinse între pereții scunzi ai garajului. Își plimbă palmele de-a lungul bancnotelor unduitoare de 500 de coroane și râse, ca și cum l-ar fi gâdilat. Zâmbetul de scuză se transformase în adulare.

— Leo, ești un geniu, poți să…

— Ai luat zece mii. Din banii curați.

— Da. Dar erau…

— Spune-mi. Cum e posibil? Cum poți să spargi zece mii în patru zile?

Jasper păru că expiră. Acum știa de ce venise aici — pentru bani.

— Cum? Leo, la naiba, ai uitat? Păi… inviți o gagică într-un bar, bei ceva înainte, asta face deja trei sute, apoi aperitive, felul principal, o sticlă de vin și… s-au dus deja o mie… apoi un club de noapte. Taxiul. Și apoi…

— Bun. Atunci poți să mai iei niște bani cu tine.

Luă un sac de plastic gol și-l întinse lui Jasper.

— Ia-i, fir-ar al dracu'! Sunt ai tăi, toți.

Jasper ridică mâinile, nu mai era amuzat.

— După ce împărțim ce a rămas la patru.

— Dar… data viitoare? Costă mult să plănuiești și să…

Acum nu mai fusese întrerupt, dar totuși se opri din vorbit și se uita la ceea ce ținea Leo acum în mână.

Un AK4. Dar nu era vorba de asta. Era vorba de ce era în jurul țevii. O bandă din folia de dormit, înfășurată.

— La dracu'… ai păstrat chestia aia?

— Funcționează. Dacă trag un glonț aici, nu o să audă nimeni, nici măcar vecinii de acolo.

Leo făcu semn din cap spre un panou

de lemn de sub sfoara de rufe.

— O să-ți arăt. Un foc. Să știi cum se aude.

Armă, ținti și trase. Iar sunetul care ar fi trebuit să-i asurzească, fu absorbit de un amortizor făcut în casă.

— Știu că tu ai tras inelul de siguranță.

— Inelul de siguranță?

— De la bombă, Jasper!

Zâmbetul de scuză fără niciun sens.

— Nu… nu, Leo…

— Eu am fost cel care a construit-o. Și, cum ai spus — mi-am dat seama cum să scot vopseaua de pe bani, mi-am dat seama cum să fac amortizorul. Și cu depozitul de armament. Și camera secretă. Crezi că eu aș construi o bombă care nu e sigură, care ar putea să explodeze în orice moment, și apoi să-l trimit pe unul dintre noi la Gara Centrală, cu ea în geantă! Mai întâi ai mințit. Acum mă jignești.

Leo ridică arma ușor, dar tot cu țeava în jos.

— Leo, ascultă, m-am gândit… m-am gândit… la naiba, Leo, trebuie să înțelegi…

Jasper se întrerupse. Dar Leo dădu din cap într-un fel care însemna *continuă, la naiba, vreau să aud ce ai de spus*.

— … și m-am gândit că… puteam crea mai mult haos și confuzie dacă foloseam ce aveam. Nu-i așa? Violență extremă, Leo! Chiar tu…

— Mai ai și altceva să-mi spui?

Jasper privi la arma tăcută.

— Altceva?

— Da. Ce s-a întâmplat în trenul cu care ați venit din Gothenburg?

— Nu s-a întâmplat cine știe ce în tren.

Mâna dreaptă a lui Leo aterizează cu putere pe fața lui Jasper, tipul de palmă care aduce mai mult umilire decât durere. Jasper se roti, zbătându-se, lucru care se întâmplă atunci când nu-ți dai seama ce se petrece, când cineva în care ai încredere te lovește.

Jasper se sprijini cu brațele și umerii de pereți în timp ce încerca să se ridice, cu picioare nesigure, care încă nu-și recăpătaseră echilibrul, când o altă palmă îi lovi celălalt obraz, iar el căzu din nou, izbindu-și capul de podea.

— Umilire, Jasper? Ți se pare că e amuzant? Deci?

Jasper zăcea acolo, încercând să nu ridice ochii. Totul se strânsese în ei. Confuzie. Dezamăgire. Ură. Suferință. Un animal care se gândea dacă să lovească — dar care avea gâtul expus.

Leo așteptă până când Jasper se ridică din nou. Atunci luă arma și o întoarse. I-o întinse lui Jasper, care o apucă fără să înțeleagă nimic. Nici măcar când Leo își puse țeava la frunte, apăsând-o pe furia care emana din tâmplele lui.

— L-ai umilit pe Vincent! Fratele meu mai mic!

Jasper încercă să lase brațele în jos când Leo îi prinse mâna dreaptă, îi răsfiră

degetele și îi puse arătătorul pe trăgaci.

— Încetează, Leo. Încetează!

Leo plezni un obraz pe care îl însemnase deja cu urme roșii late.

— Dacă îl amenințI pe fratele meu, mă amenințI pe mine!

Apăsă țeava pe fruntea lui și făcu un pas în față, obligându-l pe Jasper să se retragă.

— Îl umilești pe Vincent, mă umilești pe mine!

Spatele lui Jasper se lovi de perete și de coroanele atârnate de sfoara de rufe întinsă între fețele lor.

— Dacă vrei să-l omori pe el, va trebui să mă omori mai întâi pe mine!

Privirea care fusese plină de dezamăgire, ură și confuzie se schimbă, fiind înlocuită de ceva care venea din interior, ceva ce Leo nu mai văzuse până atunci. Groază.

— Îmi pare rău. Leo… îmi pare rău.

Rămaseră așa o vreme îndelungată. Unul în fața celuilalt.

Până când Leo îi dădu drumul.

— Acum ia-ți banii. Și pleacă.

Luă arma automată din mâinile crispate ale lui Jasper și puse iar siguranța.

— Leo… *Leo*… îmi pare rău! Nu se va mai repeta! Jur! N-o să se mai întâmple niciodată, nu o să mai…

Ultima lovitură nu mai era cu palma deschisă. Iar Jasper nu căzu, alunecă pe lângă perete.

— Jur că… la dracu’…

Un firișor de salivă și sânge între buzele lui Jasper.

— Ce știi tu despre mine și ce știu eu despre tine rămâne aici după ce pleci. Iar tu și cu mine nu o să ne mai vedem niciodată.

*

Așteptă până când ușa garajului se închise. Era din nou singur.

Ar fi putut să se termine.

Dar nu se terminase.

Nu încă. Nu pentru el. *Nu încă.*

Era el împotriva lor, împotriva tuturor polițailor nenorociți care existau. Avea să provoace întregul departament al poliției și să-i înfrângă pe toți — acum era rândul lui să emită solicitări, iar ei aveau să asculte și să-i dea răspunsurile pe care le aștepta.

61

John Broncks nu renunța niciodată la ceva care conta. Nu putea să facă asta. Nici la oameni, nici la anchete. Și, de fapt, nici la orice altceva. Putea fi un punct forte — să nu cedeze sau să dea în spate, să umble mereu ca și cum în piept ar avea un motor care nu se oprește niciodată. Dar putea să fie și groaznic — să adune și să poarte cu el, dar să nu arunce niciodată nimic.

Acum era pe punctul de a face exact asta. Săptămână după săptămână, lună după lună. Și nu știa nimic.

Ei nu existau.

De atâtea ori pornise să-i spună lui Karlström că nu mai putea să facă asta. Și de fiecare dată se întorsese de pe hol.

Ei existau acolo, undeva. Dar de data asta chiar se decisese să susțină faptul că acest caz nu mai putea fi o prioritate, că trebuia să preia și alte anchete, ca să-și recupereze energia.

— Bună, spuse Sanna.

Ea nu se mai oprea în prag și nu se mai sprijinea de tocul ușii, nu îl mai privea apatic, dar nici nu vorbea vreodată despre singurul lucru la care putea el să se gândească atunci când o vedea: o plimbare lungă și un sărut care ar fi putut să fie un nou început.

— Ai o clipă?

El dădu din cap și ea se așeză în fața lui, pe una din cutiile de carton. În ultima

vreme făcuse asta o dată pe săptămână, întotdeauna având de adăugat noi pagini la rapoartele tehnice. Acum avea cu ea două mape de plastic și un plic maro, pe care le puse pe birou.

— Scrisoarea era în cutia ta poștală. Iar astea sunt 14 400 de coroane.

Sanna dădu plicul la o parte și se concentră asupra mapei de plastic de deasupra. Înăuntru erau bancnote de 500 și 100 de coroane. Toate erau roz-deschis.

— Primim din astea de la benzinării. Inutilizabile în magazine, dar automatele nu sesizează diferența.

Broncks văzuse de multe ori bancnote împroșcate de pachete cu vopsea și întotdeauna erau complet roșii.

— Sunt destul de sigură că astea erau în geanta spărgătorului care a ieșit din Banca de Economii din Ullared. Am analizat vopseaua și se potrivește cu conținutul fiolelor rămase în bancă, pe care l-am încercat pe bancnote retrase din uz, cu aprobarea Băncii Centrale Suedeze. Iar roșul, John, vine de la același producător, aceeași șarjă.

Un teanc de trei sau patru documente. Ordonate și îngrijite, ca de obicei, în timp ce ea prezenta analiza și rezultatele.

— Însă aici devine foarte interesant. Am găsit urme de acetonă pe fiecare bancnotă. N-am mai auzit niciodată așa ceva. Acetonă simplă! De unde începi să anchetezi asta? Am încercat și eu, iar dacă

ai combinația corectă de acetonă și apă… John, nu se mai vede deloc, roșul se dizolvă complet!

Broncks deschise a doua mapă de plastic și scoase bancnotele, le examină și le pipăi. Erau autentice. Arătau normal.

— Cele din mâna ta au fost împroșcate de un pachet cu vopsea abia acum câteva zile, dintr-o fiolă pe care am folosit-o chiar eu. Acum arată ca niște bani perfect normali. Dacă spărgătorii au reușit și ei să găsească combinația perfectă… atunci au salvat aproape toată prada, iar sectorul bancar va trebui să-și schimbe procedurile. Din nou.

Sanna terminase și se îndrepta spre ușă. Ca de fiecare dată. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Hei?

Ea se opri la ușă.

— Vrei… să ne plimbăm? Să bem o bere?

— Nu.

— Nu? Dar… data trecută?

— Data trecută?

— Știi la ce mă refer.

— A fost un simplu sărut.

— A fost orice altceva, dar nu un simplu sărut.

— Uneori, John, e doar atât.

Ea intră înapoi în birou. Obrajii i se înroșeau treptat, așa cum se întâmpla de obicei când ea își aduna forțele.

— John?

Așa arătase atunci când îi spusese că îl iubește.

Așa arătase când el îi ceruse să plece.

— Da?

— Știi că m-am gândit întotdeauna la tine. M-am gândit la tine de-a lungul anilor. Dar acum, că ne-am întâlnit iar, că am lucrat împreună… cum să-ți explic… sunt doar amintiri. E ca și cum nu te-aș fi cunoscut niciodată, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și eu nu îmi mai amintesc nimic! Am locuit noi împreună? Ne-am atins unul pe celălalt, am luat micul dejun, am montat mobilă… am râs, am plâns? Acum ești ca o… fotografie, John. Uneori, când văd o poză cu mine făcută demult e ca și cum ar fi altcineva. Și de fiecare dată când te văd pe tine, John, acest sentiment se amplifică. Tu ești cineva care nu mai există.

El observă că Sanna tremura puțin, de parcă ar fi fost secată de energie.

— Sărutul nu a fost ceva plănuit, pur și simplu… s-a întâmplat. Înțelegi că nu ne-ai lăsat să avem un final. Dacă ai fi îndrăznit să stai până când se termina, atunci nu ți-ar mai fi fost dor de mine. Ai fi putut să te desprinzi de asta, la un moment dat!

Simțea că nu mai suportă asta, faptul că vocea ei devenea mai puternică pe măsură ce se apropia de cutiile de carton stivuite, părând a fi pe punctul de a le lovi.

— Un final, John. Ca aceste cutii afurisite de care nu vrei să te desparți. Te

rog, te rog, te rog, John, desprinde-te! De orice! Eu locuiesc cu cineva. Mă duc acasă, la el. Cineva care există acum.

Broncks rămase acolo mult timp, după aceea. Bancnotele roz-deschis lângă cele complet curate, în centrul biroului său. O notificare de 41 de pagini despre un furt de arme într-o parte, 3 109 de pagini de rapoarte preliminare de anchetă în cealaltă. Și plicul maro pe care ea i-l adusese.

John Broncks se lăsă pe spate în scaun, se propti cu pantofii de marginea biroului și împinse scaunul, care alunecă până când lovi peretele.

Nu-i păsa deloc de bancnotele curățate, de anchetă sau de scrisoare. Nu-i păsa nici măcar că ea locuia cu cineva *care exista acum*. Pentru prima oară de când intrase în secția de poliție, îi venea să plece de acolo înainte de căderea nopții, înainte să-și dea el singur acordul. Stinse veioza și făcuse deja un pas să plece, când se opri. PERSONAL. Așa scria pe plic. Apoi numele lui. Detectiv John Broncks.

Personal.

Nimic din clădirea asta nenorocită nu era personal.

Își strecură degetul în fanta unde lipiciul nu prinsese și deschise plicul brusc.

Și începu să citească.

> Dragă domnule Broncks,
>
> După ce am contactat cele mai periculoase 20 de

organizații criminale din țară, potrivit clasificărilor voastre, iar ele s-au arătat foarte interesate de stocurile noastre, am decis să acordăm și organizației dumneavoastră șansa de a ne achiziționa marfa.

Astfel, avem plăcerea de a vă oferi următoarele dispozitive.

Pistoale mitralieră m/45 — 124 buc.
AK4 — 92 buc.
Mitraliere KSP 58 — 5 buc.

Broncks căută în sertarul de sus al biroului său o pereche de mănuși de plastic. Le trase pe mâini, ar fi trebuit să facă asta de la început. Apoi citi în continuare ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l primească.

Iată câteva detalii din campaniile noastre publicitare de mare notorietate, cunoscute doar nouă și dumneavoastră, care pot servi drept referințe.

Svedmyra 11/12: Un MP58 folosit pentru a trage șapte focuri de jos în camera din colț. Capacul de la seiful autonom blocat, doar tava de sus a fost golită.

Ösmo 2/1: Două mașini de fugă identice folosite pentru evitarea depistării. Un sertar cu bani din Banca Handels nu a mai fost golit din cauza mecanismului de închidere cu cronometru.

Timp de șase luni nenorocite îi căutase, îi vânase, trăise cu ei, fără o singură urmă. Și acum asta. Contact direct cu detectivul responsabil.

V-am lăsat o mostră în următoarea locație.

Strada Old Södertälje.

Opriți-vă la barieră, cu fața spre ea.

Mergeți șapte metri spre dreapta. Urmați cărarea către vârf, 35 de metri.

În vârful dealului veți găsi un morman de cinci pietre și un molid.

Sub molid veți găsi mostrele.

A dumneavoastră,

Broncks își notă rapid într-un carnet indicațiile și băgă cu grijă foaia de hârtie și plicul într-o mapă de plastic.

Cu doar o clipă în urmă hotărâse că totul se terminase. Dar ei îl contactaseră, iar el avea să le dedice în continuare tot timpul lui.

Erau acolo, undeva.

Iar el nu avea să renunțe până când ei nu erau opriți.

62

Joachim Nielsen. Ăsta era numele inspectorului, care stătea acum lângă bariera roșu cu galben și fuma. Părea mai calm, emanând o anumită putere. Cu timpul, totul se ameliora.

— Cel mai rău e că m-au urmărit săptămâni întregi.

Încă un fum.

— Du-mă acolo, spuse Broncks, ridicând agenda în care mâzgălise grăbit indicațiile.

— De ce?

— O să săpăm puțin.

Inspectorul dădu din umeri și începu să măsoare în pădure prima porțiune de șapte metri. Se opri pe cărare ca să citească următoarea instrucțiune.

— Treizeci și cinci de metri. Apoi știu încotro mergem. E un delușor.

O cărare lină, care ducea mai adânc în pădure.

— Ei știau cum mă mișc, când mă mișc, unde mă mișc. S-au asigurat că nu o să-i pot vedea.

Neliniștea dispăruse, gândi Broncks, dar inspectorul continua să își aducă aminte. Și, chiar dacă el însuși nu resimțise nicio violență directă, aceasta avea să continue pentru tot restul vieții lui.

Săriră peste trunchiul unui copac căzut, auziră țipătul unei bufnițe.

— Aici.

Se opriră lângă cinci pietre și un molid. Broncks desfăcu lopata și răzui un strat de mușchi. Pământul era afânat. Cineva săpase aici de curând. Broncks scoase o pereche nouă de mănuși de plastic din buzunar și îngenunche. Băgă mâna în pământul moale și apucă un sac negru de plastic.

— Au făcut totul cum trebuie. Până acum.

Cuțitul era în celălalt buzunar al gecii. Marginea lui ascuțită străpunse plasticul, expunând conținutul.

— Vor să negocieze. Deci se întâmplă ceva. Grupul s-a schimbat. Așa cum se schimbă totul.

Îi întinse inspectorului o armă și o ridică pe următoarea.

— S-au hotărât să nu mai spargă bănci.

*

Crezuse că aveau să fie mai mulți oameni, că Broncks avea să ia alți polițiști cu el, poate niște experți criminaliști.

Leo își potrivi binoclul și se dădu încet într-o parte, ca să vadă mai bine. Acum, când începuseră să sape, în calea lui se aflau pini denși. Stătea confortabil, pe mușchiul moale de pe vârful cel mai înalt din pădure, la adăpostul tufișurilor și a doi bolovani mari. Alesese cu grijă ambele locuri — unde îngropase armele și unde ar fi avut o priveliște bună, fără să își asume niciun risc.

Broncks părea să aibă 10, poate 15 ani mai mult decât Leo, în jur de 35 de ani, poate 40. Mergea energic, poate fusese sportiv la un moment dat, dar nu mai era. Hainele erau asemănătoare cu ale lui, blugi, geacă de piele și pantofi de lac; un polițist în haine civile obișnuit, îmbrăcat nepotrivit și pentru o plimbare prin pădure, și pentru săpatul de gropi.

Leo știa că riscă venind aici, dar se simțea calm. Privea, fără să fie văzut. Plănuia, fără să știe cineva. Iar asta, faptul că polițaiul săpa după arme și în curând avea să citească noi instrucțiuni, era doar următoarea parte a vânzării.

*

Trei AK4 și două pistoale mitralieră. Toate bine unse și înfășurate în plastic.

John Broncks încă nu-și dădea seama dacă era ceva serios sau dacă era victima unei farse elaborate.

— E ceva aici.

Inspectorul despachetase ultima armă și o întorsese. De apărătoarea trăgaciului era legată o sfoară, având la celălalt capăt un plic. Aceeași mărime și model ca și cel dinainte. Dar cu floricele și inimioare desenate la exterior și un cerc roșu în jurul adresei.

Broncks îl deschise și citi.

> Dragă domnule Broncks,
>
> Suntem încântați că acum ați văzut unele din mostrele noastre.
>
> Ținând cont de ce ar însemna pentru

dumneavoastră vânzarea inventarului nostru către alți cumpărători potențiali, am stabilit prețul pentru întregul inventar la 25 de milioane de coroane suedeze.

Vă rugăm să ne indicați acceptarea ofertei noastre prin inserarea următorului mesaj în Curierul, la rubricile MESAJE și PERSONAL, pe 14 mai.

Mi-e dor de tine, Anna-Karin

— Anna-Karin, murmură Broncks. Au simțul umorului.

— Umor?

— Ieri am pierdut o fostă prietenă. Acum se pare că mi-am găsit alta.

— Stai așa, Anna-Karin! spuse inspectorul, zâmbind dintr-o dată. Ingenios!

— Poftim?

— Așa le spun acestor mitraliere în anumite regimente suedeze. Știi? AK4. Anna-Karin…

John Broncks privi în jur.

Avea o senzație ciudată că era urmărit.

Se roti iar în jurul său, dar nu erau decât copaci și țipătul unei bufnițe.

63

Acum — niciun suflet prin preajmă. Acum — un luminiș într-o altă pădure minunată, la 140 de kilometri nord-vest de Stockholm, o zonă dintre două orășele numite Sala și Avesta, pe care Leo le alesese de pe hartă. În urmă cu jumătate de oră trecuse pe lângă câteva case de vară dărăpănate, în timp ce traversa lacul într-o barcă mică de cauciuc. Acesta era locul unde departamentul de poliție avea să-i dea 25 de milioane de coroane.

Leo bătea cuie în scoarță. Era mai ușor decât își imaginase. Se potriveau acolo, ca și cum ar fi fost absorbite de copac. Făcu un pas în spate, pe mușchiul moale, și privi spre o cutie îndoită de tablă, care conținea șuruburi și exploziv de plastic, înfășurate cu bandă adezivă maro și cu o bucată scurtă de cablu ieșind prin partea de jos.

O mină făcută în casă. Cam jumătate de kilogram de resturi metalice și exploziv. Realizase 15 din astea în garaj și le depozitase în Peștera Craniilor.

Privi din nou în jur. Copacii nu trebuiau să fie nici prea apropiați, nici prea depărtați. Trebuiau să poată vedea din elicopter focul de semnalizare pe care avea să-l tragă Leo, iar apoi lumina care cobora încet avea să-l conducă pe pilot la patru alte surse luminoase de la sol — unde trebuia aruncată geanta cu bani.

Elicopterul trebuia să dea ocol, folosind coordonatele primite ale unui traseu circular de 200 de kilometri. Leo îl trasase și el pe hartă. Cercul consta din cinci aeroporturi mici, unde elicopterul putea alimenta. El avea să aleagă atât ora de pornire, cât și viteza de deplasare, și astfel avea să știe când trecea elicopterul pe deasupra acestei locații.

Ei nu aveau să știe unde și când avea să se întâmple predarea. Dar Leo presupunea că toți polițaii afurisiți din centrul Suediei vor fi de serviciu, poziționați pe lângă traseu. Iar în momentul în care el decidea să tragă focul de semnalizare roșu pe cerul nopții și să semnaleze elicopterului această direcție, aveau să se mobilizeze cu toții.

Soarele se strecura printre coroanele copacilor, iar nailonul de pescuit transparent scânteia în timp ce el îl înfășura ușor în jurul aprinzătorului de percuție cu arc. Mina era pregătită. Merse cu spatele, dând treptat drumul firului, se opri după zece metri și îl strânse. Era cu adevărat singur. Dar cu o armă care putea să ucidă 10, 20, poate chiar 30 de oameni.

Fusese singur timp de trei zile, dormind sub cerul liber. Nimeni cu care să vorbească sau să râdă. Niciun frate căruia să-și împărtășească entuziasmul.

Strânse nailonul puțin, iar acesta se opuse, ca un pește care mușcă momeala.

Mâine avea să vină ziarul. Răspunsul.

Inamicul avea o față și un nume banale, John Broncks, și își exprimase, prin câteva rânduri, dorința față de Anna-Karin.

Leo era convins că ei aveau să accepte. Și că nu era doar din cauza temerii că alți infractori puteau fi înarmați. Mai era un punct de atracție — el însuși.

Aveau să facă tot ce le stătea în putere ca să-l aresteze. Așa că el se pregătea pentru orice.

Poliția avea să-i trimită pe cei mai buni. Forțele antiteroriste de elită.

Douăzeci dintre ei îl antrenaseră pe Jasper.

Iar el putea să-i bată pe toți cu o rețea de nailoane de pescuit.

Leo își puse manșoanele pentru urechi și trase încet de firul legat de mina de testare care atârna într-un pin, la zece metri distanță. Bubuitura subită fu enormă, zdrobind tot ce se afla la un metru deasupra solului. Până și mestecenii dintr-o poiană se prăbușiră la pământ, trosnind jalnic.

Un efect încă și mai mare decât cel preconizat.

Acum depinde de tine, Broncks. Dacă vrei pace sau război.

Leo privi pentru ultima oară în jur, spre pădurea nesfârșită care înghițise deja o explozie. Era înconjurat de cântece de păsări și de o adiere. Era timpul să meargă acasă și să schimbe hainele aelea de camuflaj, să-și pună blugi, geacă și o

cămașă cu pete de cafea, maro-deschis, pe care le făcuse dinadins, pata ocazională pe care te aștepți să o vezi pe cămășile albe purtate de taximetriștii de noapte.

Traversă luminișul pustiu, îndreptându-se spre compania celor care nu dorm niciodată, ca să aștepte un răspuns la un anunț personal.

64

La ora patru dimineața, cea mai mare parte a Stockholmului doarme — ultimii clienți sunt trimiși acasă din baruri, iar navetiștii sunt încă în pat. Dar nu și aici. O cafenea non-stop de la marginea Pieței Gullmars, plină doar de taximetriști. Conversații zgomotoase, cafea în căni de plastic, degete pătate de cerneală răsfoind ziarele de dimineață proaspăt sosite.

Leo stătea într-un separeu, la una dintre mesele din colț. Întinsese pe masa din lemn de pin *Curierul*. Nu îl interesau paginile de știri, cultură sau sport. Doar anunțurile. Trecu grăbit peste anunțurile pentru mașini, case, cărucioare, apoi se aplecă suficient de mult ca să poată mirosi hârtia proaspătă. Iată. **ANUNȚURI.** Și, puțin mai jos, **personal. Inger și copiii ei, Fanny și Mia. Vă rugăm să ne contactați cât mai repede. Anita**. Astăzi erau doar două anunțuri. **Te aștept la feribot. B.**

Cineva pe nume Anita. Și cineva care se întâlnea cu altcineva la feribot.

Asta era tot. Asta era tot!

Leo rupse ziarul.

Niciun frate. Niciun grup. Niciun alt jaf. O casă pe care Anneli o ura, cu peste 200 de arme în pivniță.

Și nemernicul ăla afurisit nu răspundea!

Trecu în fugă pe lângă șoferii îmbrăcați în albastru de la Taxi Stockholm

și Taxi Courier și ieși din cafenea, în aerul rece al dimineții. În piață era o cabină telefonică. Cea pe care o folosiseră ca să anunțe amenințarea cu bombă, cea de la care sperase să nu mai trebuiască să sune din nou. Intră în cabina de sticlă și formă numărul unui telefon mobil. Șase țârâituri. Apoi ajunse la robotul telefonic.

Sună iar. Alte șase țârâituri. Apoi — încă șase.

— Alo…?

— Mostra.

— Ce?

— Nu ți-a fost pe plac?

— Cine e?

O voce aproape inexpresivă, care tocmai dormise.

— Femeia din viața dumitale.

John Broncks se trase pe marginea patului, puse picioarele pe podeaua rece și se duse la fereastră. Voia să se asigure că nu îl urmărește nimeni.

— Cine?

— Draga dumitale de Anna-Karin.

O voce de bărbat. Nu bătrân, dar greu de spus cât de tânăr. Nici gravă, nici ascuțită, undeva în registrul median.

— Și dumneata ce vrei … *Anna-Karin*?

— Ziarul de dimineață. Nu ai răspuns.

— Nu caut femei la rubrica de anunțuri personale.

Broncks plecă de la fereastră și se grăbi spre hol, spre reportofonul din buzunarul interior al gecii. Băgă cablul

acestuia în telefon.

— Dacă nu le cumperi *dumneata*. Dacă nu le scoți *dumneata* de pe piață… sunt alții care o vor face.

— Am dezgropat mostra dumitale. Și am examinat-o. Au fost, într-adevăr, furate de la un depozit dintr-un loc numit Getryggen, aflat la sud de Stockholm. Dar nu am cum să-mi dau seama că dumneata le-ai furat.

— Dacă nu cumperi inventarul nostru, va ajunge în alte mâini. În mâinile altor infractori. Care s-ar putea să nu fie la fel de… disciplinați ca micul meu grup. Știi, crima organizată despre care discutați voi mereu. Plutoane de Hells Angels înarmați până în dinți.

— Mostra dumitale nu dovedește că le ai și pe celelalte.

— Arată că am înlocuit lacătul barierei cu unul identic, cu aceeași serie de producție. Arată că am văzut lista de inventar datată 4 octombrie, așa că știam că ea va mai atârna acolo jumătate de an, pentru că am reușit să-mi acopăr atât de bine urmele, că inspectorul ăla de 60 de ani, cu Volvo-ul lui albastru și rablagit, nu a văzut nimic. Mai vrei și alte detalii pe care doar persoana care a furat armele le poate cunoaște?

Broncks se întinse ca să vadă ceasul din bucătărie. Patru și zece. Nu avea să se mai culce la loc.

— În cazul acesta, Anna-Karin, aș vrea

să știu un lucru.

— Douăzeci și patru de ore.

— Aș vrea să știu… de ce faci asta?

— Ai o zi, dacă vrei să le cumperi.

— Chiar ai decis că nu o să mai ai nevoie niciodată de armele alea, Anna-Karin?

— Douăzeci și cinci de milioane.

— Anna-Karin, draga mea… ai făcut o greșeală teribilă. Nu ar fi trebuit să mă contactezi niciodată. Ar fi trebuit să îngropi armele pe un câmp, să le arunci într-un lac, dar nu ar fi trebuit să mă contactezi *niciodată*. Dacă ai fi lăsat-o așa, ai fi putut să păstrezi cât furaseși până acum și *poate* chiar ai fi reușit să scapi.

Robinetul de la chiuvetă era puțin blocat, ca întotdeauna, iar apa era călduță. Broncks o lăsă să curgă — voia să fie rece.

— Și, apropo, dacă pe dumneata te cheamă Anna-Karin…

— Ce naiba faci?

— Îmi iau un pahar cu apă. Dacă numele dumitale este Anna-Karin, cum îl cheamă pe fratele dumitale?

Broncks bău, umplu paharul iar și mai bău jumătate.

— Fratele dumitale. Știi, cel cu care spargi bănci.

— Un răspuns în următoarele 24 de ore. Un anunț personal. În același loc. Care începe cu „Dragă Anna-Karin“.

— Și eu am un frate. Așa că știu cum au frații grijă unii de alții, cum se ating

unii pe alții. Chiar și când văd un film alb-negru făcut de o cameră de pe peretele unei bănci. Iar dumneata… dumneata ești cel mare. Așa că îi șoptești ceva fratelui mai mic, în urechea dreaptă, înainte ca el să tragă pentru prima oară cu arma în mijlocul unei mulțimi.

— Apoi, pe rândul următor, să scrie „Mi-e dor de tine și vreau să te văd din nou.“

Pe un scaun din hol atârna un hanorac gri. Broncks și-l trase peste pieptul gol, era încă frig în această dimineață de primăvară.

— Ascultă, Anna-Karin. Nu-mi place violența.

— Iar după ce ai răspuns, atunci Anna-Karin va răspunde și ea. Cu un nou anunț personal. Care îți va spune exact cum putem avea o relație bună în continuare — cum vei livra plata și cum vom livra noi restul mărfii.

— Și știi de ce nu-mi place? Am crescut cu ea. Știu cum funcționează — alegi fie să o urăști, fie să o repeți. Corect?

— Douăzeci și patru de ore.

— O zi e prea puțin.

— Atâta ai.

— Atunci n-o să primești nimic din partea noastră. Am nevoie de timp ca să discut asta cu comisarul.

John Broncks traversă micul apartament, ascultând în tăcere. Bărbatul de la telefon nu închisese, nu era acel tip

de tăcere, auzea clar sunetele străzii și pe cineva care respiră — unele idei erau cântărite, poate reevaluate.

— Bine.

Apoi vocea deveni mai profundă, articulând mai clar.

— Peste o săptămână. Pe 11 mai. În *Curierul*. Dacă la acel moment nu vei mai vrea să fii împreună cu Anna-Karin… o să urmeze haosul.

Apoi amuți cu adevărat. Indiferent cine sunase, acesta închisese.

65

John Broncks căscă. Până la urmă nu se mai culcase. O ceașcă de ceai în bucătărie, cu picioarele goale pe podeaua rece de lemn, o plimbare pe malul nordic al Södermalm și apoi în jurul insulei Långholmen.

Luase decizia corectă — să *nu* trimită un anunț personal care să îi spună lui Anna-Karin cât de mult tânjea după ea, să o trateze cum o tratase cândva pe Sanna. Funcționase. Mai bine decât sperase. Forțase apariția unei voci, pentru prima oară avusese un contact direct.

Acum avea șapte zile în care să ia următoarea decizie.

De asta se afla aici, în garajul imens al secției de poliție, așteptându-l pe Karlstöm. Nu voia să-l deranjeze din nou acasă sau să aștepte până când se așeza la biroul lui, cunoștea rutina șefului său. În fiecare zi lucrătoare își ducea cu mașina fiica cea mică la grădiniță, apoi fiica cea mare la școală, apoi își ducea soția la serviciu, un rămas-bun lent față de familia la care avea să se întoarcă peste câteva ore. Și niciodată nu sosea la locul de parcare rezervat lui mai devreme de 8:15, sau mai târziu de 8:45.

John Broncks nu se ascundea, dar Karlström nu observă că el îl aștepta lângă un pilon nefinisat. Și tresări puțin atunci când Broncks — imediat ce mașina se opri

— deschise portiera din spate și urcă.

— Am luat contact cu Fratele cel Mare. M-a sunat azi dimineață, devreme.

Broncks avu nevoie de zece minute ca să îi expună șefului său toată povestea, iar lui Kalström îi trebui un minut să spună ceva.

— Când *anume* ai dezgropat cinci arme?

— Acum opt zile.

— Și *acum* sari în mașina mea și te hotărăști să-mi spui toate astea?

— Voiam să fiu absolut sigur de modul în care va reacționa. Dacă ți-aș fi spus asta ar fi fost convocați și alți anchetatori, alte agenții ar fi intrat în acțiune. Nu am fi ajuns la momentul ăsta. Înțelegi? Acum el a luat contact cu mine personal. Suntem doar noi doi.

Comisarul-șef Karlström privea fix spre peretele gri și plăcuța cu numele lui.

— Bine. Atunci de ce crezi că ai nevoie de mine acum? Ce pot să fac pentru tine ce tu nu poți face singur?

Douăzeci și cinci de milioane de coroane.

— John, ai auzit ce-am spus?

Plătește. Lasă-l pe Fratele cel Mare fără arme. Asigură-te că spărgătorul de bănci cel mai violent din Suedia nu va mai ataca niciodată. Și, în același timp — fii tipul de polițist care, după luni de vânătoare, le dă posibilitatea de a se retrage, de a dispărea pentru totdeauna, de a deveni un capitol

anonim din istoria infracționalității scandinave.

— John. De ce anume ai nevoie din partea mea?

Sau nu plăti. Forțează-l pe Fratele cel Mare să continue să facă lucrul la care se pricepea atât de bine, să jefuiască și alte bănci, să rănească și alți oameni. Dar, de asemenea, să ai șansa de a-l prinde într-o zi.

— Am nevoie de ceva ce doar oamenii care au locul lor de parcare pot obține.

— Nu prea înțeleg.

— Douăzeci și cinci de milioane, bani lichizi.

66

— Nu ești tatăl meu.

Prins între somn și veghe, reacția lui Leo fusese la început de neîncredere, dar se transformase rapid în cea mai recunoscută emoție — teama. Cuvintele îl scormoneau în interior și-l acaparau, precum șuieratul strident al unui tren sau o sirenă antiaeriană.

Dar ce auzea, înăuntrul lui, nu era un șuierat. Nici o sirenă. Era o voce care-l chema de peste timp și, totuși, atât de clară.

— Nu ești tatăl meu.

Nu trebuia să spună asta. Nu era corect. Dar rostise din nou cuvintele și de data aceasta are impresia că ele îi umplu gura, iar Leo simte un val de dezgust în stomac, forțându-l să revină în prezent, să realizeze că experiența trecuse.

Acesta nu este Felix, iar vorbele nu sunt ale lui.

Chipul pare angelic, nu are părul negru al lui Felix, ci blond și răvășit, iar tonul vocii este mai degrabă jucăuș decât acuzator.

Sebastian.

Și senzația de dezgust și frică se transformă în enervare. A petrecut cinci zile în pădure, planificând căile de fugă și amplasând minele făcute în casă — doar trei ore de somn pe noapte, iar acum a fost trezit de această cicăleală.

— Nu ești tatăl meu.

— Nu… dar aș putea fi un tată în plus, spuse Leo, ridicându-se puțin amețit.

— Nu!

— Ba da! Așa se numește cineva cu care te întâlnești o dată la șase luni, golan mic ce ești!

Leo îl ridică și îl aruncă pe umărul lui. Sebastian scutură din cap și râse până când șuvițele cârlionțate i se încâlciră.

— Nu ți-a spus mama ta că dacă îl trezești pe Regele Leo fără să-ți dea el voie, nu mai primești decât terci de ovăz!

— Nu-mi place terciul!

Coborâră scările și intrară în bucătărie. Sebastian râdea și țipa că nu vrea terci, până când Leo îl lăsă jos, apoi alergă pe hol și se ascunse în una dintre gecile lui Leo, prefăcându-se că-i e frică să nu i se dea terci.

— Sebastian?

Anneli stătea deja la masa din bucătărie, cu o ceașcă de cafea și o țigară.

— Acum ascult-o pe mama ta, băiete — e timpul să te îmbraci. Dacă te îmbraci, plecăm imediat.

Anneli stinse țigara într-o scrumieră aproape plină, aprinse alta și se uită spre Leo.

— Ce e?

— Nimic.

— Leo — îmi dau seama că e ceva în neregulă.

— Am nevoie de o ceașcă de cafea, atât

doar.

În cafetieră mai era exact o ceașcă, ultimele picături se prelinseră pe buza de porțelan.

— Ne grăbim, îmbracă-te.

— De asta l-ai trimis pe huligan să mă trezească?

— Nu-mi place când îi spui așa.

— Nici mie nu-mi place când fumezi în casă.

Leo îi luă țigara de la gură, se duse la fereastra deschisă și o aruncă afară.

— Mai ales acum — chiar trebuie să fumezi când Sebastian vine aici atât de rar?

Deschise și cealaltă fereastră, larg.

— Nu cred că pot veni azi cu voi.

Anneli arăta foarte dezamăgită, așa cum se așteptase el. Privi spre hol și îi șopti.

— Am avut o înțelegere. El se îmbracă acum.

— Scuze.

— S-a întâmplat ceva? Aseară ai venit târziu. Din nou. Unde ai fost? Ce pui la cale?

— Am lucrat.

— Și de ce nu poți veni cu mine?

— Pentru că trebuie să lucrez în continuare.

— Să lucrezi? Îți dai seama cât de dezamăgit o să fie Sebastian?

— La naiba… e fiul tău, nu-i pasă de mine.

Leo căută în buzunar și scoase o bancnotă de 1 000 de coroane — de la Banca de Economii din Ullared, cea pe care o spărsese singur.

— Nu pot veni cu voi.

Sebastian stătea în ușă, îmbrăcat complet și cu ochi strălucitori, plin de speranță. Leo luă mâna lui mică și puse banii în ea.

— Dar distrați-vă azi.

Anneli nu părea fericită. Și nu încerca să ascundă asta. Ceea ce făcuse Leo era aproape o jignire, și rareori o făcuse să se simtă așa.

— Ăștia ajung pentru toate caruselurile, micuțule!

Leo îi ciufuli părul blond și cârlionțat, iar Sebastian se uită la hârtia de 1 000 de coroane din palmă.

— Să mă dau în toate?

— Distractiv, nu-i așa? Poți să faci orice ce vrei tu, toată ziua, fără ca vreun adult plictisitor să te oprească.

Leo simțea cum privirea lui Anneli îl arde pe gât, în timp ce Sebastian dădea din cap fără să înțeleagă prea bine. Apoi ea îi șopti.

— Hotărâserăm ceva.

— Dar am avut niște complicații. O lucrare.

— Ce „lucrare“? spuse Anneli, făcând două ghilimele în aer.

Leo nu suporta ca ea să facă asta. Nu suporta pentru că așa se comportau proștii

când nu erau siguri ce vor să zică și simțeau nevoia să-și întărească vorbele printr-un gest teatral.

— „Lucrarea“ cu care o să plătesc pentru „casa“ pe care o „vrei“ tu, o imită Leo.

Era în continuare la fel de enervat cum fusese înainte, și seara trecută, și în fiecare zi de la convorbirea aia telefonică încoace.

— *Dacă numele dumitale este Anna-Karin…*

Nemernicul ăla știuse. Știuse ceva ce n-ar fi trebuit să știe.

— *… cum îl cheamă pe fratele dumitale?*

Și, chiar dacă Leo nu zisese de fapt niciun cuvânt în plus, Broncks îl făcuse să spună prea mult. Îl informase despre frații lui, confirmase ceva ce polițaiul ăla nenorocit nu ar fi putut să știe, iar dacă îl vor prinde vreodată, îi vor aresta și pe frații lui.

Leo o auzi cum Anneli închide ușa fără să-și ia la revedere. Se schimbă în hainele de tâmplărie, era important ca totul să pară normal.

Încă o ceașcă de cafea și simți cum treptat iritarea lui scade. Detectivul ăla nenorocit, era exact ca polițaiul gras care stătuse la masa din bucătărie. Bagi un creion prin mâna unui bărbat ca ăla — nici măcar un copil nu trebuie să stea liniștit și să se lase controlat.

Pentru că trebuie să iei ceea ce nu primești.

Să revendici.
Și să nu îi mai dai drumul niciodată.

67

Cantina secției de poliție era pe jumătate plină. Oamenii stăteau împreună în pauză, fără prea multe subiecte de discuție în afara singurului lucru pe care îl aveau în comun — slujba. De obicei, John Broncks evita să mănânce acolo, conversațiile care păreau firești într-o anchetă deveneau încordate la mesele lungi și identice. Își umplu o cană cu apă caldă de la automat fără să plătească.

Karlström stătea la o măsuță de lângă fereastra care dădea spre curte. Avea o furculiță în mâna dreaptă, iar cu stânga răsfoia teancul de documente. Broncks nu mai văzuse niciodată așa ceva. De obicei, șeful acorda mâncării întreaga lui atenție.

— Bună.

O farfurie cu cartofi prăjiți cam arși, în jurul unei bucăți de carne tare. Nu prea era stilul lui Karlström. Acesta ridică privirea din teancul de hârtii, luă o gură de apă cu gheață și înghiți — cel puțin asta se potrivea, Karlström nu vorbea niciodată cu gura plină.

— John. Mă bucur că ai putut veni.

Broncks se așeză, în timp ce Karlström se ștergea pe mâini cu un șervețel de hârtie.

— S-a făcut. În spatele biroului meu, pe podea, e o geantă neagră. Douăzeci și cinci de milioane de coroane. Bani lichizi. Bancnote uzate.

Râsetele unui grup aflat la câteva mese distanță. Angajații de la Centrul pentru Apeluri de Urgență. Păreau ușurați că nu trebuie să răspundă la telefon.

— Acum ai tot ce-ți trebuie ca să faci schimbul. Arme în locul banilor. Dar nu e suficient.

— Suficient?

— A trebuit să cer aprobare atât Poliției Naționale, cât și Ministerului de Justiție. Nu se mulțumesc doar cu scoaterea armelor de pe piață. Vor să vadă o arestare.

— Și atunci ce naiba vor?

— Armele. *Și* o arestare. Înțelegi? Iar eu trebuie să fiu informat despre tot.

— Bineînțeles. Tot.

— Așa că vreau să știu când, unde și cum va avea loc schimbul.

— Încă nu am ajuns în faza aia. Comunicăm doar.

— Și când ei o să-și formuleze revendicările și o să-ți spună ce vor ca tu să faci, atunci și tu le dai revendicările *tale*. Ca să ne putem plănui contramăsurile.

— Nu cred că o să funcționeze așa.

Broncks îl studie pe Karlström. După zece ani de lucrat împreună, se cunoșteau bine unul pe celălalt, cel puțin aici, între pereții secției de poliție. Și își dădea seama că șeful lui știa că mergeau probabil în altă direcție.

— O să funcționeze, John. Dacă

planificăm așa cum trebuie.

— Tipii ăștia au bombe și arme. Nu se dau înapoi de la violență niciodată. Acțiunile lor sunt întotdeauna bine planificate. O singură greșeală în timpul schimbului și… ar putea muri oameni.

— Tocmai de asta trebuie prinși.

— Dacă ne măcelăresc colegii și apoi scapă, atunci n-o să mai aflăm nimic despre cine sunt — *nimeni* nu știe cine sunt! Sunt invizibili. Și dispuși să facă orice ca să rămână așa.

Acum Karlström îl studia pe Broncks, iar fața lui își schimbă culoarea. Șeful lui Broncks se înfuria rareori, nu era genul. Dar acum își pierdea autocontrolul pe care îl cultivase până când devenise parte din personalitatea lui.

— John?

— Da?

— *Știi* cum funcționează lucrurile astea. Câștigi încredere cu timpul. Genul de încredere care îți dă posibilitatea să ceri o favoare. Dar nu primești decât un număr limitat de favoruri. Așa că trebuie să alegi când consumi una dintre ele. Eu am făcut asta acum. Să obții 25 de milioane fără garanția a nimic în schimb, cu riscul ca niște infractori amărâți să reușească să șantajeze guvernul, iar mai târziu toată lumea să afle … cei mai înalți oficiali ai țării noastre au fost de acord, pentru că eu le-am câștigat încrederea. Pentru că mi-am consumat una dintre

puținele mele șanse, și am cerut asta. La naiba, John, nu irosi totul!

Broncks se aplecă peste masă, deasupra farfuriei cu resturi.

— Karlström — ei *nu au* niciun fel de contacte. Sunt sigur. *Nu au* niciun fel de cazier, iar dacă o să abordeze pe cineva necunoscut ca să vândă armele alea… informatorii noștri or să afle. Așa că nu vor face asta. Nu pentru că se tem, ci pentru că sunt deștepți.

— Și tu ești absolut sigur de asta?

— Unicul lucru de care sunt sigur e că, dacă îi obligăm să spargă bănci în continuare, atunci șansele de a-i prinde cresc. Așa că dacă nu-i contactăm, dacă nu le răspundem ca să le spunem că vrem să cumpărăm armele înapoi… Karlström, or să devină disperați. Și vor trebui să dea noi spargeri. Și dacă ești disperat te expui.

Karlström rearanjă tacâmurile de pe farfuria lui. Mai întâi mâncare proastă. Și apoi asta.

— De cât timp… *la naiba*, John, de cât timp… mergi în direcția asta? Spre decizia asta? Spre abordarea asta? De a *nu* plăti?

— De la prima lor scrisoare.

— Și m-ai lăsat să alerg peste tot și să cerșesc bani pentru nimic!

— Nu pentru nimic. Trebuie să fiu sigur că ei există, nu vreau să stau acolo și să mint — Fratele cel Mare nu trebuie să aibă niciun dubiu, trebuie să audă în vocea mea că am pe birou 25 de milioane

de coroane, să vadă fotografii cu ele, dacă asta vrea.

Broncks își dădu scaunul în spate, pregătit să se ridice.

— Și… *dacă* mă înșel. *Dacă*. Atunci o să-i folosesc. Dacă asta e singura noastră variantă. Dacă ăsta e singurul lucru care o să împiedice dezlănțuirea haosului.

Se ridică să plece, dar Karlström — ca și la ultima lor masă — întinse mâna și o puse pe brațul lui Broncks.

— John? Te interesează ce gândesc eu?

Broncks alungă senzația că voia să se elibereze, dădu din cap și ascultă.

— Eu cred în realizarea vânzării *și* într-o arestare. Avem mai multe resurse decât ei. Dar cel mai important lucru e să punem capăt acestei nebunii. Să putem arăta tuturor că i-am prins când am avut ocazia, și nu din întâmplare. Iar după asta… mai puține spargeri de bănci, mai puține victime.

Karlström continua să-l țină de braț. Exact ca data trecută.

— Și mai e ceva.

Broncks se simțea la fel de stânjenit.

— După ce se termină asta… aș vrea să-ți iei concediu. Înțelegi?

— Sigur.

— Ai auzi, John? Nici măcar un caz. *Liber*.

— Mai târziu. După ce se termină asta. Dar înainte, am de făcut câteva lucruri. De exemplu, pentru prima oară în viața mea,

trebuie să scriu un anunț personal.

68

În casa lor era un băiat de șase ani pentru o săptămână, dar Leo abia dacă fusese prezent. Știa că Anneli era dezamăgită, se întâmpla atât de rar ca fiul ei să viziteze a doua lui casă, dar ea avea să înțeleagă. Leo știa și asta.

După ce asta avea să se termine.

Anneli dormea, Sebastian dormea, când Leo auzi cum capacul cutiei poștale se deschide și se închide, un zăngănit metalic în zorii minunați și călduroși de mai — sosise ziarul și, odată cu acesta începutul sfârșitului. Își umplu o ceașcă mare de porțelan și o puse pe masă.

Toată planificarea lui condusese la acest moment. Rămăseseră câțiva pași până la poartă și la cutia poștală. Mai târziu, avea să pună la poștă ultima scrisoare, instrucțiunile pe care aveau să le folosească polițiștii pentru schimb.

Apoi totul se *termina*.

Toată planificarea, toată pregătirea se reduseseră la acest răspuns. Deschise ziarul aproape de mijloc și-l răsfoi.

Pagina 37.

Leo se opri imediat. Furia lui deveni ca un țurțure care îi picura din creștetul capului, despicându-i pieptul.

Nu avea să se întoarcă în casă, la cafeaua aburindă de pe masă, avea să stea în mașină și să conducă, în timp ce ziua se trezea la viață.

Îl ura pe polițaiul ăla nenorocit.

*

John Broncks nu dormise. Nici măcar nu încercase. Patul era încă făcut, ușa de la dormitor închisă.

Trei cești de cafea pe masa din bucătărie, iar el nu bea cafea niciodată. Dar negreala și amărăciunea păreau potrivite pentru o noapte de așteptare.

Telefonul care stătea lângă pagina 37 a ziarului sună prima oară. Apoi sună din nou, în timp ce el citea. Și încă o dată.

> **Personal.**
> Anna-Karin,
> Nu mă interesează deloc
> persoana ta și nu vreau
> să te mai văd.

Se uită la telefon în timp ce acesta suna a patra oară, a cincea oară. Apoi se opri, în timp ce Broncks număra în gând secundele, ca un copil care numără între fulgerul brusc și luminos și huruitul înăbușit al tunetului.

Șapte secunde. Apoi sună din nou.

De data asta îl lăsă să sune de trei ori.

— Bună… Anna-Karin.

— Faci o mare greșeală!

Deci așa suna vocea lui când era tensionat. Nici puternică, nici subțire, și în continuare absolut niciun accent sau dialect. Se potrivea trupului cu cagulă neagră, pe care îl văzuse de atâtea ori.

— Așa crezi tu.

— Ascultă-mă, nemernic…

— Sunt mulți oameni? În jurul tău, acolo, în Piața Gullmars? Da, ți-am localizat ultimul apel. Pot trimite o mașină de poliție, dacă vrei.

— Vorbim de 15 secunde. Mai am 30 de secunde până să poți localiza apelul. Dar mai întâi, trebuie să înțelegi un lucru — tocmai ai pornit un război, fir-ar al dracu'. Ai pus armele statului în mâinile infractorilor.

Broncks încercă să surprindă vreun zgomot ambiental. Liniște totală. Fie acoperea receptorul cu ceva când nu vorbea, fie cabina asta telefonică era, cel puțin pentru moment, într-un loc fără trafic.

— Frate cel Mare… știi la fel de bine ca mine că nu e așa. Corect? Nu ai niciun cazier. Chiar dacă ești, poate, cel mai periculos spărgător de bănci pe care l-am văzut. Cum naiba funcționează asta? Funcționează pentru că poți gândi. Și, prin urmare, *nu* o să contactezi alți infractori.

— Taci dracului din gură și ascultă-mă cu atenție, nemernic ce ești! Nu am nevoie de niciun contact ca armele mele să ajungă în mâinile altora! Îngrop pur și simplu câteva lăzi și trimit o scrisoare cu inimioare roșii și indicații. Cred că ai recunoscut asta? Patruzeci de arme automate în fiecare ladă — una la Hell's Angels, una la mafia iugoslavă, una la tâmpiții ăia din suburbii… și asta o să fie vina ta, *a ta*, pentru că nu ai cumpărat

înapoi ce-am furat eu!

— Ascultă. Știi ceva? În clipa asta există o geantă neagră cu 25 de milioane de coroane uzate pe biroul meu de la secția de poliție. Banii tăi. Pe care eu ar trebui să-i dau la schimb. Dacă nu aș fi hotărât să dau totul dracului.

Urmă o tăcere.

— Pentru că singurul lucru la care tu ești foarte bun, Frate cel Mare, e spargerea băncilor. Și o să faci asta iar. Și iar! Ai auzit, Anna-Karin! O să spargi bănci din nou, dobitocule!

Până când vocea aceea reveni brusc.

— Broncks… John… uiți un mic detaliu. Tu nu știi cine sunt eu sau cum arăt. Dar eu știu cine ești *tu* și cum arăți *tu*.

Apoi tăcerea se schimbă. Liniște. Fratele cel Mare închisese. Când Broncks puse telefonul pe masă, își dădu seama că se ridicase în timpul convorbirii fără să-și dea seama.

Acum nu mai trebuia decât să aștepte următoarea mutare a Fratelui cel Mare.

*

Se făcuse ora opt când Leo intră cu mașina pe proprietatea lui și parcă. O cafea la una dintre puținele cafenele deschise și câteva ore de condus fără țintă prin suburbiile sudice, încercând să se calmeze, nu îl ajutaseră cu nimic. Senzația că planul său fusese un mare eșec nu putea fi alungată.

Coborî din mașină și se îndreptă spre

garaj. Iritarea lui persistentă era sporită de zgomotul unei mingi care sărea. Sebastian se trezise deja și se prefăcea că e jucător de fotbal profesionist, trăgând în ușa garajului și comentând fiecare șut într-o imitație de engleză.

— Salut, tată în plus. Unde mergi?

— De ce nu dormi?

— Vrei să joci? Îmi trebuie un portar bun.

Leo deschise ușa de lângă poartă.

— Sebastian? Du-te înăuntru, la mama ta.

Băiatul de șase ani reuși să tragă cu dreptul un șut neașteptat de puternic, iar ușa garajului se cutremură.

— Ea doarme tot timpul. Doarme și iar doarme.

Leo luă mingea pe jumătate umflată și o trimise dincolo de curtea imensă de beton, înspre casă.

— Joacă-te acolo.

Sebastian îi aruncă o privire dezamăgită, în timp ce fugea după minge, iar tatăl în plus intră în garaj, aprinse luminile și închise ușa în urma lui.

Era încă sub bancul de lucru. Leo o ridică și o puse în același loc ca înainte.

Mașina de scris.

Apoi totul decurse rapid. Câțiva pași spre peretele din spatele lui, spre un baros. Leo îl ridică deasupra capului și apoi lovi, pulverizând carcasa grea de fier și tastele subțiri, fiecare lovitură fiind

însoțită de un strigăt puternic.

— Ce faci?

Copilul acela afurisit deschisese ușa și privea înăuntru.

— Ieși afară!

— E atâta zgomot.

— Imediat!

Leo nici măcar nu se opri. Alte și alte lovituri, în timp ce Sebastian închidea ușa în urma lui. Leo continuă să lovească până când din mașina de scris rămaseră doar așchii de metal și plastic. Nu avea să mai fie folosită niciodată! Niciun polițai nenorocit nu avea s-o poată pune în legătură cu scrisorile de șantaj! John Broncks decisese asta, iar Leo nu voia altceva decât să-i complice viața, să-l păcălească iar și să dispară de sub ochii lui.

69

Cu șapte luni în urmă, plicul fusese perfect alb și conținuse 86 de bancnote de 500 de coroane. Acum era murdar de la atâtea deschideri și închideri, și rămăseseră doar patru bancnote.

După ani de tăcere, Leo venise acasă la el, oprindu-se în fața ușii și fluturând un plic gros. *Tocmai am terminat un proiect de construcții important în Tumba, Centrul Solbo. Șapte sute de metri pătrați. Proprietate comercială, bani buni.*

Imediat ce fiul lui cel mare plecase în mașina lucioasă a firmei, Ivan se repezise înăuntru, căutase un creion pe sub niște bilete de loterie și notase repede ceva ce trebuia să țină minte. Știuse încă de atunci, 43 000 dați așa, ca și cum ar fi fost bani de Monopoly.

Acele 35 000 pe care tu aveai impresia că ți-i datorez. Și 5 000 dobândă. Și apoi mai primești încă trei mii… O mie pentru fiecare coastă.

Ivan sprijini plicul de paharul de bere aflat pe masă — din plastic galben, ca și scaunul pe care stătea — în timp ce căldura se revărsa din cuptorul unde se cocea o pizza. Încă puțină bere din pahar — dar nu prea multă, trebuia să fie în formă când pleca de aici.

Întoarse capul spre fereastră. Drumul aglomerat de afară vibra în căldura începutului de vară — era înconjurat de

căldură.

Sunase de două ori și încercase să-și întrebe fiul dacă punea la cale ceva ce n-ar fi trebuit, dar nu primise niciun răspuns. Până de curând, mai existase posibilitatea redusă ca el să se înșele. Dar acum, bărbatul gras și irascibil își terminase berea și ieșise din pizzerie. Acesta era un director de construcții pe nume Gabbe, pe care Ivan îl descoperise după multe telefoane, și antreprenorul din spatele lucrării pe care o notase el pe plic. Ivan se prezentase ca tâmplar, care avea propria lui firmă și care primise o ofertă să lucreze cu un constructor pe nume Leo Dûvnjac — și, prin urmare, căuta referințe.

Iar conversația începuse bine.

Aprigul șef de echipă confirmase, cu vocea lui stridentă, faptul că angajase *cândva* firma lui Leo ca subcontractor, deci banii din plic ar fi *putut* să provină de la o lucrare de construcții. Dar, când aproape băuse jumătate din paharul de bere, șeful de echipă se aplecase în față și îi dăduse un sfat: *fii atent când își anunță oferta. O să fiu sincer cu tine. Nu o să-ți convină. Are prețuri de dumping. Mie îmi convine, că eu cumpăr de la el, dar pentru tine, care o să construiești cu el… au prețuri atât de subevaluate, că nu înțeleg cum supraviețuiesc.*

Așa că acum știa. Suspiciunea lui fusese justificată. Fără să-și dea seama, șeful de echipă Gabbe confirmase ceea ce

Ivan bănuise de mult — că îl recunoscuse pe spărgătorul mascat de pe ecranul televizorului: era fiul lui cel mare.

De cealaltă parte a autostrăzii se afla o casă mică, cu un garaj mare.

Cea pe care i-o arătase directorul de construcții.

Casa lui Leo.

Ivan terminase berea și pusese pe masă o hârtie de 50. Totul avea să iasă așa cum se gândise el în acele nopți lungi, lipsite de somn, în care vinul începea să aibă un gust prost. În primul rând, el și cu Leo — nucleul — se asociau într-o mică firmă de construcții care avea să crească treptat. Apoi avea să-și rezolve problemele cu Felix și să ajungă să-l cunoască pe Vincent, iar apoi aveau să stea și să discute împreună seara.

Toți patru, lucrând și construind o afacere de familie. Un clan.

Ivan începu să traverseze autostrada, spre o casă mică și ciudată, înconjurată de garduri cu colaci de sârmă ghimpată deasupra — arăta mai mult a fortăreață decât a casă.

Mâna lipită de buzunarul de la piept. Nu îl simțea — uitase plicul la pizzerie. Nu era acolo, lângă pieptul lui. Îi amintea mereu de ultima oară când îl văzuse pe fiul lui cel mare. Era lângă inima lui, cum fusese mai multe luni la rând.

Era nerăbdător să-l întâlnească pe Leo, iar el nu se temuse niciodată să se vadă cu

cineva, nici măcar o dată.

După ce traversă autostrada aglomerată, intră pe un drum mult mai mic și apoi ocoli o vilă de lemn impunătoare. Transpirația i se scurgea între omoplați și rămânea acolo, înmuind stofa cămășii. Merse anevoie pe lângă vilă și intră printr-o deschizătură în gard, care îi amintea de o poartă mică de închisoare și care dădea spre o curte goală, acoperită aproape complet cu asfalt.

Intră în curte. Cineva făcuse o treabă proastă; asfaltul era neuniform și răpăia sub tălpile lui.

Trecu pe lângă garaj, înspre casă, când văzu cum poarta rulantă se ridică. Înăuntru era cineva, în fața unei betoniere care se învârtea. Un spate pe care îl recunoscu. Îl văzuse îmbrăcat într-o salopetă neagră, la televizorul din sufrageria lui.

— Leo?

Se uită în garajul întunecos. Până când betoniera fu oprită și spatele se întoarse spre el.

O singură întâlnire, în patru ani și jumătate. Niciodată aici. Și totuși, fiul lui nu părea surprins — parcă l-ar fi așteptat.

— Bună, Pappa.

— Leo — trebuie să vorbim.

Fiul lui părea mult mai bătrân decât data trecută. Chiar dacă trecuse mai puțin de un an. Dar el executase nouă jafuri calificate.

— Sigur. Vorbește.

— Putem intra?

Ivan făcu semn din cap spre casa pe care nu o vizitase niciodată, în timp ce Leo apăsa pe un buton de pe perete și poarta garajului începu să coboare încet. Un pas grăbit înăuntru, în timp ce poarta garajului se închidea în urma lui.

— Leo?

— Da?

— Noi doi avem ceva în comun.

Ivan se bătu peste buzunarul de la piept, un ritm pe care doar el îl auzea.

— Pentru că între noi nu există secrete.

Așteptă un răspuns care nu veni. Atunci continuă.

— Înțelegi… eu știu că tu ești.

— Știi… ce?

— Că tu ești. Și cu frații tăi.

— Ce știi tu despre mine și frații mei?

Era atât de ciudat să formuleze acest lucru în cuvinte. Nu se gândise niciodată la asta. Că avea să fie atât de dificil să se uite la propriul lui fiu și să spună asta, pur și simplu să o trântească și să aștepte reacția lui.

— Că tu și cu frații tăi sunteți cei pe care îi caută gaborii… Liga Militară.

Nu *obținu* nicio reacție. Fața lui Leo era neutră.

— Nu contează dacă porți sau nu mască. Eu văd dincolo de deghizare. Îți recunosc mișcările, Leo, sunt tatăl tău, ce naiba.

— Nu știi nimic despre mine, și despre frații mei nici atât.

— Crezi că poți să mă păcălești? Poți să-i păcălești pe gabori — dar nu pe mine!

Fața aia neutră afurisită. Era încă acolo.

— *Pappa*, dacă tu crezi asta, că eu, Felix și Vincent… dacă tu crezi asta, du-te și toarnă-ne.

Și atunci toată agitația lui dispăru.

— Ce?

Nici măcar nu mai avea nevoie să țină mâna la piept.

— Du-te la poliție, Pappa, și toarnă-ne — spune-le că tu crezi că fiii tăi sunt Liga Militară.

Pe banc era o cutie de lemn făcută artizanal. La fel de mare ca o cutie de banane. Leo luă o găleată de plastic și goli conținutul ei în matriță. Mai întâi, ceva ce semăna cu un cilindru negru. Apoi, brațe lungi de metal cu litere la capăt — o mașină de scris. Dezasamblată.

— Fă același lucru — toarnă-mă! — pe care pretinzi că ți l-am făcut eu ție.

Betoniera avea niște roți mici care scârțâiau. Leo o trase spre masă și o înclină spre forma de lemn, până când substanța fluidă acoperi complet piesele.

— Noi avem ceva în comun, așa ai spus, nu avem secrete unul față de celălalt, ca atunci când mi-ai explicat câtă benzină trebuie turnată în sticlă. Nu-i așa, Pappa?

Leo apăsă butonul de pe perete și ieși,

în timp ce ușa rulantă cobora încet, pentru a doua oară, pe lângă spatele transpirat al lui Ivan.

— Nu m-aș duce niciodată la polițiști. Și tu știi asta.

Leo porni spre casă, iar Ivan îl urmă, grăbindu-se să țină pasul.

— Leo, ascultă-mă, Leo.

Acesta continuă să meargă drept înainte.

— Nu face asta din nou.

Fără măcar să se uite la bărbatul de lângă el, care vorbea.

— Leo, dacă ai nevoie de ajutorul meu, să-mi spui. Putem lucra împreună. Să construim din nou împreună. Uităm trecutul și mergem mai departe.

Până când se opri și se uită la tatăl lui.

— *Tu* o să mă ajuți pe *mine*?

Apoi urcă pe verandă și deschise ușa casei mici de piatră, fără să se întoarcă.

— Dacă ai știut pe unde să vii aici, atunci știi și pe unde să pleci.

atunci

---

[7] „Big Brother“, în original.

atunci
partea a treia

70

Ea stă întinsă lângă el. Mirosul părului este purtat de respirația lui liniștită. Ea contemplă trupul gol, în timp ce acesta se mișcă, se întoarce. Îl mângâie și îl sărută, cu mâna pe obrazul lui.

Obrazul lui Vincent. Pielea care a stat în vânt, frig și soare vreme de doar trei ani și e încă moale și catifelată.

Mai întâi; Britt-Marie se așezase în patul gol al lui Felix, fiul ei care țipase la mâna ridicată a tatălui său și bătuse în ușa încuiată a băii, ca să se facă auzit, peste apa care curgea de la robinet, apoi se furișase pe lângă ușa dormitorului ei și fugise în noapte. Apoi se întinsese pe patul gol al lui Leo, fiul ei care avea zece ani, dar pentru o clipă fusese adult când fugise și el în același întuneric după fratele lui.

Patul lui Vincent îi oferă o anumită liniște, nu doarme, nu poate, dar inima ei bate puțin mai încet.

Stă întinsă acolo, cu nasul în părul lui subțire, când ușa de la intrare se deschide.

Ei sunt.

Apoi are aceeași senzație dintotdeauna, când ceva important, pe care era gata să-l piardă, se întoarce. Zboară. Cântă. Râde.

Își întoarce încet fața de la Vincent, se dă jos din pat, cu mișcări ușoare, închide ușa și apoi verifică ușa următoare, cea de la singurul dormitor în care sforăitul persistă.

Leo și Felix, fiii ei iubiți. Îi strânge tare în brațe, în holul îngust, iar gura lui Felix îi udă urechea, în timp ce se lipește de ea și șoptește:

— Știu că o să fugi de acasă.

Leo aude și el, dar nu șoptește:

— Iar *eu* știu că nu o să faci asta. Nu-i așa, mamă?

Ea e atentă să îi strângă în brațe pe amândoi.

— Totul o să fie bine.

— Dar… *eu* știu că ai vorbit cu bunica. Te-am auzit. Când, mama? Când o să pleci?

Ea se uită în ochii lor, atât de asemănători cu ai ei.

— Sunt încă aici, Felix. Nu-i așa? Acum du-te și spală-te. Iar eu o să fac micul dejun. Trebuie să plecați curând la școală.

Leo și Felix coboară cu liftul când ea deschide dulapul din hol. În spate, e o valiză de piele maro-deschis, pe jumătate plină cu ciorapi, chiloți, rochii, pantaloni și bluze puse acolo ultima dată când decisese să plece — bucăți de viață pe care le ține în mâini — apoi se duce în camera lui Vincent și umple cealaltă jumătate cu hainele *lui*. Atunci aude apa curgând în bucătărie. Ivan s-a trezit. Iar ea rămâne nemișcată.

Clinchetul unui pahar pus pe chiuvetă. El se întoarce în dormitor. Ușa se deschide și se închide, scârțâind puțin.

Așteaptă, ascultă. Liniște.

Se furișează cu valiza în mână și o lasă jos, lângă raftul pentru pantofi, se întoarce în camera lui Vincent, ridică trupul lui adormit și pleacă încet.

Bagă mâna în buzunarul gecii. Cheile de la mașină. Nu sunt…

În bucătărie, sunt chiar acolo, pe masa din bucătărie.

Cu Vincent în brațe, se grăbește spre ele și pantoful ei scoate un zgomot ușor, cheile sunt chiar lângă scrumieră, ea le înșfacă și se întoarce.

— Ce-i asta?

Ivan, în cadrul ușii. Cu o valiză maro în mână.

— Ce naiba țin în mână?

Ivan șoptește în timp ce întoarce valiza și îi răstoarnă conținutul. În vârful grămezii de pe pragul dintre hol și bucătărie e un furou alb. Ivan se apleacă, îl ia cu două degete, îl ridică de parcă ar fi murdar și îl aruncă în spatele lui, fără măcar să-și ia ochii de la ce e sub el.

— Unde ai impresia că pleci cu fiul meu?

Un tricou mic și roșu. Pentru un băiat de trei ani.

— Du-l pe fiul meu în camera lui și pune-l în pat fără să-l trezești. *Imediat*. Înțelegi ce-ți spun, Britt-Marie?

Ivan stă pe prag, vorbind în continuare șoptit, iar trupul lui imens umple cadrul ușii. Ea se duce drept spre el; acesta se dă puțin la o parte și ea se strecoară pe lângă el. Merge în cameră cu Vincent și-l așază pe pat, învelește pătura în jurul brațelor și picioarelor fiului ei, care se mișcă neliniștite în timp ce ea îi potrivește perna.

Îngenunchează pe podeaua holului.

O pereche de chiloți și o rochie verde cu dungi galbene pe mâneci sunt ultimele lucruri pe care le pune la loc în geanta de piele, apoi o ține strâns în timp ce se îndreaptă spre ușa de la intrare.

— Dar tu unde te duci?

Ivan se grăbește în urma ei și se interpune între soția lui și ușă.

— Iubito?

Ivan întinde brațele, o îmbrățișare mai largă decât a ei, care o capturează și o distruge.

— Să ne ducem înapoi în bucătărie, la masa noastră, și să ne așezăm pe scaunele noastre. Cele pe care le-am cumpărat împreună.

Și o distruge.

— Și o să discutăm. Doar puțin.

— Nu avem despre ce discuta.

— Bineînțeles că trebuie să discutăm, Britt-Marie. Noi doi.

— N-ai auzit, Ivan? Nu înțelegi ce-ți spun? Nu mai e nimic de discutat.

Ivan ridică mâinile, așa cum le-a ridicat seara trecută, și le agită în fața ei.

— Avem trei fii. Nu-i așa? Trei fii fantastici! Iar eu am o slujbă bună. Și tu ai o slujbă bună. Noi… Britt-Marie, avem toate lucrurile astea, și locuim… aici.

Palma lui aspră îi mângâie obrazul.

— *Tu* ești cea care nu înțelege ceea ce spun *eu*. Britt-Marie? Dragostea mea? Că e important pentru mine, pentru noi, ca fiii noștri să se poată apăra singuri.

Ivan o mângâie pe obraz cu dosul palmei, care e mai moale.

— Ce vrei tu de fapt? Nu înțeleg. Iubito? Ce vrei să fac eu? Ce ai vrea să se schimbe? De ce vrei… să distrugi toate astea?

— Nu eu sunt cea care le distruge, Ivan.

El îi dă ușor părul pe după urechi.

— Poate că ieri… am mers puțin prea departe. Dar tu înțelegi de ce. Nu-i așa? Știi despre ce era vorba. Eu îmi iubesc fiii. Îl iubesc pe Leo. Îl iubesc pe fiul… *nostru*.

Vocea lui se schimbă, șoptitul devine mai mult șuierat.

— Eram atât de furios! Tatăl lui Hasse să stea la ușa noastră și să… vină cu cereri. Ca *noi* să ne cerem scuze! Sunt sigur că înțelegi, iubito, de ce m-a enervat. Iubito?

Arătătorul lui coboară peste buzele ei.

— Data viitoare o să fiu calm. O să mă controlez. Zău. Promit.

Ea îl privește în ochi.

— Eu…

Și strânge puțin mai tare valiza maro

de piele.

— … o să plec.

— Cum adică… pleci?

Ea descuie ușa de la intrare.

— Ce o să se întâmple mai încolo? Dacă tu *pleci*? Ce o să se întâmple cu familia mea? Cu băieții mei?

— E prea târziu.

— Draga mea, eu…

— Eu mă duc acum, Ivan. Trebuie să înțelegi asta.

Apoi totul se schimbă. El îi prinde brațul și îl smulge de pe clanță, începând să se răstească.

— Tu crezi că poți să pleci? Așa crezi, nu? Și ce dracu' iei cu tine? Nimic! De aici nu iei! Nu iei nimic cu tine!

Ivan o trage de braț și o împinge în peretele holului, ținând-o cu o mână și căutând în buzunarele gecii ei cu cealaltă. Scoate cheile mașinii, care sclipesc în fața ei.

— Nu iei nicio mașină, fir-ar al naibii. Înțelegi! De aici nu iei! Pentru că tu nu ai nimic. Nimic!

Celălalt buzunar, geanta. Ivan golește toți banii și mărunțișul.

— Nimic! Nu sunt banii tăi!

— Jumătate din ei sunt.

— Nimic din toate astea nu e al tău!

— Jumătate din mașină e a mea. Jumătate din bani sunt ai mei.

Ivan îi dă drumul și ea se prăbușește puțin. El aleargă la peretele lui, peretele —

plin de unelte, așa cum ar observa orice vizitator, și atât de diferit de al ei, unde se află coșuri de răchită pentru mănuși, precum și cele două desene pe care Felix le făcuse pentru ea — și ia sabia, de la locul ei de onoare. Scoate lama strălucitoare.

— Jumătate?

Lama sabiei strălucește așa cum străluciseră cheile de la mașină, iar el o împinge în față, apoi sus, jos, sus.

— Jumătate ai spus?

Coșul de răchită de pe peretele ei. El repede lama spre el, prin el, și două perechi de mănuși și o pălărie cad la picioarele lor.

— Hai să facem așa. Dacă pleci… împărțim totul…

Ține sabia în fața lui și aleargă pe hol, pe lângă dormitorul lor și intră în camera lui Vincent.

— Pe jumătate.

Ea încă nu înțelege. Dar este neliniștită. Și aleargă după el.

— Împărțim. Totul.

Ivan trage pătura lui Vincent și o aruncă pe jos. Un băiat gol de trei ani se rostogolește pe o parte și se ghemuiește ușor. Se scarpină pe obraz și pe nas și cască.

— *Totul.*

Lama curbată. Deasupra trupului de trei ani. Deasupra lui Vincent.

— Pleacă, Britt-Marie. Și o să mă faci să împart totul.

Ea îi simte respirația, o recunoaște. Violentă și neregulată, plină de teamă și agresivitate.

— O parte pentru tine. O parte pentru mine.

— Șoptești.

— O să împărțim totul, Britt-Marie, așa cum vrei *tu*, cum ai decis *tu*.

— Șoptești, Ivan. De ce faci asta? Pentru că nu vrei să-l trezești. Dacă ai vrea cu adevărat să-l tai în jumătate, nu ai șopti.

El transpiră, tremură, cu tăișul pe pielea goală a lui Vincent.

— Ivan, tu ești cel care ai coborât scările în fugă, desculț, când ai văzut cuțitul — te-ai temut să nu-ți pierzi unul dintre fii.

Ea nu mai privește spre Vincent, care mai cască o dată și se întoarce pe partea cealaltă, privește spre cineva care e și mai mic.

— N-o să faci asta, pentru că știu că îl iubești, Ivan.

El transpiră și tremură tot mai violent și slăbește puțin strânsoarea.

Ea nu se uită la el în timp ce iese din cameră, din apartament, din bloc. Nu aude când el se prăbușește încet pe podea, când sabia îi cade din mână, când el plânge ca un om care nu a plâns niciodată.

71

Leo stă lângă zidul de cărămidă al clasei a patra, pe una dintre băncile lungi de lemn. Are în gură un jeleu. Caută în pungă unul galben, genul care e acru la început, pe urmă dulce, apoi sărat și poate fi mestecat mai multă vreme.

Se uită în jur, în același mod în care a făcut asta în ultimele câteva săptămâni, ca un indian care privește de pe vârful unui munte spre valea de jos. Curtea gimnaziului, iar spre centrul ei — catargul și locul de fumat. Un grup de elevi fără geci, în ciuda vântului rece de martie — clasa a șaptea, trei fete și tot atâția băieți. Nu îi cunoaște pe niciunul dintre ei. Cei doi pe care îi caută nu au mai fost acolo de ceva vreme.

Hasse și Kekkonen.

Se întreabă dacă tatăl lui Hasse mai tremură încă. Pappa se cutremurase pe dinăuntru, iar când sosise tatăl lui Hasse cutremuratul încetase. Asta trebuie să faci: dai tremuratul altcuiva.

Începe.

Soneria neplăcută și enervantă care nu se mai oprește.

Leo scutură de pe haină praful de cărămidă și, chiar dacă merge repede, abia reușește să ajungă la timp.

Ușa clasei întâi se deschide brusc, iar fratele lui mai mic iese în fugă.

— Felix? Așteaptă!

Se uită unul la celălalt atâta timp cât e necesar ca ochii lor să se întâlnească și Felix continuă să alerge, traversează curtea școlii și strada, până pe partea cealaltă. Felix e rapid, dar nu la fel de rapid ca Leo, care reușește să-l ajungă atunci când fratele lui se oprește, în celălalt capăt al parcării.

— Mama e încă aici.

Felix se apropie de camioneta Dodge, roșu cu alb, a părinților lui, lasă jos geanta de sport și sare în sus, ițindu-se pe geam spre locul șoferului. Sare încă o dată.

— Ar fi luat-o cu ea? Nu?

Se uită la fratele lui mai mare pentru prima oară, așteptând clătinatul din cap care înseamnă *ai dreptate, ar fi luat mașina*.

— Alege ce vrei.

O pungă cu dulciuri. Dropsuri mari, drajeuri și jeleuri, din acelea cu gust de zmeură, și din cele care seamănă cu niște șobolani sau cu niște bezele.

Dar nu dă din cap.

Felix trage un șut în geanta lui de sport afurisită și începe să alerge iar, prin tufișurile de scaieți, pe trotuar și spre lift. Leo îl ajunge din urmă la ușa liftului, chiar înainte ca ea să se închidă.

— Ia una. Oricare vrei. Le-am cumpărat cu cele 50 de coroane pe care Pappa mi le-a dat când i-am lovit în nas.

Leo zâmbește, prefăcându-se că îl lovește pe Felix în nas, apoi îi întinde

punga.

— Felix?

O pungă plină cu dulciuri. Și el nici măcar nu se uită la ea.

— Oricare vrei!

Ies din lift și intră în apartament. Felix se oprește în fața cuierului, așa cum tocmai făcuse la mașină, se uită și sare. Pantofii negri ai mamei nu sunt acolo. Nici haina sau mănușile ei, nici eșarfa subțire pe care a cumpărat-o când au mers în Åland, pe care ea și-o leagă adesea în jurul capului.

— Mama?

Bucătăria e plină de vase murdare, pungi de zahăr deschise și sticle goale pe aragaz. Paturile din dormitor sunt nefăcute, iar jaluzelele trase.

— Mama!

În atelier, un abajur din hârtie de orez atârnă de plafon, iar camera lui Felix și Leo e la fel ca întotdeauna.

— Mama!

Camera lui Vincent. Vincent și tata pe covor, înconjurați de soldați și grămezi de Lego. Construiesc ceva. Tata are într-una din mâini o țigară, iar cu cealaltă îi dă lui Vincent pe rând piese de Lego, iar Vincent le prinde într-un șir lung, pe o bază pătrată.

— Băieți?

Brațul lung al tatălui taie fumul gros de țigară, decupează mici cuburi și creează spații, aer proaspăt de respirat care în

curând se afumă.

— Intrați, băieți. Stați jos. Aici, lângă mine.

— Unde e mama?

— Stai jos.

— Vreau să știu.

— După ce o să stai jos, Felix.

Își balansează celălalt braț și dărâmă soldații care nu căzuseră deja și o bucată de casă de pe baza de Lego.

— Nu e aici.

— Dar unde e?

— Nu mai e acasă.

— Unde e, Pappa?

— Nu știu.

— Unde e mama?

— Se ascunde.

Îi înconjoară cu brațele lui puternice. Face asta doar atunci când a băut vin roșu cu zahăr topit.

— Și eu nu știu unde. *Tu* unde crezi că se ascunde? Ți-a spus ceva înainte să pleci la școală?

Felix întoarce capul, ațintindu-și ochii asupra covorului de sub picioare.

— Felix? Știi ceva?

Felix, cel care a strigat *nu, Pappa* și a bătut în ușa de la baie, dornic să intre.

— Pe mine nu mă poți minți. Felix? Știi asta, nu-i așa. Nu rentează niciodată să-l minți pe tata. Îmi dau seama că știi asta.

Primele lacrimi.

— Nu plânge. Felix, nu acum.

Se înrăutățește.

— Uită-te la mine, Felix. M-a trădat. Mama m-a trădat!

Lacrimile continuau să curgă. Chiar dacă n-ar trebui.

— Ne-a părăsit. Înțelegi? Așa că *noi* nu plângem. Pentru că ea ar trebui să fie cea care plânge. Acum, ia spune-mi. Și mergem să o găsim, să o aducem acasă. Tu cu mine și cu Leo și Vincent. Împreună.

Leo a fost cel mai surprins dintre toți când a vorbit, dar nu a mai suportat să-l vadă pe Felix așa.

— S-a dus acasă la bunica și bunicul.

72

Mișcările tatălui sunt confuze și necoordonate când se așază pe locul șoferului și pornește mașina, fără Vincent, care stă de unul singur în parcare. La fel de tulburat se simte când înțelege, după o clipă, de ce fiii lui strigă *oprește, Tata,* iar el dă repede cu spatele.

Nimeni nu vorbește — a vorbi însemna a risca să se apropie și mai mult de cealaltă parte a drumului și de mașinile care veneau din față. Continuă să tacă, atunci când tata oprește în altă piață, numită Farsta, și se duce la un magazin de băuturi și nu spune nimic atunci când tata se întoarce la mașină și deschide o sticlă cu armăsarul negru pe ea. Ei rămân tăcuți tot restul drumului — peste podul pe sub care trecea Șoseaua Nynäs, apoi pe lângă un deal înalt, ce putea fi un punct de observație bun pentru indieni, în jos pe cealaltă parte a dealului și apoi drept spre semnul de pe stâlpii de fier, care anunță numele acestei zone, Stora Sköndal.

În sfârșit se opresc.

Tata coboară geamul, lăsând vântul să-l bată peste față, golește restul sticlei și apoi o aruncă afară. Sticla scoate un bubuit puternic atunci când lovește semnul. Leo deschide în sfârșit ochii acum, că s-a terminat călătoria. Tata e lângă el, privind fix pe geam spre sticla goală din iarba înaltă. Felix și Vincent sunt tot în

spatele lui, cu ochii strâns închiși, iar mai încolo, cam la 25 de metri distanță, e un șir de case mici cu grădini mici și ferestre mici, cu perdele de dantelă și givece cu flori.

Casa bunicilor e aproximativ la mijloc, în spatele unui gard viu de zmeură împărțit în trei șiruri scurte, care lui Leo îi plac foarte mult. Aici nu se strigă niciodată la el, se ascultă postul public de radio sau cel de muzică clasică, camerele miros a lumânări și firimiturile rămân prinse de șervetele de bucătărie.

Pe podea, între picioarele tatălui, lângă pedala de accelerație, e o pungă de plastic. Altă sticlă. Tata o deschide, trei, patru, cinci, șase guri.

— Dacă nu vine cu noi acasă, atunci voi știți ce trebuie să faceți.

Tata întoarce oglinda retrovizoare pentru a-i arunca o privire aspră lui Felix pe bancheta din spate.

— Pentru că asta… Leo nu poate să facă asta. Înțelegi? E prea mare. Și nici Vincent. El e prea mic. Așa că trebuie s-o faci *tu*.

Felix privește fix în acei ochi cât de mult poate, apoi lasă capul în jos.

— Uită-te la mine.

Dacă o să se holbeze în continuare la prețul din mașină, n-o să poată auzi ce spune el.

— Felix?

Tata se întoarce, așteaptă până când

Felix își ridică privirea spre el.

— Trebuie să te uiți la ea. Exact cum mă uit eu la tine acum. Și să-i pui aceeași întrebare încă o dată. Întotdeauna trebuie să faci asta. Să mai dai unei persoane o ultimă șansă. Iar apoi, Felix… apropie-te de ea. Și fă-o.

Tata își trozнește degetele, nimeni nu le trozнește mai tare decât el.

— Dacă n-o să faci asta, Felix, *exact* așa cum ți-am spus chiar acum, ea n-o să înțeleagă că noi aparținem unul altuia.

Se întoarce spre locul din dreapta.

— Nu-i așa, Leo?

Leo nu mișcă, nici nu răspunde.

— *Nu-i așa*, Leo?

Ochii care nu renunță. Nu cedează niciodată, niciodată. Până când Leo dă din cap.

Zece, unsprezece, douăsprezece guri. Apoi tata deschide portiera și coboară.

Poartă o cămașă de tâmplar peste niște pantaloni de tâmplar, dintr-un buzunar îi iese un cuțit bun la toate cu mâner roșu și din celălalt un metru pliant. Pantofii lui maro alunecă în timp ce traversează strada împleticit, fluturând brațele spre fiii lui să îl urmeze îndeaproape, traversează șanțul și intră în grădină pe lângă cireșul înalt și stufos, în care lui Leo îi plăcea să se suie până sus, apoi trece printre două din gardurile de zmeură desfrunzite.

— Eu rămân aici.

Tata se prinde de crenguțele fragile de

zmeur, care se rup de fiecare dată când el e pe punctul de a cădea.

— Voi mergeți mai departe.

Vincent se agață de mâna lui Leo. Felix se apleacă puțin de spate.

— Leo? Felix? Vincent? Voi mergeți mai departe. Faceți ce am hotărât.

Casa e mică. Cinci trepte spre verandă și spre ușa de lemn cu fereastra ei mică din sticlă mată, vălurită. Imediat sub ea, margine lângă margine, o plăcuță subțire de metal care pare de aur, pe care bunicul a înșurubat-o acolo și pe care scrie AXELSSON — numele de fată al mamei. Soneria e mai prietenoasă, două note repetate, nu seamănă deloc cu a lor sau cu clopoțelul care îți străpunge țeasta la școală.

Nu deschide nimeni. Vincent se ține de mâna lui. *Nu e aici.* Felix respiră gâfâit în ceafa lui. *Nu e aici!*

Aleargă toți pe scări în jos, dar tata le face semn cu mâinile din tufișurile de zmeură că trebuie să se întoarcă și să sune iar.

Nu deschide nimeni ușa. Soneria. *Nu deschide nimeni…* Două tonuri repetate. *Nimeni…*

Cineva deschide ușa. Bunicul. Ochii lui nu sunt fericiți, așa cum sunt de obicei.

— Mama… e aici?

Bunicul nu se uită la ei, se uită în jur, cercetător.

— Unde e tatăl vostru?

Și iese afară.

— E în mașină, bunicule.

Apoi închide ușa în urma lui.

— În mașină?

— Vrem să vorbim cu mama.

Bunicul privește iar în jur, șoptind.

— Intrați.

— Aici. Așa vrem noi. Te rugăm, bunicule.

Bunicul pare să nu înțeleagă. Așa cum nici ei nu înțeleg. Se uită la Leo, cel mai mare, care încearcă să rostească vorbele pe care i le-a spus tatăl lui. La Vincent, care strânge mâna fratelui său cel mare și pare atât de mic când se apropie și mai mult de el. La Felix, care stă în spatele lor, la o anumită distanță, privind fix în pământ, cu ambele mâini înfundate în buzunarele hainei.

— Te rugăm.

— Aici. Bine. Așteptați o clipă.

Închide ușa cu grijă și intră în casă. Timpul trece încet. O oră. Încă o oră.

Leo se uită la limbile urâte ale ceasului său.

Două ore. Așa i se pare. Două minute.

Apoi aude un zgomot.

Cineva urcă încet scările care vin dinspre camera de la subsol, cu un pat suplimentar atât de mare, că de obicei dorm toți trei în el, și ale căror trepte sunt alunecoase și sună a gol când pășești pe ele.

Mama. Iar ea zâmbește, fericită și

speriată în același timp. Ca și bunicul, privește în jur și face un pas în afara casei.

— Nu e aici, mama.

Ea îi îmbrățișează, unul câte unul.

— Mama?

Leo e concentrat să spună ce voia tatăl lui să spună. Dacă face asta, ea n-o să audă vocea lui gâtuită.

— Da?

— Vino acasă.

Ea scutură din cap și bretonul blond îi cade peste frunte și peste ochi.

— Nu pot.

— Te rog.

— Nu acum. Totul o să fie în regulă. Mai târziu.

— Te rog, te rog, te rog, mama.

— Leo? Ascultă-mă. Totul *o să fie* în regulă. Iar voi *o să locuiți* cu mine. Peste câteva zile. Înțelegi?

Ea se lasă pe vine și îi strânge în brațe pe Leo și Vincent, îi îmbrățișează vreme îndelungată. Dar nu și pe Felix, care se dă înapoi, astfel că ea nu-l ajunge, e singurul care poate să facă asta, pentru că Leo e prea mare și Vincent prea mic. Aleargă spre mama lui, care stă cu brațele deschise, hârâie din gât, o privește…

Și scuipă.

Felix plânge și scuipă iar.

Saliva caldă pe care el a strâns-o mult timp se prelinge pe fruntea și obrajii ei, spre gât.

Felix stă în fața ei și închide ochii,

tremurând și plângând. Și ea îl îmbrățișează și pe el. El a scuipat-o în față de două ori, dar ea totuși îl îmbrățișează până când el se desprinde, se desprinde de saliva de pe fața și bărbia ei și îi aude pe Leo și pe Vincent cum aleargă de cealaltă parte a străzii, spre mașina unde privește tatăl lor.

73

E noapte, sau cel puțin așa crede Felix. Timpul pare undeva departe, de fiecare dată când se trezește. Nu există nici perdele, nici jaluzele. De obicei, așa o țineau — o fereastră de la ultimul etaj al clădirii, prin care nimeni nu putea să vadă. În timpul iernii, sau acum, spre sfârșitul ei, cerul e mai întunecat, mai negru, iar stelele și luna plină par mai strălucitoare; așa cum stă întins în pat, i se pare că este mai aproape de ele, iar Felix are senzația că dacă ar deschide fereastra și ar întinde mâna, le-ar putea atinge.

Îi place să privească spre cer. Dar nu îi place de sine însuși.

Nu îi place să stea întins aici, în clipa asta, și să nu poată dormi. Nu îi place să transpire sau să respire așa, repede și fără să primească suficient aer. Însă cel mai puțin îi place modul în care brațele stranii ale mamei îl cuprind. Ea l-a strâns în brațe, când ar fi trebuit să-l bată! Ar fi trebui s-o lovească! Dar își lovește atât propriul trup, cât și brațele care nu vor să-i dea drumul. Nu simte absolut nimic, așa că-și zgârie antebrațele cu unghiile ascuțite. Este prins între somn și veghe, dar aude vocile care vin din bucătărie: tata vorbind nedeslușit, iar Leo care-i răspunde rar, prin câteva cuvinte scurte.

Se dă jos din pat, se duce spre hol și se oprește în pragul bucătăriei, trăgând cu

ochiul.

Tata stă pe un scaun, cu spatele la el. Leo e cu partea stângă spre el. Toate luminile sunt aprinse, chiar și cea puternică de deasupra aragazului și chiuvetei, care îți ustură ochii dacă te uiți la ea.

Pe masa din bucătărie se află o canistră de benzină verde-închis, cu capacul pus. Lângă ea sunt două sticle goale de vin, o pâlnie de plastic și o brichetă.

Felix nu a mai văzut niciodată acele lucruri pe masa din bucătărie, nu în același timp, și se apropie târâș, cu coatele pe prag, încercând să vadă mai bine.

Atunci Pappa se ridică și vine spre el.

Felix se repede în holul întunecat, rămâne lângă perete și își ține respirația. Pappa trece pe lângă el fără să-l vadă.

— Leo? strigă tata pe când trece pe lângă el.

Felix își întinde trunchiul și gâtul. În dormitorul părinților, lângă marginea de pat a mamei, tata scoate fața ei de pernă.

— Leo? Rotița de plastic? Mă asculți?

Tata ține sub nas fața de pernă, unde e colțul în care sunt brodate inițialele mamei. Își împinge capul în ea, o miroase, inspiră adânc, fără să-l observe pe cel care stă întins în întuneric și privește în tăcere.

— Asta intră în gâtul sticlei. Împingi până se oprește.

Picioarele lungi ale tatălui aproape

calcă pe Felix, când el se întoarce la masa din bucătărie, apoi ridică sticla și îi arată lui Leo acea mișcare lină pe care doar el știe s-o facă.

— Făceam asta când eram mic. Nu cu sticle. Cu gâște. Frații mei și cu mine îndesam mâncare în gâturile lor înguste și afurisite, iar ele se făceau mari, grase și delicioase.

Felix se împiedică de prag cu coatele, ecoul răsună în apartament. Își ține respirația, ca mai înainte, cu ochii închiși. Tata ar trebui să se întoarcă. Dar nu o face. Chiar dacă se aude ecoul.

— Tu nu știi asta, Leo. Nu știi lucruri de felul ăsta. Dar eu știu și îți spun și ție, asta o să fac. Acum 4 000 de ani, evreii au fost primii care au crescut gâște. Erau sclavi. Și lucrau pentru un Faraon din Egipt căruia îi plăcea foarte mult ficatul de gâscă. Nu voia nimic altceva decât pate de gâscă… așa că ei au fost obligați să găsească o modalitate rapidă de a hrăni gâștele alea afurisite. Atunci au început ei să le îndese mâncarea pe gât. Cu niște bețe foarte lungi. Pentru că Faraonul voia din ce în ce mai mult. Și apoi, Leo, a fost spaniolul. Și își iubește gâștele — vorbește cu ele, le dă fructe, fructe adevărate din grădina lui. Un paradis pentru gâște. Dar în fiecare toamnă când celelalte gâște zboară spre Africa, gâștele lui încep să gâgâie. Iar gâștele din aer se opresc — e adevărat, Leo — coboară, aterizează și

rămân aici, în Paradisul Gâștelor.

Mâinile tatei bâjbâie, în timp ce caută capacul bidonului de benzină, tremură pe când îl deșurubează și scoate duza, până când sticla se sprijină de marginea pâlniei de plastic.

— El le oferă iubire. Ca și mine. Creează un clan. Iar apoi… apoi tu stai aici.

Mirosul de benzină se simte imediat.

— Ține-o acolo, Leo… așa… strânge bine de sticlă. Cu amândouă mâinile.

Leo ține sticla în mâini, calul negru de pe etichetă se ridică pe picioarele din spate, în timp ce tata toarnă și verifică din când în când să vadă cât loc a mai rămas.

— Nu mai mult de jumătate. E important.

Tata e satisfăcut de cantitatea de benzină din sticla de vin. Miroase iar fața de pernă a mamei — respirația lui umple întreaga bucătărie — apoi o prinde cu amândouă mâinile și o sfâșie, așezând fâșii de lățime egală într-un morman.

— Fâșii de mărimea asta.

Împăturește una dintre bucăți într-un pătrat cu inițialele mamei în centru, apoi îl înmoaie până când se îmbibă cu benzină.

— Un gât îngust și afurisit de pasăre. Acum apasă iar. În iadul gâștelor nu protestează nimeni.

Tata împinge materialul puțin câte puțin și se oprește înainte ca acesta să atingă benzina din sticlă.

— Ai înțeles, nu-i așa? Niciodată până

jos de tot. Dacă faci așa și apoi îi dai foc…

Tata se folosește de mâini ca să scoată un sunet care imită o explozie.

— … izbucnește prea devreme. Ține-o bine, iar când materialul ia foc, nu înclina sticla. Aruncă în față, cu tot umărul și brațul, ca atunci când dai o lovitură.

Tata dă ocol mesei din bucătărie, de două ori, ținând sticla cu brațul întins și bărbia și buza de jos scoase în afară, șuierând așa cum face el de obicei când e beat și absent.

— Pentru că noi nu suntem din familia Axelsson.

Își spală mâinile îmbibate cu benzină, apoi își aprinde o țigară fără filtru în timp ce deschide o sticlă nouă. Dar aceasta e pentru băut.

— Înțelegi asta? N-o să fii niciodată un Axelsson afurisit!

Bea încă și mai repede decât de obicei.

— Așa *stăteau* lucrurile. Când am cunoscut-o pe mama ta nu prea o voiam. Era foarte frumoasă, într-adevăr, dar eu i-am spus: „Nu te vreau“, i-am zis eu, „dragostea e doar trădare.“

Tata duce sticla proaspăt deschisă într-o mână și bidonul cu benzina în cealaltă, în timp ce se îndreaptă spre hol, aproape de Felix, și se oprește în fața cuierului.

— Știi ce-a zis ea, Leo? A zis, cuvânt cu cuvânt, „Eu nu o să te trădez niciodată, Ivan.“

Geaca atârnă de cuier, pantofii sunt pe

prețul de la ușă.

— Cuvânt cu cuvânt! Exact așa. Apoi eu i-am zis: „Și cum pot eu să fiu sigur de asta?“ Știi ce a răspuns, Leo? Ghicești?

Geaca lui Leo e în cuierul următor. Tata o aruncă pe masa din bucătărie, unde Leo stă în continuare pe scaunul lui.

— A spus: „Dacă te trădez, Ivan“, cuvânt cu cuvânt, „poți să mă omori.“

74

Leo numără secundele. Șase secunde de la frânarea lor bruscă până când cutia de viteze se defectează, 12 secunde de la țipătul tatălui că mașina din fața lor merge prea încet și curba e mai strânsă decât își amintește el, nouă secunde între claxonul care se aude din spatele lor de mai multe ori și până când mașina iese brusc de pe banda din stânga.

Opresc. În același loc ca în după-amiaza asta. Și, chiar dacă e întuneric, Leo poate să distingă coșul îndesat de pe casa bunicilor, care pare atât de mică sub ramurile unui cireș, parțial ascunsă de un gard viu de zmeură. Stau unul lângă celălalt, tăcuți, supraveghind zona, ca și cum s-ar fi urcat pe un deal și ar privi în jos.

Punga de plastic e în poala lui.

Nu e foarte grea, dar îl obligă să stea încremenit, sticla trebuie să rămână pe verticală.

Mirosul e partea cea mai rea. Vaporii de benzină i se strecoară în nas, în creier. Până acum nu a știut ce e un cocktail Molotov.

— Indiferent ce se întâmplă, Leo, vreau să știi că te iubesc.

Tremuratul de care îi era atât de frică.

— Tata?

— Da?

— Chiar trebuie?

Nu clipește nici măcar o dată. Aproape că îl dor pupilele.

— Da.

— Dar dacă…

— Mai întâi vorbim cu ea.

— Dar dacă ea nu vrea să vorbească?

— Atunci ea e cea care a hotărât ce urmează să se întâmple.

Tata deschide portiera, se dă jos, pune pasul greșit și se împleticește, apoi se agață de oglindă și își redobândește echilibrul. Așteaptă ca Leo să coboare și el.

Dar el nu o face.

În schimb, se holbează la ceasul lui și la limbile urâte ale acestuia. Ora 1 și 16 minute și 24 de secunde. Știe că așa funcționează — dacă ții socoteala timpului și te uiți la ceas, nu simți atât de tare. Întotdeauna procedează astfel, atunci când se întrece cu Felix în sus și în jos pe scări, cu broșuri în mână — număratul secundelor ține la distanță epuizarea.

Tata nu spune nimic, nu e nevoie s-o facă, întinde doar mâna, până când Leo se ridică și mișcă puțin punga de plastic, o lipește de piept în timp ce se dă jos. Nu își amintește ca mâna tatălui să fie atât de aspră; nu a mai ținut-o de ani de zile.

Pare un drum lung până la casă. Tata continuă să se miște în acel mod smucit, împiedicându-se și împleticindu-se. Dar totuși ajung în spatele casei. În întuneric, pe cărarea dintre tufișurile de zmeură de care bunicul e atât de mândru, zmeură

care e mai mare decât altele, de un roșu mai cald, un soi vechi cu gust dulce.

— Britt-Marie.

Tata îl strânge de mână și alungă tăcerea. Dar nu și întunericul.

— Britt-Marie!

Leo își răsucește brațul stâng spre lumina strălucitoare de pe verandă și se uită la ceas, la limbile urâte. 1 și 19 minute și 52 de secunde. Se uită iar când în casă se aprinde prima lumină. Dormitorul bunicii și al bunicului. Și din nou atunci când se aprinde unul dintre becurile din sufragerie, lampadarul cu abajur înflorat.

— Pleacă, strigă bunicul!

A deschis fereastra. Se uită unul la celălalt.

— Ivan, e miezul nopții, pleacă odată!

Apoi Leo și bunicul se uită unul la celălalt până când Leo întoarce privirea.

— Britt-Marie! Hai afară, Britt-Marie! Locul tău nu e aici!

— Chem poliția, Ivan.

— Tu? Un Axelsson nenorocit?

— Dacă nu pleci de aici!

— Britt-Marie vine cu mine. Merge acasă. La familia ei.

— Acum o să închid fereastra. Și dacă nu pleci… îi chem. Ai auzit, Ivan? Chem poliția.

Bunicul închide fereastra și stinge lumina. Tata dă drumul mâinii lui Leo, pentru prima oară, și ridică pumnul spre casă, spre bunicul.

— Britt-Marie! Nu sta acolo ca un Axelsson! Ieși afară! La familia *ta*! La copiii tăi! La mine!

Fereastra rămâne închisă, casa rămâne întunecată. Tata înșfacă punga de plastic pe care Leo o lipise de piept, o ridică brusc din brațele lui și scoate din ea sticla.

— Ieși afară acum! Altfel vă dau foc! O să ardă toată șandramaua!

Tata ține sticla în mână și i-o întinde lui Leo. Brațele lui Leo atârnă pur și simplu, inutile.

— Leo — ochește fereastra subsolului.

Brațele continuă să nu se miște. Leo nu ia sticla. Și nu se uită la tata, privește fix pământul și iarba.

— O scoatem afară cu focul. Înțelegi?

Tata scoate o brichetă din buzunarul de la piept, apropie flacăra de gura sticlei, de materialul îmbibat în benzină și îndesat mult în jos, ca o gâscă afurisită cu gât îngust, care e îngrășată.

Petalele florii de pe material devin galbene și portocalii.

— Britt-Marie! Tu iei decizia asta! E alegerea ta! E…

Mișcările tatălui sunt lente, contopindu-se cu ramurile dezgolite ale cireșului unduitor, precum acele mișcări ce nu se uită niciodată. Tata nimerește fereastra subsolului, camera în care dorm ei de obicei în timpul vizitelor pe care și le-ar dori nesfârșite. Durează aproape un minut de la spargerea geamului — Leo e

sigur de asta, pentru că numără secundă cu secundă — până când focul începe să ardă serios. Sunetul acela înăbușit. Și flăcările mici care cresc, se răspândesc și acaparează.

Tata nu mai țipă. Nu pleacă nicăieri. Nici măcar nu tremură.

Întreaga cameră e iluminată. O nuanță de lumină diferită de a veiozelor, mai galbenă. Focul înghite atât scaunele, cât și patul.

Ușa subsolului se deschide.

Bunicul aruncă o pătură peste flăcări, apoi încă una. Bunica și mama cară găleți de plastic albastre și verzi și le aruncă peste foc.

— Hai să mergem, Leo.

Cei dinăuntru încă mai aleargă peste tot. Intră și ies din spălătorie, cu găleți pline.

— Acum.

Două limbi urâte. Au trecut patru minute și 44 de secunde de când Leo a coborât din mașină și a intrat printre tufișurile de zmeură, în care tata cade chiar acum, de când au trecut de sfoara de rufe în care tata tocmai se taie la obraz și bărbie. Nu e mult.

Leo închide ochii în timp ce pornesc spre casă și își ține închiși tot drumul de întoarcere; i se pare departe, ca și cum s-ar îndrepta spre celălalt capăt al Suediei.

75

Leo vede mașina de poliție imediat ce tata parchează, în clipa în care deschide iar ochii.

Lângă ușa lor de la intrare. Negru cu alb. Parcată în diagonală, în fața blocului turn, ușor vizibilă în lumina de pe stradă.

Nu a mai văzut niciodată o mașină de poliție atât de aproape de casă.

De obicei parchează mai departe sau în parcare, și de acolo merg pe jos. Niciodată așa, chiar în față, ca și cum ar bloca intrarea.

— Totul o să fie în regulă.

Leo se ghemuiește și mai tare pe bancheta din spate.

— Suntem o familie. Nu-i așa? Și dacă ne susținem unii pe alții, așa cum fac familiile, atunci totul o să fie în regulă.

Portierele din față ale mașinii de poliție se deschid simultan. Iată-i, sunt doi. Un bărbat mai în vârstă, chiar mai bătrân decât tata, și o polițistă mai tânără; până acum Leo n-a mai văzut multe polițiste. Se îndreaptă direct spre mașină și spre tata.

— Ivan Dûvnjac?

Leo îi aude clar, chiar dacă toate geamurile sunt închise. Bat în geam până când tata îl coboară.

— Da?

— Vino cu noi.

— Despre ce naiba vorbiți?

— Știi tu despre ce *vorbim*.

Tata scutură din cap și face efortul de a vorbi clar; își mișcă buzele, fără să bâiguie.

— Nu. Habar n-am.

Apoi se întoarce în spate.

— Ai idee ce vor să spună, fiule?

Tata se apropie, respirația lui încărcată de alcool e la fel de supărătoare ca mirosul de benzină și fum de pe mâneca gecii lui.

Iar ei îl *văd*.

— Nu, Pappa. Nu știu ce vor să spună.

Polițistul bătrân arată din cap spre Leo, în timp ce el vorbește.

— Ivan — sunt și copii aici.

Femeia ocolește mașina, cu cătușele în mână.

— Așa că vino cu noi. De bunăvoie.

Și așteaptă acolo. Până când tata, după o eternitate, dă din umeri.

— Leo?

— Da?

— Du-te acasă și ai grijă de frații tăi.

— Tata, eu…

— Fă ce-ți spun! Du-te acasă. Ai grijă de frații tăi.

Polițista cu cătușele deschide portiera și tata întinde mâinile, cu palmele în sus. Cei doi polițiști în uniforme stau de o parte și de alta a lui, în timp ce Ivan se îndreaptă spre bancheta din spate a mașinii de poliție. Acolo stă, în timp ce mașina negru cu alb se îndepărtează. Ivan se întoarce și se uită unul la celălalt, nu mult, dar suficient.

76

Leo apasă încet clanța, își scoate pantofii și se furișează înăuntru, fără să aprindă nicio lumină. Vincent stă invers în pat, cum face uneori. Spune ceva neinteligibil și continuă să doarmă. Dar Felix se trezește. Sau poate era deja treaz.

E greu de explicat — cel puțin la miezul nopții — că mama nu vine acasă. Iar apoi, e greu de explicat că nici tata nu vine acasă. Dar Leo face asta, iar Felix ascultă și, exact când el termină, sună mama. Ea întreabă dacă sunt toți acolo, iar când el răspunde că sunt, ea spune că s-a răzgândit, o să vină. Imediat.

El se duce repede în bucătărie, deschide dulăpiorul de sub măsuța de lucru și scoate două pungi de hârtie.

Mama o să vină imediat, iar când ajunge aici masa din bucătărie trebuie să arate ca o masă de bucătărie.

O canistră cu benzină. Rămășițele unei fețe de pernă. Două sticle de vin.

Mucuri de țigară, bilete de loterie, pachete de zahăr.

Leo ia lucrurile unul câte unul și bagă pungile sub chiuvetă.

După ce fața de pernă și sticlele au dispărut, iar masa din bucătărie e o masă de bucătărie, nu vor mai trebui să discute despre asta deloc.

Leo șterge masa a doua oară cu un burete și clătește o crăticioară, o miroase

și o clătește iar, până când mirosul de vin dispare. Chiar înainte să sosească mama. O senzație atât de plăcută în piept și în stomac. Se îndreaptă spre ea, când îi vede și pe ceilalți doi.

— Leo, ei sunt… agenți de poliție.

E foarte clar. De asta nu răspunde el.

— Înțelegi? Au venit să se uite în apartamentul nostru. Și apoi… vor să vorbească puțin. Cu tine.

În apartamentul nostru suntem doar noi.

— Sunt obosit.

Vincent, Felix, mama, tata și cu mine locuim aici.

— Înțeleg asta, scumpule. Dar n-o să dureze decât puțin.

Ăștia doi… n-au ce căuta aici.

— Apoi ei o să plece. Leo? Bine?

Sunt pretutindeni: în hol, în bucătărie, în camera lui Vincent, în camera lui și a lui Felix, în camera părinților, în camera de lucru, în sufragerie, chiar și în baie și pe balcon. Deschid și închid dulăpioare, sertare, șifoniere, mută pantofi, soldați, tablouri și ghivece de flori. Examinează un sac de box improvizat și montura aurită a unei săbii băgate neglijent într-o teacă de mătase albastră, deasupra unei game largi de unelte învechite. În tot acest timp, Leo stă în prag, între hol și bucătărie. Chiar și când ei deschid dulăpiorul de sub chiuvetă și scot două pungi de carton și bucăți de stofă rupte dintr-o față de pernă care încă

miros ca mama.

— Bună, Leo, spune polițistul mai mare, încercând să îi zâmbească. E exact cum a spus mama ta. Eu lucrez ca agent de poliție. Și vreau să vorbesc cu tine. Nu mult. Doar o clipă.

Leo nu a mai întâlnit un agent de poliție care nu poartă uniformă. Poartă o haină lungă, ca a tatălui, doar că este o culoare mai deschisă, și arată spre masa din bucătărie proaspăt curățată.

— N-ai dat de necazuri. Și nu e vina ta. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina ta, Leo. O să-ți pun doar câteva întrebări. Trebuie să știu ce s-a întâmplat când tu și tatăl tău v-ați plimbat cu mașina.

Trage un scaun de bucătărie, scaunul tatălui, și se așază la masă, cu un carnețel mic cu spirală și un creion.

— Spune-mi, Leo. Stăteați în mașină. Și tata conducea. Încotro a mers?

— Nu vreau să spun.

— Dar… de ce nu vrei să spui?

— Pentru că nu vreau.

— Încearcă.

— Pentru că nu vreau.

— Leo? Vorbesc cu tine.

— Pentru că nu vreau.

Leo privește în jos, spre podea, până când polițistul cel groaznic iese pe hol și se întoarce cu geaca lui de iarnă și o pune pe masa sclipitoare din bucătărie. Observă mâinile mari ale polițistului, dar el știe că oricât de puternice ar părea acestea, ele

nu ar putea rupe cinci bețe de înghețată puse laolaltă.

— Miroase a fum. Simți?

Acesta este locul nostru.

— În punga de hârtie e o canistră de benzină. În cealaltă erau sticle goale de vin și cârpe sfâșiate.

Nu al tău.

— Știi ce înseamnă asta?

Noi locuim aici.

— Știi ce a făcut tatăl tău aici?

Nu tu.

— Un cocktail Molotov. Așa se numește. O sticlă plină cu benzină. Când se sparge, benzina se transformă în flăcări, se împrăștie, distruge, ucide. O bombă incendiară care e folosită în război.

Noi suntem un clan.

— Bunicul tău v-a văzut pe amândoi, pe tine și pe tatăl tău, când casa a luat foc. Și bunica ta la fel. Și cinci vecini. Toți te-au văzut — și toți l-au văzut pe tatăl tău.

Un clan e întotdeauna unit.

— Bunicul tău a văzut și că aveai o pungă. Și apoi? Ai aruncat-o? Sau tatăl tău a aruncat-o?

Un clan nu poate fi distrus.

— Leo?

Indiferent ce s-ar întâmpla.

— Acum aș vrea să mă asculți.

Într-un clan, un clan adevărat, nu ne facem niciodată rău unul altuia.

— Mama ta putea să moară. Și bunica ta. Și bunicul. Ar fi putut să moară toți.

Într-un clan adevărat nu ne turnăm niciodată unii pe alții.

— Uită-te la mine, Leo. Înțelegi ce a făcut tatăl tău, că e ceva serios?

Într-un clan, un clan adevărat, ne protejăm unii pe alții, întotdeauna, întotdeauna.

— Nu trebuie să-l protejezi pe tatăl tău — el e cel care a greșit. El e cel care ar trebui să aibă grijă de tine.

— Eu nu sunt un băț de înghețată!

Cuvintele țâșnesc atât de brusc, încât Leo nici măcar nu e pregătit pentru ele.

— Auzi ce spun! Nu sunt!

— Spune-mi acum. Exact ce a făcut tatăl tău. De dragul mamei tale, pentru frații tăi. Leo? Spune-mi.

Nu se gândise că mama lui ar putea să plângă. Dar poate că abia a început? Ea e undeva în spatele lui, nu-i vede ochii, dar o aude — ea nu se teme, cel puțin nu de ce se întâmplă sau s-ar fi putut întâmpla, plânsul e pentru el, fiul ei care stă în fața unui detectiv, răspunzând la întrebări cu care nimeni altcineva nu are vreo legătură, de asta plânge ea.

— Nu sunt un băț nenorocit pe care tu îl poți rupe în două!

Creionul stă pe carnețelul cu spirală. Leo se repede la masă, îl smulge și, cu toată teama și toată furia adunate în acest braț de zece ani, înfige mina lui gri într-o mână dreaptă imensă.

Apoi fuge de acolo. E urmărit de

detectivul care geme și de mama, care încearcă să-l prindă, și de celălalt detectiv, care aproape se ciocnește de el în hol. Leo încuie ușa pe dinăuntru, în camera în care Vincent continuă să doarmă în patul lui, iar Felix stă pe podea, lângă un morman de piese Lego.

— Leonard!

O aude pe mama cum bate la ușă.

— Ieși afară! Mă auzi! *Trebuie* să vorbești cu ei!

E greu de înțeles cum poate dormi Vincent în tot acest vacarm.

— Deschide ușa!

Și că Felix poate sta pe podea, înconjurat de sute și sute de piese Lego.

— Leo? Fă cum îți spune mama ta. Răsucește cheia și deschide ușa, strigă detectivul cel înalt.

— El a fost? Felix șoptește și arată spre ușă. El a fost? El a…

— El a fost cel care a țipat. A cărui mână a încasat-o, răspunde Leo.

Alte voci. El nu le aude. Dacă hotărăști să nu auzi ceva, atunci nu auzi. Uneori Leo face asta, se duce în camera lui și încuie ușa. Camera lui e încă și mai mică decât asta, și înăuntru e doar el, trupul lui, totul există înăuntru, nimic nu există în afară.

— Leo? Știi că noi putem deschide oricum ușa asta, nu-i așa? Mama ta nu vrea asta. Așa că descuie!

Apoi fratele lui cel mai mic se trezește. Cu părul ciufulit și ochi obosiți.

Leo îl ia în brațe și se plimbă între ușă și fereastră.

— Vincent? Ei nu există.

Se oprește lângă ușă și lângă vacarmul care îi spune să deschidă și să iasă afară.

— Ei nu există.

Ochii obosiți nu mai sunt obosiți, îl urmăresc, ascultă.

— Ai auzit, frățioare?

— Da.

— Ei nu există. Iar noi… o să trecem drept prin ei.

Băiețelul în vârstă de trei ani încearcă să înțeleagă. Apoi zâmbește.

— Drept prin ei?

— Drept prin ei.

Mama și cei doi agenți sunt în continuare la ușă. Tata merge cu mașina pe cine știe ce stradă, împreună cu doi agenți de poliție.

Leo dă ocol camerei vreme îndelungată, un frate mai mare care îl ține pe fratele lui mai mic în spatele unei uși închise și încuiate.

Și probabil că nu s-a simțit niciodată atât de calm ca acum. Cu Felix și Vincent. Acolo unde el hotărăște cine există și cine nu există.

acum
partea a patra

77

Decembrie își schimbase hainele în timpul călătoriei lui de 300 de kilometri spre vest, printr-o zonă rurală împodobită pentru Crăciun.; gheața de pe Lacul Mälaren și o capitală în care oamenii merg repede, cu ochii în pământ, fuseseră înlocuite de Gothenburg, un oraș de pietoni în geci de toamnă. Așa că Leo făcuse și el la fel — își încheiase geaca la toți nasturii și plecase la plimbare.

Își luă o sticlă de apă de la un chioșc și un hotdog de la un grătar de vizavi de Școala de Artă Valands, unde trebuia să iasă de pe bulevard și să urmeze șinele de tramvai spre Parcul Vasa. De acolo nu mai era mult până la Strada Erik Dahlberg. Până la ei. Frații lui. Nu-i mai văzuse de când se mutaseră aici. Toamna trecută nu simțise asta atât de mult, pentru că așa hotărâse el, dar acum simțea. O senzație de nerăbdare, acum când era atât de aproape.

Leo hotărâse să-i lase în pace, totuși, avea senzația că ei îl țineau la distanță. Ținuseră întotdeauna legătura. Nu se judecaseră niciodată unul pe altul, nu se încurcaseră unul pe altul și niciodată nu au trebuit să-și *ceară* unul altuia ajutorul.

Acum vorbeau de două sau poate de trei ori pe lună. Conversații rigide despre vreme, tarifele taxiurilor și vreun film nou pe care celălalt trebuia să-l vadă. Niciun singur cuvânt despre vreo vânzare de arme întreruptă. Leo detesta asta. Era exact ca mama și frații ei. Oamenii care nu aveau nimic în comun își vorbeau astfel unul celuilalt.

Frații lui mai mici locuiau într-un apartament de acolo, într-o clădire minunată din anii ’20.

Pe panoul de după ușă, o bucată de bandă cu numele lor fusese adăugată peste numele altcuiva. Etajul trei. Sună la ușă. Apoi bătu, ca să fie sigur. Își dădea seama doar după sunetul picioarelor care se apropiau că era Felix, înainte chiar ca el să deschidă ușa.

Avea părul mai lung — Felix purtase totdeauna părul tuns scurt — dar arăta bine. Se îmbrățișară în prag, cum făceau de obicei.

— Ți-e foame?

Mirosea a mâncare. Leo îl urmă pe Felix pe un coridor îngust spre bucătărie, unde Vincent stătea lângă frigider. Părea mai matur. Mai matur decât cele doar câteva luni care trecuseră. Mai puternic — se mișca și umbla ca un bărbat. Iar ochii lui erau la fel de intenși, dar mai proeminenți, mai aparte. Încă o îmbrățișare. Era greu de spus dacă distanța și răceala erau doar în capul lui,

ceva ce Leo își imaginase.

— Deci… nimic de aici nu e al vostru?

— Nu.

O masă pe care nu o mai văzuse niciodată. Scaune pe care nu le mai văzuse. Un cuptor cu microunde, un prăjitor de pâine, un radio, toate nefamiliare. Și un afiș cu Salvador Dalí pe perete. Se întrebă dacă ei știau măcar cine e acesta.

— Ca atunci când eram mici și voi primeați hainele mele vechi.

— Mâna a doua. Tot ce vezi. Mobilă, aparate de bucătărie. Ne-au lăsat până și șampon. Dar mamei i-a plăcut.

— Mi-a spus că a fost aici.

Mâncare pe foc. Spaghete bologneze. Felix gătea cina.

— Mi-a spus că lucrurile merg bine. La universitate, cursurile voastre. Și era atât de mândră de tine, Vincent, că ai terminat deja primul an de studii liceale.

Leo era neliniștit. Nu putea să ascundă asta. Vedea că și Felix își dă seama.

— Ar trebui să-i vezi notele. La absolut toate testele, perfect. Are doar 18 ani, Leo, și fratele nostru mai mic poate să facă orice vrea.

Felix îi făcu cu ochiul lui Vincent, care zâmbi timid — deci măcar asta rămăsese la fel — apoi scoase farfuriile, paharele și o sticlă de vin.

— Cât stai?

— Trenul pleacă peste patru ore.

— Patru ore? Credeam că ai venit să stai aici o vreme.

Leo nu spuse nimic. *Al naibii de superior și încăpățânat fratele mai mic.* Leo era aici ca să repare ruptura, nu s-o adâncească.

— Doar o spargere simplă pentru finanțare. Totul e pregătit. O bancă mică din Heby. Ziua dinaintea Ajunului Crăciunului. Câteva milioane.

Spaghetele bologneze erau aproape gata. Apa de pe celălalt foc fierbea.

— Atunci o să avem suficienți bani pentru o lovitură mare. Iar după asta… puteți studia ce naiba vreți voi.

— Asta facem deja, spuse Felix, care scoase un pachet de spaghete și le vărsă pe toate în același timp. Credeam că știi. Deja studiem ce vrem noi.

— Am nevoie de voi.

— Ne-am lăsat de asta, Leo.

Leo se hotărâse să rămână calm indiferent de orice. Dar nu dură mult. Izbi masa cu mâna, iar tacâmurile și farfuriile se zgâlțâiră.

— Voi credeți că acum sunteți normali pentru că… mergeți la școală? Pentru că stați pe un scaun afurisit de lemn, în spatele unei mese afurisite de lemn?

Își puse vin în pahar, până sus.

— Eu nu studiez ca să fiu normal, studiez ca să-mi fac o educație.

Leo luă o gură, nu mult.

— Și tu, Vincent?

Fratele lui mai mic întoarse privirea.

— Vincent, la naiba!

— Era mai ușor să faci parte din asta decât să nu faci. Dacă totul urma să se ducă naibii.

Leo râse, dar nu amabil. Și mai luă o gură mică de vin.

— Să se ducă naibii? Vincent — *nu* o să se ducă naibii. Vino aici, stai jos.

Vincent făcu ce i se spusese, se așeză pe scaunul din fața lui Leo.

— Dar *dacă* o să fie așa?

— N-o să fie.

— Dacă ajungem la un baraj de poliție, din nou, și ei își dau seama? Că tu ești? Că noi suntem?

Încă o gură mică. Vinul nu doar arăta ieftin, avea și gust ieftin.

— Asta faceți voi când stați aici — vă imaginați lucruri?

— Ascultă ce are de spus! strigă Felix.

Spaghetele căzuseră în apa clocotită și acum se înmuiaseră. Felix amestecă în ele cu o furculiță de plastic, puțin prea vehement.

— Leo — trebuie să înțelegi, fir-ar al naibii, ce încearcă el să-ți spună!

— El? Sau tu?

— Bine. Bine, Leo. De ce faci asta?

— Ce fac?

— Spargeri de bănci.

— Ca *noi* să putem fi independenți din punct de vedere financiar.

— Ai armele. Vinde-le. Ai spus că asta o

să faci.

— Aproape am reușit. Am făcut exact ce plănuisem — am contactat poliția, am făcut recunoaștere la locul predării, am construit 15 mine de teren nenorocite. Totul era pregătit. Douăzeci și cinci de milioane de coroane într-o geantă de pe biroul unui polițai.

Leo se opri.

— Și…?

— Și apoi polițaiul ăla nenorocit a început să mă provoace. Conștient. A încercat să mă facă să-mi pierd cumpătul, voia să fac greșeli. Am scris nouă scrisori. Polițaiul a răspuns prin cinci anunțuri personale. Până mi-am dat seama că doar mă duceau cu vorba. Că n-o să plătească niciodată nici măcar o coroană nenorocită, că încercau doar să mă scoată din ascunzătoare. Atunci am întrerupt legătura, complet.

Felix ascultă, dar încă avea pe față aceeași expresie.

— Bine. Atunci te întreb din nou. De ce *faci* asta? Spargeri de bănci?

— De ce *fac* asta? Și eu care credeam că și tu ai făcut asta. M-am înșelat cumva, Felix? Nu ai fost acolo? Și dacă *ai fost* acolo — *tu* de ce ai făcut-o?

— Tocmai asta încearcă Vincent să-ți explice! Pentru că e mai ușor să faci parte din asta decât să nu faci — dacă totul s-ar duce naibii, cel puțin aș ști. Neliniștea asta, tu nu o ai, dar eu o simt, și Vincent o simte.

Tu ești singurul care nu gândește așa. Tu crezi… că *nu* o să se ducă naibii.

Felix turnă apa din oală în chiuvetă, iar aburii îi învăluiră încet fața tensionată.

— Pentru că nu o să se ducă.

— Ai spus că n-o să-l mai cauți pe tatăl nostru niciodată. Și atunci eu m-am simțit liniștit. Dar totuși ai făcut-o! Iar eu văd despre ce e vorba. Te transformi în el! Nimic altceva nu există. În afară de următoarea spargere. Și apoi următoarea. Nimic în afară de asta. Mă tratezi pe mine și pe Vincent așa cum a făcut Ivan când te-ai despărțit de el.

— Despre ce naiba vorbești?

— Ești exact ca el. Iar eu știu precis când s-a întâmplat. Atunci… când aproape a omorât-o pe mama. Când i-ai sărit în spate și ea a fugit, iar el s-a oprit; am văzut cum v-ați uitat unul la celălalt. Tu pur și simplu… ai preluat rolul.

— Liniștește-te puțin.

— Și după asta? Îți amintești ce s-a întâmplat apoi? Nu-ți amintești, nu-i așa? Ai așteptat până când el a plecat și s-a suit înapoi în mașină, apoi ai șters tot sângele uscat de pe scară. După ce ai terminat, te-ai întors și te-ai uitat la mine și la Vincent, iar de atunci lucrurile au fost așa cum ai vrut tu.

— Ai terminat?

— Nu. Doar când o să înțelegi. Ai spus „independent“. Stăteai la fereastră, te uitai de sus la Skogås, vorbeai despre faptul că

niciun nemernic nu o să aibă control asupra noastră. Dar s-a întâmplat contrariul. Faptul că spărgeam bănci împreună ne-a făcut mai dependenți unii de alții. Pentru tine, asta e la fel de important cum era pentru nemernicul ăla bătrân. Să fim uniți. Să fim uniți! Vrei să încercăm să rupem bețe de înghețată și acum?

— Încă n-ai terminat?

Leo se uită la cele două oale aburinde de pe masă. Arătau ca vinul. Ieftine. Uzate.

— Nu eu sunt cel care seamănă cu Ivan. Tu ești ăla, Felix. O ții întruna despre cât îl urăști. Ești obsedat. Faci o fixație pe un lucru, exact ca el. Și el n-ar fi putut să facă nimic din ce-am făcut eu!

Dar luă totuși din oale, împrăștiind sos maro peste o grămăjoară de paste albe. Pe farfuria lui, pe a lui Felix și pe a lui Vincent.

— Încă o dată, Vincent. Și dacă Felix are dreptate…

Puse mâna pe brațul lui Vincent.

— … atunci ar trebui să faci parte din asta — acum! Dacă e… *mai ușor*. Nu doar să stai aici și să-ți faci griji în ziua dinaintea Ajunului Crăciunului.

— Ajunge, Leo, nu vezi că nu vrea să vină cu tine!

— Ce naiba știi tu despre asta? Eu vorbesc acum cu Vincent.

— Simt că el nu vrea.

— Serios? Felix? *Simți* tu asta?

Între ei era crăticioara cu sos de carne. Felix o apucă brusc și o aruncă de perete. Crăticioara împroșcă prin bucătărie.

— Am scuipat-o pe mama mea în față, împotriva voinței mele! Și n-o să mai fac niciodată nimic de dragul altcuiva, niciodată!

Sosul bolognese cald se prelingea pe pereții albi, ca și pe cămașa albă a lui Leo.

— Tu vorbești despre tine, Felix. Eu vorbesc despre Vincent.

Vincent privise fix în farfuria lui. Acum ridică privirea.

— Nu putem să ne oprim pur și simplu?

Acum el fu cel care puse mâna pe brațul lui Leo.

— *Tu* nu poți să te oprești pur și simplu?

Într-un suport mic și urât de lemn din colțul mesei din bucătărie erau șervețele. Leo le luă pe toate, le mototoli puțin și șterse sosul care se prelingea pe cămașa lui.

— Și să fac ce? Să stau pe un scaun de lemn afurisit, la o masă de lemn afurisită, și să mă prefac că sunt normal?

Până acum nu își mai ceruseră niciodată unul altuia nimic. Leo făcu totuși asta.

— Vă rog. Vă implor. V-am rugat eu vreodată ceva? Acum vă rog. Vă *implor*. Am nevoie de voi. Încă o dată. Ultima oară.

Se uită la frații lui mai mici, unul cu

păr mai lung și altul care se maturiza rapid.

— Vă rog?

Îi privi pe rând și nu-i recunoscu.

— Felix?

Niciun răspuns.

— Vincent?

Niciun răspuns.

— *Vă implor.*

Felix îl privi în ochi. Vincent privea în jos, spre masă și spre farfuria lui.

Tăcere.

— Bine, atunci. O s-o fac singur. Dacă nu am familie, o s-o fac singur.

78

Uneori nopțile nu se termină niciodată. Uneori transpiri, îngheți și transpiri, te trezești la fiecare zece minute, doar ca să cazi în alt vis incoerent care nu duce nicăieri.

Era acel tip de noapte. Din nou. Toată săptămâna, de când fusese refuzat de către cei doi oameni care îi erau cei mai apropiați. Șase nopți de singurătate afurisită care stătea întinsă în pat lângă el, între trupul lui și cel al lui Anneli. Dacă ei ar fi fost morți, nu s-ar fi simțit așa — atunci ar fi înțeles de ce nu puteau fi împreună. Dacă ar fi spus că-l urăsc, nu s-ar fi simțit așa. Dar ei erau vii. Și în continuare îl iubeau, așa cum și el îi iubea. Și cu toate astea — ei nu voiau să meargă mai departe. Doi frați care îi fuseseră atât de apropiați îi erau acum atât de departe.

Leo dădu cearșaful transpirat la o parte, coborî la parter, în bucătărie, și deschise larg fereastra, chiar dacă temperatura scăzuse cu opt grade sub zero. Lăsă aerul rece să-i învăluie fața, în timp ce expira și inspira.

În ultimele câteva zile se gândise de nenumărate ori la cele trei elemente pe care toate aceste jafuri le aveau în comun. Planificare. Execuție. Și cel mai crucial — fuga — tranziția de la spărgător la civil.

Un element rămânea întotdeauna la fel — execuția. Nu își părăsiseră niciodată

ținta cu suma la care se așteptaseră. Cele zece milioane de coroane din mașina blindată sfârșiseră prin a fi doar unul. La absolut toate jafurile existaseră mai puțini bani în trezorerii și seifuri decât se așteptaseră ei. La spargerea dublă, Leo fusese convins că aveau să ia cel puțin opt milioane, dar din acestea rămăseseră trei, iar la spargerea triplă, cele 15 milioane la care sperase ajunseseră să fie doar două, mare parte scăldate în roșu de un pachet de vopsea nenorocit.

Își trecu mâna peste pervazul ferestrei, strângând zăpada proaspăt căzută și făcând din ea un bulgăre, care se topea cu o răcoare plăcută.

Închise fereastra și se șterse pe mâini cu un șervet de bucătărie, ieși pe hol și intră în camera de oaspeți. Nouă jafuri și polițaiul ăla nenorocit, Broncks, habar n-avea cine erau ei — așa că dacă alegea și pe viitor data corectă, continua să planifice și să fugă așa cum trebuia, atunci mai devreme sau mai târziu avea să-i iasă bine și execuția și avea să obțină câștigul maxim.

Pe 10.

Un orășel mic de lângă Stockholm.

Ziua dinaintea Ajunului Crăciunului — zi de plată.

Și *nu* avea să fie întreprins de Liga Militară.

Deoarece Liga Militară nu mai exista; nimeni nu avea să mai scrie vreodată un

rând despre acel grup. Fantomele dispăreau și luau o formă nouă. Exact pentru asta se antrenase în banca din Rimbo: o spargere care avea să difere de celelalte — haine obișnuite, ciorapi negri pe cap și niciun foc tras. Fusese o pregătire pentru schimbarea identităților lor și spargerea tiparului, dacă într-o zi asta avea să devină necesar. Acum era necesar.

Scoase plăcile pardoselei, trase capacul și deschise seiful orizontal, privind cum catifeaua albastră se pierde în întuneric. Coborî și aprinse becul care atârna deasupra șirurilor de arme automate.

Era pe raft, lângă vestele antiglonț. O geantă de sport neagră.

Jaful triplu adusese un câștig de 2 137 000 de coroane. 227 000 se duseseră pe diferite cheltuieli; 195 000 nu putuseră fi salvați de vopsea. Împărțiseră restul în patru grămezi, 428 750 fiecare. Grămada lui scăzuse considerabil de atunci: mai rămâneau 75 000. Bancnotele abia dacă acopereau fundul genții.

Leo o desfăcu și strânse zece mii în diferite bancnote — avea să-i dea lui Anneli pentru cadourile de Crăciun, mâncarea de Crăciun, bradul de Crăciun și pentru niște beculețe pe care le văzuse ea și care erau la fel cu cele pe care vecinii le aveau în merii lor. Apoi o grămadă de zece mii pentru el — mai rămâneau 55 000. Leo închise geanta și se așeză pe o lespede de beton, pierdut în strălucirea aprigă a

becului și ascultând mârâitul pompei de colectare de sub picioarele lui goale.

Dacă urca, închidea seiful și nu-l mai deschidea niciodată, n-ar fi știut nimeni.

Niște picioare pe podeaua rece de linoleum, negru cu alb. Pași. Pașii ei. Anneli stătea acolo, în picioare, iar singurul lucru pe care îl vedea Leo era lumina din spatele ei.

— Leo?

— Da?

— Ce faci?

Anneli se lăsă pe vine. Avea o cămașă de noapte subțire în care îi era frig.

— Vino aici, sus. Să ne întoarcem în pat. Să încercăm să dormim.

— Cincisprezece milioane. Atât ar fi trebuit să luăm cu noi de la spargerea triplă. Și ne-am ales cu aproape… nimic.

Anneli se aplecă în față și se strecură înăuntru. Picioarele ei goale își țineau echilibrul pe treptele înguste în timp ce cobora. Apoi ea îl mângâie pe obraz cu o mână caldă, chiar dacă ei îi era rece.

— Leo?

Înconjurată de șiruri ordonate de arme, ascunse în pereți ca niște fosile mari. Leo amenințase că își donează colecția elitei infracționale suedeze, făcându-i mai eficienți în practica lor profesională. Dar se abținuse. Îi păsa la fel de puțin de ei ca și de polițaiul pe care îl amenințase.

— Leo, te iubesc. Eu sunt singura care

știe totul despre tine, despre asta.

Anneli se așează în poala lui, chiar îngheța. Degetele ei goale de la picioare se frecau unele de altele, evitând podeaua.

— Știu cât înseamnă Felix și Vincent pentru tine. Știu asta. Dar eu mi-am părăsit fiul de dragul nostru. Și tu trebuie să renunți la frații tăi. De dragul nostru.

Ea se uită la el, ochii lui erau aproape de ai ei. Cunoscuse pe cineva care strălucea și se îndrăgostise tocmai de asta. Acum el nu mai strălucea.

— Știu că ai avut grijă de ei. Dar un frate nu ar trebui să fie tatăl fraților lui.

Ea îl sărută, iar el o privi. Și poate că străluci, trecuse mult timp, dar el străluci, măcar un pic, ea era sigură de asta.

— Ce e?

— Anneli?

— Ce?

— Crezi că ai putea să conduci mașina de fugă?

La început, ea se gândi că nu a auzit bine.

— Poți să faci asta?

— Eu?

— Tu.

Ea îi ajutase să se deghizeze și îi dusese cu mașina la un jaf. Apoi a trebuit întotdeauna să plece, să se ducă acasă și să aștepte fără să participe.

Acum el voia ca ea să facă parte din asta, cu adevărat.

Avea să conducă mașina de fugă,

precum Felix.

Anneli îl sărută.

— *Eu?*

— Da. *Tu.* Vorbesc serios. Ești o șoferiță a naibii de bună.

Ea se cuibări în brațele lui, piele pe piele, râse și îl sărută.

79

Era dimineața devreme, încă întuneric. Becurile de pe stradă își revărsau lumina asupra trotuarului care își croia drum printre clădirile cu trei etaje din Bagarmossen, de la începutul anilor ’50. După trei ore de somn în brațele lui Anneli, Leo se simți complet odihnit din nou. Parcase în mod deliberat la o anumită distanță, iar acum intră printre niște tufișuri desfrunzite și traversă un teren de joacă pustiu, în drum spre spatele clădirii. Nu voia să fie văzut de Jasper, știa cum se ițește acesta prin fereastra de la bucătărie de fiecare dată când o mașină parca în față, gata să fugă dacă polițaii se apropiau.

Tastă codul de patru cifre la ușa din spate. Spera că nu se schimbase. Un clinchet înăbușit și Leo intră în casa scărilor, ținând ușa în timp ce aceasta se închidea la loc.

Jasper își plănuise fuga în detaliu. În fața casei, dincolo de parcare, se afla Rezervația Nacka, și chiar la intrarea în ea, între două stânci mari, Jasper îngropase un container de plastic în care erau haine, un cuțit, bani, pașaport și un pistol — un Beretta pe care îl cumpărase în Statele Unite în urmă cu trei ani și îl trimisese acasă pe bucăți. Dar acum nu avea să i se mai permită să fugă, nici să se înarmeze și să se ascundă. Amândoi își aminteau lovitura unei palme care aterizase cu atâta

putere pe fața lui Jasper, încât acesta căzuse, rămăsese la podea și privise în sus cu ură, dezamăgire, confuzie, tristețe.

Pereții casei scărilor erau zugrăviți într-o culoare verde sufocantă. Leo avansă precaut și sună la ușă.

Nu auzi nimic, dar era sigur că vizorul din ușă se întunecase.

Bătu la ușă, neîntrerupt. Până când fanta poștală începu să se miște, o deschizătură îngustă care se roti în sus.

— Ce vrei?

— Să vorbim puțin.

— Despre ce?

— Deschide ușa, fir-ar al dracu'.

A urmat un moment prelungit de liniște. Apoi ușa se deschise până când lanțul de siguranță a fost complet întins.

— Să-ți văd mâinile.

Ochii lui Jasper pândeau în golul dintre ușă și toc. Nu erau nervoși, mai degrabă nesiguri. Leo întinse cele două palme deschise. Apoi lanțul zăngăni și ușa se deschise complet.

Jasper purta o pereche de pantaloni maro cu dungă și o cămașă bej. Era proaspăt ras și tuns. Ceasul indica 6:30; la ora asta, Jasper arăta de obicei ca un pat nefăcut, așa se așteptase Leo să-l vadă — chiar mai mult, precum cineva care era zdrobit și pierdut — nu o față îmbujorată.

Dar incertitudinea rămânea. Și își ținea mâna dreaptă răsucită la spate, ca și cum ar fi vrut să arate clar că ascundea

ceva de-a lungul antebrațului.

Pregătit să-și expună gâtul. Gata să atace.

Leo păși înăuntru și Jasper se dădu simultan în spate, atent să păstreze aceeași distanță între ei — suficient de aproape ca să poată ataca și suficient de departe ca să nu fie atacat.

— Nu trebuie să-ți fie teamă de mine.

Un clătinat din cap, singurul răspuns al lui Jasper.

— Jasper — lasă porcăria aia din spatele brațului tău.

— S-o las? Leo, noi doi…

Jasper înghiți saliva, printr-un gât uscat.

— … știm mult prea multe unul despre celălalt.

— Dar nu *trebuie* să-ți fie frică de mine.

— Nu? Un arsenal? Nouă spargeri de bănci? Gara Centrală.

Un pas înainte. Și, ca mai înainte, Jasper făcu un pas la fel de lung în spate.

— Poate că ai venit ca să… faci puțină curățenie. Poate că tu și frații tăi ați decis să opriți întreaga operațiune. Crezi că nu-mi dau seama că aș putea… să mă transform în fum, în cazul ăsta? Ca o pereche de ghete.

Leo voia să mai facă un pas, când Jasper ridică brațul stâng.

— Ajunge.

— Nu ai nevoie de cuțitul ăla — lasă-l.

— Scoate-ți geaca.

Stăteau acolo, amândoi, păstrând aceeași distanță. Până când Leo își scoase geaca de piele și o ridică, o întoarse pe ambele părți. Nu exista nimic acolo, nimic ascuns.

— Și pantofii.

Leo se aplecă și îi descheie, îi ridică în aer și îi puse pe raftul de pantofi, lângă o pereche de ghete negre sclipitoare, care păreau noi. Ghete de luptă. Exact ca acelea pe care le arsese el, dar modelul de anul acesta.

— Acum aș putea primi o ceașcă de cafea?

— După ce îți sufleci pantalonii.

Leo făcu întocmai și își desfăcu larg brațele.

— Uite… doar șosete și gambe păroase. Cafeaua, acum?

Incertitudinea rămânea. Jasper se uită la el, în tăcere, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî ce să facă.

— Fir-ar al dracu', Jasper… dacă voiam să mă debarasez de tine, n-aș fi făcut sub nicio formă asta în apartamentul tău. Nu-i așa?

O pauză scurtă. Apoi Jasper dădu din cap și își arătă brațul drept, lăsând să se vadă un cuțit lung și ascuțit, de bucătărie.

Merseră din holul scurt în bucătărie, iar Leo aruncă o privire rapidă spre sufragerie. Altarul dispăruse. Boneta verde. Fotografia cu Jasper în uniformă, la manevrele finale ale trupelor de elită

Norrland. Bibliografia. Baioneta. Tot ceea ce fusese atât de important dispăruse. Doar măsuța mai era acolo, și pe ea o vază fără flori și un suport de lumânări fără lumânare.

În bucătărie, Jasper puse cafea într-un filtru, în timp ce Leo se așeza.

— Bun. De ce ai venit aici?

— Voiam doar să văd ce mai faci.

— Ce mai fac?

Jasper zâmbi oarecum afectat. Și atunci Leo o văzu pentru prima oară. De cealaltă parte a mesei, atârnată pe un scaun. Același material maro ca și pantalonii. Și cu un ecuson pe mâneca dreaptă, pe jumătate acoperit de un pliu.

— Ce porți? Și ce naiba atârnă acolo?

Leo făcu semn din cap spre spătarul scaunului și spre geaca de uniformă pe care se vedeau primele trei litere ale numelui companiei. SEC. Știa deja ce spune restul care căzuse într-un pliu, dar nu înțelegea de ce atârna geaca aceea de un scaun din bucătărie al lui Jasper.

— E a mea.

Leo privi mai întâi spre geacă, apoi spre Jasper.

— A ta?

— Da. Am fost dat afară de la ultima mea slujbă, nu?

— Bun… păi, în cazul ăsta… ce faci acolo?

— Bun… păi, în cazul ăsta… ce cauți tu *aici*?

Jasper se întoarse cu spatele la el, în timp ce pregătea cafeaua care șuiera și bolborosea. Nu mai era atât de nesigur.

— Am venit aici pentru că am nevoie de tine.

Jasper se întoarse, puțin prea repede.

— Ai nevoie de mine?

— Da. O să dăm a zecea spargere.

Trupul lui Jasper se relaxă complet. Amenințarea, care existase mai devreme, dispăruse. Și odată cu ea ostilitatea și suspiciunea.

Șapte luni de dorință. Și iată-i ajunși aici. Împreună.

— A zecea?

— A zecea.

— Abia așteptam să mă întrebi, spuse Jasper, zâmbind larg.

Turnă două cești de cafea tare.

Leo se uită la geaca de uniformă de pe scaun. Acum se vedeau toate literele: SECURITAS. Cea mai mare firmă de pază din Suedia.

— Ce naiba faci tu acolo?

— Opresc alarmele care se declanșează, verific ferestre sparte de pe la școli sau unități de depozitare forțate, merg cu mașina prin zonele industriale… lucruri de felul ăsta.

Jasper deschise frigiderul, scoase o cutie cu lapte și turnă puțin în ceașca lui Leo.

— La lucru se vorbește despre noi tot timpul, spuse Jasper, cu zâmbetul plin de

dorință. Despre Liga Militară. *Ce o să jefuiască data viitoare? O bancă? O mașină blindată? Un depozit?* Iar eu stau și ascult.

Jasper părea mândru. Era ușor să ți-l imaginezi în birou, pe punctul de a exploda din cauză că nu putea să spună nimănui.

— Peste câteva luni o să conduc o mașină blindată. M-am gândit la asta, ce aș face *eu* dacă aș fi *eu* jefuit?

Își trecu degetele peste geaca de uniformă spânzurată de scaunul de lângă el.

— Există două variante. Unu — fac întocmai ce mi se spune, dacă văd că hoții chiar se pricep. Doi — dacă sunt amatori… îi imobilizez. Leo, aș putea prinde niște hoți, să fiu erou în ziare și nimeni n-ar afla vreodată că sub masca aia aș fi putut să fiu eu!

— Există și a treia variantă.

— Da?

— Ce-ai face dacă ți-ai da seama că sunt eu?

— Tu?

— Dacă eu aș fi cel care jefuiește mașina blindată?

— Aș… la naiba, mi-aș scoate hainele. M-aș întinde pe jos. Și tu ai putea să faci ce vrei. Aș face exact ce-mi spui.

Un râset, dar unul întemeiat pe adevăr.

— Dar încă nu sunt acolo, cel puțin deocamdată. Înțelegi, Leo? E prea devreme, trebuie să le câștig încrederea,

să avansez până acolo, să intru în sistem. Apoi o să conduc o mașină blindată.

Leo își goli ceașca; nu mai făcuse niciodată asta acasă la Jasper.

— Bine. A zecea mai întâi. Apoi plănuim asta. Tu și cu mine.

Cu doar câteva ore în urmă, stătea singur în arsenalul lui. Acum avea șofer. Și pe cineva care putea intra în urma lui într-o bancă.

— Și frații tăi? Ei ce au de spus despre asta?

— Nu au nimic de spus. Ei nu fac parte din chestia asta.

— Deci… suntem doar tu și eu?

— Nu. Mai mult decât atât. Mai e și un șofer.

— Cine?

— Discutăm despre asta mai târziu.

— Doar trei?

— Mai e unul.

80

Se despărțiseră ca prieteni ce au un scop comun. Mai întâi un jaf mic în perioada sărbătorilor, pentru a finanța activitățile din anul ce va veni, apoi planificarea unui jaf mult mai amplu, care să fie executat în preajma Crăciunului următor. *Ținta* — sucursala principală a Băncii Centrale. *Locația* — garajul de sub cel mai mare centru comercial din Stockholm. *Prada* — cele 40–50 de milioane aduse în fiecare zi de la cumpărăturile de Crăciun și apoi duse înapoi pentru a alimenta bancomatele. Inima comerțului avea să fie lovită de un infarct. Avându-l pe Jasper înăuntru, tot ce părea imposibil devenise brusc posibil. Iar dacă era vorba de tipul acela de sume și despre ducerea la bun sfârșit a jafului, poate că avea să-i convingă pe frații lui să i se mai alăture, pentru o ultimă oară.

Cel mai mare jaf din Suedia. Iar apoi grupul să se dizolve pentru totdeauna.

Leo opri în fața porții. Ultima dată, în grădină fuseseră mormane de frunze, dar acum nu mai rămăseseră deloc. Iarba înghețată îi scrâșnea sub pantofi, iar cristale de gheață i se lipeau de obraji și se învârteau în jurul lui, sclipind în soarele de dimineață. Făcu semn din cap unui bărbat cu un ziar sub braț, care stătea îngenuncheat în zăpadă, lângă un gard pe care părea că-l examinează.

— Tatăl meu e acasă?

— Leo?

Bărbatul, Steve, se ridică în picioare și își scoase ochelarii.

— Leo — nu ne-am văzut de mult. Nu-l vizitezi pe tatăl tău prea des.

Steve era proprietarul casei și locuia în apartamentul puțin mai mare de la etaj. Se salutară, iar acum Leo văzu la ce se uita Steve. Mai multe șipci verzi ale gardului erau rupte în două.

— E înăuntru?

— Cred că da. Mașina lui e parcată acolo.

Același Saab break galben, acum într-o stare încă și mai proastă. Se afla în același loc, dar parcată mai pieziș. Steve scutură din cap, scărpinându-și gâtul.

— A intrat drept în el.

Steve privi cu înțeles spre mașina lui Ivan, oftă și apoi privi spre gard, oftă din nou și arătă spre urmele de cauciucuri din iarbă, de lângă scândurile rupte.

— Drept în gard.

— Dar acum e acasă?

— E înăuntru, dar nu vrea să deschidă când bat.

— Atunci o să mă asigur că știe că acum bat *eu*.

Steve nu-l asculta, era ocupat să zgâlțâie una dintre scânduri, ca și cum ar fi fost un dinte slăbit.

— Tatăl tău poate fi… destul de dificil uneori. Dar n-a fost niciodată în halul ăsta.

Să stea pur și simplu acolo, încuiat! Și-a plătit întotdeauna chiria la timp. Acum nici măcar asta nu mai face.

Steve mai trase puțin scândura în sus, apoi o desprinse cu o smucitură.

— Și, în plus, a împrumutat bani de la mine.

Leo privi spre parterul casei, cu ferestrele acoperite toate pe dinăuntru cu pături și plăpumi trecute peste galerii. Ca un camuflaj în vreme de război.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ieri, când a venit acasă de la magazinul de băutură. Am încercat să vorbesc cu el, dar mi-a trântit pur și simplu ușa în nas. Conduce beat… chiar am încercat să vorbesc cu el.

— Nu a spus nimic care să pară… ciudat?

— Ciudat?

— Ceva important, care ar putea să-l apese. Voi de obicei discutați, nu-i așa?

Steve dădu din umeri.

— Nu. Nimic. N-a spus un cuvânt. Adică, singurul lucru pe care mi l-a spus a fost că el crede că eu ar trebui… acum citez din el… „să mi-o trag cu un cactus“, iar dacă nu fac asta, acum citez iar, „o să-mi bage el un fierăstrău în cur“. Am o cheie de rezervă, dar nu îndrăznesc să intru. Să nu mă înțelegi greșit, îmi place de Ivan, poate să fie dificil și are un temperament al naibii, dar pe de altă parte e deștept, amuzant și… Leo, în clipa asta,

nu îl recunosc. Sincer, sunt foarte îngrijorat și puțin speriat. E intimidant, nu a mai fost așa până acum, cel puțin nu cu mine. Nu înțeleg ce se întâmplă.

Leo dădu din cap. Tatăl lui își rezolvase problemele așa cum o făcuse întotdeauna. Băuse și se bătuse, dar fără să vorbească. Iar acea neliniște care îl învăluise acum se disipa.

— O să mă ocup eu de asta. Cât îți datorează?

În sfârșit, întreaga postură a lui Steve se relaxă puțin.

— Chiria. Plus datoria. În total 8 000.

Leo scoase portofelul din buzunarul de la spate și numără șase mii în bancnote de 500.

— O să primești încă două săptămâna asta. Și o să repar eu gardul. Bine?

Steve era pe punctul de a lua banii, când Leo îi trase înapoi.

— Dar vreau să-mi dai cheia de rezervă.

*

Leo băgă cheia în broască și o răsuci. Întuneric. Apoi duhoarea de izolare prelungită, în mijlocul căreia era mirosul tatălui său. Aprinse luminile. Pe podea se afla un morman de ziare decupate. Masa era acoperită de bilete de loterie mototolite și ceapă crudă, care acaparează întotdeauna o cameră atunci când e decojită, plus o foarfecă, decupaje din ziare, un baton de lipici și multe sticle de

vin, toate goale. Iar dincolo, pe canapea, în întuneric, se vedea ceva închis la culoare — un registru negru și gros, pentru decupaje era afundat în pielea uzată. Leo se așeză și îl răsfoi. Pagină după pagină, decupaj după decupaj — articole despre Liga Militară. Imagini cu sticlă spartă, fața lui mascată și opt găuri de glonț în geamul unei casierii.

Un registru afurisit cu decupaje.

Tatăl lui se documentase bine. Nu presupusese, știuse. Un tată care aduna toate lucrurile scrise despre fiii lui, ca să le poată citi din nou. Ca și cum ar fi fost… mândru.

Leo nu era sigur dacă tatăl lui mai simțise vreodată asta. Avea senzația asta nu doar în piept, ci până jos, în stomac. Disconfort. Închise registrul brusc și se duse spre una din cele două uși închise.

Ivan Dûvnjac stătea întins în întuneric, perfect nemișcat. Nici măcar o mișcare. Leo se apropie în grabă de marginea patului și îi puse degetul la gură până simți ceva slab, ca o respirație, apoi își mișcă întreaga mână pe deasupra nasului și a gurii. Scârțâitul precaut din gâtul lui se transformă într-un sforăit furios. Și se întoarse pe cealaltă parte în somn, mormăi și își aruncă un braț, ca un baros rătăcit.

— Pappa.

Leo îl apucă de umăr și scutură ușor.

— Pappa!

Trupul lui mare se întoarse încet, fără

să deschidă ochii.

— Uită-te la mine! Pappa!

Atunci Ivan deschise ochii, cel puțin pe jumătate.

— Leo…?

Se prinse de brațul întins al lui Leo și se ridică anevoie, până când picioarele lui ajunseră pe podea.

— Cum naiba ai intrat aici?

— Ce faci, tată? Te lupți cu proprietarul, intri beat cu mașina în gardul lui, îi spui să se ducă dracului, îl amenințI. Dacă el chema poliția? Dacă făcea asta și polițiștii intrau în casă? Uite! Tu zaci aici ca o morsă terminată, în timp ce Steve dă cheia la toată lumea, iar ei intră, se uită prin cocina asta și găsesc… asta.

Aruncă registrul negru în poala lui Ivan.

— Calea de la tine la mine nu e foarte lungă, nu? Dacă găsesc asta aici… *aici*, în casa unui tată cu trei fii! „Hai să-i verificăm.“

Ivan se uită la registrul cu decupaje, dar nu-l aruncă, ci îl împinse cu grijă pe pat.

— O să-ți predai fiii poliției! Beția ta afurisită o să strice totul, din nou!

Leo dădu păturile jos și trase perdelele la o parte. Mai multă lumină. Ivan parcă se feri, încercând să scape de ea.

— Uită-te la mine, tată. Și ascultă. Pentru că am venit aici ca să-ți ofer o

slujbă.

— Am slujbă.

— Aiurea. Tocmai i-am dat 6 000 de coroane lui Steve, în fața casei. Și a zis că-i datorezi încă mai mult.

Așteptă până când ochii obosiți încetară să mai clipească, acceptând lumina zilei.

— O ofertă de slujbă. Pentru că îmi lipsește un om.

Ivan continuă să-și mijească ochii în timp ce se ridica și ieșea în tăcere din cameră, cu o anumită dificultate.

— Deci ești laș. Nu ești suficient de bărbat pentru asta.

Leo se duse după el.

— Trebuie să te îndopi cu vin ca să îndrăznești măcar să mergi la casa bunicii, să arunci un cocktail Molotov.

— Da. Se prea poate. Dar nu sunt turnător.

— Nu te-am turnat!

— Ai…

— Aveam zece ani. Și chestia asta… nu mai funcționează. Așa că las-o baltă.

Mormane de ziare pe podea. Grămezi de resturi de mâncare pe masă.

Imaginea unui tată. Ivan își trecu mâna prin părul răvășit, apoi se uită la fiul lui.

— Dacă o s-o ții tot așa cu chestia asta, Leo, o să te vâneze ca pe un animal. N-o să te lase s-o ții tot așa, la nesfârșit! Există gabori care stau în mașini, dar există și

alții care au aceleași arme ca și tine. Ei așteaptă ca tu să faci o greșeală, și atunci… atunci o să te împuște. Nu înțelegi asta? Nu ai cum să-i învingi — n-ai cum.

— O să fac asta. Cu sau fără tine.

Tatăl lui se așezase pe canapeaua roasă. Părea aproape mic.

— Ai nevoie de mine?

— Te bagi?

— Ai nevoie de mine sau nu?

— Avem nevoie de tine.

Avem nevoie de tine, spusese Leo. Cei trei fii ai lui aveau nevoie de el.

— Mă bag.

Leo dădu din cap, apoi luă pătura groasă care atârna la fereastra bucătăriei. În lumina strălucitoare dansa praful.

— De acum încolo nici măcar o picătură.

81

Ivan nu-și mai amintea când împachetase ultima oară un cadou. Dacă făcuse asta vreodată până atunci. Întotdeauna ea fusese cea care împacheta cadourile lor de Crăciun, noaptea târziu, când cei trei fii nerăbdători dormeau.

Ridică pachetul masiv și-l cântări în mână. Hârtie roșie strălucitoare, apoi panglică aurie. Foarfeca era pe masă. Ivan trase marginea ei ascuțită peste suprafața plată și tare de plastic a panglicii, așa cum obișnuia să facă Britt-Marie, iar aceasta se răsucea, în mici bucle pe care le aranja în jurul panglicilor încrucișate, strânse perfect, până când totul arăta ca un rododendron înflorit. Acum nu ieși la fel. Indiferent în ce direcție trăgea foarfeca sau cum încerca să înnoade panglicile, ele se transformau în tufișuri țepoase de scaieți.

Eticheta trebuia să stea în sus la mijloc, lângă tufișurile aurii. Ivan o legă strâns, apoi folosi un pix albastru, a cărui cerneală nu prindea, așa că trecu la negru, care mergea mai bine.

Crăciun Fericit de la Ivan.

Duse pachetul de pe masa din bucătărie în holul îngust de la intrare, unde îl așeză lângă celelalte, aproape de ușă.

Un cadou de Crăciun gol, lângă alte

cadouri de Crăciun goale.

Era pe punctul de a se întoarce și a ambala încă un pachet, dar se opri. Tremura iar. Tremuratul reușea să iasă prin pielea lui uscată. Și trebui să stea liniștit până când se potoli puțin, nu voia ca ei să vadă asta.

Până diseară avea să fie mai rău. Iar mâine și mai rău. A-și scoate alcoolul din trup era ca și cum ar fi dat afară o altă persoană care se mutase înăuntrul lui, care se instalase acolo confortabil și care nu voia sub nicio formă să plece.

Dimineața asta tremurase mai puțin. Era în baie și își trecuse mâna peste pielea întinsă și proaspăt rasă. Ochii lui păreau atât de apoși și de mici, de parcă s-ar fi ascuns, nevrând să vadă părul cârlionțat și gri de pe lateral și un nas care acum era mai mare decât atunci când venise în Suedia.

Simțea junghiuri în corp. Mereu. Împunsături crude în stomac și în laterale, unde își imagina că se află ficatul, și puțin în spatele locului în care ar fi trebuit să fie rinichiul. Băuse vin în fiecare zi și noapte, nu avea habar de cât timp, dar știa că avea să aibă nevoie de cel puțin trei zile până când nervii lui să revină la o stare cât de cât normală. Putea să suporte împunsăturile alea nenorocite. Dar să jefuiască o bancă în timp ce otrava asta îi ieșea din trup, în timp ce nervii îi ieșeau prin pielea uscată — de asta se temea.

Exista o modalitate de a bea. Nu cantități deosebit de mari, doar suficient alcool încât demonul dinăuntrul lui să iasă puțin mai încet, fără să facă tot acest zgomot afurisit. Să niveleze anxietatea. Un pahar de vin la fiecare oră. Nu ar fi observat nimeni.

Dar promisese. Îi promisese fiului cel mare să nu se atingă de o picătură. Așa că plecase de lângă aparatul de ras și din baie fără să se oprească la sticla pe jumătate plină de pe suportul de lemn. Se dusese direct în dormitor, cu durerea dintr-o parte, la o valiză tocită de piele maro, cu mânere la fel de tocite, și pusese în ea două perechi de blugi, două perechi de chiloți noi, două perechi de ciorapi, două cămăși și un costum gri-deschis. Nu știuse atunci ce avea să se întâmple mai târziu, nici acum nu știa. Dacă avea să i se permită să stea acasă la Leo. Poate că vor sărbători Crăciunul aici. Ivan, Leo, Felix, Vincent. Prima spargere de bancă împreună. Iar apoi să se bucure de Crăciun.

Ivan întinse mâinile, să fie sigur că se opriseră din tremurat. Potrivi pachetul gol care stătea deasupra celorlalte și se întoarse iar în bucătărie, la masa cu hârtie de împachetat, panglici, bandă adezivă și etichete pentru cadouri.

— De data asta, tată, știi pentru cine e?

Leo stătea vizavi de Anneli. Fiecare avea în fața lui un cadou ambalat.

— C-R-Ă-C-I-U-N F-E-R-I-C-I-T T-A-T-A…

Ivan descifra cu glas tare ce scria.

— D-E L-A F-I-U-L T-Ă-U L-E-O.

Un pachet gol care era considerabil mai mic decât cel pe care Ivan îl scoase în hol, iar Leo îl aruncă în sacul de pânză groasă, mare, alături de celelalte pachete.

— O familie fericită, tată, care se comportă ca o familie fericită, ambalează cadouri și sărbătorește Crăciunul cu rudele. Nu te așteptai la asta, nu-i așa?

Mâinile îi tremurau pe masă, dar nimeni nu observă. Ivan luă paharul cu apă rece de lângă el și îl bău, fără să verse niciun strop. Erau două scaune goale — dar ei încă nu ajunseseră.

Părăsise subsolul lui din Ösmo pentru casa asta din Tumba, bătuse la ușa de la intrare, de care atârnau clopoței care scoteau un clinchet fragil și minunat, vibrând în diferite tonalități. Leo deschisese ușa, iar Ivan își pusese geanta de piele pe pardoseala holului și își atârnase haina neagră. Simțise pe umăr mâna lui Leo, un fel de bun-venit, și pentru o clipă se gândise să-l îmbrățișeze, dar renunțase. O femeie se apropiase de el, fredonând colinda de Crăciun care se revărsa din boxele de pe pereți. Nici măcar nu știuse că fiul lui cel mare trăia cu o femeie. Întinsese mâna și o salutase pe femeia numită Anneli, care îi spusese că era foarte binevenit și apoi îl dusese să îi arate casa lor decorată de Crăciun. Însă

abia când ajunseră în camera de oaspeți, Ivan își dădu seama că ea era implicată. Leo stătuse acolo, pe canapea, așteptându-i. Apoi îi dezvăluiseră împreună camera de sub podea. Ivan coborâse spre armele dispărute pe care le văzuse doar la televizor, dar de fapt nu armele îl izbiră — ci proiectul ingenios și rămăsese acolo, punând întrebări ca între doi constructori. Pentru o clipă se simțise în largul său. Din nou împreună. Tată și fiu. Iar Ivan voise să întrebe încă de atunci: *Când sosesc Felix și Vincent?*

Când începuseră să împacheteze, la fereastra de la bucătărie era întuneric, dar cu sclipiri de lumină ale sfârșitului orei de vârf. Acum traficul dispăruse de mult, câte o mașină ocazională mai întrerupea temporar tăcerea.

Dădură la o parte cartonul și hârtia, iar Leo trase jaluzelele și desfășură o hartă, atât de mare încât atârna peste margini, ca o față de masă. Ivan încercă să o interpreteze, să își dea seama unde aveau să atace a doua zi. O zonă în mijloc, numită Heby, și puțin la stânga, una numită Sala. Mici orășele de care auzise, dar pe care nu le vizitase niciodată. Estimă că se aflau cam la 100 de kilometri nord-vest de Stockholm.

Se auzi un ciocănit la ușă.

Ivan își dădu seama cât de tensionat era și cum ținea aerul în piept. Inima începu să-i tresalte, ca și cum, după toți

acești ani, se răzgândise și nu mai voia să-i vadă.

Rămase acolo, foindu-se pe scaun, în timp ce Leo îi întâmpina în hol. I se păru că aude zgomotul clanței răsucite și sunetul fragil de clopoței, ca atunci când sosise el, în urmă cu câteva ore. Apoi cineva râse și se auziră bătăi pe spate.

Se îmbrățișează. Fiii mei.

Dumnezeule mare, ce bine mi-ar prinde ceva de băut.

O voce care ar fi putut să aparțină cuiva de 20 și ceva de ani, chiar dacă era puțin mai ascuțită decât se așteptase, nici el, nici Leo nu vorbeau așa. Ivan încercă să asculte. Să fie oare Felix? Sau Vincent? Trebuie să fi crescut mare până acum.

Se îndreptă spre hol. Era oare posibil ca Felix să arate așa? Felix fusese mai brunet, semănase mai mult cu tatăl lui — tipul ăsta nu avea niciun pic de Ivan în el. Și nici Vincent — Ivan l-ar recunoaște, măcar vag.

— Bună… eu sunt Jasper.

Nici măcar mâinile nu se potriveau, fără îndoială mâinile fiilor lui erau mai groase, astea aveau oase fine. Ivan le prinse în mâinile lui.

— Ivan.

— Știu. Am crescut în Skogås, petreceam mult timp în casa dumitale, mai știi?

Ivan scutură din cap.

— Ei bine, eu îmi amintesc de

dumneata. La naiba, i-ai tăiat părul unui tip la pizzerie și apoi i-ai bătut unul câte unul.

Bărbatul ale cărui mâini nu aparțineau niciunuia dintre fiii lui intră în bucătărie. Era evident că mai fusese acolo, iar vocea lui păru foarte fericită când el spuse *Bună, Anneli, uite cine-a venit*. Ea râse, dar nu era sinceră, Ivan își dădea seama, ea râdea deoarece credea că așa trebuie.

Ivan rămase în hol. Nu voia să plece, nu încă. Poate mai venea cineva? O ultimă privire aruncată spre ușă, în timp ce Leo o închidea, apoi se uită și pe fereastra îngustă.

Nu. Nu mai venea nimeni.

— Deci și el face parte din asta?

— A făcut parte de la început.

Harta era tot pe masa de bucătărie. Leo scoase două monede de 10 coroane din buzunar și le puse pe orașul numit Heby.

— Banca e aici. Și aici, la vreo doi kilometri distanță, e secția de poliție, care are doar unul sau doi polițiști, jumătate din săptămână. În ziua dinaintea Ajunului Crăciunului, cam la ora asta, or să plece spre casă.

Leo bătu cu una dintre monede în hartă și în masă.

— Pappa? Mă urmărești? Tu stai aici, în fața băncii, foarte vizibil. Oricine se apropie trebuie să știe că suntem înarmați.

Leo împinse moneda aurie, care indica

secția de poliție, spre bancă.

— Polițaii n-ar trebui să fie aici. Dar dacă le vine cumva ideea să intervină, e treaba ta să-i faci să se răzgândească. Un foc în aer. Dacă asta nu e de ajuns — un foc pe deasupra capetelor lor. Dacă nici asta nu e de ajuns, trage câte focuri sunt necesare în capota mașinii lor. Și dacă nici asta nu-i descurajează, trebuie să te protejezi pe tine și pe Anneli, care va fi în mașină. Pappa, uită-te la mine! Dacă trebuie să tragi — ochește spre trup.

Celor două monede li se alătură acum o monedă argintie de 5 coroane, puțin mai mare, pe care Leo o puse pe hartă cam la doi kilometri nord, lângă un drum care traversa una din zonele verzi împădurite.

— O să plecăm de la bancă și o să mergem cu prima mașină de fugă aici.

Ivan se uită la hartă și la mâinile lui Leo, care indicau și mutau monedele. Dar nu era atent. Două locuri goale. Ceilalți nu veniseră.

— Asculți, Pappa? Acoperim mașina și traversăm pădurea… pe aici. Două sute de metri… până aici, la locul de parcare unde se află a doua mașină, plină de cadouri și mâncare de Crăciun. Din mașina furată trecem în mașina închiriată. După ce ne suim, ne luăm hainele de Crăciun — fericita familie se îndreaptă spre casă, pentru a sărbători Crăciunul.

— Suntem doar noi? Noi… patru?

— E doar *o* bancă. Nu e nevoie de mai

mulți.

— Felix? Și Vincent? Ei unde sunt?

Ivan privi de mai multe ori de la scaunele goale la Leo, care stătea acolo tăcut. Apoi, după o vreme, făcu apel la tipul ăla, Jasper, și la femeia Anneli. Niciunul din ei nu răspunse.

— Uită-te aici, tată.

Arma era în sacul de pe podea, învelită într-un prosop. Nu era tipul pe care Ivan îl folosise în stagiul lui militar din urmă cu peste 30 de ani, dar funcționa pe același principiu. Apoi Leo începu s-o demonteze.

— Patul. Butucul. Iar aici… tată, e mecanismul, iar înăuntrul mecanismului… aici, percutorul. Îl răsucești un sfert de cerc și îl scoți. Acum tu. Monteaz-o. Și apoi vedem cum se folosește.

Patru piese în fața lui, pe masă. Ivan nu voia să le atingă sau să le asambleze, dacă făcea asta avea să devină o armă mortală. Știuse cu ce se ocupau fiii lui, dar nu înțelesese cu adevărat implicațiile. *El* era cel care vătăma oameni.

— Tată? Trebuie să știi asta la perfecție. Ca atunci când m-ai învățat cum să lovesc cu întregul trup, îți amintești?

Mâinile lui Ivan se agățară strâns de blugi. Dacă le dădea drumul avea să devină evident că nu putea să le țină nemișcate. Studie piesele și după o vreme luă percutorul și îl băgă în mecanism, îl răsuci, dar nu îl putu face să țăcăne, așa cum trebuia. Simțea cum ei stau în jurul

mesei, privindu-l. Îl băgă iar, îl răsuci, căută piese cu care să îl fixeze și dintr-odată îl copleși îndoiala — nu îndoiala lor, ci acel tip de îndoială care venea din interior și care îi cerea să lase arma jos și să le spună că asta e o nebunie.

— Tată, câte o piesă pe rând.

Leo își puse mâna peste a lui. Nu se atinseseră în modul ăsta de… Ivan uitase de când.

Ivan îl răsuci. O dată. De două ori. De trei ori… percutorul țăcăni și ajunse la locul lui! Mâinile lui Ivan tremurau cu siguranță, dar el ascundea bine asta.

— Bun. Acum restul.

Mecanismul. Butucul. Percutorul. Câte o piesă, până când arma era întreagă.

— Acum ești alături de noi? E important, trebuie să poți să faci asta mâine. Nu vreau să văd că trimiți un glonț rătăcit sau lovești pe cineva din greșeală.

Leo luă arma din mâinile lui Ivan.

— Asta e siguranța — limba trebuie să fie *întotdeauna* la S. Până când vin polițaii — atunci o tragi la P. Nu la A — asta înseamnă automat, 20 de focuri în două secunde, habar n-ai unde o să ajungă.

Jasper stătuse la o anumită distanță, așteptând. Acum făcu un pas în față, luă arma din mâinile lui Leo, se lăsă în poziție de tragere, între masa din bucătărie și aragaz, și o îndreptă spre jaluzelele lăsate.

— Ascultă, Ivan. Uită-te la mine. Ții și expiri când tragi — și nu uita să

îți apeși *întregul* trup pe pat, ca să contracarezi reculul. Nu vrem să te rănești la umăr, nu-i așa?

Jasper puse siguranța și își lăsă capul puțin într-o parte.

— Poți să faci ca mine? Arată-mi.

Arma automată stătea peste coapsele lui Ivan ca o vâslă, pentru că un mucos care era aici, în locul fiilor lui, o pusese acolo. Și acum mucosul acela îi dădea ordine, îi cerea să se ridice ca un tâmpit și să țintească.

— Cum ai spus că te cheamă?

— Jasper. Sunt…

— Ai fost la pizzerie atunci când eu l-am bătut pe *alt* fraier care vorbea prea mult?

— Da, am văzut prin geam când tu…

— Cineva care s-a gândit să-mi spună cum trebuie să mă port?

Leo știuse deja ce avea să se întâmple când Jasper începuse lecția. Dar nu era sigur că Ivan înțelesese pe deplin importanța a ceea ce urmau să facă a doua zi.

— Pappa?

— Da.

— Ia-ți haina. Aș vrea să vii cu mine.

— Și ce o să facem?

— Furăm o mașina.

Ivan ajunse iar în hol, lângă cadouri. Și nu se putea hotărî ce îl irita mai mult. Nervii care îl zgâlțâiau dinăuntru sau muzica de Crăciun care nu se mai oprea.

Aștepta de un minut, purtând o haină fără căptușeală și pantofii lui puțin prea subțiri, când ea îi făcu semn cu mâna.

— Poți veni aici sus? îl chemă Anneli.

Stătea pe ultima treaptă a unei scări în sufragerie, lângă brad, cu un șirag de becuri în mâini. Le lega unul câte unul, înfășurând cu grijă sârma verde în jurul crengilor.

— M-am încălțat.

— Nu contează.

El făcu ce i se spusese, iar apoi amândoi se uitau la brad, evaluându-l. Era evident că nu văd amândoi același lucru. Ea părea satisfăcută și fredona, începând să se miște în jurul becurilor argintii. În timp ce el nu vedea altceva decât un pom sărman luat din locul lui natural din pădure.

— Alea sunt adevărate.

Anneli luă câteva cadouri îngrămădite în jurul tulpinii, sub ramurile cele mai dese, și citi etichetele de Crăciun.

— Cele mai multe sunt pentru Sebastian, fiul meu. O să vină aici de Ajunul Crăciunului. Să sărbătorească împreună cu noi.

Steaua de Crăciun era pe pervazul ferestrei. De asta îl chemase ea.

— Eu nu ajung, poți tu?

Colinde de Crăciun sufocante. Ivan luă steaua și îi înfășură coada de sârmă în jurul vârfului bradului.

— Perfect. Minunat!

Ea părea atât de fericită că bradul era gata; pentru el, asta însemna un brad și mai supraîncărcat.

— Mulțumesc, Ivan. Mă ajuți și cu pachetele de acolo? întrebă Anneli făcând semn spre sacii cu pachete goale.

Sacii ușori din pânză groasă, câte unul într-o mână, ajunseră lângă mașina pe care o închiriaseră. Anneli deschise portbagajul.

— Jumătate dintre ele trebuie să fie aici, primul lucru pe care l-ar vedea cineva dacă portbagajul ar fi deschis mâine. O să fie cam în jur de ora trei, atunci mai e încă lumină, așa că dacă sunt aici, pe bancheta din spate și la geamul din spate o să se vadă de sus. A fost ideea mea.

Anneli părea acum la fel de mândră ca atunci când apreciase bradul. Era frig și Ivan tremura, în timp ce ea nu se putea hotărî dacă pachetul albastru sau cel verde trebuia să stea lângă cel auriu. Anneli le mută de pe banchetă la geamul din spate și de la geamul din spate în portbagaj.

— Ce ai de gând?

— Ar trebui să arate frumos.

— Arată frumos.

Leo trecu prin spatele lor, cu o geantă pe umăr.

— O să luăm mașina ta, Pappa, și o vom abandona când facem rost de alta.

Traversară curtea spre poartă și spre mașina parcată afară, pe jumătate plină cu

unelte și pensule.

— Acel, Jasper…, începu Ivan.

— Da?

— Cine dracu' e?

— Unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Nu-l recunoști?

Ivan găsi cheile mașinii în buzunarul interior al hainei lui negre.

— Ai încredere în el?

— Poftim?

— Ai încredere în soldatul ăla închipuit?

Ivan deschise mașina și băgă cheile în contact. Se așezară pe locurile lor.

— Ascultă… Jasper e tipul de om care nu ezită niciodată. Face exact ce îi spun eu. Dacă mâine se întâmplă ceva neașteptat, dacă ne vor opri, dacă se vor apropia de noi… Jasper o să rămână pe poziție.

*

Anneli îi privea de la fereastra din bucătărie, așteptând ca Leo să se întoarcă și ochii lor să se întâlnească în acel mod care ajunsese să facă parte din ea, dar el nu se întoarse — întotdeauna, în acele ultime câteva zile dinaintea unui jaf, Leo se retrăgea în sine, într-o lume pe care nu o împărtășea cu nimeni. Și ea mai văzuse ceva: un tată și fiul lui. Ea nu îi mai văzuse niciodată unul lângă celălalt, iar acum, în timp ce stăteau umăr lângă umăr, apropierea lor deveni evidentă, ceva de care nici ei înșiși nu erau conștienți.

Sufrageria era prea întunecată. Anneli

băgă în priză un cablu și o coroniță se aprinse. Îngenunche lângă brad și potrivi două pachete de sub crengile cele mai late. Anneli se întrebă dacă Sebastian avea să fie mulțumit — fața lui era întotdeauna atât de concentrată atunci când deschidea cadouri, atât de plină de nerăbdare. Trecuse mult timp de când sărbătoriseră Crăciunul împreună, dar anul acesta ea va avea timp să-l ia, după ce ascundeau mașina de fugă și banii și distrugeau armele. Poate că va avea timp chiar să facă niște șuncă și să pună hering în suc de lămâie cu coriandru proaspăt, zahăr, pătrunjel și oțet și să-l lase peste noapte în frigider. Și să pună cojile de lămâie ca decorațiune. Aveau să petreacă un Crăciun adevărat, ca o familie, doar Leo, Sebastian și ea.

Îi cumpărase un claxon pentru bicicleta lui și o cască de hochei pe gheață, cu flăcări pe ea, cum îi ceruse el. Anneli începu să le împacheteze pe măsuța scundă pentru cafea.

— Dar tu ce vrei de Crăciun?

Jasper. Nu îl auzise. Îi plăcea să se furișeze peste tot.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândeam… aș avea timp să ajung până la magazinul Åhlens. În perioada asta a anului parcă e deschis până la nouă? Nu pot să-mi petrec aici Crăciunul fără să-ți dau nimic.

— Ce ai spus?

— Dacă o să fiu aici, atunci trebuie…

— N-o să fii aici. O să jefuim o bancă împreună. Apoi sărbătorim fiecare Crăciunul separat.

— Leo m-a întrebat dacă vreau, iar eu am zis că da. Așa că o să fim noi. Familia se lărgește.

Jasper se așeză pe fotoliul lui Felix și se legănă încet, așa cum făcea Felix mereu.

— Nu. Nu. Nu o să fii aici.

— M-am gândit că ăsta e ca un nou început. Nu-i așa?

— Ai auzit ce-am spus? *Tu nu o să fii aici.*

— Și cred, dacă estimez eu bine, că putem scoate probabil peste un milion. Și apoi… o s-o ținem tot așa.

Nu răspunse.

— Anneli, ce spui despre asta?

Nu se uită la el. În schimb, lipi pachetul cu bandă adezivă, dar nu-i ieși foarte drept.

— Ce spun? Că n-ai înțeles nimic. Că n-o să sărbătorești niciun Crăciun cu noi, pentru că nu aparții familiei noastre. Tu… nu înțelegi că ești doar un soldat mic și amărât! Un câine care aleargă după bețe de fiecare dată când stăpânul îl cheamă.

Anneli rupse hârtia, o luă de la capăt.

— Nu-ți dai seama că nu ești fratele lui? Stai acolo, pe locul lui Felix, dar nu *ești* fratele lui adevărat!

Anneli se uita sfidătoare la el, conștientă de faptul că era pregătit să

rănească oameni pentru a obține ce dorea. Însă Jasper începu din nou să se legene.

— Anneli, eu îl cunosc pe Leo de mult mai mult timp decât tine. Nu a permis niciodată cuiva ca tine să îi stea în drum, și nici n-o s-o facă vreodată. Leo îi are pe frații lui. Știi asta foarte bine.

Jasper își puse mâna pe piept, o strânse și se bătu cu pumnul de câteva ori.

— Leo îi are pe frații lui.

Apoi se ridică și o luă spre scări, dar se opri la jumătatea drumului.

— Eu *sunt* un soldat. Un soldat al naibii de bun. Iar un soldat bun știe exact ce trebuie să facă — așa că eu știu exact ce o să fac mâine. Tu știi?

Apoi salută.

— Nu eu sunt veriga slabă. Tu conduci mașina de fugă — și câte bănci ai spart tu? Dacă polițaii ne opresc și tu ești cea care trebuie să coboare geamul și să spună: „Ah, domnule polițist, trebuie să fac testul pentru alcool?“ Dacă tu ești aia… ce să mai zic.

Porni mai departe spre scări, apoi coborî la parter, în camera armelor, responsabilitatea lui.

*

Jasper șterse un cartuș, îl băgă într-un încărcător, apoi încă unul și încă unul, până când încărcătorul se umplu, iar el putut să îl șteargă și să îl pună printre celelalte. O stivă de 16 încărcătoare fără amprente, el purta întotdeauna opt, Leo

voia șase și Ivan avea să primească două.

Îl calma faptul de a sta aici și a se gândi la următorul jaf — cel mai mare, 50 de milioane, dar nu putea opri ce pusese stăpânire pe el. *Un soldat mic și amărât.* Anneli habar n-avea despre ce plănuiau ei să facă peste un an! Nici cea mai vagă idee! *Nu ești fratele lui adevărat.* Ea era o bombă cu ceas, Jasper simțea, și voia să-i urle asta lui Leo. Voia să-l avertizeze, dar nu putea s-o facă, ar fi părut altceva. La modul ideal, i-ar fi plăcut să lipească o țeavă de fruntea lui Anneli și să-i spună că și dacă se gândea numai să vorbească, avea să dispară complet. Dar nu avea de gând să facă aceeași greșeală de două ori, cum fusese cu Vincent. Nu poți să înveți pe cineva care nu vrea să învețe. De asta, el era cel care stătea în camera armelor și ștergea amprentele, nu Vincent. Probabil că nu se înșela nici în privința lui Anneli.

Jasper se uită la ceas. Trebuiau să ia legătura curând.

Șiruri întregi de arme automate. Și altceva, acolo, într-o cutie de lemn gri-verzuie de pe ultimul raft de sus, încă nefolosite. Jasper deschise capacul. Grenade de mână. Făcuseră rost de ele la ultimul lor exercițiu. Mâine avea să ia cu el trei. Doar ca precauție. Fără să-i spună nimic lui Leo.

*

Leo și Ivan merseră în liniște, prin întunericul de iarnă, într-un Ford Scorpio,

furat dintr-o parcare din Södertälje. Trecură pe lângă Strängnäs și o luară pe ieșirea spre Autostrada 55.

— Poți să faci față? întrebă Leo, privindu-și tatăl.

— Cum adică „să fac față“?

— Să nu bei.

Voia să vadă acea putere nelimitată de care își aducea aminte din copilărie. Nu-l înțelegea la fel de bine pe acest bărbat. Tatăl lui nu mai era la fel de ușor de citit. Trebuia să știe dacă bărbatul care-l învățase să lovească mai era acolo, înăuntru.

— Dacă vin polițaii, tu îi întâmpini primul. Poți să faci față?

— O să trag dacă trebuie.

— Ochești și tragi?

— Cred că știu cum funcționează o pușcă afurisită!

Rămaseră tăcuți în timp ce traversau cu mașina zona rurală a Suediei străvechi, cu stânci cu rune și morminte din Epoca Bronzului din două în două intersecții. Trecură de drumul spre Arnö, insula pe care închiriaseră o casă de vacanță timp de câteva veri, când încă erau o familie, apoi peste Podul Hjulsta și printr-un sens giratoriu care separa Enköping de E18, apoi ultimii kilometri pe Autostrada 70. Tatăl lui ridicase vocea și asta era bine — dar nu suficient, trebuia să fie și mai motivat.

— Deci diseară nu trebuie să ascund

băutura?

Ivan își încleștă mâinile și Leo văzu. Le încleștă și le puse în poală.

— Leo, fir-ar al naibii… încerci să-mi dai mie ordine? Tu asta ai impresia că faci? Ca un lider *adevărat*?

— Nu mi-ai răspuns. Sticla, Tata. Sticla! Trebuie să știu. O să bei și o să strici chestia asta?

— Dacă ești chiar așa un lider *adevărat* — unde dracu' sunt frații tăi?

Era tipul de agresivitate pe care Leo voia s-o vadă că există încă și că apărea instinctiv. Și că tatăl lui putea s-o controleze, că învățase cum să o controleze.

— De aceea ai venit aici? Ai crezut că o să facem asta împreună, ca o familie mare și afurisită… la naiba, nu pricepi? Dacă Felix și Vincent ar fi aici cu mine, să fii sigur că n-aș avea nevoie de cineva ca tine, tată.

Ochii ce înainte fuseseră ascunși de gânduri sumbre erau acum limpezi și negri — o privire care se putea transforma oricând într-o bătaie. Iar mâinile lui, Leo se uită anume la ele, nu mai tremurau deloc.

— De ce nu sunt aici? Cu tine? Cu liderul lor?

— Nu vor să fie. E foarte simplu, Pappa.

— Îți sunt dușmani? Fiii mei? V-am învățat să fiți uniți.

Încă mai era în el. Și putea s-o controleze. Iar dacă el se putea controla singur, atunci și Leo îl putea controla.

— Nu. Pur și simplu, nu vor. Și când cineva nu vrea, nu îl obligi. Am învățat asta acum mult timp. Și nu te oblig nici pe tine. Dacă nu ești pregătit, spune-mi acum.

Ultima ieșire de pe autostradă. Drumul se îngustă, curbele limitau vizibilitatea. În depărtare, terenul agricol se transformă într-un întuneric amorf.

— Leo, chiar o să faci asta?

În fața lor, în depărtare, primele lumini ale blocurilor scunde și caselor de închiriat care alcătuiau micul orășel Heby.

— Adică… împreună cu ei? Soldatul închipuit? Un bufon care crede că ar trebui să atacăm Rusia? Și femeia aia care rearanjează pachetele goale pe bancheta din spate, ca să le facă să arate frumos? Măcar știe să conducă mașina? Ascultă, Leo. Te-ai gândit bine?

— M-am gândit la tot. Există o singură problemă: tu. Tu ești singurul risc.

— E o nebunie, Leo!

— Nouă spargeri de bănci. Știu ce fac.

Ivan înțelesese perfect acum. Întotdeauna el fusese la conducere. Dar în mașina asta nenorocită, care nici măcar nu era a lor, în vântul înghețat ce dansa prin geamul coborât și făcea să fâlfâie cârlionții lui grizonați, cel care deținea controlul era fiul lui cel mare.

Heby era un orășel mai mic chiar și

decât cel în care locuia el. Și, la această oră a nopții, era complet întunecat, cu excepția unui chioșc din mica stație de autobuz, a restaurantului cu pizza și kebab, de vizavi, și a unui magazin video. Și iat-o, într-o clădire scundă, tencuită, cu luminile aprinse, încadrată de o tutungerie și un cabinet de stomatologie. Banca.

— Aici o să stai mâine, lângă stinghiile alea maro de lemn care marchează intrarea, spuse Leo, arătând în acea direcție.

Trecură încet pe lângă ea.

— Sau crezi că e o… *nebunie*?

Apoi orășelul se termina. De fapt, era o singură stradă, apoi o biserică albă, minunată, pe deal și din nou autostrada.

Câțiva kilometri spre nord, merseră printr-o pădure deasă, cu un viraj strâns, apoi doi kilometri spre vest. Pe partea dreaptă era un gard cu două șiruri de cutii poștale care aparțineau unui mic număr de case de vacanță. Leo încetini și intră de pe drumul asfaltat pe unul cu pietriș, trecând pe lângă două hambare mari și un tractor. Opriră acolo, într-un loc de parcare natural dintre trunchiurile dese de copaci. Leo se dădu jos, intră în pădure și se întoarse cu un mănunchi de ramuri de brad deja legate laolaltă, apoi acoperi mașina repede și porniră prin pădurea neagră.

— Vom merge pe același drum mâine. Cam peste două sute de metri ajungem la

mașina următoare.

Singura lumină de sus, mult deasupra crengilor, venea de la punctele albe ale stelelor anonime care înconjurau o lună pe jumătate aprinsă. Leo încercă să se uite la tatăl său, dar nu reuși decât să audă respirația lui greoaie, în timp ce trupul lui neantrenat evita crengile încăpățânate.

— Tată? Spune-o chiar acum.

— Ce să spun?

Se opriră, înghițiți de întuneric, despărțiți doar de un braț distanță.

— Ca să mă pot răzgândi. Spune-mi acum. Aici. Între noi. Spune-mi că nu poți să faci asta. Eu mă descurc, dar vreau să știu acum — nu mâine la micul dejun.

Înainte ca Ivan să poată răspunde, auziră cauciucurile care se apropiau pe pietriș. Și apoi văzură farurile strălucind printre trunchiurile copacilor. Era aceeași mașină care fusese parcată în fața unei case din Tumba, plină de cadouri viu colorate și goale. Leo porni spre mașină și spre Jasper, care era la volan.

— Leo?

Acesta dădea ramurile la o parte atunci când Ivan îl apucă.

— Leo, uită-te la mine.

O ramură grea între fețele lor.

— *Uită*-te la mine, îți spun.

Ivan o aplecă și o rupse.

— Sunt tatăl tău. Pot să fac asta.

82

Un ciocănit ușor la ușa de la intrare. E aproape imperceptibil, dar se răspândește cumva prin casă.

Anneli stătea la masa din bucătărie, pe care tăia felii groase de pâine pentru sendvișuri, iar Ivan era lângă ea, feliind castraveți și roșii pentru o salată, o gustare de la miezul nopții, combustibil pentru spărgătorii de bănci. În acest timp, Jasper era în arsenal, cu trapa deschisă, ungând toate armele de a doua zi, iar Leo stătea într-un fotoliu din sufragerie, cu o hartă desfășurată pe masă, studiind rute de fugă alternative.

Se opriră toți brusc, și se pregătiră. Nimeni nu avea de ce să fie aici, cu mai puțin de o zi înaintea operațiunii.

Leo se furișă la fereastra dormitorului și ridică puțin jaluzeaua, dar de acolo nu vedea sub acoperișul verandei. Coborî scările spre ușa de la intrare. Pe vizor fusese așezată o mână.

Încă un ciocănit.

Jasper ieșise din arsenal cu două puști automate în brațe, îi întinse una lui Leo, care o puse pe raftul pentru pălării și o acoperi cu o geacă, apoi se furișă cu cealaltă în bucătărie.

— Du-te la etaj. Și ia-o pe Anneli cu tine, îi șopti Leo tatălui său.

Așteptă până când ei dispărură pe scări. Apoi deschise ușa.

— Ați fost cuminți sau nu?

Cei doi. Aici. Leo se relaxă și zâmbi.

— Intrați.

Îi îmbrățișă pe Felix și Vincent. Frații lui se întorseseră.

— Intrați, la naiba!

Jasper se apropie dinspre bucătărie, cu o armă în mână.

— Presupun că s-a reunit întreaga familie!

— Tu nu faci parte din familia asta, îi spuse Vincent, care nu a putut să-l privească mai mult de-o clipă.

Anneli coborî de la etaj. Și în spatele ei, Ivan, care se opri la jumătatea scărilor. Felix se înfurie imediat.

— Ce naiba caută *el* aici?

— Păi este evident ce caută aici, răspunse Leo.

— Nu, nu e!

— Voi ați plecat. Cineva trebuia să vă ia locul.

Ivan începu din nou să coboare.

— Băieții mei, spuse el zâmbind tot mai larg cu fiecare treaptă. Vincent, ce mare te-ai făcut… și Felix… vezi, Leo, acum au venit!

Era atât de aglomerat în micul hol. Leo se simțea presat din două direcții. În spatele lui, nerăbdătorul său tată voia să avanseze și să salute, iar în fața lui cei doi frați mai mici ai săi nu aveau deloc intenția să facă asta.

— Vrem să vorbim cu tine. Eu și cu

Vincent. Singuri.

Felix se uită la Leo, care făcu semn din cap spre camera cu seif din podea. Intrară și închiseră ușa.

— Știu la ce te gândești, spuse Felix de îndată ce rămaseră singuri. Dar noi nu ne-am răzgândit, Leo. Nu am venit aici ca să spargem bănci.

Felix luă un plic din buzunarul interior al gecii.

— Uite. Șaptezeci de mii. Doar atât ne-a rămas. Dacă ai nevoie de bani. Dacă ăsta e motivul, atunci ia-i, Leo. Și renunță la spargerea băncii ăleia nenorocite!

La început, Leo doar se uită la plic. Acum înțelegea.

— Vii aici, *aici*, Felix, ca un Moș Crăciun afurisit, care împarte daruri de Crăciun. Și apoi? Șaptezeci de mii vor ajunge doar pentru câteva luni.

— Dacă vrei, ne mutăm înapoi. Încă avem firma, nu? O firmă de construcții adevărată? Putem face ce am făcut înainte. Putem să construim case împreună.

Plicul continua să atârne în aer, între ei.

— Vincent, ești de acord cu el în continuare?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu știu!

Leo își lăsă capul într-o parte și zâmbi.

— Dar ceea ce *știi*, Vincent, e că nu suporți nici să stai acasă și să-ți faci griji.

Așa că e timpul pentru o decizie. Mergem acolo mâine.

Felix dădu drumul plicului pe care nu îl voia nimeni.

— Deci o să spargeți o bancă împreună? Pe bune? Voi… patru?

— Da.

— Leo, plicul ăla e al tău. Eu plec acum. N-am venit aici ca să sparg o bancă — am venit să te împiedic pe tine să faci asta. Și să nu ne mai pui niciodată întrebarea asta. Nici mie, nici lui Vincent.

Felix se duse la ușă, o deschise și se întoarse.

— Vincent? Eu mâine dimineață mă întorc acasă. Avem deja bilete rezervate. Ai numărul meu, dacă vrei să vii cu mine.

Ivan se ridică de pe scaunul din bucătărie, ca și cum până atunci privise și așteptase.

— Stai!

Felix nu se opri.

— Așteaptă, vreau să vorbesc cu tine!

Ivan abia apucă să-l prindă pe Felix de braț.

— Dă-mi drumul, fir-ar al naibii!

— Ascultă-mă, nu ne-am mai văzut…

— Să te ascult? Pe tine? O să spargi o bancă cu propriul tău fiu?

Ivan dădu drumul brațului.

— Felix? Băiatul meu. Am venit aici ca să vă văd. Pe tine. Pe Leo. Pe Vincent. M-am gândit că am putea… lucra împreună. Cu toții.

— Poftim?

Între ei erau câțiva metri, dar stăteau suficient de aproape ca Felix să simtă că respirația lui era altfel, nu mai mirosea a alcool.

— Tu crezi că eu aș sparge o bancă… împreună cu tine? Crezi că aș vrea măcar să stau în aceeași cameră cu tine? După ce m-ai pus să-i fac mamei mele? Tu chiar crezi asta? Du-te dracului!

— Va trebui să renunți la asta cândva, Felix, tu nu pe mine ești furios… ești furios pe el, omul pe care l-ai cunoscut când erai mic, care nu era mult mai mare decât e Leo acum. Renunță la asta. Și uită-te la mine acum, eu nu mai sunt același, renunță.

— Trebuie să… renunț? Poți să-mi răspunzi la un lucru — cine a deschis ușa când ai venit și i-ai spart mamei fața? Eu am fost? A fost Vincent? Leo? Îți amintești? Sau ar trebui să renunț și la asta?

Se apropie cu un pas de tatăl lui. Felix hârâi din gât, strângându-și saliva.

— Bine. Bine! O s-o las baltă!

Și apoi scuipă.

Nimeri puțin mai sus de data asta, nu pe obraz și gât, ca la mama lui. Dar scuipatul se prelingea cam la fel.

— Ce dracu’ faceți voi doi?

Leo veni în fugă din camera alăturată și puse o mână în pieptul tatălui său și alta în pieptul fratelui, împingându-i în direcții opuse.

— Acum pleacă, Felix.

Vincent stătea acolo, singur. Se uită cum tatăl lui își șterge saliva cu mâneca de la cămașă, iar Felix deschide ușa de la intrare.

— Așteaptă!

Vincent se repezi în hol și trecu pe lângă tatăl lui și pe lângă Leo.

— Vin cu tine.

83

Ivan stătea întins acolo de o oră, când și-a dat brusc seama despre ce era vorba. Mirosul îl deranja. Se ridică în capul oaselor și duse perna la nas. Da. Asta era. Mirosul intruziv care era atât de familiar; fața de pernă mirosea a Britt-Marie.

Dormise și ea aici?

Îl ducea în urmă. Ivan era acolo. *Turnătorule*. Ea vibra în jurul lui, iar el stătea iar pe marginea unui pat complet diferit — într-o celulă de pușcărie, la doar câteva zile după aruncarea unui cocktail Molotov într-o casă — după ce fusese trădat. *Turnătorule*. Iar un polițist cu un bandaj înfășurat în jurul mâinii drepte deschisese ușa celulei și intrase neinvitat, voind să discute cu el.

Să discute?

Ivan nu a vrut să discute.

Dar gaborul ăla nenorocit tot a rămas acolo, cerând răspunsuri.

— Cum ai putut să-l iei pe fiul tău cu tine?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că fiul tău are zece ani și tu l-ai dus la incinerarea soției tale. Mama lui.

— Nu am ce să discut acum cu tine.

— Ascultă, fiul tău Leo pare un băiat bun, e…

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu sunt obligat să fac asta. Sunt într-o celulă de pușcărie, dar eu decid când vreau să vorbesc. Așa că pleacă. Ieși afară!

— Nu ești obligat să vorbești cu mine. Pentru că fiul tău a vorbit deja. Leo ne-a spus deja totul. Cum ai făcut bomba. Cum l-ai dus cu mașina și ai parcat-o, cum ați trecut printre tufișurile de zmeură, cum ai stat acolo cu gura căscată și apoi ai aruncat

bomba prin fereastra de la subsol.

— Nu am aruncat nicio bombă. Iar fiul meu nu ar vorbi niciodată.

— Păi a vorbit. Și totul a mers atât de ușor, a făcut asta din proprie voință, iar mama lui era acolo. Am stat la masa ta din bucătărie, cu fiul tău, peste o oră.

— Deci un polițai nenorocit l-a făcut pe fiul meu să stea o oră și să îi dea informații despre mine?

— Da.

— Atunci ce dracu' ai pățit la mână? Fiul meu nu ar vorbi niciodată. În familia mea nu se toarnă.

— A vorbit pentru că trebuia să vorbească, nu înțelegi asta? Tu ești tatăl lui, Ivan. De dragul lui, spune-mi ce s-a întâmplat. Ca el să nu trebuiască să poarte asta de unul singur.

— Ieși dracului afară de aici! Imediat!

Mirosul ăla nenorocit, Ivan nu putea scăpa de el, chiar dacă rupsese fața de pernă în fâșii pe care le aruncase pe fereastră. Ieși în holul rece și întunecos. Se furișă într-o parte și-n alta, ca un copil, în casa fiului său, iar ea vibra, vibra în jurul lui până când el ameți, alunecă și se lovi cu șoldul de chiuvetă și cu piciorul de masa din bucătărie. El nu voia să se întoarcă acolo, demult. *Tu ești singurul risc.* Spărsese, împreună cu Leo, o mașină de fugă, mergând cu ea la locul schimbului de mașini, iar fiul lui se uitase la el și îl acuzase încă dinainte să înceapă totul. Un risc? Să vibrezi în jurul capului cuiva e un risc. Să torni pe cineva e un risc. Nicio picătură de 48 de ore, iar mâna lui tremura și îi venise să vomite de mai multe ori, dar nu o făcuse, deși știa că e o sticlă de whisky în bufetul din colț. Apoi febra îl făcu să tremure chiar dacă în casă

nu mai era frig. Ivan se așeză la masa din bucătărie și acum înghețа și pe dinăuntru, și poate că lângă sticla de whisky era și una de vin, apoi începu să lovească aerul, deoarece acesta vibra, vibra, vibra.

84

Jasper stătea în capul oaselor. Iritat. Nu era vorba doar de pernele inconfortabile ale canapelei. Sau că cearșafurile erau prea groase. Sau lumina care se strecura înăuntru prin jaluzele sparte. Ea era cea care îl ținea treaz. Anneli. Veriga slabă. Iar el era singurul care își dădea seama de asta. O slăbiciune devine evidentă doar când este supusă unei presiuni, iar sub presiune ea s-ar fi sfărâmat ca un ou de porțelan. Zdrobită. Zece minute într-o cameră de interogatoriu și ar fi ciripit ca o pasăre. Jasper îl compătimea pe Leo. Se procopsise cu ea, nu avea să poată scăpa de ea niciodată. Ea va avea întotdeauna o putere asupra lui. Putea să se ducă la poliție. Sau doar să vorbească prea mult, cu o prietenă sau cu altcineva, cu cineva dintr-un bar, iar apoi uniformele ar fi spart ușa. Iar dacă se întâmpla asta, Jasper știa la ce să se aștepte. Condamnare pe viață. Bomba. Un procuror ar fi insistat pe condamnarea lui pentru punerea în pericol a cetățenilor, iar delictul ar fi avut circumstanțe agravante.

Dacă ea vorbea, asta însemna condamnare pe viață.

Anneli avea să arate mai întâi spre el, nu îl plăcuse niciodată, el simțise asta de la început, în clubul acela ilegal din Handen. Ea era singură și bea vin Cava roze, sexy

ca naiba, așa i se păruse lui, frumoasă și naturală. Discutaseră la bar, el, Anneli și Leo. El văzuse cum râdea ea și cum, cu fiecare nou pahar, buzele ei șopteau mai aproape de urechea lui Leo. El nici măcar nu existase.

85

Leo simțea deja de câteva ore tăcerea ei trează, pielea ei goală atât de aproape de a lui. Anneli se întorsese și se răsucise, încâlcind cearșafurile cu mâinile. El știa de ce, știa că ea încearcă să-și imagineze o succesiune de evenimente cum nu mai trăise niciodată. Ea nu era Felix, nu avea statornicia lui și calificarea necesară pentru a aștepta la volan trei minute, în timp ce o trezorerie era golită, părăsind locul faptei atât de rapid, încât nimeni să nu vadă nimic, nimeni să nu-i urmărească și, în același timp, atât de încet încât nimeni să nu reacționeze și nici măcar să observe. În lipsa lui Felix, aveau nevoie de doi oameni în fața băncii. Prietena lui avea să conducă, iar tatăl lui să înfrunte orice atacator potențial. Înăuntru, el și cu Jasper schimbau rolurile. Leo avea să treacă dincolo de geamul securizat și să golească sertarele cu bani și trezoreria, în timp ce Jasper îi controla pe clienții și casierii întinși pe podea.

Un cot ascuțit între coaste, în spate. Brațul ei flutura, în acea zonă dintre somn și trezie. Leo îl prinse încet, o mângâie, simțind pielea moale cu vârful degetelor.

— Anneli? Auzi? Nu te mai gândi la asta.

Ea se întoarse, cu ochii strălucind limpede în întuneric. El o sărută pe frunte și pe obraz.

— Nu sunt agitată, dacă asta crezi.

— Eu cred că ești. Încearcă să dormi.

— Leo nu a permis niciodată cuiva ca tine să îi stea în drum, și nici nu o va face vreodată. Leo îi are pe frații lui. Asta a spus Jasper. El crede că o să fie aici, după aceea. Nu îl suport.

— Nu e vorba de el, Anneli. Bine? Nu de asta te întorci și te răsucești. E vorba despre ziua de mâine. Și eu înțeleg de ce ți-e frică.

Anneli se ridică în coate.

— Nu înțelegi, Leo? Ascultă-mă — *nu mi-e frică*. Chiar mă bucur că merg și eu, că nu va trebui să stau aici și să ascult la radioul ăla ca să aflu dacă ești viu sau nu. Iar apoi… ar fi frumos ca după aceea să nu fie aici nici frații tăi, nici el!

Ea îl împunse din nou, cam în același loc dintre coaste, nu foarte tare, dar de data asta deliberat.

— Singurul lucru care *nu* mi se pare frumos e că tu ai încredere în psihopatul ăla de pe canapea.

— Anneli? Așa stau lucrurile. O să facem chestia asta împreună mâine. Prin urmare, *eu* aleg să am încredere în Jasper. Așa cum *eu* aleg să am încredere în tine și în tatăl meu. Pentru că trebuie. Bine? Acum culcă-te.

Leo se rostogoli spre marginea patului și se așeză pe ea, cu picioarele pe podeaua rece. Avea nevoie de puțină liniște. Așteptă până ce ea adormi, apoi închise încet ușa

dormitorului și se îndreptă spre scări. Jasper era pe canapea. Treaz. Cu patru arme automate în fața lui, pe măsuța de cafea.

— Jasper? Ce dracu' faci?

— Curăț armele.

— Ai curățat armele deja. Sunt pregătite. Iar tu trebuie să dormi.

— Mâine o să ningă. O grămadă.

— Am văzut. Dar după-amiază — iar atunci noi o să fim în drum spre casă. Culcă-te.

Jasper puse jos arma pe care tocmai o unsese din nou.

— Dacă ne opresc. Leo? Dacă ne trezim dintr-odată cu polițiștii în față. Te-ai gândit la asta? Dacă ea poate într-adevăr să facă asta?

— Să facă asta?

— Eu n-am încredere în ea. Dacă…

— Jasper? O să facem chestia asta împreună mâine. Prin urmare, eu *aleg* să am încredere în ea. Așa cum *aleg* să am încredere în tine și în tatăl meu. Pentru că trebuie. Bine? Acum culcă-te.

El era cel care ținea totul laolaltă. Așa fusese și cu Felix și Vincent, dar acum era și mai evident. Leo coborî scările, evitând treapta care întotdeauna scârțâia. În camera de oaspeți era liniște, dar Leo închise ușa pentru orice eventualitate. În bucătărie. Jumătate de pahar cu apă de la robinetul care întotdeauna tușea, înainte să cedeze și să elibereze lichidul.

Anneli, Jasper și el însuși. Treji. Doar tatăl lui, despre care își făcuse mai multe griji, dormea.

Încă jumătate de pahar cu apă. Apoi din nou în hol și făcea primul pas scârțâit pe scări în sus, când auzi, în spate, vocea tatălui său.

— Leo? Poți veni aici o clipă?

Vocea tatălui suna diferit, și nu din cauză că șoptea sau pentru că vorbea răgușit și încet, era altceva, un fel de… rugăminte. Tatăl lui — care nu cerea niciodată nimic nimănui, care explica celorlalți cum să procedeze și apoi se aștepta ca lucrurile să stea întocmai — se rugase mai întâi de Felix, la ușa de la intrare, și se alesese cu un scuipat în față, iar acum se ruga iar și asta era stânjenitor.

— Tată, ce faci aici? Trebuie să dormi.

Nu îl văzuse în întuneric. Stătea întins pe canapeaua din bucătărie, în chiloți. Leo rămase în cadrul ușii, de unde vedea trupul tremurător.

— Stai aici, lângă mine, doar un pic. Vreau să-ți spun ceva.

Leo intră și se așeză pe marginea canapelei, în timp ce Ivan se ridica. Unul lângă altul. Două trunchiuri albicioase. Leo, care avea puțin peste 20 de ani, tocmai își începuse călătoria, iar Ivan, care avea peste dublul acelei vârste, nu mai călătorea nicăieri.

— Eu… poate că n-am fost întotdeauna corect cu tine când tu și cu frații tăi erați

mici..

Antebrațele puternice încă existau, dar burta era puțin mai mare, pieptul puțin înfundat, umerii mai înguști.

— Ai făcut ce ai făcut, tată. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Dar, Leo… nu a fost bine.

— Încetează.

— Aș fi putut să…

— Acum nu mă mai interesează. Nu mai vreau să aud nimic.

— Leo, pentru mine e important să spun asta. Tu erai doar un copil.

— Doar un copil?

— Doar un copil, Leo. Și știu că n-ai vrut.

— N-am vrut?

— Să mă torni.

— Să te torn? Iar începi cu asta?

— Nu, dar…

— Ascultă-mă acum! O dată pentru totdeauna! Nu te-am turnat! Noi nu suntem așa. Noi… facem invers! Chiar și când un tată încearcă să omoare o mamă, noi ne asumăm *toți* vina. De aia eu cred că eu am deschis ușa, Felix pretinde că el a făcut-o și Vincent spune că el a fost. Suntem foarte departe de a fi turnători, fir-ar al dracu'!

— Leo… eu… eu nu îți port pică, acum nu, ai văzut asta, nu-i așa? Felix… și eu n-am făcut nimic. Felix m-a scuipat în față și eu n-am ridicat mâna. Să scuipi pe cineva în față e cea mai mare insultă posibilă!

Dacă altcineva ar fi făcut asta, aș fi… l-aș fi rupt în bătaie pe nemernic! Dar nu pe fiul meu. N-am făcut asta.

Ivan nu își dădea seama, dar, în timp ce vorbea, își freca încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, care fuseseră tește în mai multe locuri.

E ceea ce li se întâmplă după lovituri repetate.

— Termină! Să nu-mi mai vorbești niciodată despre copilăria mea.

— Dar, Leo, de ce nu vrei… eu vreau…

Leo începu să se îndepărteze, nu mai avea energie pentru asta.

— Era deschis!

Casa amuțise complet. Un fel de calm. Dar Leo nu observase până acum, în timp ce se îndrepta spre scări și își dădea seama ce spusese tatăl lui chiar acum.

— Atunci când eu… și mama ta… acolo, în Falun. Nu era încuiat. Am putut să apăs clanța și să intru direct. Pe lângă Felix, Vincent și tine.

Leo se așeză pe prima treaptă, care scârțâi. Întotdeauna scârțâia.

— Mă auzi, Leo? Niciunul din voi nu a deschis ușa.

86

Păzea o ușă cu un geam mare în mijlocul ei și stinghii maro de lemn de fiecare parte. O ușă a unei bănci. O ușă a unei bănci care era spartă chiar în această clipă. Iar el era unul dintre spărgătorii ei.

Ivan nu era înspăimântat. Nu se simțea așa, deoarece nu își îngăduia, nu își permitea asta — chiar fiul lui era cel care alerga peste tot înăuntru, cu o cagulă neagră și arma automată pregătită să tragă. Dar simțea *ceva*. O rușine teribilă, precum acel copil care i se agățase cândva de spate, înfigându-și micile degete între omoplați și împiedicându-l să o lovească iar. Rușinea teribilă de atunci, când cealaltă față, mai mică, i se pusese în cale, obligându-l să-i dea drumul și să o lase să fugă peste pardoseala însângerată și alunecoasă. Întreaga zi, acele degete îi sfâșiaseră spatele, iar timpul păruse să încremenească. În curând, lumea avea să-și dea seama că ei spărgeau o bancă și că fiul lui era înăuntru, în spatele lui.

Trei fără zece minute. Pământul era acoperit de o zăpadă prăfoasă, care înăbușea sunetele de dincolo de cagula lui trasă peste față. Cu doar jumătate de oră în urmă, asfaltul fusese uscat și peisajul cenușiu. Acum Ivan vedea urmele pașilor în zăpadă, câte două de la mașină la bancă, ale lui Leo, ale sale și ale lui Jasper. Trebuiau să stea înăuntru trei minute. Mai

rămâneau două și jumătate. Iar dacă ningea așa în continuare, urmele pașilor aveau să fi dispărut aproape de tot când se întorceau la mașină.

Ivan ținea arma în fața lui, înspre stradă și cele câteva magazine de acolo. Privi rapid peste umăr și văzu spatele lui Jasper în mijlocul încăperii, în timp ce fiul lui cel mare trecea pe lângă o plantă mare și verde și intra în spatele ghișeelor. Iar în fața lui, la volan, în mașină, era Anneli care purta și ea o cagulă.

Se uită iar la ceas. Patruzeci și cinci de secunde. Dintr-odată timpul încremenise, iar rușinea avansa cu viteza luminii —, și dorința de a pleca de acolo, de a înghiți o gură mare de vin roșu, de a nu-și mai privi niciodată fiii în ochi, de a nu mai sta niciodată acolo unde stătea acum.

*

Leo privi rapid peste umăr. Tata era în continuare acolo, în fața ușii, cu arma pregătită. Era ferm pe poziție. A luat decizia corectă când a *ales* să aibă încredere în el.

Șaizeci de secunde.

Leo aștepta în fața unei trezorerii încuiate, în timp ce mâinile tremurătoare ale directorului sucursalei încercau să bage cheia în broască. Bărbatul avea aproximativ vârsta tatălui său, dar era mai înalt și slab, cu degete ca niște indicatoare. Tocmai era pe punctul de a-i spune să se calmeze atunci când auzi zăvorul

suspinând apăsat în timp ce pistoanele ieșeau din lăcașul lor din tocul ranforsat și ușa masivă se deschidea pivotând.

Aproape că uitase senzația asta.

Să intri într-o încăpere. Să-i forțezi pe clienți și pe angajați să se întindă pe pardoseală. Să fii stăpânul timp de 180 de secunde. Să planifici și să calculezi, iar apoi să stai în fața unei trezorerii deschise și să vezi că totul fusese făcut cum trebuia.

Singura dată când se mai simțise așa alături de tatăl său fusese atunci când exersaseră și planificaseră împreună, iar acel plan funcționase — i se păruse la fel de ușor să-l lovească pe Hasse în timp ce tata se afla în balcon pe cât era acum, când el stătea afară.

Pachete de bani lichizi pe rafturi, încă și mai mulți decât ar fi trebuit să fie: bancnote de 100 în pachete de 10 000, de 500 în pachete de 50 000 și de 1 000 în pachete de 100 000.

Totul era acolo. Nimic nu fusese depozitat în trezoreria de noapte.

Când Leo ordonă bancherului să intre, să se așeze pe jos și să rămână cu spatele la perete, el auzi în propria lui voce însuflețirea și vibrarea corzilor vocale. Nu putea crede că există atât de mulți bani pe rafturile unei mici bănci.

Își potrivi geanta de umăr și o ținu deschisă, ca o gură căscată, în timp ce strângea fiecare teanc de bani — fără pachete de vopsea nenorocite. Numără

rapid. Cel puțin trei milioane și jumătate de coroane! Mai mult decât spargerea dublă, mai mult decât spargerea triplă. Într-o bancă mică și prăpădită, dintr-un oraș mic și prăpădit, cu tata de pază și Anneli la volan.

*

O femeie vorbea la radioul poliției despre o alarmă, o spargere de bancă din Heby, apoi altă femeie vorbea despre o mașină de poliție care mergea într-acolo de la secția de poliție din Sala. Nimic nu mai conta pentru Anneli: avea să conducă înapoi exact așa cum memorase și exersase săptămâna trecută, cu Leo pe locul din dreapta. Nici măcar zăpada care se topea pe parbriz și era curățată de ștergătoare, aceeași zăpadă care acoperea complet drumul, nu conta. Iar cei care stăteau lângă mașină, ascunzându-se și privind, cei care aveau să ofere declarații mai târziu, fără măcar să știe că la volan fusese o femeie, nu existau nici ei. Singurul lucru care exista era încapsulat într-un tipar predeterminat pe care ea și cu Leo îl făcuseră împreună. Doar ei doi, nimeni altcineva.

Poate că de asta ea îl văzu mai întâi pe Leo, chiar dacă toți trei se îndepărtau de bancă, Leo purtând pe umăr o geantă care părea plină.

Iar când portierele mașinii se trântiră, Anneli făcu ceea ce trebuia să facă: porni în viteza a doua, traversă încet trotuarul

larg și intră pe stradă, accelerând la biserica cu turn negru. Apoi la dreapta. Și, aproape imediat, iar la dreapta, în jurul orașului și pe drumul principal. În doar câteva minute, ninsoarea liniștită se transformase în viscol, iar fulgii de zăpadă moi aveau acum vârfuri tari și albe. Dar Anneli era impasibilă — știa fiecare curbă și ce viteză să aibă în fiecare moment.

— Trei milioane!

Leo strigase deja asta de mai multe ori.

— *Peste* trei milioane!

Nu auzise niciodată sonoritatea asta în vocea lui Leo, exploda, devenea aproape răgușită, iar el era atât de fericit. Până și râsul lui Jasper, de pe bancheta din spate, era plăcut. Lui Anneli nu-i păsa deloc că vizibilitatea se înrăutățea și mai mult, știa în continuare cum trebuie să conducă. Imediat la stânga, acolo, la cutiile poștale. Semnaliză chiar, și chicoti de una singură — o mașină furată care tocmai fusese folosită la o spargere de bancă și ea… semnaliza. Chicoti mai tare în timp ce cotea la stânga, pe drumul de pietriș acoperit de zăpadă. Apoi, doar pentru că se simțea atât de bine, iar vocea lui Leo părea atât de fericită, Anneli semnaliză iar în timp ce intrau pe drumul forestier îngust pe care mai trecea câte un iepure sau o căprioară, și din nou când intră în locul de parcare natural dintre trunchiurile de molid altfel dese.

Coborâră dintr-o mașină furată într-o

furtună violentă. Își schimbară hainele din nou, din costumele de jaf în ținuta de Crăciun. Reușiseră. *Ea* reușise. În curând, avea să înlocuiască șurubelnița dintr-o mașină furată cu cheile dintr-o mașină închiriată plină cu cadouri de Crăciun împachetate elegant. Anneli căută mâna lui Leo și o strânse tare, în timp ce alergau.

87

Secția de detectivi a Poliției Capitalei era învăluită în mirosul de vin fiert, cafea și prăjituri de Crăciun, iar cineva pusese chiar și un brad de Crăciun, mic și urât, de plastic între cele două automate.

John Broncks rămase în biroul lui. Nu participa. Nu participase niciodată, nu sărbătorise niciodată apropierea Ajunului Crăciunului, erau niște lucruri pe care le făceau familiile. Chiar și pe vremuri, abia dacă sărbătoriseră. Stătuse de câteva ori — dar asta cu mult timp în urmă — într-o cameră de vizitare, la o oră prestabilită, cu o prăjitură caldă pe o masă șubredă. Sam făcea prăjituri și cafea cum făceau toți viețașii înaintea unei vizite și, fără să spună niciun cuvânt despre asta, mestecaseră amândoi prăjitura moale, ca și cum ar fi fost una din zilele de luni de pe vremuri.

Se uită la ecranul calculatorului. O alarmă. Cu doar câteva minute în urmă. Un mic orășel aflat la 110 kilometri distanță. Poliția din Sala era pe drum. Și poliția din Uppsala era pe drum. Aveau un motiv real ca să evite să bea vin fiert.

Broncks oftă.

Teancuri de anchete în desfășurare stăteau pe biroul lui.

Fulgi nestatornici de zăpadă se fugăreau prin curtea din Kronoberg.

Exista întotdeauna cineva dispus să

folosească violența ca să obțină ce voia și într-o astfel de zi, asta îi justifica munca, era important să mai rămână, măcar puțin.

Îl sună pe Karlström, al cărui răspuns era însoțit de sunetul unei mașini cu cauciucuri cu crampoane care mergea pe asfalt.

— Ai văzut-o?

Șeful lui era deja la jumătatea drumului spre casă. Dar cel puțin răspunsese.

— John?

— Da?

— Mâine e Ajunul Crăciunului.

Cineva claxonă puțin prea lung, enervat. John bănui că era șoferul din spatele lui Karlström.

— Și apoi… Heby? John, nici măcar nu știu unde e. Undeva în zona Uppsala. Dar știu ce ai tu de gând. Nu te folosi de asta ca pretext să refuzi să te duci acasă. Nu ține de noi.

Acum se auzeau mai multe claxoane; toți se duceau acasă, asemenea lui Karlström, la ginul tonic de seară.

— Apoi, John? Mă asculți? Serios, cine sparge o bancă în ziua dinaintea Ajunului Crăciunului? Cineva care nu are niciun fel de tradiții.

Se auzi un pârâit. Telefonul trecea dintr-o mână în alta sau dintr-un loc în altul.

— Stai. Îmi pun acum ochelarii.

Un nou pârâit. John Broncks se întrebă dacă șeful lui se oprise sau conducea încet, fără să țină volanul, în timp ce se uita pe ecranul calculatorului.

Claxoanele care se intensificaseră sugerau a doua variantă.

— Două. Două mașini au ajuns deja. Și încă una e pe drum. Poți vedea asta și pe ecranul tău. O sută zece kilometri, John. Lasă-i să-și rezolve singuri problemele.

88

Întunericul de decembrie se transformă în ceva furios, agresiv, un zid alb, puternic și masiv care îi înconjura și care devenise un tip diferit de întuneric. Benzile de cauciuc ale ștergătoarelor băteau disperate pe geam și Anneli încetini și mai mult — plănuiseră să meargă cu 90 la oră, dar aceasta se transformase în 70 și acum în doar 50.

Potrivit calculelor lui Leo, trebuiau să fi mers peste zece kilometri. Acum, el estimă că nu merseseră mai mult de aproximativ doi kilometri pe un drum care în loc de margini și benzi avea pereți înalți de zăpadă.

Apoi Anneli încetini și mai mult — în fața lor alte mașini se târau înainte.

Două, poate mai multe. Iar a le depăși era imposibil. Atât prima, cât și a doua oară când încercă, Anneli fu obligată să oprească și să revină pe banda ei. De vreme ce vizibilitatea era de doar câțiva metri, mașinile din față erau imposibil de văzut înainte ca ele să treacă pe lângă geamurile lor laterale.

Dar deocamdată ea părea să dețină controlul. Mișcări line ale volanului, în permanență o combinație de frână, accelerație, schimbător de viteze. Leo îi puse mâna pe obraz și o mângâie, iar ea zâmbi.

Leo potrivi oglinda retrovizoare. În

spatele lui, Jasper stătea aplecat deasupra lăzii cu arme, numărând încărcătoarele și cartușele. Ivan era în spatele lui Anneli, cu mâna stângă strânsă puternic în palma dreaptă și încheieturile degetelor albe, fără sânge, în timp ce un firicel de transpirație se prelingea dinspre părul lui peste pielea palidă. El îl șterse cu batista murdară pe care o avea tot timpul în buzunar.

Sevraj.

Tatăl lui îi mai făcuse față și până acum — de fiecare dată hotărâse să se lase dintr-un anumit motiv. Dar niciodată ca acum. Niciodată în timp ce fugea de la spargerea unei bănci.

— Dacă dormi, tată, atunci ar fi mai ușor. Lasă-te pe spate. Durează mai mult decât ar trebui — dar cam peste o jumătate de oră o să fim acasă.

Și atunci dădură peste mașină.

De fapt, Leo o văzuse de la depărtare, două faruri care păreau puțin mai strălucitoare, cum străpungeau viscolul. Dar abia când ajunsese aproape în dreptul lor își dădu seama ce era.

Un singur șofer, în uniformă și cu ochii ațintiți drept înainte.

Și acolo, pe partea laterală a mașinii, șapte majuscule aproape mascate de zăpadă, dar încă suficient de clare.

POLIȚIA.

Ajunseseră deja acolo.

— Jasper?

— Am văzut.

— Pregătește-ți arma. Și fă în așa fel încât tu și tata să dispăreți sub cadourile ălea.

Mașina trecu. Părea să nu-i fi văzut. Leo era conștient de faptul că între picioarele lui era o geantă plină cu bani.

— Zâmbește, îi spuse lui Anneli. Condu și zâmbește. Suntem o familie fericită.

Fusese un singur polițist. Cu barbă și păr scurt. De 50 și ceva de ani. Privea drept în față, mergând mai departe spre Heby, fiind înghițit apoi de zăpadă.

Jasper și Ivan se ridicară din nou, iar cadourile de Crăciun din poala lor ajunseră pe podea și pe polița de la geamul din spate. Ivan își închise ochii. Lângă el, pe locul îngust, Jasper deschise lada și lăsă arma să alunece la loc înăuntru. Apoi rămase așa.

— Ivan? Ești treaz?

— Da.

— Unde dracu' sunt încărcătoarele tale?

— N-avem nevoie de ele acum.

— Încărcătoarele! Vreau doar să știu că totul e exact acolo unde trebuie să fie! Asta e treaba mea.

Lui Ivan nu îi plăcea bărbatul cu care împărțea bancheta. Dar transpira pe dinafară și tremura pe dinăuntru. Așa că făcu ce i se ceruse, începu să caute mica gentuță care ar fi trebuit să fie pe burta lui.

Nu era acolo.

— Au… dispărut.

— Cum adică „au dispărut“?

— Sunt în… cealaltă mașină. Trebuie să fie încă acolo.

— În mașina de fugă?

Leo ascultase doar pe jumătate. Acum se întoarse în spate.

— Tată? Ce dracu’!

— Ce e?

— Ai umblat la ele?

— Da.

— Cu mănuși?

— Cred… că da. Când le-am împachetat. Când ne-am schimbat hainele.

— Întoarce, Anneli!

Jasper se aplecă în față și coborî vocea, ca și cum Ivan și Anneli nu ar fi trebuit să poată auzi.

— Leo? Nu putem întoarce acum. Sunt sigur că înțelegi asta! Nu ne putem întoarce unde am fost. Polițaii sunt deja acolo!

Anneli era încă stăpână pe ea. Dar mișcările ei erau puțin mai bruște.

— Să întorc?

— Leo, ascultă-mă, șopti Jasper. Înțeleg faptul că nu vrei să lași nicio urmă. Dar nu merită. Nu suntem în nicio arhivă a poliției.

— Da, Anneli, îi răspunse Leo.

— Niciunul dintre noi. De asta…

— Tata, spuse Leo, întrerupându-l pe Jasper. Alea sunt amprentele *lui*. *El* are

cazier.

89

Leo intră drept în zidul alb, se repezi prin pădure, prin zăpada adâncă, spre mașina pe care tocmai o abandonaseră, acoperită cu crengi de pin. Mătură ramurile la o parte și deschise portiera din spate, unde stătuse tatăl lui, sări înăuntru și căută pe banchetă, în buzunarele laterale, pe polița de la geamul din spate. Nu era acolo. Se târî în față, cu mâinile peste locul șoferului, peste locul din dreapta, pe bord. Apoi podeaua. Degetele în mănuși de piele subțire bâjbâiau în întuneric peste covorașele de cauciuc, zadarnic, centimetru cu centimetru.

Mai rămăsese un singur loc. *Sub* scaune. Își înghesui corpul, se întinse.

Și iată. Sub bancheta din față, în mijloc. Acolo era borseta. Leo o scoase și o deschise. Două încărcătoare. Care purtau amprentele documentate și înregistrate ale tatălui său.

Alergă din nou, cu respirații adânci și un piept care zvâcnea și durea, în timp ce sângele era pompat înăuntru și afară.

Stăteau în tăcere. Știau, bineînțeles. În zonă erau deja mașini ale poliției. Iar drumul ăla nenorocit din pădure. Pe lângă hambare, spre drumul de țară.

Tocmai porniseră în direcția cea bună. Poate că vântul slăbise puțin. Poate de asta o văzu. Și din nou când se uită în oglinda retrovizoare.

Aceeași mașină de poliție. Același polițist, care avea să-și dea seama în curând că trecuse cu doar câteva minute în urmă pe lângă mașina aia și că aceasta urmase un drum foarte ciudat în mijlocul zăpezii care bătea cu furie, imediat după spargerea unei bănci la doar câțiva kilometri distanță.

Leo puse mâna pe brațul lui Anneli.

— În spatele nostru. Dar tu continuă să conduci normal.

Din nou oglinda retrovizoare — nu era foarte departe în urma lor, cel mult 25 de metri.

— Aceeași viteză, aceeași distanță. Nu ar trebui să se apropie mai mult.

Leo văzu că și ea se uită în oglinda retrovizoare.

— Tu doar fii atentă la drum, Anneli. Iar tu, Jasper — dă-mi arma.

Jasper luă arma din ladă și i-o întinse printre scaunele din față. Tatăl lui stătuse în tăcere încă de când Jasper descoperise că acele două încărcătoare lipseau. Acum se prinse de tetieră și își trase întreg trupul înainte, până când gura lui ajunse lângă urechea lui Leo.

— Leo? Fiule? Ce vrei să faci?

— Să termin porcăria pe care ai început-o tu.

Arma era în poala lui, în timp ce el îi trăgea siguranța.

— Anneli, cam peste 200 de metri e un drum care face la dreapta. Destul de mare,

asfaltat. Ia-o pe acolo. Dacă dobitocul ăla vine după noi, atunci oprește unde îți spun eu.

— Ce dracu'… tu…, începu Ivan.

— N-o să se întâmple nimic. Dacă ăla merge mai departe.

Anneli semnaliză, încetini și o luă la dreapta.

Leo respira încet, cum făcea întotdeauna când se pregătea, inspirând aer. Virajul era la doi metri, trei, patru. Apoi mașina de poliție coti și ea, aproape invizibilă în ninsoarea deasă, un prădător care îi urmărea, care se decisese.

— Oprește.

Anneli călcă pe frână și cauciucurile mașinii alunecară pe solul înghețat. Apăsă ambreiajul, potrivi volanul cu mișcări mici. Până când se opriră. Până când Leo deschise portiera și coborî din mașină cu arma în mâini.

*

John Broncks stătea în continuare în biroul lui, cu un ecran de calculator și un radio, urmărind o spargere de bancă de la 110 kilometri distanță. Ultimii dintre colegi trecuseră prin fața ușii lui deschise, înveseliți de vinul fiert și urându-i Crăciun fericit, iar el le zâmbise și se prefăcuse că e ocupat, chiar dacă nu era.

Trei mașini de poliție erau acum acolo. O a patra era pe drum, din Uppsala. Iar spărgătorii, trei sau patru, potrivit declarațiilor martorilor, fugiseră cu un

autoturism care tocmai fusese văzut deplasându-se spre nord-vest față de locul faptei, pe un drum minor din zona caselor de vacanță aflată undeva între Heby și Sala.

Broncks își masă mijlocul și se plimbă într-un cerc îngust dintre fereastră și birou, căscând.

O ceașcă de ceai slab îl readucea mereu la viață. Odată chicineta eliberată în sfârșit de sărbătorirea Crăciunului, Broncks se îndreptă spre hol ca să-și mai facă o ceașcă — și atunci se opri la ușă. Mai întâi bipul ascuțit al stației de emisie-recepție. Apoi un coleg, nerăbdător.

„Îi văd! O mașină! Mai mulți pasageri!“

O mașină de poliție din Uppsala. Un polițist singuratic.

„Îi urmăresc!“

John Broncks se apropie de birou și de stația de emisie-recepție. Mașina se afla la doar câțiva metri de polițist, dar la sute de kilometri față de el.

„Iese de pe drum. Se oprește. O să… o să opresc!“

Sunetul unei mașini care încetinește.

„Cineva… de pe locul din dreapta… se dă jos! Are ceva în mână. O armă! Și ține spre mine!“

*

Zăpadă spulberată. Dar Leo vedea clar uniforma. Și ridică arma, așteptând. Până când portiera de pe partea șoferului se deschise.

Puse degetul pe trăgaci.

Așteptă, dar nimeni nu coborî. Uniforma rămase pur și simplu acolo.

Așa că Leo apăsă.

Trase. Primul foc în motor. Și al doilea. Și al treilea.

Până când polițistul singuratic fugi din mașină, se aruncă la pământ și se rostogoli în șanțul plin cu zăpadă.

Încă patru focuri — toate în motor. Mașina aceea nu avea să-i mai urmărească. Leo rămase cu ochii asupra șanțului în timp ce se întorcea și se așeza lângă Anneli.

— Pornește.

Situația se schimbase. A da înapoi, a trece pe lângă mașina de poliție și a merge mai departe pe drumul de fugă inițial nu mai era posibil.

— Unde?

— Drept înainte.

Leo știa unde erau — în mijlocul unei zone de case nelocuite. Dar nu și cum să iasă de acolo. Nu încă. Exista întotdeauna o cale de ieșire.

*

Vocea polițistului singuratic amuțise. Dar fusese ușor de înțeles, chiar și printr-o stație de emisie-recepție de pe birou, ce se întâmplase.

O portieră se deschisese — acesta coborâse. Pași pe zăpadă — încerca să fugă. Și un bufnet surd: se aruncase la adăpost.

Apoi — alte patru focuri. Unul câte unul. Trase în rafală.

Apoi doar vântul.

„Pleacă.“

Polițistul era viu. Nici măcar nu era rănit — nu avea durere în voce. Dar era tot la pământ, îți dădeai seama de asta, probabil pe marginea drumului, și era evident că, pe măsură ce vorbea, începea să înțeleagă ce se întâmplase cu adevărat.

„El… pur și simplu a coborât. Metodic. Hotărât. Eram sigur că o să mor.“

Și ce ar fi putut să se întâmple.

„Când a ochit și a tras în mașină și în motor. Un AK4. L-am văzut.“

Când Broncks auzi focurile de armă, nu mai avu niciun fel de neliniște. Se repezi din nou pe coridor, spre scări, garaj și mașină. Mai bine de jumătate de an și niciun singur semn de viață. O noapte cu o ultimă convorbire la telefon care ar fi trebuit să-i scoată din ascunzătoare. Nu o făcuse. Câteva scrisori și câteva anunțuri la ziar, după care orice legătură încetase brusc, iar Broncks începuse să aibă îndoieli. Poate că luase decizia greșită și îl judecase greșit pe Fratele cel Mare. În ciuda ponturilor de la cetățeni, care continuau să se reverse, și a unei echipe de anchetă plină de psihologi criminaliști și detectivi, nu apăruse nicio breșă. Și, pe măsură ce primăvara se transforma în vară și apoi în toamnă, lui Broncks i se părea tot mai mult că simte privirea lui

Karlström — zece ani de încredere începuseră să se destrame.

Ziua dinaintea Ajunului Crăciunului. Și părea că întreg Stockholm-ul se dusese acasă. Străzi pustii și brazi de Crăciun iluminați în fiecare apartament. În doar câteva minute, Broncks trecu de punctul de taxare de pe Podul Alvik în mare viteză, îndreptându-se spre partea de vest a E18.

— Sunt Broncks.

Nu m-am înșelat. Nu l-am judecat greșit pe Fratele cel Mare.

— Eu ți-am spus să te duci acasă, răspunse Karlström, înconjurat de colinde de Crăciun și de vocile copiilor.

John Broncks își aminti ultimul Crăciun, vizita lui în acea casă minunată, din acel cartier minunat. Acum un an. Iar el continua să-i ancheteze.

— Sunt în mașină, mă îndrept spre Heby, acum trec de Rinkeby.

— John, la naiba…

— Ei sunt.

Ajunse la intersecția Rotebro și la semaforul cu lumină roșie, dar Broncks trecu drept prin ea. Karlström așteptă în tăcere. Apoi îndreptă telefonul spre încăpere și sunetul colindelor de Crăciun spori.

— Auzi asta, John?

Un gramofon de modă veche. Un ac care zgâria discul de vinil. „Visez la un Crăciun alb.“

— Colinde de Crăciun, John. Șuncă. Vin

fiert.

— Vreau unitatea națională SWAT.

— John?

— Știu sigur că ei sunt.

— Potrivit unui martor din fața băncii, cel care stătea de pază era mult mai bătrân decât ceilalți, părea mult mai lent, se mișca într-un mod rigid și neîndemânatic în comparație cu cei dinăuntrul băncii.

— Ei sunt.

— Și până acum nu a mai fost implicat niciun bătrân. Corect?

— Lennart?

În zece ani Broncks nu folosise niciodată numele mic al lui Karlström.

— Da?

— Suntem mai aproape ca oricând. Dar colegii mei din Heby au nevoie de întăriri. Au tras deja în una din mașinile lor.

În sfârșit, „Visez la un Crăciun alb“ se termină. Urmă un cor de copii voioși care cântau un cântec vesel de Crăciun.

— John? Nu pot lua legătura cu șefa în seara asta și să îi cer unitatea națională SWAT. Nu în ziua dinaintea Ajunului Crăciunului. Sau în oricare altă zi, dacă nu e în departamentul nostru și dacă nu există niciun indiciu că *ar putea fi* ei.

*

— Mai repede, Anneli!

— N-am mai condus pe aici. N-am exersat…

— Mai repede! Trebuie să ieșim de aici

înainte ca poliția să blocheze drumurile!

Zăpada se juca și dansa în fața farurilor, în mijlocul unei păduri întunecoase.

Leo desfășurase harta pe genunchi, peste arma din poală — urmărea cu degetul drumul pe care mergeau chiar acum, în timp ce mașina se hurduca violent, iar el se lovi cu umărul și capul de geamul lateral.

— Nu știu unde suntem, Leo, eu…

— Tu condu doar!

Anneli conduse, dar nu mai era acolo, era alături de cele șapte focuri trase într-o mașină de poliție. Ei trăseseră. Iar în cei care trag poate să se și tragă.

— După ce trecem de casele alea de vacanță, se iese în drum. Patru kilometri. Trebuie doar să conduci așa cum îți spun eu!

Anneli știuse asta. Că armele alea puteau fi folosite cu adevărat. Dar nu își îngăduise să se gândească la asta.

— Anneli?

Acum ea nu avea încotro. Armele fuseseră deja folosite.

— Anneli, oprește!

Arme care puteau să ucidă.

— Oprește! Conduc eu!

Ea îl auzi cum țipa. Să oprească aici? În pădure? De ce să facă asta? Și se uită în oglinda retrovizoare, căutând mașina de poliție pe care ei o distruseseră trăgând în ea, dar curba se apropie și volanul îi

alunecă între mâini.

— Virează!

Toți trei strigară în același timp.

Prea târziu. Întregul ei trup apăsă pe pedala de frână, în timp ce mașina patina, un motor de o tonă și tot metalul din jurul lui așezat pe patru roți alunecă neajutorat în șanț, apoi se răsturnă peste marginea lui și căzu, iar zăpada se repezi în geam, cu un oftat sfidător. Acolo se opri. Înăuntrul mașinii impactul abia se simți. Tăcerea era mai palpabilă. Ea confirma: ceea ce era de neconceput se întâmplase. Că nu mai exista o mașină de fugă cu care să scape.

Leo împinse portiera, pe care un troian de zăpadă a dat-o înapoi. Își răsuci trupul, cu spatele spre bord, se propti și lovi cu picioarele, deschizând-o cu fiecare nouă lovitură puțin mai mult. Se târî afară și se ridică în zăpada care îi trecea de genunchi.

— Jasper, tu ia armele. Tata, tu ia banii. Toată lumea afară, acum!

Coborâră în zăpadă, unul câte unul. Jasper cu mânerele cutiei cu arme pe umeri, ca un rucsac, Ivan cu trei milioane și jumătate într-o geantă sport, în brațe, Anneli cu sânge curgându-i abundent din nas.

— Uite. Ia asta, îi oferi Ivan batista lui.

Ea se șterse și apoi se spălă cu zăpadă.

— Sebastian? Leo…

— Vino.

— Ce-o să spună? Ce-o să… trebuia să

vină mâine, acasă la noi.

— Anneli? Uită-te la mine. Mergem acasă, acum.

— El vine mâine. Sărbătorim Crăciunul. Iar noi… am tras cu arma într-o ființă umană.

Anneli își înfășură mai bine haina subțire în jurul trupului, ieși din șanț pe drum și rămase acolo, în timp ce Leo deschidea portbagajul, arunca în zăpadă toate cadourile împachetate cu grijă și deschidea grăbit geanta cu gecile și pantalonii folosiți la spargere.

— O să fie frig.

O geacă pentru Anneli, care nici măcar nu încercă s-o prindă, una pentru Jasper, care și-o trase peste geaca pe care o avea deja, și una pentru Ivan, care o acceptă, dar apoi o aruncă în zăpadă. Nu îi era frig.

— Patru kilometri. Dacă putem ieși din pădure, niciun polițist din zonă nu poate înfrunta armele noastre și durează 90 de minute ca să primească întăriri aici. Trebuie să păstrăm distanța.

Ningea, dar zidul alb nu mai exista, era mai degrabă o perdea moale, o stofă care se unduia cu încetinitorul. Mai ușor să vezi. Mai ușor să fii văzut. Porniseră peste câmp, spre marginea pădurii. Când Anneli se opri și se prăbuși în zăpadă.

— Nu vreau să mai continui.

— La naiba, Anneli!

— Nu vreau. N-am vrut niciodată. Vreau… să merg acasă.

— Ridică-te imediat!

Anneli rămase în zăpadă. Și începu să plângă.

— Am spus da. La o întrebare pe care tu n-ai pus-o niciodată! Și acum sunt… aici.

El o luă de mână, încercând să o tragă în picioare, dar ea opuse rezistență și el îi dădu drumul.

— Anneli!

— Nu vreau.

— Nu mai putem sta aici!

Anneli se hotărâse. Avea să rămână aici — o decizie la fel de fermă ca și dorința ei de a renunța. Jasper se întoarse spre el.

— Ți-am spus, Leo! Ți-am spus că ea e veriga slabă! O să vorbească! Nu o putem lăsa aici, Leo, cel puțin nu vie!

Leo îl prinse și îl trase mai aproape.

— Și ce dracu' vrei să faci?

— Dacă o saltă o să arate spre noi, unul câte unul! Toți! Și frații tăi!

Jasper avea dreptate. Furtuna de zăpadă îi secase toată puterea lui Anneli în doar câteva minute, iar singura sclipire de viață zvâcnea în ochii ei ce refuzau să-l privească pe Leo sau realitatea care ar fi prins-o din urmă de îndată ce s-ar fi aflat într-o mașină caldă de poliție.

— Vrei… să o împușc? Ei bine? Asta încerci să-mi spui?

— Da.

Jasper luă pușca de pe umărul lui și o armă. Dar singurul lucru la care se putea

gândi Leo era cât va rezista Anneli la un interogatoriu — o oră, trei ore, cinci ore — și cât de departe ar putea ajunge, dacă ar lăsa-o în viață, în loc să o omoare.

Dintr-odată, mintea i se limpezi și interveni între arma ridicată a lui Jasper și femeia care alesese să împartă totul cu el.

— Anneli.

Se ghemui lângă aceasta, asigurându-se în permanență că se află între ea și țeava puștii.

— Ascultă-mă! strigă el.

Anneli de abia se uită la el.

— Nu-ți amintești? Când jefuiești o bancă împreună cu cineva, nu îl poți părăsi!

Își scoase mănușile de piele și îi șterse lacrimile reci de pe obraji, ținându-i fața între mâini și încercând să-i prindă privirea.

— Ridică-te, pentru numele lui Dumnezeu — ai energie! Haide!

Dar ea rămase în zăpadă. Iar femeia din fața lui era altcineva, nu Anneli a lui, cea pe care se bazase întotdeauna.

— Ne va trăda!

Acum, era rândul lui Jasper să țipe, trecându-și brațul stâng prin cureaua de piele, pentru a stabiliza țeava armei.

— Leo, așteaptă! Dă-mi comanda, iar eu voi trage!

Leo văzu cum Jasper se mișcă încet într-un semicerc în jurul lui, pentru a ținti bine, apoi în jurul tatălui său, care stătea

nemișcat, așa cum fusese tot timpul, și nu-i dădea lui Leo niciun sfat. Nici măcar un cuvânt. Ivan era o formă întunecată, imobilă, în jurul căreia dansau fulgi de zăpadă.

— Nu!

El plănuise jaful. *El* era liderul și *el* trebuia să decidă.

— Lasă-ți jos arma nenorocită, Jasper!

Apucă țeava și o răsuci.

— Nu înțelegi, Leo? Te va trăda!

— Ea nu va muri.

Așa stăteau lucrurile. Se aflau acolo deoarece se bazase prea mult pe tatăl lui și pe Anneli.

— Dacă este să moară cineva, aceia suntem eu și Ivan — pentru că nu ne-am încheiat socotelile.

Încă o dată cineva își lăsase amprenta la locul crimei.

— Plecăm acum, mă auzi? Ea rămâne aici, iar noi o luăm din loc.

El o sărută, dar ea nu-i răspunse. Leo îi putea simți respirația caldă în vântul rece.

În mod ciudat, câteodată pur și simplu știi când este ultima oară.

90

Felix mută o farfurie, un pahar de bere băut pe jumătate și una dintre acele cărți de matematică plicticoase pe care Vincent le împrăștiase peste tot și puse un brad de Crăciun mic din plastic, cel mai mic posibil, care putea să stea pe o masă din bucătărie ca o floare în ghiveci. Spiritul artificial al Crăciunului, iluzia că totul de aici era la fel ca în altă parte, așa fusese mereu, de când își putea aminti — întotdeauna excesiv, fals, încordat, stricat încet-încet de țipetele, cererile și nebunia unui tată. Un brad de plastic nenorocit pe o masă din bucătărie corespundea perfect modului în care fusese Crăciunul — meschin.

Trebuia să fie calm: o seară a unei vieți noi, fără trecut. Un frate mai mic aflat la un metru distanță, în fotoliul din fața televizorului, cu câte o telecomandă în fiecare mână, schimbând canalele TV.

Totuși, nu se simțea deloc așa.

— Închide. Închide-le pe toate.

— Dar trebuie.

— Iar eu nu vreau să știu. Închide-le, fir-ar al naibii!

Vincent stătea acolo de la prânz. Șase ore. Urmărea știrile, emanând neliniște.

Bărbații care au jefuit banca de economii din Heby sunt încă în libertate.

— Închide-l!

— Nu-l închid.

— Nu vreau să știu. Eu sunt aici. În Gothenburg! Nu sunt acolo!

Se pare că poliția i-a depistat pe bărbați și acum a înconjurat zona împădurită în care se crede că se află aceștia.

Felix se așeză în fața unui brad de Crăciun din plastic de pe o masă de bucătărie și bău cealaltă jumătate din paharul cu bere. Era stătută. Simțea neliniștea care emana din porii, gura și nasul lui Vincent și își aminti singura dată când mirosise moartea — un vecin care stătuse mult timp singur în spatele ușilor închise — era exact un astfel de miros.

Poliția îi sfătuiește pe toți cei din zonă să rămână în casele lor.

Nu mai suporta. Aproape se aruncă în sufragerie și smulse telecomenzile din mâinile lui Vincent, închise televizorul. Vincent îl privi surprins, înșfăcă în schimb telefonul mobil de pe măsuța de cafea și apăsă pe unul dintre puținele numere din agendă.

— Nu-i suna!

Prea târziu. Apelul se făcuse deja. Iar Felix vedea pe fața lui Vincent speranța. Cât încă nu exista confirmarea. Puteau fi alții. Alții care făcuseră recunoaștere în Heby și aleseseră acea zi anume. Nu știau, nu puteau fi absolut siguri, era posibil ca — *Bună, ați sunat la Leo și Anneli, nu putem să răspundem la telefon acum, dar…* apoi bipul lung și Vincent închise.

Acum știau.

Felix înșfăcă telefonul și îl aruncă de

perete. Telefonul se împrăștie peste tot în bucăți.

— N-a putut s-o lase pur și simplu așa! A trebuit să continue, chiar dacă noi ne-am mutat aici și… fir-ar a dracu' de treabă, Vincent!

Felix lovi cu piciorul bucățile de plastic ale telefonului mobil și plezni cu palmele în pereți și în tocurile ușilor, iar Vincent simți că urma ceva și mai rău. Felix se repezi în bucătărie, la cele patru cadouri de Crăciun de sub un taburet din colț, două pentru fiecare. Îl luă pe unul dintre ele — lung și dreptunghiular, cu un ambalaj care nu era perfect drept, pentru că îl împachetase chiar el.

— Ăsta e pentru tine.

I-l întinse lui Vincent, care îl deschise, lăsând hârtia și panglicile morman pe podea. O cutie. Iar înăuntru — o sticlă de whisky. Single malt. Felix scoase două pahare curate și turnă până la buză. Băură până când paharele rămaseră goale.

— N-o să renunțe niciodată, spuse Vincent, umplând din nou paharele. Înțelegi, Felix? Ar fi trebuit să fiu acolo!

Vincent începu să plângă, mai întâi încet, apoi violent.

— Eu trebuia să fiu acolo, Felix… la naiba!

Vincent nu mai mirosea deloc, lacrimile care păreau să nu se mai termine îl curățaseră.

— Înțelegi asta, nu-i așa? Leo n-o să

renunțe niciodată — nu cât e viu.

*

Zăpadă până la genunchi. Frigul iernii pătrundea prin pantofi, geci, piele. Vântul devenea iar furtună, șfichiuind, hărțuind, împingând, sfidând, provocând.

O să merg drept înainte.

Nemernicii ăia n-o să se apropie niciodată, nu vor cere niciodată răspunsuri.

Drept înainte.

Leo primul, Jasper ultimul și Ivan între ei, avansând pe urmele lui Leo, cu respirația forțată, mâinile strâns încleștate în buzunare și cagula trasă peste părul grizonant. Douăzeci de minute. Jumătatea drumului. Pădurea se deschise, dând într-o poiană largă, mai ușor de traversat.

Până când Leo, care era primul, începu să se afunde. Rapid. Până la talie, la piept. Nu exista nicio poiană deschisă. Era gheața subțire de deasupra unei mlaștini. Apa înghețată îi năvăli în pantaloni, în geacă și în pantofii înțepeniți bine în noroi.

— Leo!

Cu pași mici, Ivan se apropie cât mai mult posibil, apoi întinse mâna spre Leo. Fiul lui era înțepenit. Ivan se lăsă pe vine, cu tălpile tari ale ghetelor pe suprafața alunecoasă, și trase. Apoi gheața se rupse. Rămase cu un picior în apa neagră și celălalt încă pe gheață, în timp ce trăgea în sus, adunându-și toată puterea pe care o

mai avea. Apoi malul mlăștinos decise să slăbească strânsoarea, la fel de brusc pe cât îl prinsese pe Leo.

Se smuciră în sus și se rostogoliră pe pământul tare, întinși unul lângă celălalt, până când tusea care pornise de undeva din adâncul plămânilor lui Ivan se potoli treptat.

— Leo? Nu poți merge mai departe. Nu așa. O să mori înghețat.

Temperatură sub 0 grade. Vânt furios. Noroiul și apa care îl acopereau până la piept, avea să se transforme în curând în gheață.

— Poliția e pe drum! Trebuie să păstrăm distanța!

Nu se uită la tatăl lui, nici la Jasper, și începuse să meargă. Până când Ivan îl ajunse din urmă și îl prinse de geacă.

— Ai auzit ce-am spus, Leo? Nu înțelegi! Trebuie să te usuci! Altfel nu mai contează până unde ajungi!

Leo se smulse și porni iar.

Mergi mai departe.

Ivan îl prinse încă o dată.

— Sunt niște case de vacanță! Acolo… de cealaltă parte a luminișului, le vezi?

Casa nu era foarte mare. Lambriuri roșii, chenar alb. Cuibărită la adăpostul copacilor. Ca orice altă casă de vacanță suedeză.

— Mergi, fir-ar al naibii!

— Intrăm să-ți usuci hainele.

Ivan arătă cu mâna spre pădure.

— *Apoi* mergem mai departe, Leo. Dacă nu te usuci pe vremea asta, Leo, uită-te la mine… poți muri.

*

John Broncks parcă lângă mica piață unde se afla banca, la doar un magazin alimentar distanță. Un orășel care ar fi putut să fie Ösmo, Ullared, Rimbo sau Kungsör, cu câteva mii de locuitori și un centru cu magazine, bancă, bibliotecă, toate concentrate pe o suprafață restrânsă — fuseseră metodici și în privința asta, a alegerii locului faptei, resurse de poliție în permanență limitate, ușor de venit și de plecat.

Și restul era similar.

Banda unduitoare din zona încercuită, care forma un pătrat în jurul celor două vitrine ale băncii, ca să-i țină pe curioși la distanță. Cu cât se apropia mai mult, cu atât oamenii erau mai confuzi, speriați și înlăcrimați. Înăuntrul băncii erau camere împușcate și o ușă de siguranță deschisă către o trezorerie goală. Un agent de poliție în uniformă, care tocmai terminase un interogatoriu, îl întâmpină și arătă spre ieșire.

— Vă rog să…

— John Broncks, Stockholm, Poliția Capitalei.

Agentul îi examină insigna care semăna cu a lui.

— Broncks?

— Da.

— Numele meu e Rydén, poliția din Heby. Ești destul de departe de casă.

— Știu.

— Avem deja patrule din Heby, Sala și Uppsala aici.

— Știu și asta. Și cred că știu pe cine urmăriți.

Broncks petrecu 15 minute discutând cu clienții și casierii care fuseseră în interiorul băncii atunci când doi bărbați mascați le ordonaseră să se întindă pe podea. Luă de jos cartușe fabricate pentru armele automate ale armatei suedeze. O înregistrare de opt secunde îi înfățișa pe lider și pe trăgător deopotrivă, cei pe care el îi numise Fratele cel Mare și Soldatul.

Ei erau. Fără salopete negre și doar doi dintre ei în interiorul băncii. Dar ei erau.

În peste un an de urmărire, nu fusese niciodată atât de aproape.

Secția de poliție era la intrarea în oraș, iar Broncks trecuse pe lângă ea în drum spre bancă, fără s-o vadă. O clădire modestă care semăna cu o casă de cărămidă și care, la fel ca sediul mult mai mare al poliției din Stockholm, era împodobită cu pitici, coronițe și chiar găsise acolo jumătate de tort și câteva căni neterminate cu cafea. O petrecere de Crăciun întreruptă de spargerea unei bănci.

Rydén îl conduse înăuntru. Trecură pe lângă o cameră de anchetă unde o femeie privea în gol. Era blondă, de 30 și ceva de

ani, cu o pătură pe umeri și o cană de ceva cald în mâini, și asculta întrebările unei agente de poliție. Asculta și la început nu răspunse, iar apoi vorbi vag și confuz, ca și cum ar fi fost în stare de șoc.

— Cum arătau?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Aveau… cagule pe față.

Broncks rămase în afara câmpului ei vizual.

— Cine e?

Rydén avu grijă să se întoarcă cu spatele la camera de anchetă și să își coboare vocea.

— Am ridicat-o de pe un drum de țară, dintr-o zonă cu case de vacanță de pe șoseaua spre Sala. Spărgătorii i-au deturnat mașina. Alerga, dezorientată, în mijlocul unei furtuni de zăpadă, era cât pe ce s-o călcăm.

Deturnat mașina? Grupul ăsta nu folosea mașini de fugă pe care să nu și le fi procurat chiar ei. Le alegeau cu grijă și le plasau acolo unde un urmăritor nu s-ar fi gândit să caute. Broncks voia să se întoarcă la camera de anchetă și să vorbească el însuși cu ea. Avea să facă asta curând.

O hartă, cu Heby în centrul ei, acoperea mare parte din perete. Agentul de poliție pe nume Rydén își trecu mâna încă înmănușată spre nord, peste un drum care ducea de la pătratele cenușii

reprezentând centrul și banca, coti câțiva kilometri mai încolo, la o intersecție, apoi își plimbă vârfurile degetelor peste un mic drum spre vest.

— Aici rătăcea, la marginea pădurii. Au obligat-o să oprească mașina, să-i lase să urce și apoi să conducă. Era speriată și drumul era alunecos. Am găsit mașina ei în șanț, plină de cadouri de Crăciun abandonate. Iar de la mașină, am observat urme clare în zăpadă. Trei perechi. Drept spre pădure. Ușor de urmărit.

— Și prima mașină de fugă?

— Încă o căutăm.

Broncks voia în continuare să intre și să întrerupă interogatoriul.

— Au obligat-o să conducă?

— Da.

— O mașină închiriată? Plină de cadouri de Crăciun?

— Se ducea să-și vadă familia.

— Închiriată pe numele cui? Și ce era în interiorul cadourilor de Crăciun?

Rydén deschise ușa camerei alăturate. Un coleg intervieva un cuplu în vârstă care mergea cu un coș de cumpărături prin piață când vehiculul spărgătorilor dăduse cu spatele până lângă fațada băncii. Intră, întrerupse conversația și se întoarse la Broncks.

— O să știm peste zece minute.

John Broncks se întoarse spre camera de anchetă în care era femeia.

— E în regulă dacă ascult?

*

Patul armei sparse ușor geamul casant al ușii. O mână și un braț printre bucățile ascuțite de sticlă. Ușa se izbi de fațadă când Leo o deschise și vântul i-o smulse din mână.

Un hol friguros. Fără vânt. Și fără zăpadă.

Întrerupătorul era pe perete, sub cuier. Dar becul de pe plafon rămase stins.

— Tată? Siguranța principală.

O bucătărie simplă. O canapea, o masă, două scaune. Aglomerat, dar puteau sta patru persoane. O sobă de fontă cu lemne, iar lângă ea un coș de nuiele cu ziare vechi, bucăți de lemn și cutii de chibrituri.

— Jasper, afară era un cablu telefonic. Găsește mufa și telefonul.

Două camere mici, lângă bucătărie. O sufragerie și un dormitor. Jasper căută prin dulapuri, sertare și mici coșuri de pe podea, în timp ce Leo deschidea ușița de fier, neagră și scârțâitoare, a sobei cu lemne, unde puse bucăți de hârtie de ziar, așchii subțiri și doi butuci care să țină.

Un bufnet din hol. Tatăl lui găsise panoul electric și siguranța principală. Curentul electric inundă cablurile vechi, iar becul din plafon se aprinse.

Hârtia de ziar izbucni în flăcări, iar așchiile de lemn trozniră.

— Uite, Leo. Erau în hol. Poți să-ți iei câte două. Dar n-am găsit deloc încălțăminte.

Tatăl lui îi întinse o pereche de pantaloni de lucru și un trening și se așeză la masa veche de pin, dădu la o parte farfuria cu pere de toamnă putrezite și o înlocui cu un pachet de foițe de țigară subțiri și cu resturile tutunului său. Mai rămânea de două țigări, nu mai mult. Iar el fuma de obicei 20 pe zi. Acum avea nevoie de tutun mai mult decât oricând. Dacă nu avea să deschidă chestiile de pe polița de faianță dintre sobă și chiuvetă. Patru sticle. Votcă suedeză și whisky canadian, vin din Africa de Sud și încă unul din Grecia, ceva dulce și maro din care el mai băuse.

— Leo, trebuie să-ți dai jos ghetele. Să le usuci. Înainte să plecăm mai departe.

— Aveam 90 de minute. În total. Putem sta aici doar jumătate din ele.

— Ai timp să le usuci. Altfel o să îngheți! Cangrenă. Apoi trebuie să te amputeze, știu asta, am văzut când trăiam… acolo. Începe cu degetele, apoi talpa se înnegrește, începe să putrezească și… dacă nu-l tai, moartea se extinde în sus, Leo.

Făcu ceea ce îi spusese tatăl lui, își descheie ambele ghete și le puse în centrul sobei negre de fontă care începea să se încingă. Apoi își luă cele două perechi de pantaloni din hol, deopotrivă prea scurți și prea strâmți.

Ivan își puse pantofii de fiecare parte a pantofilor lui Leo, aprinse o țigară

proaspăt rulată, inhală adânc și eliberă un nor de fum învârtejit și unduitor, pe când lua una dintre sticlele încă nedesfăcute…

— Tată, fir-ar al dracu'! Crezi că e o idee bună?

…și i-o întinse lui Leo.

— Votcă. Ia o gură, îți face bine, îți pune sângele în mișcare.

Leo bău. Direct din sticlă. Și simți că tatăl lui îl privește în tot acest timp. Asta făcuse toată seara. Fusese o senzație ciudată, ca și cum ar fi fost judecat, ca și cum ar fi fost un copil pe care un adult îl evalua și îl aproba.

— Ce naiba pui la cale? întrebă Leo.

— Nimic.

— Aiurea, te uiți la mine așa!

— Cum?

— Știi tu cum.

Ivan își întoarse privirea, pe lângă fiul lui, ca să nu-l deranjeze.

— Leo… poate ar trebui să ne mai gândim… să te mai gândești.

— Să mă mai gândesc?

— Uneori trebuie pur și simplu să accepți.

Leo tocmai terminase de băut și înșurubase capacul. Acum îl răsuci iar și puse sticla pe masă, între tutun și mâinile tremurătoare ale tatălui său.

— Despre ce naiba vorbești? Eu nu renunț niciodată! Tu faci asta, tată! Și ce anume ai vrea să faci? De aceea voiai să mergem la cabana asta nenorocită! Atunci

bea, fir-ar al naibii! Bea!

Până când Jasper se opri în cadrul ușii, cu un telefon sub braț.

— L-am găsit. Era pe un raft din baie. Și mufa e în colț, lângă radio.

Ghetele erau pe sobă, dar nu complet uscate. Sticla era în fața tatălui său, deschisă până când mâinile aspre și tremurătoare deciseră să înșurubeze capacul.

În timp ce el se ducea în sufragerie, în colțul cu mufa telefonică.

*

Broncks stătuse în camera de anchetă, ascultând cum femeia cu o pătură pe umeri răspunde la fiecare nouă întrebare cu răspunsuri vagi și confuze. După doar câteva minute era clar — nu era confuză, doar se prefăcea că e confuză. Și nu se descurca prea bine.

— Am câteva întrebări. Ce zici, aș putea interveni?

Colegul lui mai tânăr dădu din umeri, iar Broncks presupuse că asta însemna *fă ce vrei, eu vreau să mă duc acasă și să mănânc șuncă de Crăciun*. Se așeză pe singurul scaun liber și se prezentă.

— Broncks, poliția din Stockholm.

Mâna ei era rece și subțire.

— Anneli.

— Ascult de ceva vreme. Dumneata spui că erai pe drum, spre rudele dumitale și că mergi întotdeauna pe drumul ăsta. Apoi, dintr-odată, apar ei. Hoți mascați. În

mijlocul drumului, vrând să-ți ia mașina. Așa este?

— Da.

— Și te-au amenințat?

N-au folosit nicio mașină de fugă necunoscută.

— Da.

— Cu arme?

Le-au ales cu grijă și le-au amplasat ei înșiși.

— Da.

— Și au vrut să îi duci undeva?

Și nu ar îngădui niciodată ca un șofer atât de fragil, speriat și stresat să fie cheia unui plan de fugă. Decât dacă eu am reușit. Dacă l-am adus, în sfârșit, pe Fratele cel Mare la disperare, dacă l-am forțat să își asume riscuri și să facă greșeli.

— Da.

John Broncks prinse a doua oară mâna ei rece și inertă, apoi se întoarse, ieși afară și începu să caute o cameră liberă. Dar secția de poliție, care de afară părea mică, era și mai mică înăuntru. Ambele camere de anchetă temporare fiind ocupate de martori, iar cele câteva birouri la fel de aglomerate cu personalul mobilizat, mai rămânea doar chicineta. Broncks închise ușa, ca să poată vorbi confidențial; în timp ce se realiza apelul, luă câțiva biscuiți rămași dintr-o gustare de Crăciun.

Broncks auzi cântecele acelea fericite înainte ca șeful lui să ducă telefonul la gură.

— John?

— Da.

— Mâine tot Ajunul Crăciunului e.

— Sunt în Heby.

— Știi cum se face o *mumma*[8] adevărată de Crăciun, John? O *mumma* de Crăciun clasică. Știi?

— Trei minute. Ora închiderii. Arme militare. Focuri trase.

— Iei niște bere rece nealcoolică și condimentată și…

— Asta am știut atunci când am luat-o încoace.

— … două sticle de bere și…

— Acum am luat camerele împușcate, m-am uitat la cartușele armelor militare, am vorbit cu martorii.

— … o sticlă de bere neagră. Apoi le amesteci.

— Și — *i-am văzut*. Pe înregistrarea video. Cei doi dinăuntrul băncii. Fratele cel Mare. Și Soldatul.

— Cred că ar trebui să te duci acasă și să încerci, John. Dacă nu știi unde să mergi și ai nevoie de un motiv ca să simți că faci parte din ceva, eu nu pot să te ajut. Dar pot să-ți ordon să *nu* te folosești de calitatea de polițist.

Broncks nu-și amintea să fi ridicat vreodată vocea la șeful lui, nu era modul lui de a discuta, așa cum nu era nici al lui Karlström. Așa că atunci când făcu asta, țipând într-o cameră închisă, amândoi rămaseră surprinși.

— Karlström, noi doi am stat unul lângă altul și ne-am uitat la înregistrările video de la alte nouă spargeri! Eu trăiesc cu ele de peste un an! Știu sigur că sunt ei! Și acum, Karlström, pentru prima oară au tras în noi, în poliție, sunt presați, noi ne apropiem… iar oamenii ăștia, cum am mai zis — *folosesc armele ca și cum ar fi uneltele profesiunii lor* —, dacă ne apropiem și mai mult fără întăriri… o să fie groasă!

Țipă până când începu să-l doară gâtul. Ultimele lui cuvinte erau răgușite, zgâriindu-i coardele vocale. Broncks uitase că poate simți așa ceva.

— Așteaptă o clipă.

Broncks auzi cum Karlström lasă jos receptorul și pășește pe covor spre muzică. Aceasta se auzi mai tare și apoi se opri complet. Apoi îl auzi cum urcă scările și intră în biroul lui cu vedere spre golful Stockholm.

— Ești sigur?

— Sunt sigur. Ei sunt. Înarmați cu arme automate pe care le vor folosi — le-au folosit. Nu vreau ca poliția din Heby și din Sala să se repeadă aici. Nu vreau să văd colegi morți. Vreau unitatea națională SWAT.

Era liniște. Iar muzica aia nenorocită dispăruse. Doar Karlström respira.

— O să-l abordez pe șeful poliției cu solicitarea ta.

— Am făcut asta deja.

— Ai făcut asta… deja?

— În timp ce veneam încoace. Pentru că fiecare minut care trece înseamnă diferența dintre viață și moarte. Așa că unitatea e pe drum. Vreau doar ca și tu să ajungi la aceleași concluzii. Nu dă bine ca un detectiv să aibă genul ăsta de inițiativă fără permisiunea superiorului său. Iar eu am spus că o am.

*

Cadoul de Crăciun al lui Vincent era aproape golit. Câteva minute de iad se transformaseră într-o jumătate de oră de iad.

> Hoții care mai devreme, în cursul zilei de astăzi, au deschis focul în interiorul unei bănci din Heby, în Podișul Vestic, sunt încă în libertate.

Vincent era abătut, prăbușit pe canapea cu două telecomenzi în mână, alternând știrile de televiziune cu cele radio. Iar Felix se plimba între jaluzelele trase ale unui apartament care se micșorase, o celulă de opt metri pătrați.

> În timpul urmăririi, s-a tras cu arme automate în poliție. A fost chemată unitatea SWAT, care a sosit la fața locului.

Focuri trase asupra poliției. Unitatea națională SWAT.

Felix turnă și bău ce mai rămăsese în sticlă. O celulă fără ferestre. Așa se simțea acum.

Mai exista o sticlă. Celălalt cadou al lui Vincent. De data asta, Felix nici măcar nu-i mai turnă acestuia. Apoi telefonul fix

sună.

— Salut.

Vocea lui. Trăiești. Toată lumea trăiește?

— Felix, ce mai faci?

Te urmăresc.

— Voiam doar să vorbesc cu tine.

— El e cu tine?

— Cine?

— Ivan.

— Da.

Cineva mișca ceva în fundal. Poate Ivan. Sau Jasper.

— Felix, dacă se duce totul naibii…

— Au ajuns deja acolo.

— Dacă o să fie așa, vreau ca tu și Vincent să dispăreți.

— Unitatea SWAT. A ajuns deja. Au spus la știri.

— N-a ajuns.

— Asta spun întruna! Unitatea națională SWAT.

— Imposibil. Le ia prea mult să ajungă aici.

— Să nu faci vreo prostie!

— Îți mai spun o dată. Felix, dacă se duce totul naibii, voi plecați din apartament. Dispăreți. În absolut orice loc.

— De ce să facem asta?

— N-ar trebui să suportați consecințele pentru ceva ce am făcut eu.

— Nu.

— Cum adică nu?

— Eu nu fug.

Vincent dădu mai încet radioul și televizorul.

— De ce trebuie să fii atât de al naibii de încăpățânat, Felix! Măcar o dată — fă ce-ți spun fără să te cerți!

— Eu nu mai jefuiesc bănci. Și nici nu fug după cine știe ce spargere de bancă. Rămân aici. *Noi rămânem aici.*

Acum Vincent era lângă el, aplecat spre intervalul îngust care separa telefonul de urechea lui.

— Vrei să vorbești cu Vincent?

Nici măcar nu terminase întrebarea, nici nu primise vreun răspuns, când Vincent îi smulse telefonul din mână.

— Leo?

— Da?

Cel mai mic dintre frați se opri brusc, strângând telefonul aproape de gură și încercând să spună ceva ce i se spusese de atât de multe ori.

— Leo… o să… treci drept prin ei.

Cinci sute de kilometri distanță.

— Nu-i așa, Leo?

Iar în aceeași cameră.

— Da. Drept prin ei, Vincent.

În spatele ușii pe care ei deciseseră să o închidă.

— Și, Vincent… Felix nu vrea să asculte. Așa că trebuie să asculți tu. Dacă asta se termină prost, *dacă* așa va fi… atunci trebuie să aveți grijă de voi. Înțelegi? *Voi* trebuie să duceți asta la capăt în modul *vostru*. În propriul vostru mod.

Indiferent ce faci, Vincent, faci ceea ce trebuie. Mă auzi? Orice s-ar întâmpla… ce faci tu e corect, indiferent de orice.

Pe masă era un brad mic de Crăciun, din plastic.

Vincent nu îl mai văzuse. Probabil că Felix îl cumpărase.

Căruia nici măcar nu-i plăcea Crăciunul.

— Leo?

— Da?

— Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Nu, frățioare… nu ar fi trebuit să fii.

*

Broncks stătea în fața peretelui pe care era o hartă gigantică. O cruce mare, cu cerneală neagră, pe locul în care o mașină — despre care el știa acum că fusese închiriată pe numele Anneli Eriksson și transportase cadouri goale de Crăciun — zăcea în șanț. De acolo, hoții fugari își croiseră drum pe jos, printr-o zonă împădurită vastă, acoperită de 50 de centimetri de zăpadă — Broncks estima o viteză a lor de trei, poate patru kilometri pe oră, dacă nu mai mare. Se uită la ceas, calculă și trasă un cerc având crucea în mijloc, cu o rază de șase kilometri. O zonă de căutare ce nu se mărise. Și care avea să se îngusteze în curând, odată întăririle ajunse la fața locului.

— Intru din nou. După ce termin, ia legătura cu procurorul. Ar trebui arestată și închisă. Nu știu în ce mod e implicată —

dar *e* implicată.

Intră în camera de anchetă, la femeia care încă se prefăcea că e confuză.

— Anneli?

Și care privea în jos spre masă, spre podea.

— Anneli, uită-te la mine când vorbesc cu tine. Aș vrea să-mi spui tot ce știi. Dacă nu-mi spui, s-ar putea să se termine foarte prost.

— Cum adică „tot“?

— Tot ce știi. Despre oamenii din mașină. Cei care au spart banca. Vreau să știu cum îi cheamă. Dacă poți lua legătura cu ei. Cu ce sunt înarmați. Eu cred că asta e important. Dacă vrei să-i mai vezi vreodată.

Ea îl privi pentru prima oară cu adevărat, fără expresia disimulantă.

— Anneli… cu ce sunt înarmați?

Nu mult, dar suficient de mult. Ea știa despre ce vorbește Broncks. Știa de ce sunt capabili bărbații care fugeau prin pădure.

— Ca să-i putem proteja, trebuie să înțelegem cu ce ne confruntăm.

Și era speriată.

— Înțelegi, Anneli? Trebuie să știm. Dacă e să-i prindem vii.

*

— Încalță-te.

— Leo, fir-ar al naibii…

— Ține-ți gura, tată! Avem un avantaj și o să-l păstrăm! Jasper — apă, mâncare, ia orice găsești!

— Dar unitatea SWAT, ascultă-mă, fiule, trebuie să…

— Nu, tu ascultă-mă pe mine! *Niciun nemernic nu o să se mai apropie vreodată de mine! Nimeni!*

Furtuna și vântul se stinseseră. De la stelele de deasupra copacilor venea o lumină slabă. Avea să fie o noapte liniștită. Iar cărarea lor mai ușor de urmărit. Dar și mai ușor de parcurs — departe de cei care în curând aveau să fie aici.

Leo își puse ghetele, geaca și vesta antiglonț, apoi își luă arma, când văzu altceva. Nu clar, mai mult un fragment pe care îl percepi, îl înregistrezi și încerci să-l pui cap la cap, fără să-l înțelegi.

Când toate acestea începuseră, el fusese cel care folosise întunericul ca adăpost. Acum altcineva stătea în întuneric și îl privea pe el.

Mai întâi, în stânga ferestrei bucătăriei, păru că o umbră se trezise la viață și se mișca lângă un copac. Apoi, în dreapta ferestrei bucătăriei, o umbră care avansa spre copacul următor, cu fața pe jumătate înnegrită. Și, în sfârșit, când se întinse pe podea și se târî spre fereastră ca să vadă mai bine, văzu mai multe umbre cu arme asemănătoare cu a lui, care se mișcau într-un cerc larg în jurul casei. Și dacă vedea cu adevărat toate acestea — evenimente care îi păreau ciudat de familiare — într-un anumit fel, avea senzația că totul are loc în același timp.

— Sunt aici!

Se întoarse spre Ivan, care stătea într-un fotoliu din sufragerie, și spre Jasper, care căuta în dulapurile din bucătărie ceva comestibil să poată împacheta în cutia armelor.

— Sunt deja aici!

Ivan rămase la locul lui, ca și cum ar fi fost șocat, paralizat, și se lăsă pe spătarul fotoliului, în timp ce Jasper alergă mai întâi la fereastră, ca să vadă ceea ce Leo văzuse deja, apoi la geaca atârnată pe brațul canapelei. O duse în bucătărie și scoase dintr-un buzunar o grenadă de mână, pe care o puse pe masă. Apoi încă una și încă una.

— Grupul ăsta, și ce am făcut noi, nu se va sfârși așa. Nu o să-i punem capăt așa.

Trei grenade. Și apoi sacul cu încărcătoare. Le așeză și pe ele, unul câte unul, într-un alt șir, sub grenade.

— Jasper, ai înnebunit — grenade?

— Grenade, Leo! Mâine, când o să fim pe prima pagină, o să fim cu măștile trase peste față! N-o să poată să arate cu degetul spre noi și să spună: „A, deci așa arătau“. Spune-mi ce să fac, Leo. Fac orice vrei tu. Știi — orice! Nu putem muri ca niște spărgători ratați, să ajungem într-o celulă din cine știe ce închisoare nenorocită! Atunci n-o să mai existe niciun grup!

Apoi își armă pistolul mitralieră și ținti în noapte, gata să tragă în umbre.

— Calmează-te odată, spuse Ivan,

ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre arsenalul lor aliniat. Dacă vrei să mori, în seara asta n-o să ratezi, îți garantez eu. Dar nu ești singurul de aici, idiot afurisit ce ești! Așa că nu mai flutura peste tot arma aia!

— Jasper. Așa mă cheamă! N-ai decât să dai din gură, te pricepi foarte bine la asta, ca întotdeauna. Poți chiar să lovești pe cineva în față. Dar nu poți să ai grijă de echipamentul tău! Din cauza ta suntem aici!

Jasper se așeză lângă grenadele de mână, simțindu-se la fel de singuratic ca atunci când se hotărâse să le scoată din arsenal. Știuse că Ivan și Anneli nu vor fi la înălțimea situației.

— Acum intră în dispozitiv! Nu înțelegi, fac exact ce am făcut noi timp de un an fără tine, nemernic bătrân! Intră în dispozitiv! Ca să lovească! Așa că o să-mi flutur arma cât am eu chef — cineva de afară m-a luat deja în cătare! Simt asta. *Simt asta!*

Leo se târî pe podea și se așeză între ei.

— Leo? O să-l lași pe soldatul ăsta de elită închipuit… ce să facem?

Din nou acea rugăminte din vocea tatălui. Leo nu răspunse. Se întoarse spre soba cu lemne și își încălzi fața. Geanta era încă pe podeaua bucătăriei, la doar un braț depărtare. O deschise, băgă mâna înăuntru și apucă două teancuri.

— Astea au… aproape 30% bumbac.

Stofă. Știai asta, tată?

Un teanc de hârtii de 100 și unul de 500.

— Face hârtia puțin mai solidă. Mai dificil de sfâșiat. Știi de unde am aflat asta? Le-am spălat. Acetonă și apă. Destul de multe, de fapt. Fuseseră pătate de un pachet cu vopsea care explodase. Apoi au trebuit uscate.

Leo trase de ușița din fața sobei cu lemne.

— Intrau la apă. Stofa aia afurisită intra la apă, ieșeau prea mici și nu mai puteau fi folosite nici măcar la automatele de benzină. Nu știusem asta înainte. Că în banii de hârtie era stofă. Mii de dolari în uscător. Până când mi-am dat seama că trebuiau atârnate la uscat.

Leo împinse primul teanc de bancnote înăuntru, cel de 100.

— Ce dracu' faci!

Jasper țipase, dar nu de furie, ci de surpriză.

— Să renunțăm? Asta vrei să… nu înțeleg, Leo, nu-i putem lăsa să ne prindă!

— Atunci întinde-te pe podea. Cum ai spus chiar tu, te-au luat în cătare.

Împinse înăuntru al doilea teanc, de 500, care izbucni și el în flăcări, troznind așa cum face hârtia.

— Leo, e bine că arzi toate coroanele alea afurisite.

Ivan stătea acum și el pe podea, cu fața la nivelul focului.

— Pentru că uneori, Leo, fiule, trebuie pur și simplu să accepți situația.

O căldură violentă și intensă, ca o carapace subțire pe fruntea, pleoapele, obrajii și buzele lui Leo.

— Să accept? N-o să pună niciodată mâna pe banii ăștia.

Leo băgă din nou mâna în sac, ambele mâini, adânc. Șase teancuri. Doar de 500 acum.

— Nici pe bani, nici pe mine.

Focul continua să devoreze bancnotele, iar Leo băgă și împinse teancurile prin ușa deschisă, apoi o încuie cu zăvorul simplu.

— Pe mine nu o să mă prindă. Înțelegi asta, Tată? *Nu pe mine*. Așa că sau iei o armă și te pui acolo, lângă perete. Sau târăște-te la ușă. Afară o să aibă grijă de tine, știi asta, nu-i așa? Ca întotdeauna. De acum înainte, tată… faci ce vrei.

Căldura a sute de mii de coroane se simte la fel precum cea a unui butuc. Dar flăcările mor mai repede.

Se așternu o liniște totală. Ivan se așezase în colțul mesei din sufragerie, protejat de doi pereți, cu mâinile tremurând în timp ce își rula ultima țigară cu ultimele rămășițe de tutun. Leo împingea și înghiontea alți și alți bani, pe măsură ce aceștia se transformau în tăciuni încinși. Jasper se târa peste tot, încercând să se ițească pe ferestre și urmărind mișcările umbrelor, cu pistolul

mitralieră armat și comutat pe foc automat.

De acum înainte fiecare făcea cum dorea.

*

John Broncks mai văzuse ochii aceia înainte.

Tu. Sau eu.

Dar acești ochi, pe care Broncks îi întâlnea acum, erau de partea lui, încastrați în acea cagulă neagră.

Unitatea națională SWAT. Șaisprezece agenți de poliție de elită. Desfășurați în zăpadă și adăpostiți în spatele trunchiurilor de brazi, cu puști automate și cu lunetă.

Zona de căutare devenise în sfârșit mică.

La cererea lui Broncks, patru vehicule grele plecaseră de la sediu și, 57 de minute mai târziu, avansau pe drumul de țară, la doar câțiva kilometri nord-vest de oraș, mașini reconstruite și ranforsate, până când aproape că semănau cu niște mici tancuri. Între timp, o echipă canină mersese pe urma lăsată de la mașina de fugă până la casa pe care tocmai o înconjuraseră. Urme până la ușa de la intrare. Șase picioare, trei perechi, iar acum Broncks știa că ele aparțineau unui tată și unui fiu și prietenului din copilărie al acestuia, înarmați cu AK4 suedeze și muniție suficientă. În cele din urmă, femeia care se prefăcuse că e confuză îi

spusese până și numărul exact de încărcătoare pe care le purta fiecare în vestele lor făcute în casă.

— Cât mai durează — dacă ar fi să estimezi? îl întrebă Broncks pe liderul detașamentului.

— Nu ne grăbim.

— Însoțitorul câinelui estima că sunt acolo de vreo 30 de minute.

— Așteptăm exact momentul potrivit.

Ninsoarea încetase, iar frigul se potolise. John Broncks privea o scenă de pe o felicitare minunată de Crăciun. Așa arăta. Pașnic. O cabană luminată, zăpadă moale ca bumbacul pe burlane și pomi, fum ieșind din coșul de cărămidă.

Dar nu era o felicitare de Crăciun.

Lumina din ceea ce probabil că era bucătăria fusese aprinsă de niște hoți înarmați, care nu ezitaseră, pe drumul până acolo, să tragă în polițiștii urmăritori. Și care, în decursul a zece jafuri calificate, trăseseră mai multe focuri în mijlocul oamenilor decât oricare altă bandă criminală din Suedia.

Unitatea SWAT încercase deja să strige la ei.

Acum Broncks formă numărul unui telefon fix care fusese ușor de localizat. Se auzea cum acesta sună înăuntru, prin crăpături și geamuri. Era o încercare de a-i îndemna pe cei dinăuntru să iasă de bunăvoie, cu mâinile sus. Apeluri repetate care în cele din urmă luară sfârșit fără ca

cineva să ridice telefonul.

Într-un fel sau altul, primiră un răspuns. Toate luminile se stinseră simultan.

Cei dinăuntru nu aveau de gând să renunțe.

91

Trei milioane și jumătate de coroane sunt mai puțin decât ai crede. Nu umplu nici măcar o geantă sport. Iar când bagi teanc după teanc în flăcările portocalii care troznesc, ele se transformă într-o cenușă care aproape că nu ocupă niciun loc.

Ivan se așeză pe podeaua sufrageriei.

— Leo?

Iar fiul său trecu pe lângă capul lui, în timp ce se târî spre fereastră, atât de aproape, încât ar fi putut să-l prindă de ghete. Întregul lui trup se cocoșă, încordat, în timp ce debloca fereastra și o împingea în față, până când zăpada de pe pervaz fu dată la o parte.

O fantă de câțiva centimetri. Calea lor de ieșire.

— Știu ce ai de gând. Leo?

Ivan se ridică în genunchi și stătu așa alături de fiul lui.

— Nu face asta.

Lumină slabă afară, în frigul clar. Stele răzlețe, ultimul pătrar în descreștere. Iar la fereastră Ivan vedea reflexia a patru ochi. Așa cum se priviseră cândva unul pe celălalt în zona îngustă din partea de sus a unei oglinzi pline de graffiti-uri, în timp ce mergeau cu liftul. Ivan coborâse cele șapte etaje în fugă, desculț, convins că îl pierduse.

— *Nu face asta.*

Reflexia a patru ochi pe geam. Pentru Leo, ei erau foarte clari. Și știa ce vede în doi din ei.

Îndoială.

— O să folosească gaze lacrimogene, tată. Așa încep întotdeauna. Ei *cred* că o să ne ia prin surprindere. Și atunci o să ieșim. Pe aici. Pe fereastră.

Un alt trup, mai bătrân și mai slab decât cel de care se agățase el într-o altă cameră, în timp ce lovea încontinuu, singura dată când îl îmbrățișase și înțelesese cât de puternic era.

— Atunci o să avem șansa noastră, ca imediat după primele focuri de la o spargere de bancă, tată, când doar noi știm și putem acționa. Atunci atacăm. Atunci *noi* îi atacăm pe *ei*.

Cândva se agățase de acel gât, îl îmbrățișase ca să-l îndepărteze. *Nu face asta.* Trupul epuizat și secat de putere nu mai era același.

— Dacă nu acționăm când avem șansa noastră — apoi va fi prea târziu. Și n-o să mai ieșim niciodată de aici.

Îndoială. Asta văzu Leo. Ca și cum doar cineva care e lipsit de putere are îndoieli.

— Când gazele lacrimogene ajung aici, o să aruncăm două grenade afară, imediat. Nu se așteaptă la asta. Tu și cu mine ieșim primii, în timp ce Jasper îi întârzie, cu cât de multe încărcătoare va fi nevoie. Noi ne adăpostim și facem același lucru până când Jasper reușește să iasă. Avem muniție

suficientă. Poți s-o faci, tată, să dansezi și să lovești, să dansezi în jurul ursului. E mai mare, dar putem câștiga, putem să-l întrecem, dacă dansăm și lovim bine. Nu-i așa?

Așa că Ivan făcu la fel, se ridică în picioare. Voia să-l prindă pe fiul lui de umeri, să-l strângă tare, să-l scuture și să țipe la el până când îl asculta.

— Dacă dansăm în jurul lor. Dacă putem câștiga. Dacă lovim atunci când ei cred că sunt în avantaj. Trage-ți masca pe față, tată, și pregătește-te!

— Să câștigăm?

Ivan nu-l luă de umeri, asta ar fi dus la dezastru. Și nu țipă. Dar reuși, în sfârșit, să vorbească.

— De ce ai ars banii dacă tu credeai că putem scăpa? Dacă îi înfruntăm afară cu armele — o să se ducă totul naibii. O să fie sfârșitul. O să fie groaznic. Moartea se extinde în sus.

Și, atât timp cât Leo îl asculta, nu se pregătea. Și dacă nu se pregătea, nu putea să se repeadă afară, spre oamenii care îi înconjurau, gata să tragă.

— Ăla de dincolo, care se crede soldat de elită, vorbește aiurea despre „fără mască“ și „prima pagină“! Leo? Cum naiba poți să asculți tâmpeniile alea? Felix și Vincent trebuie să te vadă mort pe prima pagină, asta vrei?

— Dar de când îți pasă ție de ei? Trage-ți masca pe față, imediat!

Leo își puse stofa neagră peste față, ascunzându-și trăsăturile.

— Ți-am spus. Eu nu o să mai stau niciodată așa! În fața vreunui polițai nenorocit! *Niciodată!* Trage-ți masca acum, tată! Altfel te las aici!

Fiul lui era pe cale să iasă afară. Să plece. Nu mai asculta.

Iar puterea aceea, câtă mai rămăsese, un ecou al altcuiva din altă epocă, acea putere dispăru complet acum, iar el făcu singurul lucru pe care mai putea să-l facă.

— Leo, știu că nu m-ai turnat.

Turnătorule.

— Am știut-o întotdeauna.

Turnătorule.

— Vorbesc serios, Leo. Nu m-ai turnat. Știu că poliția m-a mințit. Știu că n-ai vorbit. Am văzut bandajul de la mâna polițistului.

O cagulă neagră pe fața lui. Un pistol mitralieră armat în mână.

Nu conta.

Leo nu se mai pregătea pentru război — funcționase. Atât timp cât îl făcea să asculte, putea să îl și țină în viață.

— Atunci de ce dracu' ai spus asta?

— Am crezut că e mai bine așa.

— Mai… bine?

— Da.

— Cum dracu'… mai întâi distrugi totul, apoi renunți pur și simplu și aștepți să sosească poliția. Și apoi, mă acuzi pe mine!

Tatăl privea acum din locul lui de pe podea.

— Ai fost o adevărată pacoste cu tâmpenia aia. O adevărată pacoste! *Turnătorule.* Nu se mai termina niciodată! Dar tu ai crezut că… e mai bine așa?

Ceilalți de afară, din întuneric, erau poziționați pentru atac.

Iar Jasper, care se târa în spatele lui pe podea, cu o grenadă de mână, își băgă degetul prin cui, în timp ce se apropia de cealaltă fereastră a sufrageriei.

— Leo — dacă nu plecăm acum, o să murim!

— Așteaptă!

Îl văzu pe Jasper cum dă perdelele la o parte și scoate capul, ițindu-se afară.

— Îi văd! Trebuie să ieșim! O să tragă în noi de-o să ne ia dracu'!

— Ține-ți gura!

— Acum, Leo! Până nu e prea târziu!

— Jasper? Taci din gură! Vorbesc cu tatăl meu, nu vezi!

Își armase deja pistolul mitralieră.

— Mai bine… așa? *Mai bine?*

Acum îl ridică.

— Pe tine ar trebui să te împușc! Nu pe ei! Pe tine!

Leo inspiră, ținând țeava armei nemișcată. Se simțea foarte calm. Nu tremura deloc. Nici el, nici tatăl lui.

92

Atunci prima fereastră fu sfărâmată.

Aleseseră bucătăria.

O grenadă lacrimogenă se învârti, răspândind un nor alb de gaz din bucătăria călduroasă spre sufragerie. Alergară toți trei în dormitor, în timp ce următorul tub spărgea fereastra și începea să se învârtă. Iar când cei doi nori de gaz se întâlniră, se transformară într-o avalanșă.

— Întindeți-vă pe jos!

Leo se aruncă și el pe podea, Ivan se aruncă pe jos lângă el, în timp ce Jasper rămase în picioare, mândru de cagula lui cu ochi decupați.

— Fir-ar al dracu', întinde-te! Jasper, trebuie să…

Dar Jasper nu putu să audă ultima parte, fiind acoperit de trei focuri trase de undeva din interiorul norului alb. Și, în toată lumina aceea, Leo avu timp să se gândească la faptul că sângele lui Jasper părea mai roșu, în timp ce curgea pe el.

Și atunci pleoapele lui începură să zvâcnească, lacrimile lui țâșniră afară, iar canalele lacrimale și membranele mucoase încetau să funcționeze.

— Aruncați armele!

Voci înăbușite care ieșeau din măștile de gaze de deasupra lui, din mijlocul avalanșei de gaz, țipând.

— Rămâi întins și nu atinge arma!

Leo nu vedea nimic. Limba îl ardea, iar pieptul lui era ca un balon care urma să explodeze. Vomită, de undeva din adâncurile lui. Cineva îl împinse în jos, țipând și strângându-l. Altcineva îi legă picioarele, trăgându-i câteva șuturi în coaste. Și altcineva îi legă mâinile. Nu putea respira și nu putea gândi, dar mâna care îl ținea i se părea familiară, mare și având bătături acolo unde fuseseră întotdeauna.

Tatăl lui vorbise întruna, amânând totul în mod deliberat, descumpănindu-l, *turnătorule*, și nu avusese timp să fugă afară.

Și dintr-odată deveni real. Ceea ce nu se putea întâmpla. A fi arestat nu fusese niciodată una din variante.

Dar acum era singura care mai rămăsese.

93

Dimineața Ajunului Crăciunului. Sau zorii. Sau sfârșitul nopții. John Broncks habar n-avea.

Știa că afară e întuneric și că orașul încă dormea. Iar el stătea aici, un detectiv singur în biroul său, holbându-se la o cutie de carton lipită cu bandă adezivă, cu ușa deschisă spre coridorul tăcut. Și nu se simțea așa cum ar fi trebuit. Chiar dacă o anchetă de 14 luni — teorii, frustrări, urmărire, disperare, furie și uneori chiar ură — luase sfârșit. Chiar dacă Fratele cel Mare era acum la doar câteva sute de metri distanță, în altă parte a secției de poliție, iar Soldatul fusese transportat la unitatea de terapie intensivă a spiralului Karolinska. Chiar dacă, după interogatoriul inițial din Heby, Fratele cel Mic și Șoferul fuseseră localizați într-un apartament din centrul Gothenburgului, iar în fața locuinței fuseseră plasați detectivi și unitatea SWAT era gata să intervină. Chiar dacă aceia doi care nu apăruseră niciodată în anchetă își petrecuseră și ei noaptea în celule separate — bătrânul într-o închisoare locală din Uppsala, iar femeia în secția de femei a arestului din Kronoberg, cu un etaj sub Fratele cel Mare.

Chiar dacă Broncks știa acum că fusese vorba de o familie.

Trei frați. Un prieten din copilărie. O

prietenă. Și un tată.

O familie întreagă.

Ar fi trebuit să sărbătorească, să râdă, să se înveselească. Dar nu făcea asta. Paisprezece luni — și nimic.

Poate că nu ar fi trebuit s-o sune. Poate că ăsta era motivul.

I se păruse atât de potrivit.

Ieșise afară, la mașina din fața micii secții de poliție din Heby, și o găsise complet acoperită de zăpadă. Luase lopata din spatele ușii de la intrare a secției de poliție și aruncase un metru de zăpadă de pe stradă pe trotuar, apoi trăsese încă și mai multă zăpadă de pe plafon, ferestre și capotă cu brațele, iar în cele din urmă răzuise membrana de gheață care se agăța de parbriz, refuzând să se desprindă. O călătorie de întoarcere lentă, prin haosul provocat de zăpadă. Tocmai ajunsese în Enköping când sună prima oară. Nu mai vorbiseră unul cu celălalt de mult timp. În ultimele câteva luni se văzuseră doar în compania colegilor, de părți opuse ale meselor pătrate din sălile de conferințe, sau se salutaseră rapid pe hol, în drumurile lor în direcții opuse. El sunase, dar închisese după un singur țârâit. După încă 10 sau 20 de minute sunase iar. Și închisese atunci când ea răspunsese. După 20 sau 30 de kilometri, lângă Jakobsberg, sună de patru ori până ca ea să răspundă, iar vocea ei fusese tăioasă, iar el rămăsese tăcut, cu telefonul în mână.

— John? Îmi dau seama că ești tu.

El ținea telefonul la obrazul și urechea stângă.

— John, ce faci?

Îl apăsase cu putere.

— John, tu…

— S-a terminat de-acum.

Vocea Sannei se schimbă, nu mai era tăioasă.

— S-a… terminat de-acum? Asta am încercat să-ți explic atâta timp! Sunt foarte fericită să aud asta, ușurată că înțelegi, John…

— Nu, vreau să spun… cu *ei* s-a terminat de-acum.

— Poftim?

— I-am prins. În seara asta. În Heby. *Ei sunt.* Trei frați și prietenul lor din copilărie. Cel mic abia a împlinit 18 ani. Niciunul nu are cazier. Urmăream o gașcă de mucoși, care au întors Suedia cu fundul în sus. Paisprezece luni — și s-a terminat, Sanna.

După asta, urmase un interval de liniște, deoarece niciunul dintre ei nu știa de fapt cum să continue. Și se auzeau două vieți. Ea recunoscuse sunetul scos de cineva care stă într-o mașină și merge undeva. El recunoscu zumzetul de voci dintr-o casă, cineva care era înconjurat de oameni.

Voci de copii. Unul plângând puțin. Altul chemând-o pe mămica.

— John?

— Ai cumva… se aud copii?

— Ne-ai trezit.

— Ai copii?

— Doi. O fetiță de patru ani. Un băiat de aproape doi ani.

— Nu mi-ai spus nimic.

— De ce-aș fi făcut-o?

Zgomotul de fond era mai clar acum, ca și cum ea ar fi întors telefonul ca să-i prindă mai bine pe cei doi copii care tocmai se treziseră.

— John?

Ea spusese că era în căutarea unui final — deoarece avea nevoie. El nu-și dăduse seama că exista acest tip de final.

— E Ajunul Crăciunului. Seara. Peste câteva ore… eu trebuie să…

— Crăciun fericit.

— Știi, John…

— Asta era tot. Crăciun fericit.

Apoi intrase cu mașina în oraș. Și făcuse un ocol lung prin zăpada care continua să cadă abundent. Pe lângă Cimitirul de Nord și pe lângă un mormânt acoperit de zăpadă.

Pe lângă cineva la care se gândea mai mult acum, când era mort, decât atunci când fusese viu.

Printr-un oraș care în curând avea să se trezească și să rămână în casă, la căldura familiei și a cadourilor de Crăciun. Într-o secție de poliție la fel de goală ca atunci când sosise acolo în urmă cu o oră.

O familie întreagă. Și finalul Sannei.

Broncks se dusese în biroul lui și dăduse teancurile de dosare la o parte. În curând, ancheta avea să părăsească biroul lui și să devină probe pentru acuzare, în procesul care urma — 4 000 de pagini de anchete preliminare despre nouă spargeri de bănci, un jaf al unei mașini blindate, 221 de arme automate furate, tentativă de șantajare a poliției cu circumstanțe agravante și o bombă care explodase în Gara Centrală din Stockholm. În schimb, Broncks începu să se apropie de o altă anchetă preliminară. Una care se afla într-o cutie lipită cu bandă și care stătuse împachetată atâta vreme, încât se transformase într-un scaun pentru vizitatori.

Tăie banda adezivă care fusese înfășurată de mai multe ori în jurul cutiei. Desfăcu marginile și apoi plecă. Merse pe coridorul pustiu și intră în chicinetă, unde mai erau o ultimă picătură de vin fiert și niște bucăți de turtă dulce rămase într-un coș.

Se întoarse în cameră.

Se plimbă agitat în jurul cutiei proaspăt deschise.

O familie. Un final.

Se gândi la Sam care stătea între doi gardieni, în timp ce el pleca din celula de vizitare a închisorii aflate la 225 de kilometri distanță, și se întorsese și îi strigase *Nu vreau să te mai văd niciodată.*

John Broncks se hotărî chiar atunci. Se

apropie de cutie. Teancul gros de hârtii se ascundea sub dosare goale și calendare învechite. O altă anchetă, care, cu 18 ani în urmă, constituise baza unui alt proces și a unei condamnări pe viață.

O sunase deja pe Sanna, iar ea avea doi copii. Nu știa nici măcar unde mai locuia mama lui. Iar să-l sune pe Sam nu ar fi mers nici asta, de vreme ce era vorba de el însuși.

Luă coperta rigidă și deschise la prima pagină.

> Secție: Stockholm Unitatea: Omucideri Infracțiune: Crimă

Toți acești ani, de la adolescent la un bărbat aflat la începutul vârstei mijlocii. Iar el nici nu atinsese vreodată dosarul ăsta.

Primele pagini semănau cu începutul oricărei anchete preliminare la care lucrase el vreodată. Raportul preliminar. Apoi lista avocaților din oficiu. Apoi încă un raport. Apoi o scurtă trecere în revistă a persoanelor implicate. Printarea unui apel de urgență al unei femei zdrobite și șocate, la 2:32 noaptea.

Acolo, după 23 de pagini din interogatoriul inițial, asemănările încetau. Odată cu John Broncks, la 16 ani.

Nici măcar nu-și amintea că discutase cineva cu el.

> Anchetatorul principal (AP): Știai despre asta? Ce urma să facă fratele tău?
> JB: Să știu despre asta?
> AP: Ți-a spus că urma să-l omoare pe tatăl vostru?

Era straniu. Nu-și amintea de asta deloc. Până când își citi răspunsurile. Ar fi putut să fie el polițistul care conducea interogatoriul. Poate că el fusese în toate anchetele. Și poate că avea să fie mâine din nou, când interogatoriul începea cu un tată, un frate mai mare, un frate mijlociu și un frate mai mic.

AP: Și cuțitul, John?

Știa exact care avea să fie întrebarea următoare. Înainte chiar de a o citi. Asta era sarcina unui polițist, să caute adevărul, să facă ordine în evoluția evenimentelor.

AP: Știi că l-am găsit sub patul *tău*?

Știa întrebarea, dar nu și răspunsul. *Uneori… de obicei, ea se preface că leșină.* Fiecare are răspunsul lui. *Dar trebuie să înțelegi că merita asta.* Explicația lui proprie pentru violență. *Dacă aș fi vrut s-o omor… o omoram.* Broncks știa întrebarea, dar nu și răspunsul — nici atunci, nici acum.

AP: Și mă întreb, John, poate că ai ținut și tu cuțitul?

Avea să citească mai mult, știa că de data asta chiar avea s-o facă, dar imediat, după ce se întorcea. Interviul cu mama lui. Interogatoriul lui Sam. Raportul medico-legal cu fotografii cu un pat și cearșafuri însângerate și un cuțit cu dinți mici și ascuțiți de curățat pește. Și descrierea autopsiei unui bărbat cu trei găuri în piept, lângă inimă. Dar mai întâi trebuia

să-l viziteze pe acela pe care îl știa, dar de fapt nu-l întâlnise până acum.

94

Nu era departe, nici măcar nu trebui să iasă afară. Trecu de trei uși încuiate, de la biroul de detectivi al Poliției Capitalei prin Interpol, Protecția Martorilor și departamentul criminalistic, spre clădirea mai înaltă dinspre vest — Serviciul Suedez de Securitate, Comitetul Național al Poliției, departamentul de monitorizare, arestul din Kronoberg. Nu mai fusese acolo din primăvara trecută, când primise un anumit ajutor la analiza a două convorbiri nocturne. Cu cât se punea mai mult accent pe cooperarea dintre secții, cu atât mai puțin părea să aibă loc.

De data asta luă liftul până la etajul șapte. Coborî și bătu la ușa arestului. Era miezul nopții. Neanunțat. Dar persoana tânără și prietenoasă aflată de cealaltă parte a geamului ridică poarta rulantă și îi explică faptul că, dacă detectivul Broncks se instala și aștepta câteva minute, avea să-l poată vizita în curând pe suspect, care sosise cu câteva ore în urmă și acum era ținut în camera de detenție vestică.

Broncks făcu întocmai, se așeză și așteptă.

În drum spre o celulă încuiată, venind de la o anchetă veche de 18 ani.

De la o familie, la altă familie.

Ce era o familie? Nu mai știa deloc.

O familie era ceva puternic, având o solidaritate inerentă. Era, prin urmare, un

loc în care violența devenea mai clară, mai brutală — se întorcea spre interior, împotriva ei înseși, împotriva a ceea ce coeziunea ar fi trebuit să protejeze.

— Broncks?

Nimeni cu care să vorbești. Nimeni cu care să împărtășești înainte de a fi prea târziu. Uneori totul se termină la cimitir. Alteori se termină aici.

— Broncks? Alo?

— Da?

— Acum poți intra.

Auzi un țipăt din prima celulă, un vis sau o spaimă, suna la fel. Apoi trei celule tăcute. Și apoi sunetul care venea din două celule, dar nu țipete, mai degrabă ca atunci când cineva face flotări, iar în cealaltă cineva care vorbește singur — atunci când zilele deveneau săptămâni și săptămânile deveneau luni, era ușor să îți omori timpul.

Se opri cam la jumătatea holului. Celula 7.

— Ești convins că vrei să fii de unul singur?

— Da.

— Poți să iei o alarmă. E mică, încape în buzunar. Pentru siguranță.

— Mulțumesc. Nu e necesar. Doar o vizită scurtă.

Cheile gardianului scrâșniră în ușă, în timp ce se răsuceau de două ori.

John Broncks lăsă ușa grea de metal să culiseze. Un bărbat înalt, atletic, blond și

mult mai tânăr decât își imaginase el stătea acum pe pat și privea fix, drept spre perete.

— Eu sunt John Broncks. Eu sunt cel care v-a anchetat.

Tânărul blond și înalt continua să privească fix spre betonul cenușiu.

— Ai anchetat ce?

— O grămadă de spargeri de bănci. Un furt de arme destul de mare. Și o bombă care va fi considerată terorism.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Eu cred că știi… Anna-Karin. Mâine o să începem să discutăm despre asta.

— Nimeni n-o să *discute* despre nimic mâine.

— Ai mai vorbit cu mine. Oamenii ca tine așa fac uneori. Vorbesc. Eu știu asta. Ca lucrurile să nu meargă prost pentru frații lor mai mici.

Deținutul purta haine cu simbolul închisorii pe bluză, pe tricoul alb și pe pantalonii maro. Aceleași haine pe care le purtase și persoana dinaintea lui.

Acum deținutul se întoarse. Ochi albaștri. Buze subțiri.

Iată-l.

— Eu nu torn. Noi nu turnăm. Noi nu lucrăm așa.

Apoi se întoarse la loc, spre peretele de beton.

— Poți să pleci. De vreme ce nici nu vreau, nici nu am nevoie să vorbesc cu tine.

John Broncks mai rămase puțin în aerul greu, inspirând praful instituțional.

— Nici eu nu vreau să vorbesc cu tine. Nu de asta am venit.

Ieși din celulă, ținând de ușă, și așteptă până când sosi un gardian cu un mănunchi mare de chei.

— Voiam doar să văd cum arăți. Pe sub cagulă, Frate cel Mare.

95

Timpul.

Știuse întotdeauna exact cât.

La mână nu se mai afla ceasul cu limbi roșii și curea de piele maro-deschis. Tata îl purtase pe acela. Dar nu avea nevoie de el, de fapt, nu avusese niciodată, ceasul ticăia mereu în *interiorul* lui, în timp ce el socotea timpul rămas.

Tic. Mai puțină viață rămasă. Tac. Mai puțină viață rămasă. Tic. Mai puțină viață rămasă.

Barele masive de metal, sub formă de grilaj, de la ferestrele închisorii. De acum înainte, nu putea, nu trebuia să mai facă ce făcuse întotdeauna — să se gândească la timp. Era închis. Iar cineva care știa exact câte secunde, câte respirații trecuseră n-ar mai fi putut să respire deloc aici.

În lipsa zilelor și a anotimpurilor, niciun nemernic nu mai putea ajunge la el.

Mai încercase asta o dată. Și funcționase. Dacă nu participa, dacă refuza să existe împreună cu ceilalți, ușa închisă rămânea doar o ușă și el putea să treacă drept prin ea.

Și atunci uniformele așteptaseră afară. Acasă. În apartament. Tata aruncase o bombă, o casă arsese, iar mama și poliția așteptaseră de cealaltă parte a ușii pe care el o încuiase.

Cu Felix lângă el, pe pat, și Vincent în

brațe.

O să trecem drept prin ei. Drept prin ei.

El avea să treacă și acum drept prin asta. Ușa. Poliția. Interogatoriile. Nu avea nimic de spus, decât dacă voia el. Era închis, dar el decidea de unul singur dacă deschidea gura sau nu.

Fiecare din ei stătea în spatele propriei uși încuiate. Nu erau împreună. Dar aveau să fie din nou, mai târziu. Așa se întâmpla întotdeauna.

Dacă nu se gândeau și nu socoteau timpul.

Dacă acum era atunci și atunci era acum.

---

[8] Cocktail de bere picant, specific suedez.

Table of Contents

acum. partea întâi 19
atunci. partea întâi 21
acum. partea a doua 30
atunci. partea a doua 46
acum. partea a treia 57
atunci. partea a treia 67
acum. partea a patra 76